
Îndrăgostită
de un crai
LIZ CARLYLE

Colecția *Iubiri de poveste*

SERIA „FAMILIA MACLACHLAN"

Ce mai contează dacă Kate, Lady d'Allenay, nu are absolut nici o perspectivă de căsătorie? Ea are un castel și o moșie de administrat, precum și o soră de care trebuie să aibă grijă, ceea ce înseamnă că nu este niciodată, niciodată nesăbuită. Până când un accident aduce un străin chipeș și viril la castelul Bellecombe, iar Kate se trezește tentată să se lase în voia sărutărilor păcătoase ale musafirului ei.

Dezmoștenit de familia sa aristocrată, lordul Edward Quartermaine și-a folosit mintea genială pentru a supraviețui. Temut și hulit de mulți pentru că este proprietarul celui mai rău famat salon de jocuri de noroc din Londra, el se luptă acum să-și recupereze memoria, fiind sigur de un singur lucru: vrea tot ceea ce Kate îi oferă – și chiar mai mult.

Când însă Edward își recapătă memoria, el și Kate își dau seama cât de mult au pariat pe o pasiune scandaloasă care ar putea fi ruina ei, dar poate și salvarea lui...

În timpul frecventelor sale călătorii la Londra, Liz Carlyle își împachetează întotdeauna perlele, papucii de dans și corsetul din os de balenă, încrezătoare că, în cele din urmă, va primi o invitație la bal. Din păcate, nu a primit nici una. Atunci când nu trăiește în secolul al XIX-lea, Liz locuiește în Cary, Carolina de Nord, împreună cu soțul ei, avocat, și patru frumoase feline.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9145-3
9786063391453

Alma

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARLYLE, LIZ
Îndrăgostită de un crai / Liz Carlyle
trad. din limba engleză: Irina Fulger . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9145-3

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

LIZ CARLYLE

Îndrăgostită de un crai

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

Prolog

Devenind Ned

1829
Cambridgeshire

Iarna venise în Bexham cu o ninsoare viscolită care probabil nu avea să se depună și cu zăngănitul unor crengi scheletice ale căror vârfuri înghețate atingeau și zgâriau fereastra directorului școlii ca degetele osoase ale unei năluci. Din careul de jos se auzeau sunetele băieților ieșind din clasele lor pentru cină, o gălăgie suficient de puternică să acopere burta lipită de spate a lui Edward.

Aplecat în față pe un scaun, băiatul trase brutal de haină, încercând să o strângă mai bine din cauza frigului, dar de mult îi rămăsese mică. Adevărul era că multe lucruri la Bexham îi rămăseseră mici, pentru că atunci când nuiaua de mesteacăn a directorului lovi biroul acestuia la doar câțiva centimetri de nasul lui, Edward nici măcar nu tresări.

– Bine, băiete, se răsti domnul Pettibone, tatăl tău a ajuns în sfârșit. *Acum* ce ai de zis în apărarea ta?

Edward ridică privirea curajos și dădu din umeri.

Simți un pic de satisfacție pentru abilitatea greu dobândită de a-și controla teama; să rânjească în fața necazului și să dea cât a încasat. Dar apoi, viața lui era una măruntă. O viață complet inconsecventă – și, dacă într-adevăr conta, nici pe departe asemănătoare cu viața pe care se așteptase să o aibă.

Directorul începuse să lovească nerăbdător în birou cu nuiaua.

– Ei bine, domnule Hedge, vedeți cu ce avem de furcă la Bexham, se plânse el, uitându-se peste capul lui Edward.

Acea expresie rece, calculată din ochii lui! Acea insolență nestăpânită!

– Da, exact ca târfa de maică-sa, mormăi Hedge, atât de încet încât doar Edward să-l poată auzi.

Hedge se întoarse brusc de la marginea ferestrelor unde se plimba, nasturii hainei lui ostentative reflectând lumina când el se ivi deasupra lui Edward.

– Deci îi vei răspunde domnului Pettibone, băiete, continuă el, răsucindu-i fără milă urechea. Răspunde-i sau bătaia pe care ai primit-o aici o să fie nimic comparativ cu ce îți voi face cu mâna mea.

Băiatul mai ridică un pic bărbia, iar trasul de ureche nu îl înduplecă, și de data asta Edward știu că-i mai bine să nu răspundă. Nu, nu avea să răspundă – nu până când nu știa că-l va putea răpune pe Hedge.

Și ziua aia cu siguranță avea să vină.

Așa că Edward dădu din nou din umeri și vorbi cu tonul dulce și clar al înaltei societăți, mai comun la Eton decât la Bexham.

– Da, l-am lovit, zise el sfidător. L-am lovit pentru că mi-a zis că-s un bastard.

– Da, și chiar ești, zise chicotind Hedge.

– Și când el mi-a zis bastard, eu i-am zis că-i un zarzavagiu, clarifică Edward. Și apoi *el* m-a lovit. Așa că a trebuit să-l lovesc. Așa faci cu ăștia, Hedge. Nu poți să dai înapoi.

Hedge mormăi iarăși – de data asta un pic disprețuitor –, apoi dădu drumul urechii lui Edward și își îndreptă atenția spre Pettibone.

– Deci. Ca de obicei, atunci. Băiatul are umărul atins. Nu-i nimic grav, nu?

Directorul lovi cu nuiaua într-un gest nerăbdător!

– Băiatul cu brațul rupt este fiului unui consilier local, zise el sumbru. Cred că nu trebuie să vă explic necazurile pe care le poate provoca cuiva cu tipul dumneavoastră de afacere.

– Da? Și cam ce tip de afacere este aia, domnule Pettibone?

Directorul mișcă un pic din nas, dar Bexham nu era genul de instituție academică să-și permită prea multe scrupule.

– Cred că ați menționat că lucrați în *finanțe* la Londra.

– Chiar așa, zise Hedge, scoțând punga. Deci, care-s daunele?

– *Daunele*? zise tăios directorul.

– Da. Hedge lăsă o bancnotă de douăzeci de lire să cadă pe biroul lustruit. Cât va fi de data asta?

Directorul împinse bancnota peste birou.

– Nu cred că ați înțeles scopul acestei întâlniri, domnule Hedge, zise el. Edward nu mai este binevenit aici.

– Poftim, cu nici un preț? Hedge era obișnuit să ușurința cumpărării. Ce dracului fac eu cu un băiat de doisprezece ani?

– Bănuiesc că îl luați înapoi la Londra, zise directorul. Mă tem că noi nu ne mai putem asuma îngrijirea lui Edward. Scandalurile, ferestrele sparte, furia posacă – da, toate astea le-am tolerat. Dar un braț rupt? Al unui fiu de consilier local? Nu, dragă domnule Hedge. Nici măcar banii dumneavoastră murdari nu vă pot scoate din *asta*.

Hedge trecu cu mâna peste fața care cândva fusese frumoasă, dar acum începuse să se deformeze din cauza desfrâului. Ridică iscoditor din sprâncene.

Atunci poate o recomandare pentru o altă școală?

- Ați rămas fără școli, se răsti directorul. Bexham a fost a șasea pentru el.

Hedge rânji.

– Da, bine, ambii am fost dați afară din locuri mai bune decât ăsta.

– Locurile mai bune nu-l primesc, răspunse Pettibone. Eton, Rugby, Harrow – poate cândva l-ar fi primit. Dar acum nu. Nu când s-a aflat public că părintele lui este proprietarul unei...

– Unei *ce*, domnule Pettibone? întrebă vesel Hedge. Continuați. Lăsați cuvintele să fie spuse de limba aia învățată a dumneavoastră.

– ...a unei săli de joc josnice, se răsti Pettibone.

– O sală de jocuri josnică și foarte *profitabilă*, adăugă Hedge. Ah, bine! Ce se poate face acum, Pettibone? Eu nu știu nimic despre plozi.

Expresia lui Pettibone sugera că poate Hedge n-ar fi trebuit să facă vreun copil.

– Păi, dacă aș fi în locul dumneavoastră, zise el malițios, l-aș băga ucenic la o casă de contabilitate. Și la una dură, pentru că va fi nevoie de o mână forte ca să-l strunească.

– Dacă n-aș ști, zise obosit Hedge. Dar o casă de contabilitate? Sigur e nevoie de niște aptitudini care sunt peste...

– Pentru Dumnezeu, domnule Hedge, interveni Pettibone. Băiatul este violent, nu prost! N-ați citit nimic din ce v-am trimis acasă? Nu știți nimic despre fiul dumneavoastră?

Hedge clătină netulburat din cap.

– Mi l-au lăsat ca pe o pisică vagaboandă.

– Păi, pisica dumneavoastră vagaboandă este un fenomen, zise nerăbdător Pettibone, care-și amintește aproape toate conceptele de algebră, geometrie, date – ca să nu mai zic că pricepe și probabilitățile.

Hedge se lumină în sfârșit.

– Nu! E isteț, deci?

– Într-adevăr. Pettibone se duse la ușă și o deschise. „Isteț" este cuvântul.

– Ah, păi bine atunci! Hedge ridică băiatul din scaun și-l trase cu forța spre ușă. Poate-i găsesc o utilitate băiatului până la urmă.

– Ce veste bună, zise sec Pettibone.

– Da, zise Hedge, dispărând după colț, încep să cred că-i foarte bună pentru *mine*.

Capitolul 1

În care Lady d'Allenay pune la cale o petrecere la domiciliu

1850
Somerset

Legendele de familie spuneau de mult că regatul Marii Britanii se va nărui când vechii baronii d'Allenay nu vor mai fi. Mai bine de cinci sute de ani linia neîntreruptă, chiar dacă deseori întortocheată, a acestor nobili controlase vastele proprietăți din Somerset cunoscute sub numele de Bellecombe, unde era reședința baronilor d'Allenay de pe vremea lui Henric al V-lea.

Dar, în cele din urmă, după ce averea baronilor crescuse, venise în sfârșit ziua în care nu mai era nici un lord d'Allenay.

Nu era nimeni mai nemulțumit de această întorsătură nefericită decât Kate, Lady d'Allenay. Dar până la urmă regatul nu s-a năruit.

Și averea? Din păcate, *asta* chiar se năruise – și tot Bellecombe odată cu ea. Dar Lady d'Allenay nu fusese niciodată lipsită de pragmatism. Într-adevăr, din primii ani ai copilăriei, bunicul ei, al treisprezecelea baron d'Allenay, avea obiceiul să o mângâie pe cap și să o declare *cea înțeleaptă*.

Într-adevăr, n-ar fi putut să fie *cea frumoasă*. Acel titlu îi revenise defunctului ei frate, Stephen. Cu siguranță ea nu era *cea fermecătoare*, pentru că din palma surorii ei mai mici, Nancy, mâncau jumătate din bărbații ținutului. Așa că se părea că tot ce-i rămăsese lui Lady d'Allenay era pragmatismul. Și de la vârsta de opt ani, când își dăduse seama că nu te puteai bizui pe frivolii ei părinți, încercase să cultive acea virtute ternă.

– *Și ia blestematele alea de fețe de pernă una câte una!* adăugă ea printre dinții încleștați.

– Ce spui, milady? întrebă o voce din spatele ei.

– Nimic, Peppie, răspunse Lady d'Allenay spre menajera ei. Apoi, cu o întorsătură inteligentă, baroneasa ieși din adâncurile unui dulap imens de albituri și îi prezentă doamnei Peppin un teanc de fețe de pernă curate. Noi! declară ea triumfătoare.

– Vai, dar așa este! zise doamna Peppin mărind ochii.

– Am pus o duzină în spate, mărturisi Lady d'Allenay, în așteptarea unei astfel de urgențe. Le reparăm pe cele vechi. Amintește servitoarelor să le pună cu cârpeala pe interior când pregătesc camerele invitaților.

– Mereu ai fost așa o fată inteligentă, domnișoară, zise doamna Peppin, privind cu drag la materialul nou.

– Și plină de pragmatism, adăugă Lady d'Allenay destul de veselă.

Dar nu frumoasă. Nu spirituală. Nu cu bucle roșcate-aurii. Dar menajera ei nu văzuse așternuturi noi de vreo zece ani și tăcuse uimită de splendoarea lor.

– Bun, asta-i rezolvată. Cu o aruncare îndemânatică a lanțului de ceas, Lady d'Allenay verifică ora. În scurt timp plec spre noul prezbiteriu ca să inspectez construcția.

Dar doamna Peppin arătă spre o fereastră din apropiere.

– Este cam negru cerul, milady.

– Fir-ar să fie! Kate se uită la furtuna iminentă. Nancy ia ceaiul la casa parohială. Ceea ce înseamnă că domnul Burnham și mama lui vor veni la cină. Cu siguranță o va aduce pe Nancy acasă.

– O, da, zise sec doamna Peppin. Un act de milă creștinească pură.

– Spune-i bucătăresei. Kate se întoarse pentru a închide dulapul. Mă apuc de cusut pentru vizita mamei. O, și amintește-i lui Fendershot să facă inventarul în pivniță. Prietenii lui Aurélie beau o cantitate *șocantă* de vin.

– Un cadavru nu prea poate să numere sticlele zburând, mormăi menajera.

– Sper că nu va trebui să comandăm altă șampanie, zise Kate, luând-o pe culoar. Este înspăimântător de scumpă – dar Aurélie declară că nu suportă vinurile italienești.

– *Oh, la, la,* delicatul ei sânge franțuzesc! Doamna Peppin nu era un discipol al mamei lui Lady d'Allenay – sau al prietenilor ei. Poate că ar trebui să-i spui doamnei Wentworth că abia ne permitem să-i primim?

– Am făcut asta anul trecut, dacă-ți amintești, zise Kate în timp ce coborau pe scara de serviciu, dar anul ăsta... ei bine, ideea este, Peppie, că a aflat despre pământurile de la prezbiteriu.

– Vai! Cum?

– Probabil că i-a scris Nancy. Kate dădu din umeri. Și sunt sigură că Aurélie a tras concluzia că dacă noi construim un nou prezbiteriu și dăm pământ bisericii, probabil că Bellecombe și-a revenit un pic.

– Domnișoară, mi-aș dori să nu trebuiască să-i spui mamei tale pe numele de botez.

Kate oftă.

– Dar *maman* o face să se simtă bătrână, Peppie. Știi că Aurélie are nevoie să fie răsfățată. Mi se pare o îngăduință minoră.

Doamna Peppin oftă.

– Câți oameni aduce doamna Wentworth pentru sezonul de vânătoare?

– Ca de obicei. Kate numără în minte. Va veni iarăși contele de Macey, zic eu...

– ...dacă nu l-a luat varicela franceză, mormăi menajera.

– Serios, Peppie, ești nemiloasă, zise delicat Kate. Și apoi, acum ei sunt doar vechi prieteni. Cred că amantul actual al lui Aurélie este un bancher.

– Și nu mă îndoiesc că este și bogat.

Kate se opri la același etaj.

– Da, dar dacă trebuie să iubești, nu-i mai bine să iubești pe cineva bogat? Asta-i tot spun eu lui Nancy.

– Și la ce îi servește, zise doamna Peppin. Pe cine altcineva, atunci?

– Prietena ei din copilărie, Lady Julia. Și – o, da! – un tânăr domn. Sir Francis ceva. Sper ca el să flirteze și să ofteze după Nancy și așa să o distragă.

– Amicii păcătoși ai mamei dumitale se așteaptă la ceva mai mult de la o lady decât flirtat și oftat.

– Doamnă Peppin, mă șochezi în inocența mea. Kate o luă spre următorul etaj și porni într-o direcția opusă față de menajeră. Păi, eu mă duc în salon cu acest mic teanc de așternuturi rupte.

– Hmm, zise menajera. Poate că ar trebui să mergi la ceai cu un tânăr chipeș, ca sora dumitale?

Dar Kate o luă pe culoar, prefăcându-se că nu auzise.

Ned Quartermaine este într-o dispoziție sumbră și gânditoare. Cu haina și cravata aruncate de mult deoparte, se întinse lângă un foc care se stingea în apartamentul lui elegant mobilat, cu genunchii deschiși larg și umerii dați pe spate pe pielea ca untul a fotoliului său. Doar clinchetul vag al paharului său cu coniac pe masa de marmură întrerupea liniștea în timp ce Quartermaine se uita afară în grădina lui; o grădină care ar fi fost scăldată în lumina lunii dacă n-ar fi fost în Londra și cerul nopții n-ar fi fost înecat într-un smog umed și negru.

Dar Quartermaine era o creatură a întunericului – și adevărul era că se simțea mai confortabil în întuneric. Și în noaptea asta îmbrățișa întunericul cu o sticlă de Armagnac de optsprezece ani și un șirag de perle mici, dar perfect, care avea un safir în formă de lacrimă.

Atârnau grele în palma mâinii lui – și greu pe inima lui. Dar acel organ îl deranja așa de rar încât durerea pe care o simțea în seara asta ar fi putut fi confundată cu depresia. Hotărî că era mai bine să o elimine din nou. Cu toate astea, din când în când, printre gurile de alcool ce-l ardeau, azvârlea ușor și gânditor perlele, doar cât să le simtă cum revin în palma lui, lovindu-se una de alta înainte de a se opri din nou; mai reci, dar și mai grele, se părea.

Chiar atunci, de parcă voia să puncteze regretul, ceasul poleit de pe polița șemineului bătu ora.

Trei bătăi. Era ora trei.

O oră la care se făceau bani frumoși din vanitatea și disperarea altora. Deasupra capului lui Quartermaine, noaptea-și vedea de treaba ei, la el ajungând doar zgomotul surd al vocilor, întrerupt din când în când de zgomotul vreunui picior de scaun pe podelele lui de marmură.

Mai luă o gură de coniac.

Mai aruncă o dată perlele.

Inima lui tresări din nou. De parcă ar putea, măcar o dată, să stoarcă din ea voința de a face lucrul corect. Dar înainte să-și facă curaj pentru datorie, la ușă se auzi un ciocănit slab.

Peters. Nimeni altcineva nu avea permisiunea de a-l deranja pe Quartermaine când el se muta din biroul lui în domeniul privat.

– Intră! ordonă el.

Managerul clubului său intră cu o plecăciune superficială.

– S-ar putea să doriți să veniți la etaj, domnule.

Quartermaine înclină sticla de Armagnac peste paharul său.

– De ce?

– Este vorba de lordul Reginald Hoke, zise Peters. L-am oprit cum ați ordonat, dar nu i-a picat bine. Aparent, prostul se simte norocos în noaptea asta.

După ce-și umplu paharul, Quartermaine se uită leneș la Peters, ridicând vag din sprâncene.

– Suficient de norocos să-și facă socotelile? murmură el. Pentru că dacă nu, lordul Reggie nu mai trece pragul acestei instituții nici cu un deget de la picior, decât dacă îl tai eu și-l folosesc pe post de prespapier.

– Un prespapier, domnule?

– Care să țină teancul de bilete inutile pe care ni le-a dat, zise Quartermaine fără amuzament.

Brusc, din spatele lui Quartermaine se auzi sunetul balamalelor scârțâind, urmat de foșnet de stofă.

Se întoarse în scaunul lui.

– Ned?

Vocea ei era iritată și buclele îi atârnau. Maggie Sloan stătea în lumina dormitorului lui. Halatul de mătase al lui Quartermaine era adunat în jurul ei în falduri mari.

– Am treabă, zise el rece. Du-te înapoi în pat, Maggie.

Mai mult simți decât văzu disprețul de pe fața ei.

– Nu, cred că plec.

Zâmbind sarcastic, ea trânti ușa.

El se întoarse impasibil spre Peters.

– Unde-i Hoke acum?

– Pinkie l-a oprit în foaier, domnule.

– Vai, bietul Reggie, zise Quartermaine, punând jos sticla. Să dau drumul la câini, amice? Sau mai putem să jumulim ceva de la Hoke?

Peters râse.

– O, mai avem, zise el. De asta ar trebui să urcați.

Asta mai ridică un pic sprâncenele lui Quartermaine.

– Ah, da? zise el. Mă șochezi, Peters. Eu credeam că bătrânul Reggie nu mai are nimic.

– A insinuat că trebuie să se vadă cu niște amici aici în jumătate de oră pentru ceva greu, sugeră Peters. Dar are nevoie de bani ca să rămână în joc și are chef să negocieze.

Quartermaine bău gânditor din coniacul lui.

– Păi, eu n-am disprețuit niciodată un târg, zise el, ridicându-se. Dar adu-l aici jos. N-am chef să iau iar haina pe mine.

Peters făcu o plecăciune.

– Cu siguranță, domnule.

Quartermaine îl urmă pe Peters prin apartament și în biroul de lângă unde se afla centrul clubului său. Între acei pereți nu era loc de depravare; clubul Quartermaine era un salon de jocuri precaut, cu mize mari unde un descendent nobil aruncase pe apa sâmbetei averea a zece generații sub ochiul atent al lui Ned Quartermaine.

Dar intrarea în lumea lui Quartermaine era determinată de avere, nu de sânge, că era vorba de un bărbat sau de o femeie. După estimările lui doar sângele albastru era aproape inutil – și avea și el suficient sânge albastru să știe asta.

Brusc, Quartermaine își dădu seama că încă ținea perlele în mână. Enervat, deschise sertarul biroului și le lăsă să cadă în el, într-o cascadă crem perfectă. Apoi luă o țigaretă și se duse la ușile franțuzești ce se deschideau spre grădina lui.

Cenușa scânteie repede, portocalie în întuneric. Auzea huruitul trăsurilor venind dinspre palatul St. James. Urletele vânzătorilor ambulanți de ziare răsunau pe stradă. Și apoi se făcu iarăși liniște. Ce naiba-l reținea pe lordul Reginald?

Poate că nemernicul laș făcuse stânga împrejur și se întorsese la palatul St. James să se ascundă într-unul dintre cluburile lui elegante. Îl preocupa prea puțin. Quartermaine îi lua mereu banii – într-un fel sau altul. Pufăi din nou din țigaretă și se gândi pe îndelete cum era mai bine să facă asta, pentru că el învățase că răbdarea era cu adevărat o virtute.

Brusc, ușa de la intrarea în biroul lui se deschise cu mult zgomot, cu ușierul lui Pinkie Ringgold țipând la lordul Reggie, cu fața roșie, în timp ce-l împingea în cameră.

Reggie răspunse, insultându-i părinții lui Pinkie. Acesta îi răspunse răsucind brațul lui Reggie la jumătatea spatelui său. Urletul ce urmă ar fi putut să trezească un mort.

– Liniște! ordonă Quartermaine.

Tăcerea se lăsă ca un giulgiu.

– Dă-i drumul, ordonă Quartermaine, *acum*!

– Dar individul a încercat să treacă peste mine! Ușierul corpolent se umflase de indignare. Cred că mă cred la fel de prost cum arăt.

– Ceea ce ar fi greșeala lui, zise Quartermaine pe o voce liniștită ca un mormânt. Asta însă a fost a ta. Ah, Peters. Iată-te. Pinkie, ești la un pas să mă enervezi. Te rog să ieși.

Pinkie mârâi la Reggie, trecând pe lângă Peters, apoi închise ușa în urma lui în timp ce ieșea.

– Peters, vreau să fie concediat acel impertinent, se răsti Reggie.

– Vă mulțumesc pentru părere, zise calm Peters.

Fără să invite pe cineva să ia loc, Quartermaine ocoli biroul și-și puse un șold pe colțul biroului. Fără haină și lavalieră, cu mânecile suflecate până la cot, poza complet relaxat. O poziție pe care un bărbat ar avea-o noaptea târziu în confortul propriului cămin – loc unde el se afla.

– Bună seara, Lord Reginald, zise el pe un ton egal. Peters mi-a spus că ați venit să vă reglați datoriile cu casa.

Privirea neliniștită a lui Reggie se îndreptă spre Peters. Apoi, cu un sunet disprețuitor, își aranjă reverele.

– Eu nu-mi dau seama ce fel de instituție conduceți dumneavoastră aici, Quartermaine, mormăi el, cu bătăușii ăia din Whitechapel stând la uși.

Cu un zâmbet vag, Quartermaine gesticulă expansiv.

– Scuzele mele, Lord Reginald, zise el, dar s-ar putea să fiți șocat să aflați că există unii domni care nu vor să-și încheie socotelile cu casa. Ah, dar terminologia mea nu-i corectă, nu-i așa? Un astfel de individ nu ar fi un domn, nu-i așa?

Reggie mișcă din umeri de parcă haina-i era încă incomodă.

– Într-adevăr, n-ar fi.

– Dar suficient despre meschina noastră instituție, zise mieros Quartermaine. Haide să discutăm despre dumneavoastră. Mai precis, ați propus un soi de târg?

În ochii lui Reggie se văzu resemnarea, dar era prea inteligent să o recunoască. Băgă în schimb mâna în haină și scoase o hârtie împăturită.

Nu, nu era o hârtie, își dădu seama Quartermaine când Reggie i-o dădu. Era un document legal. După ce se întinse peste birou

după ochelarii cu rame aurii, Quartermaine deschise și trecu peste hârtii, împăturindu-le liniștit la loc, apoi ridică privirea la Reggie.

– Și ce aș face eu cu asta? zise el, trecând cu teancul de hârtii printre degete.

– Păi, nimic, zise lejer Reggie. Cum i-am spus omului dumneavoastră, Peters, am arătat-o doar ca să dovedesc că sunt solvent. Sau poate chiar să împrumut în contul ei?

– Dar eu nu sunt o bancă, zise Quartermaine, și acesta, Lord Reginald, este un act de proprietate – cu o cesiune nesemnată a așa-zisei proprietăți.

Privirea lui Reggie se mută agitată.

– Păi, am vrut să o vând, recunoscu el. N-am folosit niciodată locuința aia veche; este doar o căsuță de țară în Somerset – un fel de căsuță de vânătoare, de fapt, în apropiere de mlaștină. Dar înțelegerea a picat. Cu toate astea, Quartermaine, proprietatea este a mea. Pot să o vând dacă trebuie.

– Lord Reginald, zise încet Quartermaine, îmi datorați câteva mii de lire. Așa că mă tem că *trebuie* să o vindeți.

Reggie se uită la el de parcă era prost.

– Cum am spus, aranjamentul a picat.

– Dar chitanțele dumneavoastră de mână au expirat – ei bine, două din ele luna trecută, dacă-mi aduc bine aminte. Quartermaine pocni cu hârtiile și arătă. Spuneți-mi, Lord Reginald, asta-i suma pe care v-a oferit-o cumpărătorul?

– Păi, da, zise el agitat. Avocatul meu a întocmit actul.

– Și a fost un preț corect?

Reggie era prins la înghesuială între a fi tare și a admite necivilizat. Alese să fie tare.

– Destul de corect, zise el ridicând nasul, altfel n-aș fi fost niciodată de acord. Cum am zis, Quartermaine, n-am ce să fac cu vechitura aia.

Quartermaine împături hârtiile la loc și se gândi la șiragul de perle din biroul lui și la propriile lui greșeli. Poate că n-ar trebui să râdă de bietul Reggie. Poate că nici el nu era mai breaz.

Dar râdea – și Reggie știa asta. Cu toate astea, era nevoie de mai mult sânge în instalație decât ce avea Reggie ca să facă pe nobilul semeț în fața unui om căruia-i datorai o cantitate așa de înfricoșătoare de bani.

Quartermaine puse ochelarii deoparte.

– Deci să văd dacă înțeleg, Lord Reginald, continuă el. Făceați lucrul onorabil încercând să vă vindeți proprietatea mică, inutilă și fără limite ca să vă puteți achita datoriile către mine și să băgați în buzunar ce rămâne. Am înțeles corect?

Nu era nici pe departe corect, și toți trei știau asta. Intenția lui Reggie fusese să vândă casa pentru poate două treimi din valoarea sa, ca să obțină niște bani repede și apoi să-i joace la masă în speranța naivă, dar eternă, a tuturor jucătorilor proști: că totul se va regla până la urmă și-i va plătit datoria lui Quartermaine la momentul potrivit.

La momentul potrivit însemnând *când avea el chef să o facă*.

Dar Quartermaine era mai mulțumit să primească datoria *acum*.

Lovi peste lateralul genunchiului cu hârtia împăturită.

– Cred că aveați un plan solid, Lord Reginald, zise el gânditor. Nu-i vina dumneavoastră că cumpărătorul s-a răzgândit.

– Așa este, zise trufaș Reggie. Am avut un acord tacit.

– Cum aveți și cu mine, zise Quartermaine, deși eu recunosc că nu sunt neapărat un domn, nu-i așa, Lord Reginald?

Probabil că Reggie simți împunsătura mărinimiei.

– Păi, ați fost mai bine crescut decât unii dintre indivizii pe care-i cunosc eu, recunoscu el, și nu-i vina dumneavoastră că mama dumneavoastră a fost o... mă rog, nu contează. Înclină ciudat și țeapăn din gât. Pot să-mi continui seara, Quartermaine?

– Dar mai întâi să revenim la proprietate, zise Quartermaine. Cum se numește locul? În ce stare este?

Îngrijorarea din ochii lui Reggie se mări.

– Heatherfields, zise el, și v-am spus că-i doar un mic conac pe marginea Exmoor. Din câte știu eu, este într-o stare acceptabilă. De casă se ocupă o veche familie de servitori.

– Ferme în arendă?

– Trei. Totul arendat, cred, și cu pământul de pe lângă casă. Reggie zâmbi subțire. Nu prea mă consider un fermier.

– Înțeleg. Quartermaine zâmbi vag. Păi, să vă spun ce am să fac, Lord Reginald. O să vă scap de vechitură la prețul oferit de cumpărător, scăzând desigur, ce-mi datorați. Și o voi face acum. Cu bani gheață. Peters, descuie cutia cu bani și cheamă-l... cum se numește avocatul? Bradley?

– Bradson, domnule, zise Peters, bâjbâind deja după cheia ce-i atârna la lanțul ceasului. Zâmbi invitatului lor. Este sus, Lord Reginald, la masa de basset. Ne datorează câteva favoruri. Sunt sigur că se va ocupa de actul de vânzare-cumpărare.

– Vom avea nevoie de trei martori, zise Quartermaine. Adu-l înapoi pe Pinkie și încă un valet care știe că citească și să scrie. Aici își îndreptă privirea vigilentă spre Reggie. Nu-i așa că suntem eficienți, milord? În curând veți putea reveni la seara dumneavoastră – și cu ceva bani în mână, dacă nu cumva mă înșală memoria sau aritmetica mea.

Nici una nu-l înșela.

Jumătate de oră mai târziu, cu Reggie palid și înfrânt, înțelegerea era semnată. Quartermaine oferi tuturor Armagnac. Bradson acceptă.

Reggie își luă banii și plecă.

– Păi, s-a făcut, zise vesel Peters, închizând ușile marelui scrin când terminară. Mi se pare că lucrurile au mers destul de bine.

– Bine lucrat, bătrâne. Quartermaine chicoti, aruncând actul în biroul lui, alături de perlele lui Annie. Nu-mi vine să cred că Reggie a fost așa de prost să-ți arate hârtia aia.

– Oameni disperați, metode disperate, zise Peters. A crezut că așa va intra.

– Și așa a fost. Quartermaine închise sertarul. Peters, continuă el, trebuie să plec o vreme. Poate câteva săptămâni.

Peters se întoarse întrebător, dar Quartermaine nu-i răspunse la întrebarea nerostită. Peters se obișnuise de-a lungul anilor ca el să dispară fără prea multe explicații.

– O să te descurci singur o vreme? zise el în schimb.

– O, da, domnule, zise el. Mergeți să vă bucurați de căsuța de vânătoare, poate?

– Ceva de genul, zise Quartermaine, uitându-se la sertarul închis.

Peters ezită o fracțiune de secundă.

– Ce vreți să faceți cu casa, domnule, zise el, dacă nu vă deranjează că întreb? Nu vă știu să fi vânat sau să fi tras vreodată.

Quartermaine ridică în sfârșit privirea de la sertar.

– Este un cadou pentru Annie, zise el încet.

Capitolul 2

În care niște îndrăgostiți
sunt despărțiți cu cruzime

La trei zile după ploaia care trecuse, într-o după-amiază superbă, Kate călărea singură printr-un colț din Bellecombe pentru a examina construcția prezbiteriului. În drumul ei trecea pe lângă câteva dintre terenurile închiriate și prin spatele satului, care era vecin cu cea mai mare fermă a moșiei.

Oriunde se uita, Kate vedea îmbunătățiri. Acoperișuri noi, garduri mai bune și chiar un nou grânar. Fiecare penny pe care ea și Anstruther, administratorul Bellecombe, reușiseră să-l mulgă de la moșie fusese investit înapoi în ea. Bunicul ei ar fi invidiat-o pe Kate pentru șansa de a reconstrui acele lucruri pe care tatăl și fratele ei le făcuseră bucăți indirect. Și spera ea că el ar fi fost mândru.

În timp ce poteca vira, apropiindu-se de sat, Kate trecu pe lângă unul dintre fermierii ce aducea ultimul fân. Atingându-și borul pălăriei cu biciușca, opri iapa, Athena.

– Ziua bună, Shearn, zise ea.

– Milady! Domnul Shearn aruncă grebla spre unul dintre băieții săi. Ike, treci la muncă și, Tom, lucrează mai târziu, ordonă el, ștergându-și fața cu o batistă. Dă-i bătaie acum, înainte să se întoarcă ploaia!

Apropiindu-se cu iapa, Kate se uită spre cer.

– Mai plouă?

Bătrânul făcu cu ochiul.

– O, mă îndoiesc, milady, dar tre' să pun băieții la muncă, zise el zâmbind. Așa. Mă bucur să văd că ați ieșit din biroul ăla mohorât din conac.

– Am fugit când Anstruther nu se uita. Kate se aplecă pentru a mângâia greabănul Athenei. Cum se simte doamna Shearn?

Anstruther declarase că cea mai mare nevoie de reparații o avea casa familiei Shearn și costul fusese un pic descurajant. Nu doar un acoperiș nou, dar și un nou coș și un grajd mai bun pentru faimoasa vacă de lapte a doamnei Shearn.

După ce petrecu o vreme discutând cu Shearn, Kate porni iarăși, gândindu-se la stima pe care țăranii o aveau pentru bunicul ei. Într-adevăr, defunctul lord d'Allenay încercase mereu să pună Bellecombe pe primul loc, dar în inima lui conduseseră copiii lui. Mai ales tatăl lui Kate, James. Și după el, fratele ei, Stephen. Da, Kate ajunsese să înțeleagă că James și Stephen Wentworth fuseseră cheltuitori nesăbuiți și jucători de cel mai rău soi.

Soiul celor care *pierd*.

Așa că altceva ar fi putut să facă bunicul în afară de a-i salva plătind? Plata datoriilor unui domn era o chestiune de onoare pur și simplu. Dar apoi tata murise și Stephen murise și el și în sfârșit sângerarea care secase Bellecombe se oprise în cel mai tragic mod.

Vechea baronie d'Allenay avea particularitatea de a avea descendenți prin moștenitorii principali, ceea ce însemna că, dacă nu existau băieți, era bună și o fată. Așa că se decretase că și Kate putea să poarte titlul. Dar nu avea voie să intre în Camera Lorzilor sau să dețină vreunul dintre onorurile moștenite în familie. Acestea i-ar fi revenit soțului ei.

Presupunând că va găsi unul.

Oftând, Kate o struni pe Athena pe lângă un crâng de copaci, privind cum apare noul prezbiteriu al parohiei – sau cel puțin la locul mare, noroios atribuit prezbiteriului. Fundația era deja în proces de turnare de către constructorii aduși de Anstruther din Bristol. Dar cum muncitorii erau la jumătatea zilei, totul era tăcut.

Unchiul ei Upshaw, pe care Kate se putea mereu bizui pentru sfaturi sănătoase de afaceri, o crezuse nebună să efectueze asemenea cheltuieli până când tânăra îi explicase logica ei. Pământul de lângă prezbiteriu nu fusese extins într-o sută de ani. Vechiul prezbiteriu era mic și cotropit de termite. Acestea erau un motiv suficient să facă ceea ce era corect pentru biserică.

Dar Kate avusese un motiv mai bun, mai presant.

Temerile ei. Temeri care fură brusc reînnoite când o întoarse pe Athena pe poartă și văzu cealaltă parte a noii grămezi de lemn. Pentru că pământul era moale din cauza ploii, pastorul, domnul

Burnham, nu o auzise apropiindu-se și beneficia în schimb asiduu – și entuziast – de păcatele cărnii.

Kate își feri un pic chipul.

– Richard Burnham! zise ea pe o voce tare. Fii amabil și dă-i drumul surorii mele!

Cuplul vinovat se despărți. Nancy avea buzele umflate, degetele încurcate în părul lui.

– O, Doamne, zise pastorul.

O, ai face bine să te rogi, se gândi Kate. *Ai face bine să te rogi ca obrăznicătura să nu te vrea.*

Se auzi un oftat tăios, feminin, iritat. Kate se întoarse complet și văzu că doamna Burnham o luase pe Nancy. Îndemnând furioasă calul, văzu că obrajii surorii ei erau colorați într-un trandafiriu accentuat pe sub rebeliunea de bucle roșii-aurii, că în ochi avea lacrimi de furie în timp ce se uita la admiratorul ei.

Chipul lui Burnham se încordă.

– Da, te vei întoarce, îi ordonă el lui Nancy, cu brațele pe umerii ei. Și te vei duce *acum*.

– Nu! Nu voi pleca! strigă Nancy. Hai să discutăm aici și acum – cu toții.

– Asta-i ceva ce eu trebuie să rezolv. Burnham își lăsă mâinile să alunece. Trebuie să avem răbdare, draga mea.

Nancy se uită urât în sus la sora ei.

– O, da, te rog, să avem mai multă răbdare! zise ea trufașă. În curând voi fi și eu fată bătrână!

– Draga mea, zise încet Burnham, remarca aceasta a fost urâtă și nedemnă de tine.

– Nu-mi pasă! strigă Nancy. De ce ar trebui să îmbătrânesc singură doar pentru că asta se va întâmpla cu Kate?

Apoi, aruncându-i surorii ei o ultimă privire ucigătoare, fata se întoarse și o luă spre sat.

– Nancy, stai, ordonă Kate. Doresc să vorbesc cu tine.

– Nu! Sora ei se întoarse și continuă să meargă înapoi, cu mâinile făcute pumni pe lângă ea. N-am ce să discut cu tine, Kate! Nu când ești hotărâtă să-mi distrugi viața!

Burnham trecu cu mâna prin șuvițele ciufulite, arătând de parcă-l călcase trăsura de poștă. Părea nedrept ca un om al bisericii să fie așa de tânăr – și așa de chipeș. Dar Kate avea puterea de a

oferi. Și oferise – cucerită fără îndoială de acele bucle delicate și ochii inocenți.

– Domnule Burnham, începu Kate pe cel mai serios ton al ei, sora mea nu știe cum funcționează lumea.

Burnham părea că voia să frângă pălăria. Din păcate, nu avea una. Poate că Nancy i-o dăduse jos în străduințele ei.

– Dar o iubesc! declară el. Vreau să mă căsătoresc cu ea. *Știi* asta.

– Da, știu, răspunse mohorâtă Kate, și este singurul motiv pentru care nu te împușc pe loc.

Albindu-se la față, el ridică ambele mâini.

– O, haide, Richard! Puse o mână peste mânerul șeii. Te plac prea mult ca să te împușc. Dar sora mea îți dă bătăi de cap – și o va face tot restul zilelor tale dacă ești destul de prost să o lași.

– Sunt! strigă el, uitându-se la ea. O *iubesc*. Da, Nancy este tânără. Dar este o bună creștină, Lady d'Allenay, și este admirată de toți. Este bună și iubitoare – și cel mai important, știe ce vrea.

– Da, și în curând va ști ce vrei și tu, îl avertiză Kate, și-ți va spune ce să gândești în fiecare zi la micul dejun. Opiniile ei vor fi alte tale sau vei fi – și mă scuzi pentru ironie aici – în iad. Crede-mă. Știu.

– Nimic nu m-ar face mai fericit, jură părintele, mutându-și privirea la fundația noii lui case. Dar într-adevăr, milady, probabil că mă credeți un nerecunoscător. Generozitatea voastră – pare să nu cunoască limite.

Brusc, păli și se întoarse spre ea. Mintea-i lucra cu furie.

Ah. În sfârșit își dăduse seama.

– Da, continuă, zise precaută Kate. Spune-o.

– Milady sigur... sigur nu a vrut să-mi descurajeze afecțiunea cu acest nou prezbiteriu? Sau... sau cu terenul parohiei, zise el.

– Ca *mită*? Sigur că nu.

Am vrut să mă asigur că-ți permiți să ai grijă de sora mea după ce se mărită cu tine.

Cum inevitabil se va întâmpla. O, Kate putea să mai obțină niște timp pentru ea și să-i construiască o casă decentă. Mătușa Louisa putea să insiste ca ea să aibă un sezon la oraș. Unchiul Upshaw putea să o certe. Și mama lor ar fi putut să-și arunce năvodul prin Bellecombe și să ademenească vreo duzină de cățeluși frumoși. Dar până la urmă tot la asta se va ajunge: o căsătorie cu greutăți și simplitate.

Strania viață a unei soții de pastor.

Kate își drese vocea tăios.

– Pământul parohiei este pentru biserică, zise ea. Pentru tine, da, și pentru toți cei care vor veni după tine, Richard. Și apoi, dacă ar fi să te mituiesc, aș face-o cum trebuie. Cu bani în mână – ceea ce am puțin.

Pastorul oftă ușurat.

– Bine, atunci, reuși el să zică. Bine. Atunci reînnoiesc cererea mâinii surorii tale. Îți cer permisiunea să o curtez.

– Mie mi s-a părut că făceai deja asta, zise sec Kate.

El păli din nou.

– Nu-mi dau seama ce m-a apucat.

– Un om din rândul bisericii este un om ca oricare altul, zise Kate egal.

– Dar îți știu părerea despre acest subiect.

– Richard, eu nu pot controla nimic din toate astea. Kate își îndulci tonul. Și dacă continui cu nebunia asta – sau ar trebui să spun, dacă Nancy insistă –, unchiul Upshaw o să-i ordone să se ducă la oraș în loc să aștepte să înceapă sezonul. El este tutorele ei. Eu nu am nici o influență asupra surorii mele și n-am avut niciodată.

Privirea pastorului se înmuie.

– Îmi... îmi pare rău că am adus-o aici. Serios.

– Cred că mai repede Nancy te-a adus aici afară, zise Kate. Știu că ești om de onoare. Dar sunt sigură că este plictisitor să ștergi praful în sacristie. Poate că din cauza prafului ea a strănutat. A început să ofteze și apoi a sugerat ca voi doi să ieșiți la o mică plimbare. Fără îndoială că pe moment a părut perfect inocent.

Domnul Burnham își feri vinovat privirea.

Foarte enervată pe sora ei, Kate o întoarse pe jumătate pe Athena. Își pierduse tot interesul în noua construcție.

– Încearcă să înțelegi punctul de vedere al unchiului Upshaw, Richard, și controlează fata, îl sfătui ea. Trebuie să-i câștigi nu doar afecțiunea, dar și respectul, dacă vrei să te însori cu ea. Și dacă ea se irită cu asta, îți va spune și asta ceva, nu-i așa?

– Eu... nu știu, zise el. Da?

Kate dădu din umeri.

– Cum bine subliniază Nancy, eu sunt necăsătorită și probabil voi rămâne așa, răspunse ea. Dar ce mai tura-vura. Nancy are

aproape nouăsprezece ani și n-a avut niciodată un sezon. N-a văzut niciodată Londra. N-a fost niciodată curtată dincolo de acest ținut. Înainte să facă ceva așa de drastic și să...

– ...să se mărite cu cineva inferior ei, zise pastorul, strâmbând din gură.

– O, Richard! Eu nu cred asta. Chiar *nu* cred așa.

– Lord Upshaw crede.

– Nu, el doar se teme că sora mea a dus o viață rustică, zise ea, și vrea ca Nancy să vadă un pic din societate. Niciodată nu ar obliga-o să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubește. Eu doar te sfătuiesc să ai răbdare, Richard. Amândoi trebuie să fiți *siguri*.

Burnham ridică mâna pentru a le lua pe ale ei. Buclele lui delicate se zburliră în vânt.

– Eu *sunt* sigur, zise el, uitându-se la ea. Dar înțeleg, Kate. Voi fi mai ferm cu ea.

Încuviințând din cap, Kate dădu drumul mâini lui și o roti un sfert pe Athena.

– Am încredere că așa vei face, zise ea peste umăr. O, și Richard – pregătește-te pe un alt front. Mama mea are de gând să vină aici pentru sezonul de vânătoare.

– Doamna Wentworth? Pe chipul pastorului se citi spaima. Ce... încântător! Și prietenii ei plini de viață, nu-i așa?

– Mă tem că da.

În timpul vizitei de anul trecut, în mijlocul unei plimbări lente prin sat, amantul mamei lui Kate, contele de Macey, văzuse mica biserică provincială a lui Burnham prin lornieta lui încrustată și declarase – pe un ton ce semănase suspect cu un chicotit – că se trezise cu o mare nevoie să se spovedească.

Toată casa știa de atunci că Nancy îl plăcea pe noul pastor. Fără îndoială că farsa contelui venise din pură răutate și din dorința curioasă de a vedea acest model de bărbat. Fără prea multe opțiuni decât să-i facă pe plac francezului în ora lui de nevoie catolică, pastorul Burnham se mulțumise cu un colț anglican întunecat și o draperie peste sacristie.

Indiferent cu ce se spovedise contele de Macey, tachinând bietul om, era evident că asta arsese părul din urechile lui Richard. Ieșise din biserică cu fața îmbujorată și nu mai vorbise niciodată despre asta. Mama lui Kate abia se abținuse să nu râdă și doar îl lovise pe

conte cu umbrela ei de soare într-un gest dezaprobator, în bătaie de joc.

– Păi, zise Richard, trecând din nou cu mâna prin păr. Când o așteptați?

– Richard, e vorba de mama, zise ea pe un ton egal. Nu o așteptăm, ne pregătim pentru ce-i mai rău și privim la orizont cum se întunecă.

Cu asta, Kate atinse borul pălăriei și o întoarse pe Athena pentru a o îndemna la galop. Doar prin forța voinței nu-l lăsase pe Richard să vadă furia care fierbea în ea. Lăsând de o parte cruzimea insultei lui Nancy, Kate știa că pe nimeni n-ar primi mai repede în familie decât pe Richard. Dar cuplul s-ar putea să trebuiască să aștepte până când Nancy devenea majoră.

Nancy în schimb încerca să forțeze lucrurile. Dar, dacă ei nu-i păsa de dorințele familiei ei, se gândi furioasă Kate, nu putea măcar să se gândească la renumele lui Richard? *Era pastorul satului* și Nancy îl ademenise într-o situație în care orice sătean în trecere i-ar fi putut vedea.

Mânată de temperament și, da, de înțepătura fierbinte a insultei surorii ei, Kate îi dădu pinteni Athenei. Zburară peste câmp, smulgând bucăți de iarbă aproape în tăcere. Familia Shearn întorsese căruța și adunau ultimul fân. Concentrată – și un pic orbită poate de temperament –, Kate trecu încuviințând doar din cap.

Ajungând la drumul principal, se aplecă pe Athena și săriră peste un gard și peste groapa largă de după. În următorul moment se dezlănțui iadul.

Pe un drum care ar fi trebuit să fie gol, la dreapta ei se ivea o umbră neagră masivă. Athena dădu înapoi surprinsă. Animalul negru imens ce cobora în viteză panta dădu și el înapoi, oprindu-se așa de aproape, încât Kate simți cum îi trece copita pe lângă frunte.

Călărețul înjură și se luptă să păstreze controlul. Prea târziu. Smucitura puternică cu care-și forță calul îl făcu să zboare din șa. Capul i se lovi de o piatră de moară acoperită cu mușchi care stătea ca un broscoi masiv, imobil la răscruce.

Kate țipă, scoțând piciorul din scară, și sări, lăsând să atârne frâiele Athenei. Căzând în genunchi în iarbă, nu avu nevoie decât de o privire ca să vadă sângele curgând de la tâmpla bărbatului.

Îngrozită, Kate se întoarse și alergă spre gard, aplecându-se pe jumătate peste el.

– Shearn! urlă ea cu toate puterile. Shearn! Adu căruța!

– O, Doamne! Nancy lăsă delicat ligheanul cu apă fierbinte lângă patul masiv din mahon. O, Kate! Îmi pare așa de rău. Bietul om! N-ar fi trebuit să te întărât.

– Nu, n-ar fi trebuit, admise Kate. Dar vina-i a mea, am fost neatentă.

– A ta? Nancy fonfăi un pic. *Tu* nu ești niciodată neatentă.

– Mi-aș dori să ai dreptate. Forțându-și mâna să nu tremure, Kate atinse părul șaten-deschis de pe fruntea bărbatului. Aici, dă-mi buretele.

Nancy continuă să sporovăiască despre vinovăția ei, regret și ceva despre Richard care era suficient de furios să o strângă de gât, în timp ce Kate uda buretele și-l storcea, cântărind cea mai bună cale de a șterge sângele uscat ce cursese pe fața bărbatului și-i stricase cămașa.

Bărbatul rănit era întins în dormitorul lui Stephen din Bellecombe, chiar vizavi de al lui Kate. De când Ike și Tom Shearn îl ridicaseră cu atenție de pe margine și până când îl așezaseră pe pat, omul nu scosese nici un sunet. Și mai îngrijorător, când Kate urcase în căruța cu fân să-i închidă ochii, aceștia nici măcar nu tresăriseră sub pleoapele lui. Nici acum nu făceau asta.

– Kate..., va muri? murmură Nancy, cercetând chipul bărbatului.

Kate se opri, răsucindu-se pe pat pentru a se apleca peste bărbat.

– Nu va muri, zise ea fermă.

Dar privind la chipul palid, izbitor de frumos al bărbatului, Kate își aminti de fratele ei, care zăcuse luni întregi după căzătura lui.

Însă asta era diferit. Stephen căzuse de la o înălțime mare. Coloana lui vertebrală se strâmbase rău, dacă nu chiar se rupsese. Fusese îngrozitor. Panica începu iar să apară și Kate o controlă.

Rămâi calmă, își zise ea. *Continuă*. Nu-i era de nici un folos bietului om dacă era agitată.

– Doar s-a lovit la cap, Nan, zise ea mai blând. E doar zdruncinat. Inima lui pare puternică precum cea a unui bivol.

Învelindu-i fața cu un prosop curat, Kate se apucă să curețe sângele, tamponând părul blond de la tâmplă. Nu, nu blond și nu

chiar brunet, ci un auriu-închis, scânteietor – cel puțin șase nuanțe diferite, de parcă petrecuse mult timp în soare.

Cu toate astea, mâinile lui cu degete lungi aveau o manichiură impecabilă. Cămașa lui era din cea mai bună pânză, gulerul pătat de sânge era scrobit, deși pe obrajii lui lungi și supli se vedeau acum peri negri. De vestă îi atârna un ceas cu lanț de aur și pe mâna dreaptă la degetul mic sclipea un safir fațetat. N-aveai cum să te înșeli. Bărbatul era un domn în toată regula – și încă unul bogat.

Apa din lighean se coloră repede în roz și grija lui Kate fu răsplătită când văzu o tăietură urâtă de cinci centimetri din care acum doar se prelingea sânge în părul lui.

– Gata, zise ea, așezându-se la loc pe marginea patului. Va fi nevoie de fire, aș zice, dar sângele se încheagă. Cine s-a dus după doctor?

– Tom Shearn.

Nancy încă-și frângea mâinile de partea cealaltă a patului.

Chiar atunci doamna Peppin dădu buzna în cameră cu o haină neagră peste un braț și o valiză mare în mână.

– Vai, bietul om! declară ea, punând valiza pe cufărul de la picioarele patului. Aici are valiza și haina, domnișoară. Erau legate de șaua lui.

Geanta, ca și restul lucrurilor lui, părea scumpă, pielea era moale ca puful. Sub mâner sclipea un ecuson de alamă. Kate se aplecă și îl înclină spre lumină. Pe mica fâșie erau gravate patru inițiale, primele fiind lizibile ca N.E.D., dar Kate nu reuși să o descifreze pe ultima; ori un Q ori un O cu o zgârietură pe el.

După ce atârnă haina, doamna Peppin îi luă mâna, o frecă iute o vreme, apoi o lăsă jos cu un oftat.

– Dacă nu se trezește repede, domnișoară Kate, ai face bine să te uiți în valiză și să încerci să afli cine este. Cineva, undeva, îi duce dorul bietului domn.

Kate își înclină capul într-o parte și-i studie fața.

– Eu nu-l recunosc sub nici o formă.

– Nu, domnișoară, nu-i de pe aici, zise menajera. Dar e destul de frumușel, nu-i așa?

– Și n-a mai fost aici, zici? întrebă din nou Kate. Până la urmă *cobora* dealul nostru.

– Nu, n-a mai fost văzut. Poate că a luat-o pe un drum greșit, a văzut castelul și și-a dat seama de greșeală? Poate că voise să o ia la vale pe deal, nu în sus?

– Nici în jos nu-i nimic, zise Kate. Nimic în afară de Heatherfields, care-i închis.

– Și cât pe ce să se surpe, adăugă cu acreală doamna Peppin.

– Ike Shearn o să întrebe de om prin sat, zise Nancy.

– Bun. Bine. S-ar putea să dureze ceva până vin Tom și doctorul.

Kate aruncă buretele însângerat în lighean și dădu la o parte o șuviță de păr cu dosul mâinii.

– Peppie, cred că am face bine să-l dezbrăcăm și să ne asigurăm că nu-i rănit.

Menajera înclină capul spre Nancy și ridică dintr-o sprânceană.

– Nancy, du-te jos și așteaptă-l pe doctorul Fitch, ordonă Kate. A, și cere-i bucătăresei să facă niște supă de vită.

Măcar o dată Nancy plecă fără replică. Nu se punea problema ca și Kate să fie scoasă din cameră. În ciudat faptului că amândouă erau nemăritate și sub treizeci de ani, ea ținea gospodăria de câțiva ani. Și în acei ani – poate chiar dinainte – ajunsese să fie văzută de cei din jurul ei ca o fată bătrână consacrată, confortabilă cu situația și statutul ei în viață și mai devotată pământului decât ar putea să fie vreodată unui soț.

Până și mătușa Louisa renunțase să mai spere că fata s-ar putea mărita. Sezonul londonez al lui Kate – și scurta logodnă ce urmase – fusese un dezastru de proporții epice. Kate fugise înapoi în izolarea de la Bellecombe cu coada între picioare și se pierduse în a învăța cum să gestioneze moșia. Nu, în ciuda glumelor ei ocazionale cu doamna Peppin, luxul de a mai da dovadă de inocență nu era obiectivul lui Kate în viață.

După ce-i traseră cizmele de călărie înalte, începură să-i dea haina jos. Cum eleganta lui lavalieră fusese smulsă lângă drum, ca să-i lege rana de la cap, degetele abile ale doamnei Peppin începură să desfacă nasturii vestei lui din brocart.

– Vai, domnișoară, ați văzut vreodată cusătură așa frumoasă! declară menajeră, pipăind căptușeala de mătase.

Kate ridică privirea de la mâneca cu care se lupta. Vesta părea mai scumpă chiar și decât ceea ce purtase fratele ei pedant, dar în același timp și complet subestimată.

– Savile Row, murmură ea, sau ceva de genul. Hai, ajută-mă să-l ridic.

Bărbatul era bine făcut, dar hainele îi fură date jos una câte una și apoi puse deoparte pentru a fi periate. Doamna Peppin îi împături vesta și-i puse ceasul de buzunar pe noptieră, lângă lighean.

Apoi, de parcă se răzgândise, luă din nou ceasul și-l deschise. Ochii ei albaștri epuizați trecură peste ceas, apoi deveniră tăioși.

– Încrustat? întrebă Kate.

– Da. Menajera întoarse ceasul. *Pentru Edward, cu dragoste*, zise ea, *de la mătușa Isabel*.

– Pentru Edward. Se aplecă să-l examineze. Inițialele de pe geanta lui nu-s prea lizibile, dar primele trei litere sunt clar *N.E.D.* Bravo, Peppie! Se pare că cel puțin un nume al pacientului nostru este Edward.

– Păi, să ne rugăm că va trăi să-și vadă din nou biata mătușă.

Doamna Peppin părea impresionată de ideea că un bărbat așa de înalt, voinic ar avea pe cineva care să-l jelească.

Kate își îndreptă atenția spre cămașa bărbatului.

– Este distrusă de sânge, zise ea întristată. Mai bine o tai.

După ce luă foarfeca din coșul ei de cusut, Kate scoase cămașa din pantalonii lui, materialul fiind cald încă. Asta era bine, se liniști ea. Cald era bine. Dar acea căldură nu servi decât la a ridica parfumul tentant al bărbatului, o aromă vag lemnoasă care-i amintea de castane și lămâie proaspătă. Și *bărbat*. Da, oricât de neputincios era el, pacientul lor mirosea încă foarte mult – și foarte tentant – a bărbat.

Un pic iritată de asemenea fantezii, Kate prinse cămașa și o tăie cu foarfeca. Pânza fină căzu și dezvălui un piept neted, lat, cu straturi de mușchi.

– Vai, uită-te la asta! șopti doamna Peppin. Aș fi pariat că omul n-a muncit o zi în viața lui.

Poate că nu, se gândi cu tristețe Kate. Dar ceva sigur făcea.

– Aș zice că boxează, murmură ea. Mulți bărbați bogați par să aibă înclinație spre acest sport brutal.

Dar cu următoarea respirație, ea văzu cicatricea albă urâtă de-a lungul coastelor lui. Doamna Peppin o atinse ușor.

– Bietul de el, zise ea. Pare a fi o rană de cuțit. O fi în armată?

Dar chiar în acel moment, de pe buzele lui ieși un sunet slab, nimic mai mult decât un suflu. Kate lăsă foarfeca deoparte cu un zăngănit grăbit.

– Edward? zise ea imperativ, aplecându-se peste el. Edward, ne auzi?

Sub pleoape, ochii lui se mișcară și păru să se cutremure ciudat. Într-un impuls, Kate îi luă mâna.

– Edward, te afli la castelul Bellecombe, zise ea un pic mai tare, în Somerset. Mă auzi?

Dar ochii bărbatului se opriră și mâna lui se înmuie în a ei. O ținu așa câteva minute, dar el nu se mai mișcă. Peste Kate se așternu o teamă rece, îi lăsă mâna. Inelul lui scânteia cu un foc albastru în soarele după-amiezii.

El nu este Stephen, își zise ea din nou. *Nu va muri. Nu voi permite asta.*

După o vreme, se apucară să-i dea pantalonii jos, lăsându-l doar în indispensabili și ciorapi. Kate nu se putea abține să nu se uite la părul întunecat dintre mușchii pieptului lui. Se îndesea pe măsură ce cobora pe abdomen, dispărând apoi sugestiv sub materialul indispensabililor lui.

Indispensabili care acum erau ademenitor de lăsați, fiindcă fuseseră trași când îi dăduseră jos pantalonii. Materialul alb, subțire era întins, lăsând puțin pentru imaginația lui Kate. Tocmai se gândea la decența încercării de a-i trage în sus, când la ușă se auzi un ciocănit și Hetty, ajutorul bucătăresei lor, băgă capul pe ușă.

– Mă scuzați, doamnă Peppin, dar cămara este încuiată. Privirea fetei căzu pe bărbat, rămânând cu ochii la șoldurile lui puternice, groase. Vai de mine și de mine! Periculos de frumos, nu-i așa?

– Ai grijă ce scoți pe gură, Hetty, fetele de treabă de la țară nu sunt așa îndrăznețe. Doamna Peppin căuta deja printre cheile de la talie. Să vă uitați la ochii lui, domnișoară Kate, adăugă ea ridicându-se. Am impresia că se mișcă.

Când ieșiră din cameră, Kate luă din nou mâna bărbatului. Era caldă și grea, dar complet lipsită de viață. Unde naiba era doctorul Fitch? Se uită la ceasul de pe poliță.

Dar abia trecuse un pic peste jumătate de oră de când căzuse. I se părea o eternitate – și un timp periculos de îndelung să rămână inconștient. În ciuda vinovăției ei, privirea lui Kate ajunse iarăși pe

corpul lui aproape gol – doar ca să observe cum îi urcă și coboară pieptul, se asigură ea.

Kate nu era complet inocentă, dar nu văzuse niciodată un bărbat așa de dezbrăcat. Ce femeie nu ar simți o anumită fascinație la vederea mușchilor dăltuiți, tari de pe brațele și pieptul bărbatului? Și acele șolduri. Da, putea să înțeleagă fascinația lui Hetty, pentru că aveau ceva distinct viril. Dar ce? Erau doar oase. Și cu toate astea păreau să sugereze *ceva*...

Dar Kate era prea naivă să știe ce. Mai aruncă o privire la ochii lui închiși și cedă tentației de a atinge umflăturile tari ale bicepșilor lui; până la pielea caldă, catifelată de la îndoitura cotului.

Ochii lui nu se mișcară. Ea trecu timid cu palma peste abdomenul lui, mâna i se ridica și îi cobora cu mușchii abdominali fermi care se întindeau de la baza sternului și coborau... ei bine, Kate nu era prea sigură unde se duceau. Sub nodul acelor indispensabili, cu siguranță...

Degetele ei curioase planară pentru un moment.

Apoi bunul-simț reveni cu un val de rușine. Kate își retrase mâinile. Doamne, Dumnezeule! Nu era vreo proastă. Știa cum erau construiți bărbații. Cum... *reacționau*. Avusese un frate. Un sezon la Londra. Fusese ținută ocazional nepermis de aproape. Și o dată – *doar* o dată...

Kate inspiră adânc și alungă imaginea din gând. Apoi, disperată să facă altceva decât să se uite la frumosul bărbat, sări din scaunul ei și-i luă valiza. O deschise și întinse metodic conținutul pe cufăr.

Se răzgândi imediat cu privire la posibilitatea unei cariere în armată, pentru că acesta era un bărbat care se mișca repede și ușor. Trei seturi de cămăși curate erau rulate împreună cu o pereche de pantaloni și o vestă. Un brici, dar fără cureaua de ascuțit briciul. Săpun într-o cutie perforată din argint – își dădu seama că asta era sursa mirosului lui provocator. Un pieptăn. Praf pentru dinți și o periuță. Dar nici urmă de haine pentru noapte, observă ea rușinată.

La fundul valizei mai erau trei lucruri. O pereche de ochelari cu rame aurii într-o cutie de piele, un exemplar din *Principele* de Niccolò Machiavelli și, ultimul, un șirag de perle într-o pungă din catifea albastră.

Kate deschise cartea cu slaba speranță de a găsi un nume pe prima pagină. Nimic. Făcu valiza la loc, mirosind o ultimă dată

săpunul, apoi reveni la veghea ei. Tardiv, își dădu seama că *nu* găsise bani. Sigur un bărbat așa de bogat n-ar călători fără fonduri?

Prea puțin conta, era în grija ei acum că reacția lui rapidă, aproape suicidală o salvase de a fi lovită de o copită prin aer. Putea doar să se roage ca bărbatul să nu plătească prețul suprem pentru așa un egoism. Într-un impuls neașteptat de tandrețe, ea își puse mâna pe obrazul lui cald, cu peri ușor crescuți.

El deschise ochii – niște ochi în cea mai surprinzătoare nuanță de verde.

Kate exclamă uimită, retrăgându-și mâna. Dar bărbatul o prinse de încheietură – cu forță. Era prinsă, cu nasul la câțiva centimetri de al lui, privindu-se în ochi.

– E... Edward? șopti ea.

Ochii lui îi cercetară chipul pentru ceea ce păru o eternitate, apoi el înghiți din greu.

– Cine ești? zise el sugrumat, cu o voce răgușită.

– Kate, rosti ea. Lady d'Allenay. Ai fost rănit. Îți amintești?

El o strânse mai tare.

– Unde dracului sunt? șopti el, plimbându-și privirea prin cameră.

– Acasă la mine, zise ea, în Somerset. Ai căzut, domnule. Te rog, poți să fii amabil și să-mi dai drumul?

Capul lui se roti pe pernă și privirea se îndreptă spre degetele sale, încă în jurul încheieturii ei. Se uita de parcă se întreba cui aparțineau și, pentru o clipă, Kate se temu că e orb.

– Edward, zise ea pe un ton mai autoritar. Dă-mi drumul.

El îi dădu lent drumul. Acum ochii lui se plimbau peste chipul ei, analizând-o. Ușurarea o cuprinse.

– Îmi pare așa de rău, zise ea repede. Nu mă așteptam să fie cineva pe drumul nostru. Am sărit peste gardul ăla prea repede.

El clipi o dată.

– *Cine* ești?

– Baroneasa d'Allenay de Bellecombe, zise ea. Și tu... ei bine, ești Edward, da? Îmi pare rău; nu-ți știu numele de familie. Pot să trimit după cineva – poate o soție?

– Nu sunt căsătorit, zise el.

– Și numele tău?

El clipi din nou și clătină din cap, buzele i se subțiară.

– Edward...? zise el.

Dar nu era o afirmație. Pe Kate o străbătu un fior rece. Reveni într-un impuls cu mâna la fața lui.

– Și... și numele tău de familie? Casa ta?

Privi îngrozită cum ceva asemănător spaimei se întinse peste chipul lui.

– Nu... nu știu. Gâtul lui se mișcă furios un moment. Doamne, Dumnezeule! zise el. Nu știu!

Capitolul 3

În care doctorul Fitch se ocupă de pacient

Doctorul Fitch închise geanta cu un pocnet, înaintând în salonul privat al lui Kate. Refuzând scaunul oferit de Kate, își puse geanta și o sticlă maro pe măsuța de ceai.

– Păi, în general, domnul Edward este un bărbat sănătos, în floarea vârstei, declară doctorul. L-am lăsat să se odihnească, Lady d'Allenay.

Nancy, a cărei căință se stingea, începu să pună întrebări, să facă comentarii și să aibă păreri față de Kate și doamna Peppin de cum doctorul intrase în camera bolnavului. Acum își îndrepta întrebările spre Fitch.

– Doctore, ăla-i laudanum? întrebă ea, arătând la sticluță. Credeți că-i înțelept? Și când îi va reveni memoria? Și-a amintit *ceva?* Poate accidentul.

– Domnișoară Wentworth, vă rog! Doctorul Fitch ridică o mână. Întrebările pe rând.

– Poate că laudanumul este pentru mine, zise sumbră Kate, ca să mă pot seda.

Nancy îi aruncă o privire întunecată, dar ușor tristă.

– Păi, eu doar am vrut să spun, cum bietul om s-a rănit la cap...

– Încetează, domnișoară Nan, o mustră doamna Peppin. Sper că știu cum să dozez laudanum pentru un bărbat! Altfel o să aibă dureri de dimineață.

– Exact, zise Fitch. Pe lângă o contuzie severă, este lovit rău și și-a sucit glezna. În plus, i s-a fisurat clavicula și nu prea ai ce să faci pentru asta. Deci da, deși nu este ideal, domnul Edward poate să primească laudanum dacă are dureri de cap insuportabile sau dureri severe.

– Ne vom ocupa, nu vă faceți griji, îl asigură doamna Peppin. Acum, ce poate mânca bietul domn?

– Orice, dar începeți cu supa de vită și terci, le sfătui doctorul. Trebuie să se odihnească și să nu facă alte mișcări în afară de cele pe care le cere organismul. Fără citit sau muncă timp de aproape două săptămâni.

– Fără *citit?* zise îngrozită Kate.

– Creierul lui este zdruncinat, zise ferm doctorul Fitch. S-ar putea chiar să nu poată citi – se numește alexie. Mai mult, uneori pacienții au comportamente ciudate sau suferă de un grad de dezinhibare. Colegul meu a avut un pacient care se credea prințul Albert și a fost arestat pentru că s-a cățărat pe porțile palatului. Da, odihna este esențială.

Dar Kate văzuse destule deja ca să știe că omul nu va fi așa de liniștit.

– Sigur nu o să înnebunească?

– Trebuie să aveți grijă să nu, zise doctorul. Citiți-i. Conversați cu el.

– Cărți? sugeră Nancy. Aș putea să joc pichet cu el.

– Nu până nu trec minim două săptămâni, zise doctorul Fitch. Și apoi, domnișoară Wentworth, mă scuzați că o spun, dar sunteți o persoană prea nărăvașă pentru un bolnav la pat. Se opri și-și luă geanta. Acum, bunele mele doamne, voi reveni în două zile. Dar trimiteți după mine dacă are loc vreo modificare.

Kate trecu cu mâinile peste partea din față a fustei.

– Și... memoria lui, doctore? Am vrea foarte mult să luăm legătura cu familia lui.

Doctorul Fitch dădu din umeri.

– În mod normal, pierderea este trecătoare, zise el, dar nu vă voi minți, Lady d'Allenay. S-ar putea ca domnul Edward să vă fie oaspete câteva săptămâni.

– Și dacă nu-i revine memoria?

Doctorul clătină din cap.

– N-am văzut să se întâmple asta vreodată, zise el încrezător. O, mai citești despre astfel de lucruri. Dar să o și vezi? Nu. Până și prințul nostru Albert și-a revenit.

Și cu asta doctorul făcu o plecăciune și porni spre ușă, urmat de doamna Peppin.

Kate ridică mica grămadă de haine de noapte adunate.

– Păi, zise ea, privind gânditoare spre hol, am face bine să ne întoarcem și să vedem ce face oaspetele nostru.

– Eu nu! În ochii lui Nancy sclipi voioșia. Eu sunt prea *nărăvașă*. Și apoi, tu ești cea care aproape l-a omorât.

– Ah, văd că ți-ai revenit, zise sec Kate. Mă întreb ce vei face cât eu mă ocup de pacientul meu?

– Îi scriu unchiului Upshaw, zise ea, ieșind din cameră, să-i spun că vreau să mă mărit imediat.

– Ah! Kate o urmă. *Imediat*, deci?

– Mi se pare cursul prudent, zise Nancy, făcând o piruetă dramatică în mijlocul holului. Acest accident îngrozitor mi-a amintit că viața este prețioasă, Kate, și nu vreau să o irosesc.

Oftând, Kate ciocăni delicat la ușă. Înăuntru fu ușor uimită să-l vadă pe oaspetele ei întins acum sub așternuturi, cu cearșafurile trase până la bărbie. În mod ciudat, se simți mai stânjenită ca niciodată. El se mișcă de parcă voia să se ridice, cum orice domn ar fi făcut-o. Apoi își dădu seama de ciudățenia situația și încremeni.

– Nu, nu trebuie să te miști, spuse ea, ridicând o mână să-l liniștească. Uite. Am adus niște lucruri. O cămașă de noapte și un halat. O, și papuci – care s-ar putea sau nu să-ți vină.

– Mulțumesc, zise el simplu. Și te rog să mulțumești oricui – soțului tău, poate? – a fost așa de amabil să împrumute...

– Sunt ale lui Fendershort, zise Kate, scuturând cămașa de noapte. Majordomul nostru. Nu sunt căsătorită.

– O. Se uită solemn la ea. Îmi pare foarte rău. Lady... d'Allenay, parcă?

– Da – O, dar nu... Dându-și seama de concluzia lui, ea clătină din nou din cap. Nu sunt văduvă. N-am fost niciodată căsătorită.

El se uită un pic chiorâș la ea.

– Am moștenit titlul cu mulți ani în urmă, explică ea, de la bunicul meu.

– Ah, zise el, părând aproape la fel de stânjenit ca ea. Asta-i... neobișnuit, nu-i așa?

– Nu-i ceva comun, admise ea. Pot să te ajut cu cămașa de noapte? Mă tem că-i curent în castel.

El mări ochii.

– Poate că m-am lovit eu la cap, milady, dar până și eu îmi dau seama cât de nepotrivit este să fiu îmbrăcat de o lady necăsătorită.

– Eu te-am dezbrăcat, zise ea.

– Și acum mă pot reîmbrăca singur, zise el un pic iritat.

– Fără îndoială, răspunse ea pe un ton egal, dar nu te poți mișca atunci când faci asta. Acum, nu mai fi așa ceremonios. O să-ți trag asta peste cap, Edward, și vei...

– De unde știi că numele meu este Edward? interveni el.

– Era grav pe ceasul tău.

– Ce ceas?

– Un superb ceas de buzunar din aur.

Pe un val de simpatie, Kate se duse la cufăr și luă ceasul.

El îl luă și-l deschise.

– De la mătușa Isabel, zise el încet, întâlnind privirea ei. Mătușa Isabel, zise el din nou, de parcă repetând cuvintele ar putea invoca o amintire. Doamne, Dumnezeule! Cine o fi?

Kate râse.

– O mătușă bogată și iubitoare, după câte se pare, zise ea, scoțând cămașa de noapte. Ceasul ăsta este din aur de optsprezece carate, de la cel mai bun producător din Londra.

El își încreți un pic frunte, încruntându-se.

– Nu asta am vrut să spun, zise el, lăsând ceasul deoparte.

– Știu, răspunse ea mai blând. Probabil că te simți teribil de frustrat – și îți este teribil de *frig* – sau îți va fi, oricum. Așa că am să-ți trag asta peste cap și peste umeri. Apoi, când mă întorc cu spatele, o tragi în jos – fără să te miști, te rog.

– Și cum naiba fac eu asta?

Ea îi puse cămașa peste cap, având grijă de firele proaspete, apoi se uită la el cu un mic zâmbet.

– Știam eu că nu o să treacă mult până te afirmi, zise ea pe un ton egal. Așa, acum. Intră în ea – delicat!

Ea se întoarse și ascultă eforturile lui, observând cu o oarecare îngrijorare un mic geamăt de durere.

– Să chem un servitor să te ajute? îndrăzni ea.

– Nu! se răsti el. Adică – mulțumesc, nu. Și ce vrea să însemne asta? Că m-am *afirmat*? Gata, te poți întoarce dacă dorești.

– Chiar doresc, zise ea, întorcându-se să-l supravegheze. Și este doar vorba că știu ce tip de bărbat ești.

– Ah! Se uită iarăși pieziș la ea. Și care-i tipul, exact?

– Genul care preia controlul, răspunse ea. Genul *mă dau jos din pat când am eu chef*.

– Trebuie să recunosc, milady, că ai un limbaj destul de colorat. Dar zâmbea ușor. Și pari remarcabil de bine informată, ținând cont că eu nici măcar numele nu mi-l știu.

– Ba da, ți-l știi. Este Edward.

– Te-ai gândit vreodată că poate am furat acel ceas? sugeră el. Sau că l-am cumpărat de la amanet?

Ea râse din nou și de data asta se așeză lângă pat pentru a se uita mai serios la el.

– Nu, ești un domn – din Londra, sunt destul de sigură – care s-a aventurat în vestul țării pentru un motiv, zise ea și de data asta îi luă mâna și i-o strânse puternic. Trebuie doar să așteptăm să apară acel motiv. Cât așteptăm însă, doctorul te-a sfătuit să nu-ți suprasolicitați mintea. Doar odihnește-te, Edward. Ești binevenit aici.

În ochii lui scânteie umorul.

– Un hoț de ceas nebun primit cu brațele deschise de o femeie care ar trebui să fie măritată, dar nu este, zise el. Amândoi suntem într-o situație curioasă, Lady d'Allenay.

Ea îi lăsă mâna și-și puse cotul pe una dintre noptiere, încercând să pozeze nepăsătoare.

– Kate, zise ea încet. Până îți aflăm tot numele, trebuie să-mi spui Kate, pentru că eu nu-ți pot spune altfel decât Edward.

– Kate, zise el, brusc cu o expresie serioasă. De la Katherine?

– Da, zise ea. Acum, am să cer niște supă de vită. Spune-mi, te doare capul?

El zâmbi vag.

– Un pic, zise el. De unde știi?

– O văd în ochii tăi, zise ea. Doctorul Fitch a lăsat laudanum. Vrei puțin?

– Doamne, nu! Mi-e rău de la porcăria aia, zise el. Stai – de unde știu asta?

Privirea lui se întâlni din nou cu a ei și de data asta ea îl văzu că se alarmează.

– Ai știut că nu ești căsătorit, zise ea.

Privirea lui se îndreptă spre interior și ea-l văzu luptându-se cu teama.

– Asta știu, zise el, înghițind greu. Știu că mi-e greață de la laudanum. Și știu că ar trebui să-mi placă – mai mult decât orice, se pare – niște supă de vită! Doamne, masculinitatea mea s-ar putea să nu-și revină vreodată!

– O, sunt destul de sigură că masculinitatea ta nu te-a părăsit niciodată, zise ea râzând. Apoi, simțindu-se ușor stânjenită, se ridică să sune clopoțelul. Poate că n-ar trebui să încerci să gândești așa de mult.

– Să încerc să *nu* gândesc? zise el iritat. Cum pot să nu gândesc? Încerc din răsputeri să-mi amintesc ceva – orice – despre mine.

Ea reveni la scaun și-l privi serios.

– Mă îndoiesc că putem forța memoria, murmură ea, așezându-și gânditoare bărbia în pumn. Nici măcar cineva așa de formidabil ca tine.

– Formidabil? pufni el. Sunt îngrozit.

– Și cu toate astea îți păstrezi – nu știu – solemnitatea, poate? Sau calmul? zise ea pe un ton egal. Pari foarte relaxat.

– Sunt speriat de moarte, mormăi el.

Ea râse și sări când Hetty ciocăni. După ce ceru tava pentru el, reveni la scaunul ei.

– Facem o înțelegere, zise ea. Dacă încerci să nu gândești, rămân aici și doar stăm de vorbă până te ia somnul.

– De vorbă?

– La modul să ne cunoaștem, zise ea. Ca și cum tocmai ne-am cunoscut... în tren, să zicem. Într-o călătorie îndelungată. Poate așa se trezesc din greșeală niște amintiri.

El privi în jurul camerei, care era mare și mobilată dramatic într-un stil aproape medieval.

– Ești baroneasa d'Allenay de Bellecombe, zise el, și fără îndoială îți permiți un compartiment de clasa întâi, privat.

– O, ai fi surprins de câte nu-mi pot permite, zise ea.

– Oricum, nu ai călători cu unul ca mine, răspunse el.

Ea-l privi nedumerită.

– Ce înseamnă asta? Unul *ca* tine?

Fruntea lui se încruntă din nou.

– Nu știu, zise el în sfârșit. Dar din câte știu eu, Lady d'Allenay, sunt un om foarte rău. Și iată-te aici singură cu mine.

– Prostii, zise ea malițioasă. Sunt în casa mea, înconjurată de oameni care, te asigur, se gândesc la binele meu și al tău. Mai mult, tu ești un domn. O văd în ținuta ta. În vocea ta. În atitudinea ta. Să nu mă iei niciodată de proastă, Edward.

Dar dintr-odată i se păru ciudat să-i spună pe numele de botez. Și el încă o privea cu o intensitate gravă.

– Există mulți *domni*, milady, zise el în sfârșit, care chiar sunt niște păcătoși. De fapt, m-aș aventura să spun că mai mari sunt șansele să fie așa domnii, decât populația în general.

– Pari destul de sigur de asta, zise ea. Studiezi natura umană?

– Cred că da, răspunse el pe o voce rece, sigură. Poate că sunt eu pe jumătate gol și două treimi îngrozit, dar se pare că nu mi-am pierdut talentele, așa cum sunt ele. Și apropo, Lady d'Allenay, *majoritatea* oamenilor sunt proști.

– Îmi dau seama că nu te pot contrazice, dar pari un pic radical, zise ea. Acum vrei să-mi ții o prelegere despre dreptul universal la vot al bărbaților? Dacă da, îți pierzi timpul. Eu sunt total pentru – sau aș fi, dacă m-ar lăsa să-mi ocup locul.

– Ah, o cartistă secretă! zise el chicotind. Apoi vor vrea și femeile să voteze?

– Nu cred că l-am exersa mai rău, nu-i așa?

– *Touché*, Lady d'Allenay, murmură el. Un demagog. Începi să-mi placi tot mai mult.

Împotriva voinței ei, ea izbucni în râs, apoi duse degetele la gură.

– Doamne sfinte, *gândești*, zise ea. Doctorul Fitch mi-ar lua capul.

– Și ce cap minunat ar fi, zise el lin. Pot să îndrăznesc să sugerez o garnitură de pătrunjel și varză de iarnă? Ți-ar scoate foarte bine în evidență tenul crem.

Kate simți că-i tresare inima, apoi reveni la realitate.

– Domnule, mă tem că flirtezi, zise ea, ceea ce suprasolicită mintea, zic eu, mai mult decât gânditul. Trebuie să insist să încetezi imediat.

Ochii lui scânteiară, deschise gura de parcă voia să-i răspundă, apoi o închise brusc, strângând cuverturile de parcă nu se simțea bine.

– Mă scuzi, zise el. Ai dreptate. Mi-a... scăpat. Probabil că-ți par un nerecunoscător.

– Nu, îmi pare rău. Doamne, bărbatul părea să o ia mereu prin surprindere. Dacă te amuză să te prefaci că flirtezi...

– Să mă prefac?

Ochii lui se aprinseră cu veselie.

– Da, zise ea malițioasă, și dacă ți se pare amuzant, zic că trebuie să rezist cu grație. Pentru că dacă n-aș fi fost eu, tu n-ai fi fost în situația asta ciudată.

– Da, ai sugerat asta și mai devreme, zise el. Și sunt sigur că nu-i cazul. Cu toate astea – și spune-mi clar –, ce naiba s-a întâmplat?

– Ba este cazul.

Kate își frânse mâinile și îi spuse cum caii lor aproape că se ciocniseră și cum el își forțase calul să se întoarcă, luând asupra lui partea mai rea.

Dar bărbatul nu insistă asupra poveștii și zise simplu:

– Și de ce, Lady d'Allenay, îți pierduseși cumpătul? Mărturisesc că nu pari genul.

– Pentru că nu mă cunoști, zise ea. Am un temperament îngrozitor și deseori nu-mi face bine. Cât privește motivul, ei bine, mă certasem cu Nancy. Sora mea.

– Ah, răpitoarea domnișoară Wentworth, zise el direct. Am întâlnit-o când a intrat doctorul. Vrei să-mi spui despre ce a fost cearta?

– Cu siguranță nu, zise Kate. Nu te-ar interesa deloc.

– Sunt țintuit în pat, îi reaminti el. Până mâine la orele astea, o să mi se pară captivante graficele cu mareea de la Bristol.

Chiar atunci se auzi un ciocănit și fu adusă tava. Kate ceruse o gustare ușoară, nu doar supa, dar și pui și un pic de pâine și brânză.

– O, binecuvântată să fii, zise el, repezindu-se spre tavă, înfometat. Mă temeam că voi primi terci.

– A fost sugerat, zise ea lejer, dar nu pari așa de neputincios. Și până la urmă, lovit a fost creierul, nu stomacul.

Așa părea să fie cazul. După un pic de ajutor cu aranjarea tăvii și cu cele mai exigente maniere la masă, Edward rezolvă repede cât Kate vorbea despre vreme și încerca să nu intervină.

Când reveni după ce o ajută pe Hetty să iasă, se opri la picioarele patului masiv, cu mâinile ușor încrucișate.

– Păi, zic că ar trebui să te las acum, zise ea. În sala mare este un servitor tot timpul. Dacă ai nevoie de ceva, trebuia doar să tragi de acel clopoțel.

El întoarse capul pentru a se uita la firul care acum era legat în jurul tăbliei patului.

– Da, menajera ta l-a înșirat cu dibăcie în jurul camerei ca pe o panglică.

Kate își desfăcu mâinile.

– Cârligele erau deja acolo, răspunse ea. Aceasta a fost cândva camera fratelui meu. Aici a trăit o vreme ca invalid și locul inițial al firului era prea departe să ajungă la el.

– Ah, înțeleg. El tăcu un moment. Dar acum el nu mai este, nu-i așa? Altfel, titlul ar fi fost al lui?

– Da, zise ea simplu. Așa că firul ajunge direct la locul unde-i servitorul. Chiar și în miezul nopții, va veni prompt. Și nu trebuie sub nici o formă să te ridici. Nu în seara asta și cu siguranță nu pe timpul nopții. Mă rog, doar dacă nu...

Se uită stânjenită spre ușa toaletei.

El flutură din mână pentru a înlătura jena.

– Înțeleg, Lady d'Allenay, zise el. Și ca să fiu sincer, mă simt de parcă m-a călcat trenul și nu-mi doresc deloc să mă mișc din patul ăsta.

– Bine. Ea încuviință scurt din cap. Atunci îți urez o seară plăcută.

– Dar credeam că vom continua discuția noastră din tren, zise el cu o privire directă.

– Poate de dimineață.

Kate deschise ușa.

– Te-am jignit, zise el încet.

– Deloc. Kate încercă să aibă o privire blândă. Dar pari obosit. Și eu vreau să mă duc în birou și să-mi studiez hărțile.

– Hărțile tale?

– Da. Ea încuviință din cap. Mâine, dacă ești de acord, vreau să trimit unul dintre grăjdarii mei pe calul tău negru, zise ea, să se intereseze.

– Să se intereseze?

– Nu ești de pe aici, zise ea din nou. De asta sunt sigură. Și nu are sens să cred că ai venit aici călare de la Londra sau chiar și de la Bristol. Cu siguranță nu ai trăsură. Deci trebuie să fi venit cu trenul.

El păru să se gândească la asta.

– Poate că eram în vizită undeva, propuse el, și am ieșit pur și simplu la o plimbare călare?

Ea înclină capul într-o parte.

– Nu cred, zise ea. Purtai o manta și ai o valiză plină de lenjerie curată.

El rânji.

– Ți-ai băgat nasul prin hainele mele, nu?

– Da, zise ea. Căutam ceva care să te poată identifica, pentru că mi-era teamă...

Chipul lui se înmuie.

– Ți-a fost teamă că s-ar putea să nu mă trezesc, zise el. Îmi pare rău că te-am speriat.

– Sigur n-ai vrut să faci asta, zise ea un pic cam strident.

– Nu. El păru în treacăt plin de speranță. Dar n-ai găsit nimic?

Ea clătină din cap.

– Mă tem că nu, răspunse ea. Dar porți ochelari și ai un gust destul de rafinat în lectură. Mâine, când o să fii mai bine, o să vedem dacă ceva din carte îți zgâlțâie memoria.

– Da. Părea descurajat. Da, bun plan.

– Între timp, adăugă ea, grăjdarul meu va trece pe la fiecare grajd și casă de țară de prin preajmă, până când cineva o să recunoască ori calul, ori descrierea unui bărbat mare, recalcitrant căruia nu-i pasă să doarmă când i se spune să facă asta.

Astfel mustrat, el trase din nou cuverturile până la bărbie.

– Strică distracția, mormăi el.

Ea aprinse lampa și micșoră lumina.

– Am să mai trec pe la tine după cină, zise ea. La acea oră mă aștept să te găsesc dormind.

El răspunse cu un sforăit sonor și cu ochii deja închiși.

Kate râse, apoi reveni spre ușă, oprindu-se la jumătatea ieșirii.

– Noapte bună, Edward!

Dar el nu mai răspunse decât după ce ușa fu închisă.

– Noapte bună, Kate, zise el atunci foarte încet.

Capitolul 4

Devenind Edward

Edward se trezi în sunetele unei case ce revenea la viață. Se scufundă mai adânc pentru un moment în moliciunea patului său și încercă să alunge realitatea. Nu funcționă. Se ridică nesigur în capul oaselor și descoperi că nimic nu părea cunoscut în lumina slabă a dimineții. Confuz, dădu la o parte așternuturile și coborî privirea la cămașa de noapte pe care nu o recunoscu.

Într-adevăr, el nici măcar nu avea o cămașă de noapte.

Poftim, iarăși chestia asta. Un alt fapt obscur.

El nu avea o cămașă de noapte.

Realitatea începu să revină – cel puțin cele câteva ore precedente. Oftând, Edward căzu la loc în pat, luând cu el plapuma umflată și cuvertura de lână, ambele mirosind a aer proaspăt de țară.

Își dădu seama că exista o ciudată senzație de plăcere să te trezești într-un astfel de loc primitor. Deși se simțea oarecum apăsat de un grad de nesiguranță, avea și o ciudată senzație de confort și corectitudine și își dădu seama vesel că nu avea nici un loc unde să se ducă și nici o obligație.

Ar trebui să nu se obișnuiască cu asta. Cu siguranță avea obligații.

De fapt, știa că le are. Și una dintre ele era destul de presantă.

Dar ce era? Ceva pâlpâia chiar la marginea minții lui conștiente, ca o flamură bătând în vânt. Nu putea să ajungă la ea. Rămas fără alternativă, urmă sfatul medicului și lăsă amintirea să se ducă, apoi se întinse leneș, ca o pisică.

Îl dureau destul de tare umărul și glezna – vânătăi probabil –, dar nimic de neîndurat. Și deși părea că are ceva probleme cu vederea, nu-l mai durea capul.

Rămase întins o vreme ascultând casa, sunetele delicate, iuți ale picioarelor servitorilor pe covorul gros și clinchetul sau zăngănitul

ocazional al unei găleți sau mături. Bănuia că astfel de case mari erau toate probabil la fel la o asemenea oră. Doar că acesta era un castel, așa spusese gazda lui.

Castelul Bellecombe. În Somersetshire.

Și aparent el venise călare aici. De undeva. Edward închise ochii și încercă să invoce o amintire – sau măcar o idee – despre cum ar putea să arate un castel. Era mare, vechi și cu multe creneluri? Sau erau unul din acele castele false, preferate de noii îmbogățiți, cu turnuri și fortificații construite de spectacol?

Nu, acesta era un castel adevărat. Era sigur de asta.

Și curioasa lui gazdă, Lady d'Allenay, era o aristocrată adevărată.

O, ai fi surprins câte nu-mi pot permite, îi zisese ea noaptea trecută.

Acea admitere tăcută și onestă era marca unui adevărat sânge albastru. Aceste monstruoase case vechi îi secătuiau uneori. Sau fiii lor o făceau.

De unde știa el asta?

Edward dădu din umeri. O știa așa cum știa că în mod inevitabil soarele va răsări. Într-adevăr, răsărise, și acum începea să încălzească încăperea. Ridică privirea la bârnele negre din tavan care nu fuseseră acoperite, slavă Domnului, cu ipsos decorativ și la patul masiv, ca de abanos din cauza vârstei, care părea să se afle în același loc ca din vremea reginei Elisabeta.

Îi plăcea asta. Îi plăcea locul ăsta. Se simțea ca un cămin, deși n-ar fi putut să spună de ce.

Apoi încercă din nou să se gândească la ce l-ar fi putut aduce aici.

Avu din nou senzația de *ceva* – ceva important, sau așa simți. Nu era tembel, se liniști el. Era destul de sigur că el *era* Edward. Că venise aici pentru un motiv – un motiv întemeiat, se gândi el. Mai mult, conversațiile lui de când se trezise ieri în această cameră îi erau chiar clare.

Se ridică în picioare cu mare grijă, oarecum liniștit că durerea nu era mai intensă. Dar se simțea încă un pic nesigur, de parcă era mahmur. Doamne, nu mai avusese o astfel de dimineață de când...

De când?

Din... armată?

Stai. Fusese în armată? Avea o idee – un fragment de amintire în care stătea în jurul unui foc...

Râse. Ar fi putut să fie și un văcar, din câte știa el. Sau un cioban.

Dar iată iarăși acea fărâmă de amintire; un foc scânteind și o sticlă pasată, reflectând lumina în timp ce trecea. Apoi amintirea se duse și Edward avu senzația neplăcută că nu voia amintirea înapoi.

Că nu voia *nici* o amintire înapoi.

Dar ce idee nebunească! Ce fel de om nu și-ar vrea viața înapoi?

Era pur și simplu enervat de toată nesiguranța. Își dori ca ea să bată din nou la ușa lui. Lady d'Allenay. Kate. Zeița.

Doar că ea de fapt nu era o zeiță. Era prea înaltă, cu cei mai banali ochi gri și păr castaniu imaginabile. Lipsită de culoare, ar fi zis el.

Doar că ochii ei erau plini de inteligență și de umor sec, aveai senzația că Lady d'Allenay râdea des – și de multe ori de ea însăși. Da, era multă culoare în ea. Și părul ei – deși părea să nu fie deloc ondulat și în ciuda faptului că îl aranja cât mai sever și simplu posibil – i se potrivea; arăta eficient și practic.

Dar dacă o femeie are părul lung, este o glorie pentru ea, pentru că părul i-a fost dat să se acopere.

Cuvintele îi veniră în minte nepoftite. De ce?

Pentru că era genul *ăla* de păr. Părul unei femei modeste, se gândi el, un păr care ar fi căzut în jurul corpului ei gol ca o draperie de mătase. Păr care scânteia cu nuanțe accentuate și misterioase de castaniu-roșcat, dar doar când lumina se prindea în el.

Poate chiar era o zeiță. Nu Venus, ci Vesta; strălucind de la flăcările vetrei și ale casei în loc să mocnească seducție sau un farmec facil. Și cu toate astea, el o găsea oricum fascinantă.

Doamne, ce idei fanteziste! Se întrebă dacă mereu fusese așa un prost sau dacă se dereglase de la lovitura de la cap. Avea o profundă certitudine că nu se purta ca el însuși, cel puțin nu ca omul care fusese. Și ce alt fel de sine mai exista?

Enervat, Edward dădu cuverturile la o parte și, în ciuda durerilor de la vânătăi, făcu exact ce nu trebuia să facă. Se dădu jos din pat. După ce camera nu se mai învârti – mă rog, încetini –, se duse un pic nesigur la dulapul din mahon, știind deja ce va vedea. Trase de zăvor și deschise larg ambele uși.

Înăuntru erau agățate haina lui de călărit, două veste și trei cămăși proaspăt călcate. Pe raftul de dedesubt erau împachetate frumos două perechi de pantaloni; unii erau cei purtați ieri, acum

proaspăt periați, împreună cu un teanc împachetat de lavaliere și indispensabili. Până și cizmele îi fuseseră proaspăt lustruite.

Da, își aminti cumva ce purtase ieri. De ce nu-și putea aminti unde se îmbrăcase? Sau de unde cumpărase hainele?

Oricum, era momentul să se ridice și să-și vadă de treburile lui. Vânătaia profundă și durerea se vor reduce cu atât mai repede, se liniști el. Și sigur trebuia să existe apă? Se clătină spre anticamera ce servea drept un fel de baie și vestiar, ținându-se de mobilier în timp ce înainta. Acolo se ocupă de chemarea naturii, apoi turnă tot urciorul de apă în ligheanul de pe lavoar.

Fu ultimul lui gând clar.

Nu auzi prăbușirea ligheanului când căzu, nici sunetul făcut de ușa lui deschizându-se un moment după aceea. Și următoarea lui amintire – nu că ar fi fost una mai clară – era cu multe mâini reci și eficiente care-l duceau la patul proaspăt și moale.

Când se trezi din nou, lumina zilei strălucea prin crăpătura draperiilor lui. Se ridică slăbit și descoperi că lângă patul lui fusese pus un mic pat pliant și că un servitor în livrea – un bărbat tânăr, în jur de douăzeci de ani, poate – stătea acum în interior, ațipit cu bărbia în piept.

Bine. Se părea că zeița lui trimisese spioni.

Și poate așa era înțelept. Puțin iritat, trase de firul din jurul stâlpului de la pat. Spre surprinderea lui, intră domnișoara Wentworth, cu buclele ei roșietice-aurii neîmblânzite adunate cumva sub o bonetă și cu un pămătuf de praf în mână.

– Jasper? zise ea, uitându-se după ușă la servitor.

– Lasă bietul băiat să se odihnească, zise Edward.

Ea se întoarse veselă spre el.

– Bună dimineața, zise ea. Vă simțiți un pic mai stabil acum?

– Da, mulțumesc.

Lui Edward puțin îi păsa că era văzut în cămașă de noapte de o tânără domnișoară așa de drăguță. Ceea ce nu însemna că multe femei nu-l văzuseră și mai puțin îmbrăcat, simți el. Dar în acest caz se simțea ciudat – și avea o ciudată senzație că era în dezavantaj.

Asta îl enerva. Nu era un bărbat care să fie prins prea des în orice fel de dezavantaj. De asta era destul de sigur.

Servitorul sărise din scaunul lui să-și netezească vesta în încercarea de a pretinde că nu adormise.

– Mulțumesc, Jasper, zise domnișoara Wentworth. Fii amabil, du-te jos și cere-i bucătăresei să trimită un mic dejun ușor pentru domnul Edward.

Îi era foame, fir-ar să fie! Dar în mod ciudat, nu mâncarea era prima în mintea lui.

– Unde e Lady d'Allenay? întrebă el.

– A plecat devreme cu Anstruther, administratorul ei, zise domnișoara Wentworth. O face deseori. V-a modificat aranjamentele un pic înainte să plece.

Domnișoara Wentworth gesticulă spre patul pliant.

– La naiba, rosti el în șoaptă. Era aici când am leșinat? zise el mai tare. Am leșinat, nu-i așa?

– O, da, era, zise domnișoara Wentworth cu ochii mari. A traversat holul în fugă în cămașă de noapte și i-a ajutat pe Jasper și pe Fendershot să vă ridice înapoi în pat.

Edward simți un val de jenă.

– Să mă ridice?

– Cred că v-a ținut doar de picior, dar Kate este surprinzător de puternică, continuă domnișoara Wentworth. Jasper și majordomul v-au prins fiecare de câte un umăr. Eu am intrat la timp cât să șterg apa.

– Îmi cer scuze, zise el ursuz. V-am făcut o grămadă de probleme tuturor.

– Deloc, zise fata. Până la urmă *este* vina lui Kate – și a mea, mă rog.

– Da, am auzit că vă certați, zise el zâmbind larg. Mă întreb din ce cauză s-ar putea certa două domnișoare așa de încântătoare?

– Un bărbat, zise domnișoara Wentworth, ridicând dintr-un umăr. Serios, dacă este să fim sinceri, femeile se ceartă din alte motive?

Edward nu știu cum să răspundă la asta. Un bărbat. Ce ciudat! Cumva își imaginase că...

– La ce oră se întoarce Lady d'Allenay? întrebă el, încercând să-și ascundă nerăbdarea.

În ochii domnișoarei Wentworth scânteie umorul.

– O, peste ore, răspunse ea. Călăresc pe pășunile joase, se pregătesc pentru umezeala de toamnă.

El ridică o sprânceană.

– Umezeală?

Ea zâmbi sclipitor.

– Da, oile trebuie numărate și verificate că sunt sănătoase pentru iarnă, apoi mânate de pe terenurile cu febră aftoasă. Febra aftoasă este o boală a oilor.

– Sună îngrozitor, zise el vag.

– Da, tenii sau paraziți la ficat ori ceva de genul ăsta. Dădu din umeri. Kate poate să explice mai bine decât mine.

– Probabil că sora ta deține remarcabil de multe cunoștințe, zise el sec.

– O, dacă trăiești aici suficient, înveți totul despre oi, că vrei sau nu, răspunse ea. Și apoi, Kate trebuie să știe. Pășunile noastre joase sunt prea umede pentru iernat.

– Cred că nu-s crescut la țară, zise Edward, pentru că nimic din toate astea nu i se păreau cunoscute. Dar ar trebui să-mi cer scuze. V-am reținut destul și se pare că erați ocupată.

– O, da! Încrețindu-și nasul, domnișoara Wentworth se îndreptă spre ușă și gesticulă dramatic cu pămătuful. Mă cheamă datoria cu disperare!

– Cu disperare? Cum așa?

Peste chipul domnișoarei Wentworth trecu o expresie de exasperare.

– Mama mea, Aurélie, vine în vizită, zise ea, așa că facem curățenie generală și pregătim toate camerele de oaspeți. Toată lumea participă.

El râse.

– De câte camere de oaspeți are nevoie?

– Doamne, cine știe? Deschise larg brațele, aproape lovind o vază cu pămătuful. Asta-i jumătate din problemă. Ea zice patru și vine cu o duzină. O dată a venit cu opt trăsuri și douăzeci de servitori – nu-i plac deloc trenurile –, dar amicii ei trebuie neapărat să împuște și Aurélie nu se mișcă niciodată fără un anturaj.

– Impresionant, zise el. Dar mama dumneavoastră nu locuiește aici?

– Nu, i se pare prea mohorât lângă mlaștini. Își petrece sezonul la Londra și iernile în Franța.

– Și nu mergeți cu ea?

Domnișoara Wentworth ridică din umeri.

– Nu, zise ea, și mătușa noastră Louisa spune că Aurélie nu are răbdarea – sau, sincer, reputația – să se ocupe de o debutantă, ceea ce sunt eu aproape.

– Hmm, zise el. Și care-i numele întreg al acestei doamne elegante?

– Doamna James Wentworth, zise fata, dar este văduvă de câțiva ani.

Edward nu recunoscu numele, dar apoi, el abia-și știa propriul nume.

– Deci în scurt timp vine peste voi un grup pus pe distracție. Trebuie să mă refac și să nu vă stau în cale.

– O, nicidecum! Am douăzeci și trei de camere de oaspeți și nici măcar mama nu poate să umple atâtea camere. Încreți din nou nasul. Dar, cele din turnul de sud sunt un pic cam neîngrijite.

Edward își aminti remarca lui Lady d'Allenay despre cum nu-și putea permite. Dar nu avu ocazia să aprofundeze acel subiect – nici nu era de datoria lui să o facă.

Servitorul reveni cu o tavă și domnișoara Wentworth ieși.

– O, apropo, Edward, zise ea, în timp ce Jasper ridică capacul de pe o farfurie cu o omletă caldă, lucrurile dumneavoastră au fost călcate și atârnate în dulap și valiza este în cufăr.

– Cufăr?

Ea arătă cu pămătuful spre cufărul medieval ce se afla la picioarele patului său.

– Aveți grijă la capac, îl avertiză ea. Este foarte greu – ca tâlharii vikingi să nu ne ia argintăria, parcă.

– Mulțumesc, repetă el.

Apoi domnișoara Wentworth dispăru cu pămătuful ei. Edward mâncă cu poftă, apoi se surprinse adormind prompt la loc.

În timp ce toamna se lăsa tot mai sigur peste castelul Bellecombe, o zi se transformă în trei și vânătăile lui Edward trecură de la nuanțele roșietice la urâtele nuanțe de mov-gălbui. Doctorul Fitch veni din nou, declarând că pacientul său se simțea cât de bine te puteai aștepta, și Richard Burnham veni să-și ofere rugăciunile.

Kate ajunse să regrete că-l văzuse aproape gol, pentru că imaginea cu acel piept solid și dâra de păr întunecat și tentant începuse să o tortureze în timpul nopților.

– Cum se simte bolnavul nostru? întrebă Nancy la cină în acea seară.

– Se odihnește comod. Kate se uită la ea peste o furculiță cu păstârnac. Ceea ce poate că ai ști dacă nu ai fi ales să-ți petreci toată după-amiaza la St. Michael's.

– Doamne, zise lejer Nancy. A fost oare o persoană mai mustrată pentru că petrece prea mult timp la biserică?

– Păi, cred că-i cea mai curată biserică din toată creștinătatea cu tine și doamna Burnham în ea șase zile pe săptămână.

La asta Nancy se simți insultată.

– Să știi că eu și Peppie am făcut curat în dimineața asta în patru dormitoare din turnul de sud, răspunse ea, în timp ce tu îi citeai din *Eclectic Review* lui Edward.

– Am crezut că dacă-i citesc dintr-o revistă londoneză s-ar putea să-și amintească ceva, zise Kate pe un ton egal. Cât de rău a fost?

– Cât de rău a fost ce?

– Turnul de sud.

Nancy dădu din umeri.

– Nu așa de rău cum mă temeam, recunoscu ea. Acum că ne putem permite saltele și geamuri noi, nu mai este miros de mucegai. Asta și faptul că Peppie a dat la spălat toate draperiile.

– La spălat? zise Kate nevenindu-i să creadă.

Nancy se duse la bufet și reveni cu decantorul de vin.

– Depășiseră punctul de a fi scuturate și aerisite, zise ea, umplând din nou paharele. Ori le spăla, ori le ardea.

Kate ridică o privire neliniștită.

– Au supraviețuit?

– Satisfăcător. Nancy oftă. Kate, este un castel. Camerele alea au fost construite în secolul șaisprezece. Nimeni nu se așteaptă la lux, dormitoarele vor fi bune dacă e nevoie. În scurt timp va sosi hoarda mongolă.

Kate se strâmbă.

– Atunci să ne rugăm că nu va trebui să cazăm pe nimeni din hoarda noastră în turnul de sud.

– Eu mai repede i-aș pune pe toți acolo, zise Nancy. Ar cam fi timpul de un îngheț din ăla bun și brusc, și niște brumă înghețată pe noile geamuri s-ar putea să-i gonească pe toți.

– Doamne, bietul Richard! Kate clătină din cap. Să-și dorească o soție cu așa o lipsă de milă creștină!

Nancy doar se încruntă la ea.

– Nimeni n-are nevoie de o soție practică mai mult decât un preot blajin de parohie, răspunse ea. Și apoi, nici tu nu vrei hoarda lui Aurélie aici, cum nici eu nu o vreau. Dar asta ne duce la o întrebare, Kate – ce facem cu Edward?

Era o chestiune care o apăsa pe Kate. Oaspetele ei devenise tot mai nerăbdător pe durata recuperării sale și nu avea să mai rămână mult timp în pat. Una era să găzduiești un bărbat care era prea bolnav să se ducă altundeva. Dar când el va fi în picioare și va putea umbla – după ce rănile îi vor deveni mai nevăzute decât aparente – s-ar putea să nu fie complet potrivit ca el să rămână la Bellecombe.

Dar unde să-l trimită?

Prea puțin conta, pentru că Kate nu suporta gândul ca el să plece din Bellecombe până nu-și revenea complet și-și putea relua viața pe care ea i-o reținuse cu așa o nesăbuință. Da, vinovăția o apăsa. Și dacă exista o mică parte în ea care era vag fascinată de bărbat... ei bine, nu trebuia să se gândească la asta acum.

Desigur, i se adresase tăios cu privire la datul jos din pat. Și de atunci el fusese... ei bine, dacă nu un pacient model, măcar unul mai ascultător. Într-adevăr, se declarase hotărât să-i facă ei pe plac, pretinzând că prefera să se uite la ea în loc de Jasper.

O spusese și făcând cu ochiul, gest care o făcuse să simtă cum îi tresare stomacul. Apoi urmase zâmbetul lui surprinzător de libertin, un zâmbet care, dacă te gândeai mai bine, părea complet ieșit din context pe un chip care altfel era așa de serios.

– Kate, zise nerăbdătoare sora ei, ce facem cu Edward?

– Nu putem să facem nimic până nu-și revine, răspunse Kate. Și apoi, lui Aurélie o să i se pară o glumă grozavă.

– Așa este, fu de acord Nancy, și tuturor prietenilor ei bârfitori. Și Aurélie nu are suficientă minte să se gândească la cum ne-ar putea afecta asemenea zvonuri nefericite.

Kate oftă și strivi șervetul în poală.

– Nu, pur și simplu va flirta scandalos cu bietul om și se va convinge că o face pentru o cauză bună – că-i ridică moralul și toate prostiile alea.

Dar Nancy își pusese bărbia în palmă aproape morocănoasă.

– Uneori sunt uimită, zise ea, că Richard este dispus să mă ia, ținând cont de descendența mea.

Kate nu avu răspuns la asta. Făcu însă semn ca farfuriile să fie luate și încercă să nu se gândească la iminenta furtună.

Capitolul 5

Perfidia lui Jasper

La trei sau patru zile după accidentul său, Edward se trezi și văzu cum soarele de după-amiază împânzește peretele opus patului său, modelul mișcându-se odată cu copacii de afară. Servitorul adormise iarăși profund. Scaunul îi era înclinat pe perete într-o remarcabilă performanță fizică.

Edward alungă ultimele rămășițe dintr-un vis ciudat și bâjbâi pe masă după ceasul lui de buzunar. Dar încă i se părea că nu vede bine și, chiar mijind ochii, nu reuși să citească ceasul. Privi nerăbdător peste umăr la unghiul cu care intra lumina prin geamurile mici, în formă de diamant. Da, foarte jos unghiul.

Dormise încă o zi. Și se cam săturase să facă asta. Una era să stai aici întins și să asculți vocea perfect modulată, aproape senzuală de contralto a zeiței în timp ce-i citea din *Times* sau îi povestea una din istoriile ei dezinvolte despre viața la țară, în timp ce privirea lui călătorea leneș în jos pe pielea ei de porțelan, pe gâtul ei ca de lebădă și până la ceea ce părea a fi o pereche de sâni mici perfecți.

Dar să stea aici și să se uite la dinții lui Jasper în timp ce el sforăia?

Măcar Edward nu mai avea deloc dureri de cap. Dar glezna dreaptă încă-l durea îngrozitor și, în afară de firele de la cap, avea o vânătaie urâtă pe spate până la jumătatea coapsei. Mai rău, din cauza plictiselii era arțăgos.

Avea nevoie de distracție. La naiba, avea nevoie de *acțiune*. Nu era un bărbat care să stea pur și simplu întins așa, Edward știa asta chiar și fără memorie. Și cum corpul lui începea să fie frustrant de reactiv la prezența lui Kate, știa și că era departe de moarte.

Trecu cu mâna peste chipul nebărbierit, apoi își drese vocea un pic mai tăios. Servitorul se trezi imediat și picioarele din față ale scaunului se loviră puternic de parchet.

– Da, d... domnule? se bâlbâi el, trezit brusc din somn.

Edward se gândi un moment la situație. Se dădu jos din pat pe niște picioare care erau rezonabil de ferme și se îmbrăcă cu halatul majordomului.

– Jasper, zise în sfârșit, ești cumva un bărbat căsătorit?

Jasper clătină din cap un pic cam prea empatic.

– Nu, domnule.

– Atunci ai o mamă?

– Da, domnule. În Nether Stowey, domnule.

Edward își imagină că Nether Stowey era un sat mărunt pe drum.

– Ei bine, fără îndoială că ea încearcă să te cocoloșească cu bunătate și haine de lână, zise el, și tu probabil ai venit să muncești aici ca să fii bărbat pe cont propriu. Să pleci de la fermă și de sub laba pisicii – nu că n-ar fi o labă bine intenționată, adică.

Jasper zâmbi, dezvăluindu-și din nou dinții din față.

– Cam așa a fost, domnule.

– Așa sunt femeile. Era încă unul dintre lucrurile pe care le știa. De fapt, aș îndrăzni să zic că Lady d'Allenay este un pic așa?

Jasper mări ochii.

– Sunt sigur că nu știu, domnule.

Maxilarul lui Edward se întări.

– Așa este, Jasper, zise el. M-a înfășurat tot în lână, dar eu trebuie să fac o baie. Și să mă bărbieresc. Crezi că ai putea să-mi aranjezi așa ceva?

Ochii lui Jasper se măriră și mai mult, declarând că nu știa.

– A pregăti o baie nu este ceva ce ai face în mod normal la cererea oricărui oaspete? sugeră Edward. Mai mult, ți s-a interzis să-mi pregătești o baie?

Jasper clătină din cap.

– Nu... exact.

– Atunci fii amabil și fă-o îndată, zise Edward. Știu că ți-e teamă că te va certa Lady d'Allenay și, dacă o face, o să spun clar că nu ți-am dat de ales. Am terminat cu a fi spălat într-un lighean cu apă caldă.

Ochii lui Jasper se îndreptară spre ușă, de parcă cerea ajutor.

– La naiba, omule, am stat întins în patul ăsta ore întregi și nu-s o companie potrivită nici pentru om, nici pentru animal, zise el.

Acum du-te jos și vino înapoi cu niște apă fierbinte cât eu scot cada aia veche.

La asta Jasper sări în acțiune.

– Nu, domnule, zise el ferm. Stați în acel pat, domnule. Scot eu cada.

Kate își savura ceaiul cu Nancy, doamna Burnham și soția unui moșier local când doamna Peppin se ivi în cele două uși duble largi. Întreaga conversație se învârtise în jurul identității misteriosului oaspete de la Bellecombe.

Doamna Cockram, soția moșierului, își dădu cu părerea că el *ar putea* să fie un spion francez, venit pe furiș de peste canal. Faptul că Bellecombe era prea în interior ca să merite recunoaștere și că întreaga națiune franceză era încă ocupată cu efectele celei mai recente revoluții a lor nu o putea abate pe femeia de treabă de la această teorie.

Doamna Burnham, văduvă de preot, sugeră că era o perspectivă nemiloasă de a privi un domn prea bolnav să se apere. Kate își imagina că oaspetele ei era departe de a fi incapabil de a se apăra, dar își ținu gura și începu să-și facă griji din cauza expresiei presante de pe fața menajerei ei.

Era cumva sigură că acea expresie avea de a face cu încăpățânatul ei pacient și se ridică cu un zâmbet trist.

– Cred că oaspetele nostru are nevoie de atenția mea, zise ea, nefiind complet dezamăgită că era chemată. Vă rog să mă scuzați. Nancy, toarnă din nou.

Dar doamnele se ridicară odată cu ea, declarând că stătea să plouă și că stătuseră deja prea mult, ceea ce nu era *chiar* adevărat.

– Cu toate astea, este o chestiune *așa* de tulburătoare, zise doamna Cockram, alunecând spre ușa salonului, ca două domnișoare necăsătorite să adăpostească un bărbat necunoscut. Jur, mă întreb dacă n-ar trebui să-l trimiteți la domnul Cockram și la mine la Hall?

– Păi, dacă bietul domn trebuie trimis undeva, interveni mama pastorului, trebuie să vină la casa parohială. Nu ar fi bine așa?

– Nu ar fi. Kate își încrucișă ferm mâinile în fața ei. Mulțumesc, doamnelor, dar vă asigur că ne descurcăm foarte bine. Și nu poate fi mutat din patul său. Este foarte fragil.

– Atunci Richard trebuie să revină să se ocupe de nevoile lui spirituale...

Cuvintele doamnei Burnham se opriră pentru că o umbră masivă tocmai căzuse peste prag. În timp ce ochii doamnei Cockram se măriră aproape comic, Kate se întoarse lent, rugându-se să nu fie pe cale să vadă ceea ce se temea că va vedea.

Dar era fix lucrul de care se temea. Îndărătnicul ei oaspete stătea în ușă, îmbrăcat în eleganta lui haină neagră și o vestă din brocart vișiniu care-i sculpta practic linia suplă a taliei. Și era mult mai înalt – și *mult* prea masculin – în picioare față de întins și sprijinit pe o grămadă de perne.

– Edward! reuși ea să spună. Ce naiba...?

Proaspăt bărbierit – și mirosind complet diferit de un om aflat pe moarte –, era încălțat cu cizmele lui înalte de călărie și îmbrăcat cu pantalonii strânși. Apoi Kate își aminti că nu avea alte haine.

Dar cum doamnele Cockram și Burnham nu știau asta, bunele creștine se uitau de la Edward la Kate într-o manieră care spunea foarte clar că se îndoiau de veridicitatea spuselor ei.

– Bună ziua, zise el un pic timid.

– Edward, nu ar trebui să vă ridicați! Nancy intrase în acțiune și trase un scaun. Luați loc, domnule, înainte să cădeți.

Dar Edward nici nu se uită la scaun. Părea în schimb ușor jenat.

– Mă scuzați, zise el bățos. Nu știam că aveați musafiri, milady, și m-am gândit doar să fac un pic de mișcare.

Ca ea să nu pară o totală mincinoasă, măcar își sprijinea o parte din greutate pe un baston cu mâner din alamă care-i aparținuse lui Stephen. Și părul lui auriu ud era pieptănat pe spate, dezvăluind clar rana marmorată și cusută.

– Un pic de mișcare? repetă ea. Fără permisiunea doctorului Fitch?

– Nu mi-a spus că n-aș putea să mă mișc, răspunse Edward. A spus că trebuie să mă odihnesc, să evit lumina puternică și să nu gândesc.

– Într-adevăr, domnule, arătați mult mai bine în după-amiaza asta, zise Nancy făcând o mică reverență. Parcă-i un miracol! Dar mă scuzați, eu le însoțeam pe doamna Burnham și pe doamna Cockram la ușă.

Poftim, bunele femei păreau să regrete brusc decizia lor de a pleca. Nu că ar fi fost încurajate de gazda lor, dar zăboviră doar puțin.

După ce se fandosiră cu prezentările, oferiră în mod corespunzător mâinile frumosului bolnav, bătând din gene și înroșindu-se de parcă el era însuși prințul, apoi îi urară însănătoșire grabnică.

Dar lui Kate nu-i scăpară privirile speculative îndreptate spre ea când ele plecau.

Edward le privi plecând, apoi se întoarse spre ea.

– Am groaznica teamă că ar trebui să-mi cer scuze, zise el. M-am purtat greșit?

Calmându-se în fața seriozității lui, Kate ridică mâinile râzând.

– Tocmai eram mustrată cu amabilitate pentru că găzduiesc sub acoperișul meu *un bărbat cu caracter necunoscut*, zise ea. Le-am asigurat că erai bolnav de moarte și perfect inofensiv și – o! Acum văd că îți pierzi echilibrul.

Și așa era. Brusc, Kate își petrecu o mână sub cotul lui și-l îndemnă să ia loc în scaunul de lângă masă.

– Mă scuzi, zise el din nou când se așeză și lăsă deoparte bastonul. Piciorul ăsta blestemat, vezi tu, reprezintă jumătate dintre problemele mele.

Kate rezistă impulsului de a îngenunchea și de a-l examina.

– E mai rău?

– Cred că n-am priceput cât de rău mi-am sucit glezna.

– Nici eu. Kate începuse să se plimbe prin cameră. Îți amintești dacă Fitch a examinat glezna atent? adăugă ea agitată. Ar putea fi ruptă?

– Da, a examinat-o și nu, n-ar putea fi ruptă, zise Edward. Lady d'Allenay, fii amabilă și ia loc. Mă amețești cu atâta învârtit. Sunt într-o stare slăbită, să știi.

Privindu-l cu precauție, ea se așeză, strângându-și cu grijă fustele într-o parte.

– Poftim, zise ea, acum fii amabil și spune-mi care dintre servitorii mei a conspirat împotriva mea și s-a ocupat de apa ta de baie?

– Jasper a fost, mărturisi Edward, dar a trebuit să-l alerg și să-l biciuiesc fără milă mai întâi.

Kate ridică dintr-o sprânceană.

– Cu piciorul ăla?

– Da. Incredibil de lent, bietul băiat.

– Hmm. Bine, nu mai zic nimic. După cum am menționat, cunosc genul tău.

La asta el zâmbi larg.

– Ai spus asta, nu-i așa? fu el de acord. Să-ți fie învățătură de minte.

– Învățătură?

– Da, data viitoare când ai de gând să dărâmi un biet individ nebănuitor, alege un tip mai docil. Se opri suficient să se uite la tavă. Ăla-i ceai, din întâmplare?

Kate renunță la orice speranță de a trimite bărbat înapoi în pat.

– Da, Nancy n-a băut deloc, zise ea, luând din nou ceainicul. Poți să iei ceașca ei. Vrei lapte? Zahăr?

Edward se opri un moment.

– Nu știu, zise el. Cred că vreau din amândouă. Găsesc că am chef să mă răsfăț cu tot ceea ce are de oferit viața.

Ea râse și înclină ceainicul.

– Ce ciudat! zise ea. Nancy a spus recent ceva asemănător.

Se rezemară de spătarele scaunelor și băură ceaiul într-o tăcere amicală. Edward se relaxă în fotoliul lui. Kate era așezată pe canapeaua lungă pe care ea și Nancy stătuseră împreună cu câteva momente mai devreme. După o vreme, el puse ceașca pe farfurie cu un clinchet delicat și se uită la ea un pic răutăcios.

– Deci, Lady d'Allenay, am înțeles că am competiție pentru favorurile tale?

Kate aproape că-și scuipă ceaiul.

– Poftim...? zise ea, după ce înghiți forțat ceaiul. Ești complet nebun?

– Nu sunt chiar sigur, zise el sincer. Din câte știm, aș putea tocmai să fi evadat de la Bedlam și să fug spre mlaștini.

– Edward, despre ce vorbești?

– Nu asta face de obicei personajul negativ în romanele gotice? Ridică din sprâncenele arcuite. Fuge să se ascundă prin iarbă neagră și ferigi până-l pun la pământ dulăii prin vreo gaură mizerabilă, mlăștinoasă?

– O, Doamne! Nu la asta m-am referit, și tu o știi.

– Ah, te-ai referit la partea cu competiția? zise el. Eu doar întreb pentru că până acum m-am bucurat de aproape întregul tău devotament – mă rog, cu excepția oilor și a recoltei târzii – și mi-am dat seama că nu sunt dispus să renunț.

– Ce flatant, Edward, când șederea ta aici a fost așa de scurtă, zise Kate un pic cam malițioasă. Dar, te rog, continuă.

El dădu din umeri un pic vag, deși Kate începuse să bănuiască faptul că bărbatul nu avea nimic vag în el.

– Doar că domnișoara Wentworth a sugerat că, poate, ai pus ochii pe altcineva, zise el cu ochii lui verzi încălzindu-se. Lady d'Allenay, nu sunt chiar sigur că vei avea timp pentru altcineva. Încep să mă tem că recuperarea mea s-ar putea să se prelungească și că eu s-ar putea să am nevoie de întreaga ta atenție.

– Păi, cu siguranță o ai acum, zise ea sumbră. De ce nu-mi spui *exact* ce anume ți-a spus sora mea?

– Că voi două vă certați din cauza unui bărbat.

– Ah, și așa este. Kate se relaxă pe canapea. Dar nu are nimic de-a face cu mine.

– Trebuie să aibă, sublinie el, sau nu ai fi fost furioasă.

Kate se uită precaută la el peste masa de ceai.

– Sora mea a dezvoltat un fel de mezalianță, zise ea. Și despre asta ne certam.

– Ah! Deci nu ești interesată de domn?

– De Richard Burnham? Kate dădu ochii peste cap. Doamne, aș vrea să sper că nu.

– Ah, Richard! repetă el. Ce nume puternic, viteaz.

– Dacă ai fi fost treaz miercuri, sublinie ea, ai fi știut că Richard este pastorul nostru.

– O, bine. Tot ar putea să fie puternic și viteaz, nu-i așa?

– Ar fi bine să fie, dacă vrea să se însoare cu Nancy.

– Dar ai spus că-i o mezalianță, sublinie el.

Kate dădu din umeri.

– O alegere nefericită de cuvinte, zise ea. Am cea mai mare considerație pentru domnul Burnham. Dar Nancy este, după cum probabil că ai observat, frumusețea familiei. Se spera ca ea să poată face o partidă strălucită.

– Se spera de către cine?

Kate ezită, clipind un moment.

– O, de mătușa mea Louisa, care-i Lady Upshaw, zise ea în sfârșit. Ea și unchiul Upshaw locuiesc la Londra și sunt foarte grandioși. El este tutorele lui Nancy până ajunge ea la majorat. Vor să-i facă debutul cu mare stil și să o mărite cu vreun duce, din câte am înțeles.

– Ah, zise el încet. Și *tu* ce vrei?

– Eu vreau ca sora mea să fie fericită, zise Kate.

El se opri o fracțiune de secundă.

– Și fericirea asta necesită averea și statutul pe care un astfel de mariaj l-ar aduce?

Kate oftă tăios.

– De fapt, încep să cred că pentru fericirea ei este nevoie de Richard. Dar nu știu ce se poate face pentru asta.

– Interesant, zise el încet. Dar nu asta am vrut de fapt să spun cu întrebarea mea inițială.

– Care întrebare inițială?

– Ce vrei *pentru tine*? întrebă el cu vocea coborâtă aproape sugestiv.

– Pentru mine? Se uită în gol la el. Ce mi-aș mai putea dori? Am Bellecombe.

– Da, ce, într-adevăr? După o pauză lungă el continuă: Păi, să înțeleg că ți-ai descurajat sora din a-l căuta pe pastorul vostru?

Ea încuviință din cap.

– Așa am făcut.

– De ce?

Kate se apucă să-și netezească faldurile fustei.

– Nancy are doar optsprezece ani. Nu știe nimic despre lume.

– Și tu știi?

Se uita întrebător la ea.

Kate zâmbi mută.

– Știu tot ce-mi doresc despre lume, zise ea. Am fost la Londra un sezon sau două. Am... cunoscut oameni – unii au fost chiar amabili, dar mulți erau doar pur și simplu egocentrici. Prefer Somerset.

– Și sora ta n-ar putea să prefere același lucru? Să prefere Somerset, adică?

– Fetele tinere nu știu ce vor, răspunse Kate. Fac alegeri proaste. Este de datoria celor mai vârstnici să verifice acele alegeri.

– Hmm, zise gânditor Edward. Mă întreb de ce asta sună ca vocea unei experiențe amare? Spune-mi, Lady d'Allenay...

– Kate, interveni ea lejer. Discuția cu el devenea prea personală – și poate prea aproape de adevăr – pentru confortul ei. Trebuie să fim egali, domnule. Așa că dacă tu nu-mi poți spune Kate, trebuie să inventăm un nume de familie temporar. Propun... Clutterbuck. Da, domnule Edward Clutterbuck.

– Clutterbuck? zise el, realmente amuzat.

– Nu, se răzgândi ea. Bracegirtle. Edward Bracegirtle. Avem un clan întreg cu numele ăsta la Lynmouth. Obișnuiau să fie contrabandiști.

– Bine, Kate, zise el provocator, aș putea să fiu contrabandist, din câte știm. Dar un Bracegirtle? Nu, nu cred. Și dacă descoperim că sunt, atunci am să mă simt obligat să mă arunc peste un parapet. Trebuie să existe un parapet pe aici, nu-i așa?

– Avem, zise ea, și de-a lungul secolelor unul sau două corpuri au fost aruncate peste. Dar aș prefera ca al tău să nu fie următorul, pentru că sunt personal răspunzătoare de tine.

– Ah, zise el încet. Atunci înseamnă că ești fix unde vreau eu.

– Așa deci? Se uită întrebător la el. Și unde anume?

– Datoare, zise el coborându-și vocea cu o octavă, *mie*.

Ultimul cuvânt păru să se prelingă în jurul lui Kate și ei nu-i plăcu senzația ciudată, tresărirea generată în stomacul ei. Își dăduse seama destul de devreme că lui Edward îi plăcea să tachineze.

Pe de altă parte, doctorul Fitch spusese că pacientul lor s-ar putea să sufere de o lipsă temporară de inhibiție, așa că până acum ea nu băgase în seamă acest tachinat. Acum însă i se părea mai înțelept să-l atenționeze înainte ca el să se facă de râs.

– Edward, mă tem că iarăși flirtezi, zise ea serioasă. Nu poate să fie bine pentru crierul tău tulburat.

– O, zise el pe un ton egal. Păi, mie mi s-a părut destul de plăcut. Dar, milady, dacă nu putem discuta despre noi, mi-ar face plăcere să vorbim despre tine.

– Despre mine? În ce fel?

– Cum de o lady așa de fermecătoare și de inteligentă nu este căsătorită la o vârstă așa de... Aici făcu o pauză și-și drese vocea... *potrivită* de căsătorie?

– Da, la douăzeci și opt de ani mă apropii de bătrânețe, zise ea sec. Și s-a întâmplat, aș zice eu, cam cum se întâmplă în viață. Treptat, dar inexorabil, și cu foarte puțină planificare.

– Deci nu îți displace în mod deosebit specia bărbătească? zise el lejer. Din câte am înțeles, există unele femei cărora bărbații le displac.

Ea ridică din umeri.

– Păi, am cunoscut mai mulți decât câțiva bărbați pe care i-am considerat aroganți și impertinenți.

– Asta mă include și pe mine?

– Nu încă, zise ea, avertizându-l.

Pe chipul lui se întinse un zâmbet provocator, dezvăluind două gropițe superbe care-i înmuiau pomeții tăioși.

– Deci Nancy a ta are pețitorul ei merituos, zise el gânditor, dar tu? Tu n-ai fost niciodată tentată să pășești în cursa de șoareci a pastorului?

– Pentru un bărbat care nu-și poate aminti propriul nume, ești remarcabil de îndrăzneț, zise ea cu un pic de ranchiună.

Într-adevăr, era surprinzător de facil să discute cu Edward – poate pentru că el nu știa cine era. Astfel, el nu era cineva. Era de asemenea și complet lipsit de prejudecăți – și deci, complet fără sfaturi.

– Am fost logodită o vreme, mărturisi ea, întâmplător, cu un vechi prieten de familie. Îl adoram de la distanță din copilărie. Dar până la urmă am hotărât că nu ne-am potrivi.

– Cu alte cuvinte, *tu* ai hotărât? zise Edward.

– Da. Bănuiesc că eu am hotărât.

– Bietul om. Edward zâmbi subțire. Cu inima frântă de către Vesta, zeița focului din cămin și a căminului, cel mai probabil nu și-a revenit niciodată.

– O, te asigur că nu a fost ceva așa de siropos.

– Deci pețitorul tău s-a scuturat de praf și a mers mai departe? Tonul lui redeveni voios. Individul a făcut un alt mariaj în altă parte și bănuiesc că a făcut, fericit, vreo șase plozi?

La asta Kate își feri privirea.

– Deci? zise el curios.

Ea ridică privirea și-l văzu pe Edward studiind-o cu mai multă seriozitate decât cerea conversația.

– De fapt, nu s-a căsătorit niciodată, răspunse ea. Cred că n-a întâlnit niciodată persoana pe care s-o iubească aproape la fel de mult cum se iubea pe sine.

– Nici măcar pe tine?

– Cu siguranță nu pe mine.

– Ah, atunci ai luat o decizie înțeleaptă, frumoasă Vesta.

Ceva în tonul lui o enervă și Kate se ridică din nou.

– Am face bine să vedem dacă s-a întors Motte, zise ea, pornind spre fereastră.

Edward se întoarse în scaunul său în timp ce ea trecea.

– Cine anume este Motte?

– Grăjdarul nostru șef. L-am trimis din nou în dimineața asta pe calul tău. Trebuie să aflăm de unde ai venit.

Și apoi să te trimitem înapoi cu următorul tren...

Dar asta nu o spuse cu voce tare. Într-adevăr, nu prea voia asta – ceea ce reprezenta jumătate din problemă. Se temea că și el o bănuia. Kate îi simțea privirea intensă urmărind-o prin cameră, aproape că simțea greutatea cuvintelor lui asupra ei.

Luase ea o decizie înțeleaptă?

Gândindu-se la asta, Kate trase draperia cu un deget și se uită în jos în curtea interioară a castelului. La acel moment fusese destul de sigură de alegerea ei; sigură de ceea ce văzuse și sigură de ceea ce însemna.

Că Reggie nu o iubea.

Și Kate avusese *nevoie* ca el să o iubească. Cu disperare. Într-adevăr, se convinsese că-l iubea. Dar îl iubise? În felul ei, da. Dar fusese îndrăgostită? Ideea i se părea ridicolă acum.

Mai mult, ținând cont de zvonurile din Londra pe care mătușa Louisa le transmitea așa de des, Kate avusese noroc să scape; notorietatea lui Reggie era legendară. Kate nu aproba cu siguranță modul în care el își administrase moșia. Și într-un final ar fi tras în jos cu el și Bellecombe. Știa asta.

Atunci de ce începuse să se îndoiască de alegerea ei în acești ultimi ani?

Pentru că acum era mai aproape de treizeci de ani, nu de douăzeci, și nu mai apăruse nimeni?

Nu, mai degrabă pentru că acum înțelegea că, chiar dacă cineva ar fi apărut, explicațiile ciudate pe care onestitatea i-ar fi cerut să le dea probabil că ar fi terminat-o pe Kate – și ar fi distrus orice speranță avea la fericire.

Deci până la urmă ar fi fost mai bine să se mărite cu Reggie? Ca moșiile lor să se unească, să-i facă copii, să ducă o luptă pe cinste pentru a păstra capitalul lor și să se uite pur și simplu în altă direcție când ochiul lui – și alte organe de ale lui – ar fi hoinărit?

Nu. Nu, ar fi fost.

Și Kate nici de a naibii nu va lăsa singurătatea să o ducă în brațele regretelor. Era mai puternică de atât. Lăsă draperia să cadă.

– Curtea-i goală, zise ea, afișând un zâmbet pe față când se întoarse. Probabil că Motte este încă...

Dar spre șocul ei, se lovi practic de un perete de piept bărbătesc. Cu mâna sprijinită pe un scaun din apropiere, Edward stătea chiar în calea ei.

– Ce faci în picioare? îl mustră ea.

Peste chipul lui trecu doar un licăr de nesiguranță.

– Cred că sunt pe cale să fiu arogant, murmură el, și *foarte* impertinent.

Kate încremeni ca un iepure în calea unui prădător foarte mare și dominant. Se uita în ochii care aveau o remarcabilă nuanță de verde și erau doar vag provocatori acum. Spre rușinea ei, nu făcu nici o mișcare să reziste, știind chiar și în naivitatea ei, ce urma să se întâmple. Și când mâna lui se întinse după a ei, ea lăsă pe jumătate genele.

Edward își petrecu degetele prin părul de la ceafa ei, apoi își coborî lent gura peste a ei. Era un sărut languros, dar și posesiv. Buzele lui se așezară calde peste ale ei întâi, modelând și formând, apoi se deschiseră pentru a se cufunda în gustarea intimității pure.

Kate închise pur și simplu ochii pentru un moment și nu făcu nimic decât să savureze senzațiile calde, amețitoare în timp ce gura lui se mișca cu blândețe, dar hotărâtă peste a ei. Celălalt braț al lui o cuprinse lent, palma mâinii lui se așeză la baza coloanei ei, făcând cercuri lente ce o topeau, în timp ce el o îndemna spre el.

Mâinile ei alunecau cumva în jurul taliei lui, pe sub haina neagră, simțind netezimea mătăsoasă a vestei în timp ce coastele lui se ondulau sub palmele ei. Cu un geamăt adânc, Edward o sărută mai apăsat, limba lui atingând lent, apoi împletindu-se sinuos cu a ei în timp ce înainta.

Kate își lăsă mâinile să alunece pentru a ajunge pe spatele lui, sub căldura haine lui, eliberându-i căldura și parfumul într-un nor erotic de miros de săpun și esență masculină. Oftă, cuprinsă de o letargie caldă, dulce, care o străbătu cu un tremurat, luând-o cu ea. Rămase doar dorința de a avea asta – orice era *asta*.

Se temea că era ceva mai mult decât un sărut. Ceva cald, sigur și intim; un lucru care o făcea să-și dorească să se topească în forța lui chiar când căldura începea să crească și să trosnească într-o

flacără necugetată ce bloca lumea în jur și o trăgea tot mai aproape în furtuna lui.

Dar Kate fu salvată din nebunia ei când, undeva prin apropiere, o ușă fu trântită. Speriată, se retrase, apoi își puse palmele pe pieptul lui, îndepărtându-se.

Edward cedă lent, ridicându-și gura de pe a ei. Ochii lui erau grei și aproape închiși, avea expresia unui hedonist, lascivă, dar ușor frustrată.

– Ah, zise el încet, îndepărtând mâna caldă și grea de pe coloana ei. Lumea intervine, zeița mea.

Kate se dădu înapoi, uitându-se în ochii lui și ducând nesigură degetele la buze. Doamne! Nu era o zeiță. Nu era *nimic* pentru el. Era însă nebună cel mai probabil.

Sau disperată.

Patetic de disperată.

Edward însă se uita serios la ea, dar cu o fărâmă de umor ironic în ochi.

– Te flagelezi singură, Kate, zise el pe o voce groasă, seducătoare, așa de fără rost.

– Dar... n-ar fi trebuit.

– Probabil că nu, zise el anost.

Edward își sprijinea din nou greutatea pe spătarul scaunului și mâna care se aflase pe ceafa ei acum era pe șold, dând haina spre spate pentru a-și dezvălui talia suplă.

– Nu, probabil că nu, repetă el mai gânditor, dar din păcate, nu m-am putut abține.

Kate clătină lent din cap.

– Nu cred asta, zise ea. Ești un bărbat cu o autodisciplină totală. Mă îndoiesc că ai făcut vreodată și cel mai mărunt lucru fără să vrei.

Expresia mâhnită reveni.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el. Dar nici unul dintre noi nu știe, nu-i așa? Într-adevăr, nu știm nimic despre mine. Oftă. Ai dreptate, Kate. *Nu ar fi trebuit*. Nu pentru că ești promisă, pentru că nu ești. Și pentru că eu aș fi, pentru că nu sunt. Dar aș putea să fiu cel mai sfruntat ticălos de pe pământ. Și asta, vezi tu, este problema.

– Cum știi asta? șopti ea.

Nedumerirea apăru.

– Cum știu ce?

– Că... că nu ești promis. Ea simți cum căldura îi urcă în obraji. Cum poți realmente să știi?

El ridică din umeri. Mâna îi părăsi talia, ezită aproape incertă pentru un moment, apoi trecu gânditoare prin coama lui deasă de leu.

– O știu așa cum un om știe dacă este dreptaci sau stângaci, zise el în sfârșit. O știu într-un fel care nu poate fi spus în cuvinte, Kate. Nu există o altă jumătate a mea, sunt doar ceea ce vezi în fața ta. Și am senzația... am senzația că niciodată n-am fost altceva.

– Nu ești un tinerel, zise ea încet.

Ochii lui se încrețiră.

– Nu, nu sunt, fu de acord. Pe un bărbat mai tânăr nu l-ar durea și n-ar șchiopăta după o simplă căzătură.

Kate oftă din nou și-l ocoli.

– O, n-a fost o simplă căzătură, crede-mă.

El râse și își puse brațul în jurul taliei ei, dar într-un mod amical.

– Deci să înțeleg că, chiar dacă se dovedește că *nu* sunt un ticălos sfruntat, aș fi pur și simplu prea bătrân pentru tine? întrebă el, revenind la canapea împreună cu ea.

Ea îl lovi și-l împinse la loc în scaunul lui.

– Nu fi ridicol, răspunse. N-am văzut niciodată un bărbat așa de... așa de foarte...

– Așa de foarte cum? o îndemnă el, făcând cu ochiul.

– Arogant, se răsti ea. Poftim, ai reușit.

Zâmbetul larg apăru din nou.

– O, nu cred că asta ai vrut să spui, Kate.

– Foarte bine, atunci viguros, se răsti ea. Viguros și viril. Poftim, ești mulțumit? Dacă păcatul, pericolul și tentația ar fi o treime nesfântă, întruchiparea lor ar semăna cu tine.

El fu prea uimit pentru un moment ca să răspundă. Ea continuă să se uite urât la el.

Apoi el chicoti delicat.

– Doamne, Kate, zise într-un final. Poate că ar fi mai bine să-mi iau ochelarii. Nimic nu subminează virilitatea unui bărbat așa de repede. Asta sau un corset care scârțâie.

– Sau un *posset*, zise ea pufnind. Sau o pernă pentru gută. Sau, dacă vrei, pot să-ți înfășor glezna aia în muștar și flanel.

Apoi, spre disperarea ei, amândoi izbucniră în râs.

– Draga mea, zise el, rezemându-se de scaunul său, ai reușit să mă castrezi complet.

O, nici pe departe, gândi Kate.

Și mila era și mai multă. Într-adevăr, cum stătea el în scaunul mic, acum părea complet prea mare și prea periculos. Da, prea *viril*.

Chiar atunci în cameră reveni Nancy, cu o bucată de hârtie în mână.

– Domnișoară Wentworth, zise elegant Edward, pregătindu-și mâinile pentru a se ridica.

– Să nu îndrăzniți să vă ridicați. Nancy ridică o mână. Eu doar voiam să vă spun că Motte s-a întors, fără să afle ceva. Acesta este drumul făcut în ultimele două zile. Îi dădu hârtia lui Edward. Poftim, poate ceva vi se pare familiar.

Privirea verde pătrunzătoare a lui Edward se concentră pe hârtie.

– Taunton, douăzeci și doi de kilometri, murmură el, aruncând un ochi peste hârtie. Bridgwater, nouăsprezece kilometri. Pe Nether Stowey, doisprezece kilometri. În sus, pe Minehead, aproape treizeci de kilometri.

– Doamne! Ce mai drum!

Kate se ridică, hotărâtă să se uite peste umărul lui Edward.

– Și a trecut pe la fiecare han, grajd, gară și tavernă în drum. Nancy se purta ciudat și se retrăsese de parcă nu era sigură că era binevenită. Motte și calul ăla negru arătau complet extenuați.

Kate puse o mână pe spătarul scaunului lui Edward.

– Până la Minehead, se minună ea. Bietul Motte! Câți kilometri sunt în total?

Dar Edward încă se uita la notițele grăjdarului.

Nancy se apropie.

– Edward? zise ea tăios. Vezi ceva?

Dar Edward nu se uită la ea. Se uită în schimb la Kate cu o privire aproape afectată.

– Poftim, zise el, întinzându-i hârtia. Ia-o. Eu nu pot...

Kate simți un val rece de frică.

– Edward, ce este?

El clătină din cap, cu ochii sumbri.

– Pot să le văd, zise el, dar nu le pot aduna.

Kate luă hârtia.

– E doar scrisul lui Motte, zise ea. Este aproape ilizibil.

Edward o prinse de încheietură cu o strânsoare aproape mortală.

– *Nu*, zise el tăios. Pot să le citesc, Kate. Dar nu pot... nu pot *să le adun*.

Kate auzi alarmarea din vocea lui. Se lăsă într-un genunchi lângă scaunul lui. Nancy stătea de partea cealaltă și ținea hârtia. Cuvintele și numele erau perfect lizibile.

– O, cerule! zise Nancy pe o voce panicată. Kate. O, Kate. Nu trebuia să-l lăsăm să citească ceva!

– Este în regulă, Nancy, nu-i asta. Un pic de citit n-a stricat nimic. Kate se întoarse spre Edward. Edward, ce vezi când te uiți la numere?

El deschise și închise gura fără să scoată un sunet, apoi înghiți cu greu.

– Semne care... care nu sunt litere, zise el, mișcând un deget pe foaie. La fel a fost cu ceasul meu. Am crezut că poate-i vorba de vederea mea, nu știu.

– Deci îți dai seama care *sunt* numere?

El clătină din cap, cu sprâncenele lui dure unite.

– Da, le văd, zise el arătând. Lucruri care știu în mod logic că sunt numere. Dar... ele nu înseamnă nimic. Și trebuie să însemne, nu-i așa? *Trebuie* să însemne. *Trebuie* să înțeleg numerele, Kate. *Trebuie*. Totul depinde de asta.

– Totul? Vehemența lui o șocă, dar adoptă un ton liniștitor. Da, da, desigur. Pentru noi toți. Fac parte din viața noastră zilnică. Dar îți vei reveni, Edward. Vor reveni.

– Oare? Edward își descleștă mâna de pe încheietura ei. Da, da, normal că vor reveni. Trebuie, nu-i așa?

– Uite, cum a zis Nancy, am făcut exact ce ne-a zis doctorul Fitch să nu facem, zise Kate, ridicându-se. Te-am lăsat să pui presiune asupra minții tale. Întinse mâna în jos. Nancy, spune-i te rog lui Peppie că vreau ca Fitch să revină de dimineață. Acum, haide, Edward. Dă-mi voie să te însoțesc înapoi în camera ta ca să te poți odihni.

– La naiba, Kate, nu sunt un copil, zise el iritat.

– O, sunt destul de sigură de asta, murmură ea, refuzând să-i lase mâna. Dar te-ai ostenit. Creierul tău nu-și va reveni fără odihnă. Asta a spus Fitch și acum vedem ce dreptate a avut. Aș zice că trebuie să fim recunoscători că nu te crezi prințul Albert.

– Poftim?

Se uită cu neîncredere la ea.

Kate îl invită cu mâna.

– Haide, o să-ți povestesc istoria amuzantă a lui Fitch cât ne întoarcem în camera ta.

– O, și Kate? zise Nancy în timp ce porneau din cameră. Motte a mai zis ceva. S-ar putea să fie important.

– Da?

Kate se întoarse să se uite peste umăr.

– A zis că calul lui Edward nu-i tânăr, adăugă Nancy, poate are vreo cincisprezece sau șaisprezece ani. Dar este mult prea frumos, chiar și așa, ca să fi venit dintr-un grajd. Și harnașamentul este cel al unui domn bogat. Motte zice că șaua este făcută la comandă de Sowter's în Haymarket și că-i una dintre cele mai frumoase ale lor.

Edward se uită pieziș la ea cât ei urcau în dormitorul lui.

– Kate, la ce te gândești?

– Că ești atașat emoțional de calul tău, răspunse ea. George Motte este un grăjdar expert, instruit în casa unchiul Upshaw din Londra. Dacă spune că ai un cal bătrân și că harnașamentul tău este rafinat, atunci așa este.

– Hmm, zise el.

Dar Kate avea ciudata senzație că nu răspunsese la întrebarea la care el voia de fapt un răspuns.

Nu fu deloc ușor să-l returneze pe Edward în grija lui Jasper și să-l convingă că o oră de somn înainte de cină va fi cel mai bun lucru. După părerea lui nu era nici un fel de chestie. Era ceva enervant. O încălcare a bărbăției lui. Și până la urmă, doar promisiunea că ea-i va citi din nou în ziua următoare îl îmbună.

Kate simți că se apropiau repede de momentul în care Edward nu va mai fi contrazis sau în care nici un fel de simptom, oricât de grav, nu-l va mai ține sub oblăduirea unei simple femei și a unui servitor fricos.

Oftă și rămase suficient cât să-l vadă pe Jasper cum îl ajută să-și dea haina jos. Astfel asigurată, chiar dacă într-o mică măsură, că el avea de gând să stea liniștit, Kate reveni în salon și văzu că Nancy ceruse să se facă focul din cauza serii reci.

Stătea lângă vatră, cu mâinile întinse la căldură. Pe chipul ei era o mască de îngrijorare când se uită spre ușă în timp ce pașii lui Kate se apropiau.

– O să fie bine? zise ea încet.

Kate își prinse mâinile în față, apoi încuviință lent din cap.

– Așa cred, zise ea. Doctorul Fitch a zis, dacă-ți amintești, că uneori poți pierde capacitatea de a citi. Cred că-i ceva similar. Cred că, cu odihnă, facultățile îi vor reveni.

– Bun, zise Nancy, cu o voce devenită puțin rece. Atunci probabil că va pleca de aici înainte ca tu să fii iremediabil ruinată.

Kate simți un gol în stomac.

– Poftim?

Nancy se întoarse în sfârșit de la foc, cu gura într-o strâmbătură amară.

– Cine crezi că a trântit ușa aia așa de tare? zise ea. Era un avertisment, Kate. Și ai noroc că am fost eu cea care a intrat peste tine și nu unul dintre servitori.

– Cerule mare! Kate duse o mână la tâmplă. Dar, draga mea, a fost... a fost doar un sărut.

Era o apărare jalnică și Nancy o zise direct.

– Și a fost mult mai mult decât un sărut, adăugă ea cu duritate. Pentru Dumnezeu, Kate, dacă Reggie te-ar fi sărutat vreodată așa, bunicul și unchiul Upshaw nu ți-ar fi permis niciodată să desfaci logodna.

– Dacă Reggie m-ar fi sărutat vreodată așa, zise Kate cu răceala, poate că nu aș fi vrut să desfac logodna.

Nancy dădu ochii peste cap.

– O, Kate! Ești nebună?

– Cu siguranță nu, răspunse Kate, și mai mult, tu nu ești în poziția de a mă critica pentru un sărut.

– Păi, Edward s-a lovit îngrozitor la cap, răspunse Nancy. Nu te poți bizui pe el să demonstreze că are minte.

– Și sugerezi că eu nu pot?

Dar Kate se temea că sora ei avea dreptate.

Nancy se îndreptă spre ușă, pufăind.

– Păi, măcar eu știu că-s logodită cu Richard, zise ea cu răutate, și că el are cele mai onorabile intenții. Îi știu numele. Știu că nu-i însurat. Sau că nu-i un nemernic. Ori un jucător. Sau chiar un infractor.

– Edward este un om bun, contră slab Kate. Nu a vrut să facă rău.

– Și Richard este pastor și dorește să se *însoare cu mine*! zise Nancy. Dar *tu* nu-l lași! Îl știm aproape la fel de bine cum ne știm pe noi înșine. Gândește-te la ipocrizia acestei situații, Kate!

Ca să fie sigură, Nancy trânti ușa când ieși, făcând ca jumătate din lumânări să se stingă de la curent.

Kate rămase cam vreo jumătate de oră în întuneric, gândindu-se ce proastă fusese.

Știa că critica lui Nancy la adresa ei nu era nici pe departe nedreaptă. Dar ea nu era Nancy. Situația ei era foarte diferită, mai diferită decât ar putea să știe vreodată Nancy. Și Edward o dorea, Kate nu era o proastă și să nu fie în stare să recunoască acea emoție ce mocnea în ochii unui bărbat.

Nu, n-ar fi trebuit să-i permită să o sărute. Și dacă el va încerca să o facă din nou... ei bine, ea-l va lăsa. Se cutremură din cauza unui mic frison de conștientizare senzuală când își dădu seama de asta.

Da, îl va lăsa.

I se părea o nebunie.

I se părea cel mai logic lucru de pe pământ.

Era un bărbat izbitor de chipeș și de viril care se uita la ea cu așa o căldură că ei i se tăia respirația. Asemenea lucruri nu se petreceau în viața obișnuită – *enervant* de obișnuită – a lui Kate. Și dacă el o dorea în acest mod, ea de ce să nu-l aibă?

Da, existau riscuri. Riscuri pentru inima ei – și alte riscuri. Dar nu era mai bine să trăiască cu o inimă frântă decât cu o inimă înghețată și goală? În ceea ce privea celelalte riscuri, existau metode de ale minimiza și pe astea.

Kate se uită la umbrele făcute de foc și-și dădu seama că răsucea inelul cu sigiliu al bunicului în jurul degetului.

O, asta *era* o nebunie! Nu se cădea. Edward era un afemeiat fermecător, nimic mai mult. Și ea – ei bine, ea era ceea ce fusese mereu. Obișnuită, cu limba ascuțită și banală, cu puține să o recomande.

Cu acest gând, Kate stinse și restul lumânărilor. Avea suficiente probleme reale fără să mai provoace și altele visând. Scrisori de scris. Socoteli de făcut. Și să introducă cumva în bugetul gospodăriei ei niște lăzi cu vin scump pentru că sosise cea mai recentă scrisoare de la Aurélie. Hoarda chiar venea – și aduceau, amenința mama ei – o *surpriză șocantă*.

Aurélie era deseori și șocantă, și surprinzătoare. Și acele două lucruri într-o singură propoziție – oricât de redundant – nu erau de bun augur.

Capitolul 6

O prietenie fragilă

Hotărât să se lepede de rolul de invalid, în după-amiaza următoare Edward se duse să o caute pe Kate în biroul castelului Bellecombe unde, fusese în mod credibil informat de bunul Jasper, ea-și petrecea majoritatea după-amiezilor.

După ce se spălase, se bărbierise și se îmbrăcase, porni în căutarea lui simțindu-se un pic mai sigur pe lume. Și foarte sigur că-i era dator gazdei lui cu niște scuze.

Nu-și putea da seama sub nici o formă de ce o sărutase și încă așa de lasciv. Sau de ce avusese vise așa de toride, senzuale cu ea în noaptea trecută. În fanteziile lui, Kate tremurase sub el, degetele ei fuseseră în părul lui, sânii ei mici, perfecți, ai lui pentru a-i gusta. Se trezise încurcat în cearșafuri, dornic să o sărute din nou, cu transpirația pe frunte.

Era... tulburător.

Poate chiar era din cauza loviturii la cap? Bunul doctor îi ordonase să nu gândească și aparent reușise.

O, nu se credea un model de virtute – se temea că era chiar opusul. Dar nici nu avea senzația că era genul de individ care umbla seducând tinere domnișoare virgine – și dacă era, atunci avea nevoie de o biciuire în toată regula.

Doar că Lady d'Allenay nu era neapărat tânără. Și nu săruta ca o virgină. Dar nici ca o lady cu experiență.

Poate că era ceva între?

Ea spusese că fusese cândva logodită. Cu un bărbat care nu o iubise. Cum se putea așa ceva? Femeia nu era o frumusețe, dar avea un caracter pur asupra căruia nu te puteai înșela și o minte tăioasă, păcătoasă. Își imagina că un bărbat nu se putea plictisi nici un moment în compania ei.

Părea să nu existe vreo mare avere – chestia obișnuită care atrăgea pețitorii. O proprietate ca Bellecombe nu putea fi vândută, putea doar fi transmisă mai departe următoarei generații. Până când nu va fi înfloritoare, nu vor exista bani de tocat.

Deci se părea că, în ceea ce o privea pe Kate, cel puțin un domn fusese suficient de inteligent să vadă bijuteria ce sclipea – și apoi îi scăpase printre degete. Edward își spuse că asta-l intriga, și doar atât. Era doar un bărbat căruia îi plăceau enigmele.

Și poate o provocare.

Cu siguranță era mai interesant să se gândească la zeița lui în loc să cugete la marele vid negru reprezentat de trecutul său și la incapacitatea pateticului său creier de a aduna doi cu doi. Pentru că dacă se gândea la asta, în curând se va scufunda în nisipurile disperării.

Așa că se duse în căutarea ei. Să-și ceară scuze. Și da, poate să reia flirtul lor ușor de unde-l lăsase. Dar mai mult de atât? Era o linie peste care nu va trece. Nu, nu-și va trăi fanteziile cu ademenitoarea Lady d'Allenay.

Jasper îi explicase că birourile castelului Bellecombe se aflau pe tot parterul turnului de sud și că cel mai ușor ajungea la ele prin curtea interioară. Dar, în ciuda faptului că avea camera în corpul principal, Edward hotărî să urce șontâc-șontâc șase rânduri de scări până la parapetul deschis ce făcea legătura dintre turnurile de est și de nord.

Din acest punct ridicat, puteai vedea că întreaga construcție medievală originală era formată din patru turnuri legate de ziduri late, cu creneluri precum cel pe care se aflau ei. Dar o pereche de aripi mai moderne se extindeau dincolo de ziduri, făcând castelul Bellecombe ceea ce cu siguranță era una din cele mai frumoase case din Anglia.

Mult sub el se afla curtea interioară pietruită și, dincolo de asta, curtea exterioară, înconjurată de un al doilea rând de ziduri care păreau să găzduiască grajdurile și aveau alte funcții utilitare. Exista o poartă exterioară și una interioară, ambele probabil cu grilaje, cu un pod lung, înalt între ele, o apărare solidă pentru timpurile tulburi. Și, deși castelul n-avea șanț cu apă, unduirile pământului văzute de deasupra indicau că acesta existase cândva.

În jurul acestei frumuseți robuste se ridicau dealurile verzi și ondulate din Somerset, castelul fiind cuibărit ca un diamant între ele.

Bellecombe. *Valea frumoasă.*

Se uită la turnul de sud și văzu că ușile groase, de lemn erau larg deschise spre curtea pietruită, pentru a prinde căldura dimineții, bănuia el. O vedea pe Kate stând înăuntru, aplecată sârguincios peste un birou masiv, cu părul ei lucios strălucind în soare. Brusc, o dorință primară se răsuci prin el, tăindu-i respirația.

O alungă, înghițind din greu. Se obligă să o privească în mod obiectiv. Cât de mică și cu oase fine părea de la această distanță. Purta o mare responsabilitate pe acei umeri supli. Ce lucru remarcabil că această proprietate mare și veche ajunsese la ea și la o vârstă relativ mică.

După ce în această dimineață îi citise din ziare, domnișoara Wentworth reamintise povestea despre cum sora ei moștenise moșia după moartea fratelui lor Stephen. Aparent, tânărul se rănise la coloană într-o cădere, apoi lâncezise în pat până când murise de pneumonie într-o iarnă.

Stephen Wentworth fusese educat pentru asta, Kate nu. Ea fusese complet nepregătită. Și cu toate astea părea încrezătoare și capabilă acum.

Edward știa că existau câteva titluri englezești vechi care puteau fi date mai departe pe linie feminină, dar doar dacă nu existau băieți. Un șir de șase sau opt surori mai mari perfect competente puteau fi date la o parte de un singur frate, chiar dacă avea doi ani. Sau de un bețiv risipitor. Sau chiar de un nebun.

Edward știa mulți astfel de bărbați – sau cel puțin știa că-i știa. Îi scăpa, poate din fericire, cine erau și în ce circumstanțe îi cunoștea. Dar i se părea condamnabil că o femeie competentă avea mai puține drepturi decât un prost cu o pereche de coaie între picioare.

Din păcate așa era legea englezească.

După ce ascultase toate astea, Edward coborî prin turnul de est, ajungând într-o capelă mică, boltită, cu ferestre înalte. Vitraliile superbe scânteiau în nuanțe de roșu, auriu și albastru în soarele dimineții. Îl făcea să simtă ca și cum dacă Dumnezeu avea un loc, cu siguranță ar fi fost un loc ca ăsta. Frumos și totuși cu stranele cu speteze rigide din stejar și podeaua inegală de piatră, doar un pic umil.

Mai mult, îi fu și mai clar că, indiferent de circumstanțele actuale, cândva în dinastia d'Allenay existase o avere mare. Cum ar

fi dreptul de a avea creneluri pentru apărare, dreptul de a avea propria capelă erau privilegii acordate doar celor considerați atât avuți, cât și de încredere.

Închizând ușa groasă de stejar în urma lui, Edward o închise trăgând de un zăvor din fier lat cât încheietura lui, apoi traversă curtea interioară. Ușile biroului lui Kate erau încă deschise. El intră șchiopătând, ciocănind ușor în placa de stejar înnegrit.

– Edward!

Kate ridică privirea de la scrisoarea pe care o scria, zâmbind larg când se ridică și întinzând ambele brațe în semn de bun venit. Și în acel moment el își dădu seama că nimic la ea nu era nici pe departe banal. Cum de crezuse vreodată altceva?

– Bună, Kate.

– Mă bucur desigur că te văd, zise ea, pe un ton binevoitor, dar și mustrător. Dar de ce te-ai dat jos din pat?

Își luă greutatea de pe elegantul baston cu mâner de alamă pe care-l sustrăsese și zâmbi.

– Mă simt mai bine, zise el, lăsând bastonul să se miște în aer, între două degete. Echilibrul meu s-a îmbunătățit și Fitch a zis că ar trebui să lucrez glezna o oră pe zi. Mai mult, a ordonat să-l eliberezi pe bietul Jasper din datoriile lui de infirmieră. Am cerut deja să fie luat patul pliant.

– Așa ai făcut? Ea-i aruncă o privire precaută, apoi gesticulă spre scaunul de lângă biroul ei. Păi. Ia loc. Unde ai fost de când a plecat Fitch?

– Am explorat castelul tău, zise el. Este o minune medievală, draga mea, și încântător de neatins de timp.

Ea îi aruncă o privire tristă.

– Da, mă tem că linia Wentworth mereu a avut șocanta înclinație să toace banii care ar fi putut fi mai bine folosiți pe modernizare.

– Mi se pare că îndrepți lent lucrul ăsta.

– Cinci sute de ani de prăbușire? Gura ei se strâmbă. Mă rog. Fac și eu ce pot.

– Sigur nu toți strămoșii tăi au fost niște pierde-vară?

Ea râse cu acel râs gutural, dezinvolt care lui îi plăcea așa de mult.

– Nu, ai dreptate, recunoscu ea. Mulți dintre ei au fost administratori excelenți și bunicul meu a făcut ce a putut. Dar locul a fost pierdut o dată sau de două ori – Cromwell, Războiul Rozelor – baronii

d'Allenay au reușit mereu să fie de partea greșită a oricărei mici ciorovăieli. Asta, plus câțiva jucători încrâncenați, vreo doi afemeiați – ni s-a spus că al șaselea baron a fost de-a dreptul bigam – *et voilà!* cum ar spune Aurélie – acoperișurile putrezesc și cuferele sunt goale.

El privi în jur.

– O, nu arată așa de rău, zise el. Cineva a muncit din greu la aranjarea fitilelor și la lustruirea alamei.

Ea zâmbi drept confirmare.

– Bunicul m-a instruit bine, zise ea, și Anstruther, administratorul nostru, este ca un membru al familiei. Dar destul despre asta. Ce a spus doctorul Fitch? Și totul, te rog.

– Doamnă, un bărbat ar tremura la gândul de a păstra un secret de tine.

– Ha! zise ea râzând. Aș zice că tu n-ai tremurat o zi din viața ta.

Dar ea se relaxă în scaun și se împinse de lângă birou. El își dădu seama că era îmbrăcată cu haine de călărie, un costum maro simplu care putea fi descris doar ca funcțional, cu o croială aproape masculină. Gulerul cămășii ei era înalt și apretat. El bănuia că ea fusese deja călare la una dintre ferme în această dimineață, pentru că pe călcâiul unei cizme era noroi.

Ciudat, îi plăcea asta. Kate arăta capabilă și plină de viață. Nu zăbovise în dormitorul ei până la prânz, agitându-se pe nimic mai important decât ce bijuterii să poarte la ceai.

Multe doamne făceau asta? Da, cumva credea că da.

– Deci? întrebă ea. Prognosticul tău, domnule?

– Fitch a zis că timpul va vindeca toate rănile, chiar și pe cele pe care nu le putem vedea, zise Edward. Crede că-mi poate scoate firele mai repede. Nu a fost surprins de problema mea cu aritmetica. Și, deși pot să mă plimb un pic, el încă dorește ca eu să mă odihnesc și să evit să-mi obosesc ochii.

– Deci fără citit?

El clătină din cap și simți o altă înțepătură de frustrare.

– Ai simțit că îți amintești ceva? Chiar și o imagine?

El zâmbi subțire, ezitând înainte de a vorbi.

– Păi, am avut niște vise ciudate toată noaptea, mărturisi el. Majoritatea nu merită repetate. Dar într-unul dintre ele mă plimbam într-un parc. Și în vis, *știam* că era Green Park. Din Londra, da?

Se uită la ea pentru confirmare.

– Da, din Londra.

El încuviință din cap.

– Mi-am dat seama că mai fusesem acolo. Și am simțit ca și cum...

Se opri, încercând să se exprime în cuvinte.

– Ca și cum ce?

Kate se aplecă peste colțul biroului și brusc el vru să o sărute din nou. Privirea lui trecu peste chipul ei, sperând ca ea să nu vadă foamea acolo.

– Am simțit ca și cum mă duceam undeva familiar, zise el încet. Era ceva urgent – *trebuia* să ajung acolo. Și apoi mergeam prin acest pasaj îngust – ca o alee – cu lumini cu gaze la capăt. După care m-am trezit simțindu-mă ciudat de ușurat.

Kate bătea cu un deget pe birou.

– Din parc poți să intri direct în St. James prin câteva locuri, zise ea după ce trecu un moment. Poate că locuiești în apropiere?

El ridică din sprâncene.

– Nu știam că știi Londra bine.

– Nu neapărat, recunoscu ea. Dar înainte ca Belgravia să fie la modă, unchiul Upshaw și mătușa Louisa locuiau în piața St. James.

– Ah, da! Pe partea elegantă, aș zice?

Ochii ei se măriră.

– Vezi? Știi asta. Știi că există o parte neelegantă.

– Am știut, nu-i așa? cugetă el.

– Ai putea merge în acea direcție și ca să ajungi la, să zicem, clubul Carlton, care-i foarte aproape de Spencer House, sugeră Kate, frecând absentă cu vârful cizmei o spărtură în piatră. Sau poate ții de White's? Sau poate unul dintre celelalte cluburi elegante pentru domni? Și cred că în St. James mai sunt unul sau două locuri mai puțin savuroase – dacă unele dintre poveștile fratelui meu ar fi adevărate.

– Hmm, zise el. Alea nu par povești potrivite să fie auzite de o lady.

Ea dădu din umeri.

– Mă rog, oricum, dacă totul dă greș, ai putea să te duci la Londra când vei fi refăcut și să te plimbi prin cartier.

– Ah, zeița mea este dornică să mă alunge de pe muntele Olimp? murmură el.

Ea respiră un pic ciudat.

– Nu, cu siguranță nu, zise ea. Edward, te rog, nu mă tachina. Nu... nu așa.

– Îmi cer scuze. El se întinse din nou peste birou și-i luă mâna. Este o idee excelentă și mă voi duce.

– Când te vei simți în stare, zise ea.

Edward oftă.

– Kate, aici mă simt ca o obligație pentru tine.

În ochii ei scăpără ceva asemănător cu consternarea.

– *Nu trebuie*, zise ea ferm. Dacă n-aș fi fost eu, tu nici măcar nu ai fi în situația asta dificilă. Și apoi, până la urmă vom descoperi de unde vii, Edward. Vom descoperi. Și când o vom face, te poți întoarce la... la familia ta sau la ce ai lăsat în urmă. Și asta sunt aproape sigură că-ți va trezi amintirile.

Dar în pieptul lui creștea tensiunea. Ultimele ei cuvinte le auzi ca și cum ar fi fost la distanță. Și apoi se întâmplă cel mai ciudat lucru. Brusc tensiunea se transformă într-un val de emoții – nu, teamă – așa de puternică cum nu o cunoscuse niciodată. Ca și cum întregul lui corp amorțise. I se opri respirația pentru un moment.

Nu voia să se întoarcă.

Era sigur de asta.

Expiră brusc. Doamne, ce fel de viață avusese? Ce se afla acolo, în fundul inimii lui, ca o bucată de smoală tare și neagră? Fusese nefericit? Sau, Doamne ferește, într-o căsătorie nefericită? Fusese așa de sigur că nu era. Încă era sigur. Dar în trecutul lui exista un întuneric pe care nu dorea să-l reviziteze.

Oare suprima acele amintiri în vreo nișă ascunsă din sufletul lui? Permițându-și să stea aici, unde se simțea așa de... ciudat de în largul lui? Așa de acasă? Bellecombe i se părea un loc cald și sigur.

Dar ce idee nebunească! Doamne, Dumnezeule, era un om în toată firea.

– Edward? Vocea lui Kate era blândă, dar întrebătoare. Ce este?

El ridică privirea și știa că era mohorâtă.

– Dacă nu-mi amintesc? zise el, obligându-și mintea să fie calmă. Eu... Kate, Doamne ferește, dar uneori cred că *nu știu*. Și cum se poate asta?

– Nu are cum, zise ea ferm. Încă nu te simți bine, asta-i tot. Te rog să nu te fixezi pe asta. Și mărturisesc că mă bucur că ești aici.

– Te bucuri? zise el, ridicând privirea spre a ei. Chiar da, Kate?

Fu rândul ei să-și ferească privirea.

– Poate că mai mult decât ar trebui să fiu, murmură ea, ezitând un moment lung. Apoi își reluă gândurile, vorbind poate cam prea repede. Dar mă bucur să știu că nu te simți incomod aici. De ce nu te odihnești și ia-o ca pe un... fel de vacanță? Ce-i rău în asta? Ce poți să realizezi îngrijorându-te? Edward, nimeni nu dorește să-și piardă trecutul.

Edward se uită dincolo de ea, la o bibliotecă cu fațadă de sticlă, plină cu volume despre agricultură.

– Uneori am senzația că trecutul nu este departe de mine, recunoscu el. Uneori aproape-l pot zări – e ca și cum ai urmări pe cineva pe stradă, despre care ai impresia că-l cunoști. Apoi, în ultimul moment, chiar când te apropii suficient să-i vezi fața, dispare după colț.

Nu-și dăduse seama că-și pusese mâna pe biroul ei, cu degetele făcute pumn, strânse așa de tare că încheieturile se albiseră, până când Kate nu o acoperise cu mâna ei.

Ea-l strânse tare.

– Edward, oprește-te din urmărire. Oprește-te din căutare. Aproape tot ceea ce căutăm în viață vine la noi doar când ne oprim să căutăm.

El râse aspru.

– Ai dreptate, Kate, zise el. Știu că ai dreptate – deși nu știu cum știu. La dracu', nu știu cum știu ceva. O, dar scuză-mi limbajul! Kate, eu nu sunt deloc sigur că în viața mea anterioară am fost domnul care mă crezi tu.

– Ești un domn prin educație, dacă nu prin născare, zise ea scorțoasă și sigură, și cel mai probabil ambele.

Edward dădu din umeri și se uită la scrisoarea pe care ea o scria. Avea corecturi și corecturi peste corecturi în câteva locuri, cu observații scrise pe margini.

– Ah, păi, destul cu văicăritul meu patetic, zise el, retrăgându-și mâna. Ce faci?

Obrajii ei se îmbujorară un pic.

– Le scriu mătușii Louisa și unchiului Upshaw, zise ea. Îi invit să vină în vizită.

Edward fu surprins.

– Da?

– Da.

Ea-și coborî privirea în poală și începu să răsucească inelul de aur neobișnuit pe care-l purta pe al doilea deget, un obicei pe care el îl mai observase. Era un inel bărbătesc și acum se întrebă, pentru prima dată, dacă i-l dăduse logodnicul ei.

– Da, vreau să vină pentru petrecere. Din două motive.

– Ah, zise el încet. Și pot să le știu?

Ea gesticulă plăpând prin aer.

– Vreau să-l cunoască pe Richard Burnham, mărturisi ea. Aseară m-am certat cu Nancy pe tema asta. Și am ajuns să-mi dau seama că nu-i treaba mea să mă opun acestei căsătorii sau să-i dau vreun sfat.

– Dacă te consolează cu ceva, zise el încet, eu nu cred că sora ta este vreo proastă.

La început Kate nu răspunse la asta, doar răsuci din nou inelul.

– Nu, răspunse într-un final. Nu, nu este. Nancy este așa de fermecătoare și de frumușică, încât te-ai aștepta să fie nestatornică. Sau să i se sucească iute capul cu toate complimentele. Dar nu este și nu a fost așa. Spune că vrea să se mărite cu Richard și că doar pe el îl vrea.

– Și ai ajuns să crezi asta?

Kate încuviință din cap.

– Așa cred, zise ea. La cât ar conta părerea mea – ceea ce tehnic contează foarte puțin pentru că nu sunt eu tutorele ei. Poate că eu dețin Bellecombe și administrez ceea ce după majoritatea definițiilor este o avere imensă ca domeniu imobiliar, eu legal nu pot fi tutorele surorii mele. Nu-i așa că-i o prostie?

– Este, zise el.

– I-am acordat lui Richard dreptul de a trăi de pe urma St. Michael's, deci cred că părerea mea despre caracterul său este clară, continuă ea. Nu aș încredința parohia asta oricărui bărbat pe care nu-l admir și respect. Și poate dacă unchiul ar petrece niște timp cu Richard – și cu mama lui Richard –, ar putea să ajungă să vadă că Richard ar putea să o facă fericită pe Nancy.

Edward o privi îndelung, întrebându-se ce vedea pândind în ochii ei; o îndoială pe furiș, se gândi el.

Mâna ei stătea acum întinsă pe birou lângă scrisoare. El o ridică, uimit de eleganța subțire a degetelor și de unghiile scurte curate.

Kate nu făcu nici un efort să și-o retragă, dar el observă cum neliniștea pălește din privirea ei.

După ce trecu un moment îndelungat, Edward îi strânse degetele ca să o liniștească.

– Draga mea, zise el încet, te-ai gândit să insiști pur și simplu ca lordul Upshaw să permită căsătoria? I-ai putea spune că tu ai încredere că se potrivesc.

Pentru un moment, se gândi că ea nu-i va răspunde. Când vorbi în sfârșit, Kate o făcu ezitând, de parcă-i scoteai cuvintele cu cleștele.

– Dar dacă judecata mea nu-i mai bună ca a ei? zise Kate într-un final. Ce știu eu cu adevărat despre viață? Despre căsătorie? Eu am ales greșit și am... ei bine, am dat-o în bară cu viața mea.

– Mie mi se pare că n-ai dat deloc în bară, zise cu calm Edward. Te-ai logodit, după un timp ai decis că nu vă potriviți și te-ai eliberat dintr-o greșeală posibil pe viață.

Dar Kate își mușcă buza inferioară aproape cu brutalitate și Edward își dădu seama că era ceva ce ea nu-i spunea. Nu era însă treaba lui să insiste.

Într-adevăr, insistase deja cu atențiile lui asupra ei. Nu voia să insiste și cu părerile. Îi ridică ușor mâna și-i atinse degetele cu buzele, apoi îi dădu drumul.

Nu era un gest senzual, dar spera el să fie în schimb unul liniștitor. De consolare poate. Casa asta – și Kate – îl alinau într-un fel pe care nu-l putea explica. Indiferent ce fel de bărbat s-ar dovedi că este, acum și aici n-ar putea să facă și el la fel pentru ea?

– Și care era al doilea motiv? zise el încet.

– Poftim?

Kate părea confuză.

El zâmbi.

– Ai spus că ai două motive să-i inviți pe unchiul și mătușa ta.

– O, asta. Kate se îmbujoră frumos. Păi, e vorba că vine Aurélie – mama –, știi, și mătușa Louisa să zicem că uneori are o... influență calmantă asupra ei.

– Interesant, remarcă el. Și Lady Upshaw este sora mamei tale!

– Soră vitregă, deși nici nu ți-ai da seama. Kate zâmbi. Mama Louisei a murit când Louisa era mică. Un an mai târziu, tatăl ei a surprins întreaga familie căsătorindu-se cu frumușica lor guvernantă franțuzoaică și având-o repede pe Aurélie.

Edward nu-și putu ascunde zâmbetul.

– O, vai.

– O, exact vai, zise Kate. Dar spre meritul Louisei, nu i-a purtat niciodată pică lui Aurélie. Dar cred că frații ei mai mari au avut niște resentimente. După moartea tatălui lor, Aurélie și-a petrecut mare parte din timp în Franța, în timp ce ceilalți nu. Ei o privesc pe Louisa ca pe cea care... ei bine, o mai strunește din când în când pe Aurélie. Dar nu știu dacă Louisa va veni sau nu la petrecere.

– De ce să nu vină?

– Are o familie destul de mare, zise Kate. Primii trei copii sunt deja aranjați, dar Louisa încă mai are fete la școală. Nu-i corect să o deranjez cu problemele mele.

– Am observat că și tu, și sora ta vă referiți la mama voastră pe numele ei de botez.

Îmbujorarea se adânci.

– Aurélie spune că se simte bătrână când îi spunem mama, zise Kate. S-a căsătorit scandalos de tânără. Și, într-adevăr, nu-i mare problemă să-i facem pe plac.

Lui Edward i se părea mai mult decât să-i facă pe plac, dar își ținu gura.

– Kate, zise el în schimb, eu n-am venit până aici doar că să te întreb despre lucruri care de fapt nu mă privesc.

– Întrebările tale nu mi s-au părut deloc indiscrete, răspunse ea. Dar de ce, mă rog, ai venit?

– Cred că știi de ce, zise el.

– Nu, răspunse ea. Nu știu.

El ridică din nou privirea spre a ei, cu o sprânceană ridicată.

– Am venit să-mi cer scuze, zise el, pentru comportamentul meu de aseară.

– De ce, că ai fost nervos când am încercat să te trimit să te odihnești? Îi aruncă o privire piezișă, aproape timidă. Sau că i-ai spus lui Jasper – culmea că am auzit – că poate să se ducă dracului când insista să te ajute să dai haina jos?

– Kate, zise el mustrător.

Ochii ei se aprinseră cu o recunoaștere amăgitoare.

– Ah, te-ai referit la acel sărut! zise ea. Regreți?

– Desigur. Cum aș putea să nu?

– Doamne, ce jenant pentru mine! murmură ea. Atunci aș zice că nu mai vrei să o mai faci. Sunt un pic dezamăgită.

Pentru un moment fu ca și cum inima lui se opri.

– Ah, Kate, zise el moale. Cred că amândoi putem fi siguri că nu sunt genul de bărbat care ar trebui să te sărute.

Ochii ei scăpărară.

– O? Ce gen ar trebui să aleg în schimb? Un vânător de avere, poate? Eu n-am nici o avere în afară de Bellecombe și acum am sarcina de a-l conserva. Edward, opțiunile mele sunt limitate.

Edward încerca să înțeleagă.

– Tu te așteptai să te măriți, zise el. Să lași Bellecombe în grija fratelui tău și să ai o familie și un cămin al tău. Să ai copii.

Ea își feri privirea.

– Kate, încă poți să faci acele lucruri, insistă ea. Poate că ar trebui să te întorci la Londra în loc să o trimiți pe sora ta? Lady Upshaw nu te-ar putea prezenta unor domni burlaci?

Buzele ei se subțiară și clătină din cap.

– Nu am timp, zise ea. Lucrurile sunt prea precare aici. Ne-a luat cinci ani doar ca să aducem registrele moșiei la zi.

– Kate, administratorul tău nu poate...

– *Eu* nu pot, îl întrerupse ea. Mai mult, nu vreau. Uită-te la mine. Nu sunt frumoasă și știu asta.

– Asta nu-i adevărat, o contră el. Și mă uimește că ai așa de multe virtuți încât...

– Nu înțelegi. Clătină din nou din cap. Nu mai sunt domnișoara Katherine Wentworth cu o zestre modestă, dar utilă. Dacă *vreau* să mă mărit? Da, desigur. Dar chiar dacă aș avea timp să cunosc domni burlaci, cum aș putea fi sigură că un bărbat m-ar vrea pe mine și nu venitul pe care această moșie îl va aduce într-o zi – într-o zi, dacă muncesc până-mi pică mâinile?

El bănuia că ea fusese cumva speriată de fostul ei logodnic.

– Kate, nu toată lumea este așa.

– Bărbații care caută soții trebuie să fie practici, Edward, zise ea. Trebuie să se gândească la ceea ce le poate aduce acea soție. Nimeni nu se va uita la mine să vadă femeia simplă cu inimă bună. Vor vedea doar moștenitoarea Bellecombe. Dar tatăl și fratele meu aproape că au secătuit acest loc și nici de-a dracului nu am să las un alt bărbat să facă la fel.

Își dădu seama că o supărase. Ce tragic că ea nu-și putea vedea propria valoare. Și cu toate astea avea dreptate, valoarea ei era acum inseparabil împletită cu cea a baroniei și, dacă înțelegea el legea, oricine se însura cu ea va controla probabil ambele.

– Și cu toate astea poți să fii foarte convingătoare, draga mea, zise el, încercând să destindă atmosfera. Nu mă îndoiesc că ai reuși să ții la locul lui un astfel de bărbat.

– Nu mă pot deranja cu un astfel de bărbat, se răsti ea. Aici am probleme reale. Nu am timp să mă înham la o luptă care nu trebuie dusă. Nu pot să-mi asum acest risc – nici cu Bellecombe și nici cu familia mea.

– Așa că dai la schimb... ce? întrebă el. Viitorii tăi copii pentru viitorul acestei moșii?

În ochii ei gri expresivi scânteie ceva asemănător durerii.

– Da, dacă așa vrei să vezi lucrurile, zise ea încet. Cred că merită sacrificiul.

– Și ce se va întâmpla cu toate astea când tu nu vei mai fi? insistă el. Pentru cine construiești – te sacrifici – dacă nu pentru copiii tăi?

– La cum stau lucrurile acum, Nancy este moştenitoarea Bellecombe, răspunse Kate. Moșia va fi bine slujită dacă moștenitorul va veni pe linie Burnham.

Edward ridică ambele mâini.

– Atunci se pare că ai luat decizia, draga mea, zise ea. Îmi pare rău că te-am sărutat. Chestia... asta pe care o avem, Kate – această prietenie fragilă – nu ar fi trebuit să o risc de dragul a ceva așa de neînsemnat.

Zâmbetul ei fu mut, dar în ochii ei nu mai era căldură.

– Tu doar te-ai plictisit aici și te simți frustrat – cum s-ar simți orice bărbat ambițios și energetic. Împinse un pic scaunul de lângă birou și se uită la un vechi ceas care se afla deasupra şemineului. În ceea ce mă privește, îmi pare rău, dar trebuie să te las acum. Am treabă cu Anstruther.

– Ah. Mai multe oi?

Kate zâmbi, dar zâmbetul nu-i mai ajunse la ochi.

– Nu, avem niște exploatări miniere de partea cealaltă a Dulverton, zise ea, luând o desagă ponosită din piele de pe podea. Acum ne ducem încolo.

– Cărbune? întrebă el.

– Nu, cărbune avem în apropiere de Bath, zise ea, asta-i doar o mică mină de argint.

– Nu pari fericită că te duci, zise el. Sau e din cauza mea? Kate, te rog. Spune-mi că nu te-am supărat. Cred că ar trebui să fac orice, numai asta nu.

– Ce prostuț ești, Edward. Se ridică și se apucă să bage dosare și registre în desagă. E doar că... ei bine, mă pricep la agricultură. Oi. Porumb. Rotația anotimpurilor. Dar minerit? Îl detest.

– Da? Atunci vinde.

– Tentant, dar nu-i înțelept. Kate închise catarama desăgii. Jumătate din veniturile Bellecombe provine din active non-agricole. Acum, administratorul vrea să discute despre o nouă propunere de afaceri și eu voi înțelege cam jumătate din ceea ce spune. Nu, nu-i vorba despre tine, Edward, crede-mă.

Edward spera că ea spune adevărul.

– Nu-i o treabă ușoară să fi baroneasa d'Allenay, nu-i așa? zise el cu un zâmbet. Bine. Nu vreau să te mai rețin.

După ce-și prinse pălăria maro și trase vălul subțire peste față, Kate prinse desaga cu mâna liberă și păși vioi spre curte.

– O, mai era ceva, zise ea întorcându-se. În seara asta s-ar putea să întârzii. Dar cum Fitch ți-a dat voie să te dai jos din pat, sper că vei cina cu noi mâine-seară!

– Mulțumesc. Edward expiră lent și cu o mare ușurare. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

– Excelent, zise ea înclinând formal din cap. Îl voi invita pe Anstruther să ni se alăture. O să-ți placă de el.

Edward o urmări cum traversează curtea, cu tocurile făcând clic vioi pe caldarâm și cu fustele lungi ale costumului prinse frumos lângă desagă, de parcă făcea asta des. Silueta lui Kate era aranjată și dreaptă ca a unei ducese în timp ce pășea pe sub primul grilaj, apoi ieși în curtea exterioară, dispărând din vedere.

Și brusc își dori să se ducă după ea. Să se ducă după ea și să-i spună... ce? Doamne, nici măcar nu era sigur ce-i oferise ea. Doar un alt sărut?

Orice ar fi fost, respingerea lui, oricât de în glumă o spusese, cu siguranță înfipsese un țăruș în inima ei. Exact cum îi fusese intenția. Și cu toate astea Edward o urmase până la jumătatea grilajului înainte de a se opri.

Ce nebunie ar fi să o urmărească! Nici măcar nu-și știa propriul nume, pentru Dumnezeu! Nimic nu se schimbase. Brusc, auzi zgomotul copitelor de cai pe caldarâm. Iapa lui Kate ieși la pas vioi, apoi se întoarse frumos spre lungul pod ce ducea afară din castel.

Ea era urmată de un bărbat înalt, necunoscut, pe un cal mare, un murg care ajunse repede lângă iapă.

Kate stătea elegant în șa, cu o postură perfectă ca și strunitul animalului de sub ea. Nici ea, nici bărbatul de pe murg nu se uitară la el stând în umbra porții, încremenit ca un băiat de școală părăsit privind după ea.

Dar el nu era un băiat de școală. Și cu siguranță nu era părăsit în dragoste.

Cu toate astea, cum stătea acolo privind cum Kate și calul ei dispar din vedere, Edward era sigur că tocmai făcuse o greșeală teribilă, poate cea mai mare din viața lui.

Dar cum putea el să știe?

Era nimic. Viața lui – și greșelile lui – erau invizibile. Nu-și putea ști viitorul când abia își știa trecutul. Nici măcar nu-și știa propriul nume, pentru Dumnezeu! Nu putea nici să facă niște simple adunări – poate nici nu putea să gândească corect. Și pentru prima dată de la accident, Edward voia să urle furios la cer.

Capitolul 7

Muzică frumoasă

În seara următoare Kate se pregăti pentru cină cu mai multă grijă decât dorea să recunoască până și față de ea însăși. Doamna Peppin stătea la locul ei obișnuit lângă șemineul din salonul privat al lui Kate, cu picioarele pe un mic taburet, tricotând în timp ce se uita la Kate care scotea pe rând rochiile pentru cină, apoi le punea înapoi în dulap.

– Satinul vișiniu, zise într-un final menajera, ocupată cu andrelele care zăngăneau. Este simplă, domnișoară, dar îți vine bine.

– Toate rochiile mele sunt simple, mormăi Kate, scoțând rochia vișinie să o studieze.

Peppie își puse coșul deoparte.

– Da, și cine le-a ales?

Kate îi aruncă o privire tristă și agăță rochia de cârligul ușii.

– Eu, recunoscu ea, înfoind fusta. Niciodată n-am fost menită să fiu un păun, Peppie.

– Nici o fată bătrână, domnișoară, o sfătui Peppie, ridicându-se și mergând la cordon. Și Hetty trebuie să calce fusta aia. Chiar și un păun arată rău când este șifonat și în seara asta aveți un bărbat chipeș la cină.

Kate simți cum i se măresc ochii.

– Peppie, pentru Dumnezeu, o mustră ea. E doar Edward.

– Da, doar Edward, fu Peppie de acord. Chiar și așa, una-i să observi un bărbat când este întins că-i bolnav și alta când e în picioare și umblă ca o statuie romană ce a prins viață.

Kate se uită mustrător la ea și intră complet în salon.

– Șchioapătă, nu umblă, o corectă ea. Și apoi, Peppie, nu știm nimic despre el.

Kate își dădu seama că ar fi putut să vorbească cu ea însăși.

Într-adevăr, *ar fi trebuit* să o facă. Doamne, ieri încercase să *flirteze* cu el! Și dacă răspunsul lui Edward la sugestia ei voalată nu ar fi prăbușit-o la pământ precum Icar cu aripile lui de ceară, poate că limba ascuțită a lui Peppie ar putea.

Adevărul era că, la fel ca John Anstruther, doamna Peppin fusese mai mult un părinte pentru Kate și Nancy decât proprii lor părinți. Peppie avea dreptul să vorbească – și nimeni nu trântea adevărul în față cu mai mult aplomb decât ea.

Și totuși, nu făcea chiar asta. Chipul ei cu riduri se lăsă un pic.

– Da, ai dreptate, zise ea. Dar a fost o plăcere să avem un domn agitându-se pe aici – și încă unul frumos.

– Da, zise Kate un pic cam sumbră. Eu îmi tot doresc să poarte ochelarii ăia prin casă. Poate ar fi mai neatrăgător.

Peppie chicoti.

– O, domnișoară, ar fi nevoie de mai mult de o pereche de ochelari ca acest bărbat să-și piardă strălucirea, zise ea. Am crezut că-i va suci capul domnișoarei Nan, dar deloc.

– Mă tem că nu cu Nancy trebuie să ne facem griji, zise sumbră Kate. Mie mi se pare mult prea distractiv. Măcar începe să-și amintească câte ceva.

– Da, și într-o zi – sau așa zice Fitch –, o să-i revină memoria și ne vom despărți de el, zise menajera oftând. Mie o să-mi pară un pic rău.

Kate își spuse că ei nu. Ea se va bucura. Se va bucura să revină la viața ei normală și să scape de fanteziile care începuseră să o chinuie. Își tot spunea asta, chiar când Hetty călca rochia și Peppie o convinse să-și împletească părul într-o coroniță la ceafă.

– Gata! zise Peppie, prinzând părul cu un pieptăn complex filigranat cu aur care aparținuse bunicii ei. Ești leită cu defuncta Lady d'Allenay. Nu-i de mirare, domnișoară, că erai preferata domniei sale.

Întorcându-se să se uite dintr-o parte în oglindă, Kate recunoscu că-i stătea bine. Pieptenele în formă de evantai era presărat cu niște granate care reflectau lumina și ofereau aranjamentului nu doar eleganță, dar și un soi de grație de regină.

– Eu eram preferata bunicului, Peppie? întrebă ea un pic melancolică.

– Vai, da, domnișoară! Peppie se apleacă să-i aranjeze fusta în jurul crinolinei. O, l-a iubit mult pe domnul Stephen. Dar lordul d'Allenay a știut de la bun început că veți fi cea mai bună pentru Bellecombe. A murit liniștit știind că va fi al tău.

– Aș vrea să-i dovedesc că a avut dreptate, murmură Kate, dar este greu. Declar că n-am înțeles nici jumătate din ce s-a zis ieri despre mină.

– Ce mină? zise o voce din ușă. Doamne, Kate! Dar ce dichisită ești!

Kate se întoarse și o văzu pe Nancy stând în pragul care despărțea dormitorul ei de salon.

– Port o rochie veche de cinci ani pe care tu ai văzut-o de sute de ori, zise Kate pe un ton egal. Dacă asta-i dichisit, atunci să știi că am o revistă pariziană ascunsă în dulapul meu.

Nancy își încrucișase brațele peste piept într-un gest pe care Kate îl știa bine.

– Dar porți pieptenele cu granate al bunicii, zise ea acuzator, și acum îți pui cerceii ei asortați care atârnă până la jumătatea claviculelor tale.

– Da, și *tu porți* colierul ei cu smarald și diamant, sublinie Kate, vorbind peste umăr în timp ce închidea ultimul cercel. Vrei să facem schimb? Te asigur că pot să dau astea jos imediat.

– Smaralde pentru granate? zise disprețuitor Nancy. Nu cred. Dar te dichisești pentru Edward. Știm amândouă asta.

– Cu siguranță nu, minți Kate.

– Ba da, o provocă Nancy, și sunt sigură că nu știu de ce este acceptabil ca tu să flirtezi cu un bărbat care, din câte știm, poate fi un tâlhar, în vreme ce eu nu mă pot mărita cu unul despre care știm că-i un sfânt.

– Domnișoară Nan! Peppie își puse mâinile în șolduri. Să nu începem cu astea acum.

– Cu astea ce? zise cu inocență Nancy.

– Dacă sora dumitale este în sfârșit de acord să se aranjeze un pic și să întrețină un oaspete, ar trebui să fim toți fericiți pentru ea, zise Peppie. Domnul Edward este un gentilom. Și sora dumitale are și așa puține plăceri.

Dar Kate se întorsese de la oglindă, luându-și șalul roșu-auriu în mers.

– Bine, admit, Edward ar putea să fie un tâlhar, zise ea vaporos, dar eu nu sunt deloc interesată de el. Mai mult, sunt cu zece ani mai mare ca tine, Nancy, și am văzut câte ceva din lume.

– Foarte puțin, mormăi sora ei. Ar trebui să-i scriu unchiului Upshaw să-i spun că găzduiești sub acoperișul nostru un bărbat misterios și că trebuie să se facă ceva cu asta.

Kate se întoarse și zâmbi luminos.

– Să știi, Nan, că e prea târziu, zise ea. Am făcut deja asta. Acum, vino. Ne așteaptă Anstruther și Edward.

Edward dădu de Anstruther umblând prin salon cu un pahar de whisky în mână și-l recunoscu imediat ca bărbatul de pe murg. Scoțianul solid, cu perciuni, nu agrea convențiile, așa că se prezentă imediat și scoase dopul de la decantor pentru a-i turna lui Edward de parcă era la el acasă.

– Mare păcat cu căzătura dumneavoastră, domnule, remarcă administratorul, dându-i paharul. Cred că abia așteptați să vă vedeți de treabă.

– Asta-i chestia, zise gânditor Edward. Nu știu. Nu simt vreo mare urgență. Dar simt că incomodez aici.

– Deloc! Doamnele nici nu gândesc asta, zise Anstruther, lovindu-l din suflet peste umăr.

Apoi începu să-i povestească lui Edward o istorie despre un coleg de școală care avusese o soartă similară la universitate.

– A căzut beat mort pe geamul de est de la Old College, zise Anstruther, când era cu gașca în primul an. Norocul lui că băieții i-au amortizat căderea. Dar oricum a dat cu capul de caldarâm. Bietul om nu și-a știut numele timp de două săptămâni blestemate.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

Fruntea lată a lui Anstruther se încreți.

– Nu-mi amintesc cum, zise el, uitându-se spre ușa deschisă, dar și-a revenit dintr-odată. Dar gata – nu trebuie să vorbim despre asta în fața doamnelor. Seamănă prea mult cu ce a pățit bietul domn Stephen.

Edward nu pricepu pentru un moment.

– Ah, da, zise el. Domnișoara Wentworth a menționat că fratele ei a murit după o căzătură, dar nu cum s-a întâmplat.

– O, s-a cocoțat după o ciocârlie cu bunul lui tovarăș, lordul Reginald, zise Anstruther, bădăranul bețivan.

– Lordul Reginald?

– Da, bădăranul. Anstruther gesticulă cu capul spre direcția nord-vest. Ah, dar vorbesc despre ce nu trebuie. Domnişoarele încă au o feblețe pentru el, zic eu.

– Dar tu nu, să înțeleg.

Edward zâmbi larg.

Pe chipul administratorului trecu o expresie de îndoială.

– Era cel mai mic fiu al marchizului de Yelton şi plin de el, se plânse el. Mama lui, Lady Yelton, a fost crescută chiar de partea cealaltă a dealului şi băiatul era prințişorul bunicii lui. Şi bătrâna nu ne-a făcut nici un bine când a murit.

– O? În ce sens?

Favoriții lui Anstruther se mişcară când el clătină din cap.

– I-a lăsat nătângului ăluia casa şi trei ferme de arendat ca să le arunce pe geam, mormăi el cu un ochi la uşă. Nu-i treaba mea să-mi dau cu părerea, dar niciodată nu am considerat că a fost o influență pozitivă pentru domnul Stephen.

– Mi se pare că tinerii sunt etern în căutarea unei influențe proaste, zise sec Edward.

– Da, păi, domnul Stephen nu erau rău, doar răsfățat. Aşa că a plecat în Toscana cu lordul Reginald, s-a urcat într-un turn cât era beat şi a căzut cumva. Şi-a pierdut mai mult decât memoria.

Edward se uită la bastonul său împrumutat.

– Înțeleg că domnul Wentworth nu putea să umble prea uşor după accidentul său.

Anstruther clătină din nou din cap.

– N-a mai mers deloc, de fapt, zise el, deşi a fost ajutat să meargă şchiopătând un pic. Dar dacă un bărbat stă aşa întins liniştit prea mult, e terminat. Pneumonia va pune stăpânire pe plămânii lui de fiecare dată. Poate că ați avut un accident, domnule, dar sunteți bine şi puteți umbla, slavă Domnului.

Chiar atunci Edward auzi sunetul paşilor doamnelor coborând repede scările. Anstruther îi aruncă o privire de avertisment, înclină paharul de whisky şi apoi îl goli.

– Anstruther! zise domnişoara Wentworth, intrând grațioasă în încăpere pentru a-l săruta pe obraz, ce bine arăți fără cizme şi surtuc.

Scoțianul se îmbujoră un pic și băgă un deget sub cravată.

– Sunt aranjat ca o gâscă de Crăciun, domnișoară Nan, zise el. O, ai colierul bunicii dumitale! Ce dor îmi este de morocănoasa bătrână lady.

Începură o discuție despre virtuțile defunctei Lady d'Allenay, care aparent erau o mulțime – în pofida morocănelii ei.

– Înseamnă capricioasă, murmură Kate, uitându-se la el peste *sherry*-ul pe care-l turna. Și chiar n-a fost. Era doar pragmatică.

Cu un zâmbet mut, Edward ridică whisky-ul.

– Păi atunci, zise el, ciocnind paharul de-al ei, pentru femeile pragmatice. Eu le găsesc fermecătoare.

Spre încântarea lui Edward, Anstruther se angajă timp de câteva minute într-o conversație cu domnișoara Wentworth în partea cealaltă a încăperii. Cei doi conversau ca o pereche de gaițe, lăsându-l pe Edward singur cu Kate.

El își dădu seama că în seara asta ea era remarcabil de frumoasă într-o rochie de catifea de un roșu-închis, tăiată să descopere fustele de satin de culoarea ocru. Corsetul strâns era plisat pe lateral și cu o croială așa de joasă peste umeri, încât abia-i atingea sânii înainte de a coborî. Dar decolteul era mai sugestiv decât tentant, pentru că o cămășuță ocru cu dantelă acoperea discret.

El observă că ea nu purta nici un colier care să spargă întinderea crem a umerilor goi și-și dăduse jos inelul pe care-l purta de obicei. Singurele bijuterii erau o pereche de cercei elaborați din aur în formă de frunze lungi, subțiri încrustați cu pietre prețioase roșii și un pieptene filigranat, aranjat ca o mică coroană peste aranjamentul cozilor ei. Edward nu prea se pricepea la moda feminină, dar recunoștea eleganța și simplitatea când le vedea.

Ea reveni după ce puse un pahar de *sherry* în mâna surorii ei.

– Văd că Anstruther ți-a dat din whisky-ul lui, remarcă ea.

– Ah, whisky-ul *lui*, deci?

Kate își încreți nasul.

– Eu rareori pot să-l beau, zise ea. Dar îl țin pentru el, ca să-l putem ademeni din când în când în casă.

– Parcă ar fi un câine vagabond.

Edward îi zâmbi.

– Deloc, zise Kate. Are toată ferma din sud doar pentru el. Acolo este un conac mare, așa că stă destul de confortabil.

– Este de mult timp cu voi?

– O, aproape de când m-am născut eu, zise Kate. A fost finul bunicii, să știi, și erau foarte apropiați. Bunicul l-a angajat.

– Și ai încredere în el? întrebă degajat Edward. Este un bun administrator?

– Anstruther este ca din familie, zise Kate. Doamne, când trăia tata, Anstruther era singura persoană care putea să-i bage mințile în cap. Bunicul, cu toată înțelepciunea lui, i-a făcut toate poftele singurului său copil. Da, am încredere în el – ca și toți țăranii noștri. Până și mama îl adoră, deși-l tachinează fără milă pentru felul lui mohorât de a fi.

– Cred că are multe responsabilități.

– Teribil de multe, zise Kate. Administrează moșia, ne ajută cu interesele noastre miniere și se duce la Londra cel puțin o dată pe lună cu toate afacerile și banca de acolo. Știe că nu-mi place Londra.

Cuvintele ei erau în acord cu ceea ce instinctele lui Edward îi spuseseră despre caracterul omului.

– Apropo de minerit, zise el, cum ți s-a părut întâlnirea de ieri? A fost așa de cumplită cum te temeai?

Ea reuși să zâmbească subțire.

– Nu, dar l-am dezamăgit pe administratorul nostru, mărturisi ea. El vrea să foreze un nou puț la primăvară.

– Ce i-ai spus?

– Că *poate* ne permitem, zise ea gânditoare. Dar nu ne permitem să ne extindem în Cornwall, unde a pus ochii pe o potențială mină de aluminiu.

– Aluminiu este o afacere constantă, remarcă Edward.

– Aluminiul va fi prost cotat din cauza concurenței din estul îndepărtat, sau era așa. Clătină din cap. Nu. Cred că-i o afacere prea riscantă. Poate dacă aș înțelege mai bine..., dar nu înțeleg. Și din păcate nu am timp să învăț.

Edward se gândi că era nevoie de destul de mult studiu. Tehnologia cu abur, care acum se îmbunătățea cu pași mari, prevestea că va revoluționa mineritul. Deschise gura să spună asta, apoi o închise brusc.

Ce știa el cu adevărat despre minerit? Și dacă știa ceva, *cum* de știa? *Unde* învățase? Dar știa destule, era sigur de asta. Dar câtă

aroganță din partea lui, culmea, să-i dea sfaturi lui Kate despre investiții de capital.

– Ce voiai să spui? întrebă ea politicos.

El clătină din cap.

– Nu, eu doar...

Edward fu salvat de potențiala lui nebunie când intră Fendershot, făcu o plecăciune rigidă și anunță că cina era servită.

Fu surprins să descopere că surorile Wentworth nu păreau înclinate spre bârfe sau să discute despre ultima modă la cină cum poate că se așteptase el, ci rămaseră la subiecte mai practice care-l interesau pe Anstruther.

Pe durata cinei, Edward află mai multe despre ultimele recolte, piața de lână și livezile de meri decât simțea el că era necesar, dar i se păru interesant să o studieze pe Kate în elementul ei. În afară de acele câteva frânturi din viața ei pe care le văzuse în biroul de pe moșie, tot ceea ce știa el despre Kate era despre bunătatea ei.

Peste felul cu merlan proaspăt în sos de unt, Anstruther vorbi contemplativ despre potențialul minei de aluminiu. Dar nu fu în stare să contreze logica lui Kate referitoare la faptul că ar fi necesar un împrumut și că vor trebui amânate îmbunătățirile pentru casa fermei.

Pe scurt, nu se putea face.

– Da, niciodată un împrumut sau un cămătar, remarcă el visător. Dar este o oportunitate rară.

După asta însă nu se mai spuse nimic și se retraseră până la urmă în salon, unde domnișoara Wentworth fu convinsă să cânte la pian. Anstruther, spre surprinderea lui Edward, adusese într-o cutie ponosită o vioară și o băgase după canapea. Acum o scoase și se așeză pe un scaun aproape cu fața spre ea.

– Ce minunat, șopti Edward. Se pricep?

Kate zâmbi tăcută.

– Este suficient cât să spun că pentru această abilitate îi păstrez whisky-ul. Și nu voi ști niciodată de unde are Nancy un asemenea talent. Eu sunt afonă.

Edward își dădu repede seama la ce se referise ea. Cei doi începură o sonată complicată pentru pian și vioară și o interpretară fără greșeală. Era evident că de mulți ani cântau împreună, fiecare anticipând cu ușurință sincronizarea celuilalt și el se simți

ademenit într-o stare de relaxare aproape de vis datorită perfecțiunii muzicii.

Cu toate astea se simțea complet conștient și cu picioarele pe pământ: poate mai mult decât se simțise de câteva zile. O simțea pe Kate lângă el radiind căldură – un fel de senzualitate mocnită care era peste simpla frumusețe. Într-adevăr, nu avea nimic de-a face cu frumusețea. Dar avea mult de-a face cu valul brusc de dorință care se răsuci într-un nod în josul stomacului său.

Doamne, Dumnezeule! Edward inspiră adânc pentru a se liniști. Nu era un băietan fără experiență. Era sigur că multe femei îi încălziseră patul. De ce aceasta îi poseda fiecare moment cât era treaz și-i atrăgea privirile fierbinți? De la lunga lor conversație din biroul ei, simțise ceva schimbându-se – modificându-se în capul lui de fapt –, deși nu era complet sigur că era o schimbare pe care o va primi bine.

Ea se uită la el cu un zâmbet delicat când ultimele note se stinseră.

– Impresionat?

– A fost frumos, recunoscu el.

– Mozart, zise ea, aranjând fața de pernă pe care o scosese să o repare.

– Da, știu. Edward se încruntă. Dar mă întreb cum știu asta?

– Nu te mai gândi, zise Kate, pentru că începea o a doua bucată muzicală. Doar bucură-te de muzică. Mă îndoiesc că ai auzit pe cineva ca ei la Londra... sau la Paris, dacă tot veni vorba.

– Mă întreb dacă am fost vreodată la Paris? cugetă el.

Ea-i aruncă o altă privire de evaluare.

– De multe ori, zise ea, ridicând dintr-o sprânceană. Pot să-mi dau seama doar privindu-te.

El râse și o parte din tensiunea sexuală se disipă, înlocuită de ceva mai dulce. Brusc, Edward se simți ca și cum se bucura de o seară tihnită cu un prieten drag.

Doar că nu era chiar așa.

Nu, era ceva mai mult.

Dar în ce fel *mai mult*? Brusc, Edward se simți confuz – mă rog, mai confuz adică decât fusese de când căzuse de pe blestematul lui de cal. Ce era această senzație ciudată de dor ce-l asalta când se uita la Kate?

Dar ea era pur și simplu tot ceea ce avea el? Tot ceea ce știa? Când își va recăpăta memoria, Kate va mai conta?

Era foarte sigur și un pic temător că ea va mai conta.

Se uită pe furiș la ea acum, observând măiestria cu care acul intra și ieșea din pânza ei. Era adevărat că nu era frumoasă. Ochii ei gri erau serioși, aproape mohorâți, pielea netedă, palidă ca fildeșul care nu avea nici un artificiu. Dar chipul era un oval mic, perfect, și n-aveai cum să te îndoiești de inteligența ageră din ochii ei.

Dăduse de înțeles că nu voia să se mărite.

Chiar era un păcat. Kate ar fi putut să fie o soție bună pentru un tip vrednic. În acea privire fermă, neclintită exista o pasiune de netăgăduit și mocnea inteligența.

Încercă să-și îndrepte atenția înapoi la domnișoara Wentworth și la Anstruther, dar nu reuși. Muzica lor, de data asta mai vioaie, era deja într-un crescendo.

Kate se uită la el și zâmbi.

– Uneori, zise ea încet, mi-e dor de mama mea. Asta-i bucata ei preferată.

– Îi place muzica?

– Foarte mult, zise Kate.

– Dar sora ta a zis că nu-i place viața lângă mlaștini.

– O, vine și pleacă, dar Aurélie pare să înflorească în agitația de la Londra, fu de acord Kate, oftând și lăsând fața de pernă să se mototolească în poala ei. Și tata era la fel. Și Stephen. Dar eu și Nancy, noi mereu am fost mulțumite la Bellecombe.

– Mereu ați locuit aici?

– Mai mult sau mai puțin, zise ea. Tata considera Londra un loc nesănătos pentru crescut copii. Mai ales pe Nancy. A avut plămâni slabi când era bebeluș. După ce a apărut ea, am fost trimise să stăm aici.

– Ce sacrificiu făcut de mama ta, murmură Edward.

– Păi, nu, nu a fost așa. Se uită la el cu ceea ce ar fi putut să fie întristare. Aurélie stătea cu noi când putea, dar tata se enerva. Am locuit aici în mare parte cu bunicii noștri și Anstruther. Până la urmă am rămas doar eu și Nancy. Mă rog, până când Stephen s-a rănit. Atunci tata murise deja. Și Aurélie a crezut că aerul de țară i-ar prinde bine lui Stephen, așa că l-a trimis aici să se refacă.

Edward începea să-și facă o părere despre instinctele materne pe care le avea doamna Wentworth și nu era o părere bună. Dar dacă

Kate nu percepea lipsa de atenție a mamei sale ca neglijare, cine era el să susțină altceva?

Și uite, iarăși asta.

Ivirea unui chip. O scăpărare de satin albastru ca gheața. O răsuceală înaltă a unui păr blond superb, reflectând soarele. Și apoi dispărea, lăsând nimic altceva în urma sa decât parfumul de crini și o senzație îngrozitoare de dor și pierdere...

Dar parfumul nu era real. Nimic nu era real. Era doar o licărire, ca o scenă trecând în goană pe la geamul unui tren în mișcare, doar ca să dispară la următoarea respirație.

– Edward? Vocea lui Kate se auzi de departe. Edward, ești bine?

– Poftim?

El ridică privirea și-și dădu seama că din nou se holba la Kate. Ea îl privea cu atenție.

– Cred că mama mea era foarte frumoasă, zise el repede, de parcă gândul l-ar putea părăsi din nou, cu o... o aluniță chiar în stânga gurii. Și păr blond-închis care-i ajungea până la talie. Dar mereu îl purta ridicat foarte sus când ieșea.

– Da? zise cu calm Kate. Într-un coc? Sau împletit? Cum?

– Într-un fel răsucit, cu o diademă cu diamante, zise el. Nu știu cum i se zice.

– Și care era numele ei? întrebă foarte delicat Kate.

El își feri privirea, frângându-și creierul.

– *Mamma?* zise într-un final.

Trecu un moment îndelungat. Edward încercă să recreeze imaginea trecătoare. Dar nu reuși. Kate își dădu și ea seama.

– Păi, zise ea cu un zâmbet vag, măcar ți-a permis să-i spui așa.

Edward nu mai zise nimic și Kate, draga de ea, nu insistă, de parcă simțise că mai multe întrebări ar putea alunga amintirile.

– Da, fu în sfârșit de acord, trebuie să ne bucurăm de micile noastre victorii când le găsim.

– Asta a fost mereu politica mea, zise încet Kate.

Și el avu ciudat senzație că ale ei fuseseră puțin și distante între ele. Da, victorii mici și rare; toate trebuiau savurate. Măcar putea să vadă – *aproape* să vadă – chipul mamei lui.

Și valul inexplicabil de emoții amestecate generat de privirea ei? Acele explicații vor veni fără îndoială într-o altă zi. Dar nu era deloc sigur că le va primi bine. Sub tot, se afla o senzație de groază

și o anumită cunoaștere că despărțirea lor fusese una zbuciumată – poate chiar nefericită.

Avea asta ceva de a face cu reacția lui aproape viscerală când venea vorba de mama lui Kate? Dar ce fantezie era asta?

– Ah, bine, zise el când Anstruther își puse arcușul și vioara în cutia lor. Seara asta pare prea plăcută ca să invoc imagini cu mama mea moartă.

Kate se apropie, cu o expresie concentrată.

– A murit?

Era sigur de asta, era moartă de ceva timp, gândi el, și-i spuse asta lui Kate.

– Îmi pare rău, zise ea cu un zâmbet înțelegător.

Dar domnișoara Wentworth se ridicase de la pian și traversa încăperea spre ei.

– Nu altă față de pernă jerpelită, Kate? zise ea uitându-se în poala surorii ei. Câte sunt cu asta?

– O duzină, zise tristă Kate.

Chiar atunci Anstruther veni să-i mulțumească lui Kate pentru cină și să-și ia rămas-bun. După ce lăsă cusutul deoparte, Kate se ridică pentru a-l conduce pe administrator. Aveau capetele plecate de parcă începuseră să discute din nou despre subiectul minei de aluminiu. Ieșiră din încăpere la braț, arătând mai mult ca niște prieteni, nu ca angajat și angajator.

Edward îi privi plecând și se întrebă în treacăt dacă Anstruther punea ceva la cale, dar alungă ideea cu următoarea respirație. Nu, era ciudat de sigur că John Anstruther era solid ca o stâncă.

Domnișoara Wentworth se așeză la capătul canapelei și sporovăi fericită cu Edward până reveni sora ei. Când Kate reveni după vreo zece minute, ea aruncă imediat o privire estimativă asupra lui.

– Nan, mă gândeam că a sosit momentul să facem niște cumpărături.

– Măcar o dată, draga mea soră, suntem complet de acord, zise domnișoara Wentworth. Unde mergem?

– În Taunton, mă gândeam, zise ea, încă uitându-se mai mult la el decât la sora ei. Anstruther spune că se poate lipsi de mine mâine. Mai sunt câteva lucruri pe care vreau să le comand pentru vizita lui Aurélie. Și Edward, sunt câțiva croitori buni acolo – desigur, nu cu ce ești tu obișnuit –, dar nu poți trăi în hainele alea de călărie.

– M-aș putea pur și simplu întoarce călare la Londra în ele, sugeră el.

Ochii ei scăpărară frumos.

– Și să te duci unde? întrebă ea. Într-unul dintre hotelurile alea dezgustătoare din Londra? Apoi să hoinărești pe străzi întrebând străini la întâmplare dacă te cunosc?

– Se poate face, zise el moale.

Și adevărul era că se simțea suficient de bine să se ducă. Mai bine decât bine. Cu toate astea își ținu respirația, simțindu-se ca Hefaistos pe cale de a fi alungat din paradis pentru imperfecțiunile lui.

Dar domnișoara Wentworth vorbi prima.

– O, Edward, îl mustră ea, nici nu se pune problema.

– Exact, fu de acord oarecum scorțoasă Kate. Și dacă se ajunge la asta – ceea ce cu siguranță nu s-a ajuns –, atunci vei merge cu trenul și-l vei lua pe Jasper cu tine.

– Și să te deranjez și mai mult, Kate?

Ea își îndulci tonul.

– Din nou, cred că tu ești cel incomodat.

– Da, zise domnișoara Wentworth cu privirea înmuiată. Probabil că familia ta este – sau cel puțin mătușa ta Isabel – îngrozită. Mai așteaptă măcar câteva zile, Edward. Rămâi aici și fă cunoștință cu unchiul Upshaw.

Edward îi aruncă fetei o privire întunecată.

– Nu-mi pot imagina că lordul Upshaw va dori să mă cunoască, răspunse el. Va dezaproba puternic prezența mea aici.

– Prezența ta aici îl va face să vină mai repede, fu de acord Kate. O circumstanță pe care am folosit-o în beneficiul meu. Unchiul nostru cunoaște pe toată lumea și are o grămadă de avocați la dispoziția lui.

Edward făcu o plecăciune.

– Văd că voi, domnișoarelor, nu vă lăsați descurajate, murmură el. Atunci faceți cum considerați mai bine. Dar cred că prezența mea aici poate doar să umbrească petrecerea mamei voastre.

Domnișoara Wentworth se ridică hohotind de râs.

– O, Edward, aici nici că te poți înșela mai mult! Zise ea. Nu, prezența *ta* – o, misterul! Drama! Doamne, dacă Aurélie ar ști că găzduim un bărbat frumos și misterios, ar veni mai repede!

Kate zâmbi.

– Mă tem că are dreptate, zise ea, punându-și coșul de brodat sub scaun. La culcare, atunci, Nan?

– Doamne, nu! Mă duc să-mi fac lista de cumpărături, zise fata în ai cărei ochi albaștri încă scânteia umorul.

După ce ea plecă, Kate oftă.

– Probabil că-i trecut de ora zece și jumătate și eu voi avea scrisori de scris mâine înainte să plecăm.

Edward se uită la ceasul înalt de lângă ușă.

– Mă tem că-i aproape ora unsprezece, zise el, schițând o mică plecăciune către ea. Păi. Mulțumesc pentru o cină minunată, Kate.

Odată ajuns sus, Edward nu-l chemă pe Jasper să-l ajute să se dezbrace. Își dădu jos cravata și hainele, apoi reuși să se descalțe de cizme înainte de a se duce la decantorul cu coniac pe care eficienta doamnă Peppin îl lăsase cu o zi sau două mai devreme. Cu suficient alcool va reuși poate să îndepărteze dorința arzătoare pentru Kate.

După ce-și turnă un pahar, se duse la geam și se uită afară la peisajul luminat de lună. Era o seară fără nori și în curtea de dedesubt îl văzu pe Anstruther încuind poarta interioară în urma lui, securizând castelul pe timpul nopții. Edward își puse șoldul pe pervazul din piatră groasă și bău gânditor din paharul lui.

Înțelesese că în două sau trei zile vor sosi doamna Wentworth și amicii săi. Chiar nu voia să fie aici. Dar nici nu dorea să plece.

Se temea că doar se păcălea singur. Această pauză ciudată – acest răgaz languros de la viața lui obișnuită – nu putea să continue. Avea responsabilități. Îndatoriri. Începuse să le simtă greutatea chiar dacă nu-și putea aminti detaliile lor.

Reveria lui fu întreruptă de un ciocănit ușor la ușă. Traversă camera în cămașă și ciorapi, așteptându-se să fie îndatoritorul Jasper poate, deși îl concediase ferm în urmă cu câteva ore.

Dar în pragul lui nu stătea Jasper.

Era Kate. Kate în cămașă de noapte și halat, cu părul desfăcut și cu chipul aprins.

– Edward! zise ea, cuprinzându-i ambele mâini în ale ei. Gândește-te! Gândește-te ce tocmai s-a întâmplat! Cel mai minunat lucru!

– Minunat? Râse și-i strânse mâinile. Vesta tocmai a coborât din ceruri să-mi bată la ușă?

Dar ea trecu pe lângă el destul de nerăbdătoare, retrăgându-și mâinile din ale lui.

– Nu, nu, acum câteva minute, când eram jos, zise ea fără să respire. Chiar înainte să urcăm?

Edward încercă să-și amintească. Și apoi îl lovi.

– Doamne, ceasul! zise el, ducându-se imediat la noptieră pentru a-și lua ceasul de buzunar din aur. Uite. Acum este unsprezece și un sfert.

– Da!

Ridică privirea la ea și înghiți cu greu.

– Kate. Numerele – au sens!

– Poți să faci calcule? întrebă ea, schițând în aer. Imaginează-ți... o, șase plus doisprezece?

– Optsprezece, zise el. Optsprezece. Le văd și fără creion și hârtie.

– Și cu siguranță toate celelalte vor urma! Kate îl prinsese de umeri și dansa cu el prin cameră. Ți-ai amintit de mama ta. De aritmetică. O, Edward, sunt *așa de fericită!*

Apoi încetini și ridică privirea, cu respirația un pic tăiată, cu chipul luminat de bucurie.

Și atunci Edward făcu cea mai mare prostie posibilă; un lucru pentru care mai târziu nu va putea să-l pună în seama loviturii la cap.

O trase pe Kate spre el – o ridică practic de la sol – și o sărută. O sărută serios, cu o mână urcând să-i cuprindă fața, ținând-o în timp ce gura lui o acoperea pe a ei.

Pentru o fracțiune de secundă, Kate își ținu podul palmelor pe umerii lui. Și apoi și ea cedă în fața momentului. O lăsă să alunece lent de-a lungul lui, fără să-și desprindă buzele de ale ei. Își petrecu o mână în părul mătăsos de la tâmpla ei, apoi o atinse pe umăr și coborî pe spate, tot mai jos, trăgând-o complet – și senzual – spre el.

Cu un sunet delicat de plăcere, mâinile lui Kate alunecară pe lateralele lui, zgâriindu-l ușor cu unghiile.

Sângele începu să pompeze în capul lui în timp ce-și împingea limba peste a ei și-i simțea sunetele șoptite de plăcere. Se cutremură de dorință, apoi aceasta se adună fierbinte în măruntaiele lui.

Mădularul lui se întări aproape brusc pe burta moale a lui Kate de parcă ar fi fost un băietan de școală fără experiență.

Nările ei delicate fremătară în timp ce-i răspundea la sărut cu o nesăbuință inocentă. Vru în treacăt să o miște spre pat, să-i ridice cămașa de noapte și să o aibă. Nebunia veni așa de repede și de urgentă încât fu nevoit să se lupte cu toată voința pe care o avea.

Știa că trebuia *să se oprească*. Știa că pierdea controlul corpului și al sufletului. Dar el lăsă palma să-i alunece pe umflătura dulce a șoldului ei, trăgând-o și mai mult spre el, până când simți cum mâinile lui Kate împing puternic în umerii lui.

Îl inundă un amestec îngrozitor de ușurare și o dezamăgire aproape zdrobitoare. Își desprinse gura de a ei, cu respirația deja precipitată.

Dar nu era salvarea pe care și-o imaginase el.

– Am uitat să închidem ușa, zise ea fără aer.

Traversă camera, închise ușa, apoi trase zăvorul.

– *Kate*, zise el sugrumat.

Ea se întoarse, tivul cămășii ei de noapte trecând peste degetele goale, apoi se sprijini de ușa veche. Chipul îi era îmbujorat frumos și ochii ei gri n-ar fi putut fi descriși ca posomorâți.

– Nu spune nimic, ordonă ea. O, te rog, nu! Edward, te rog, nu strica totul.

El se apropie, desprinzând-o de ușă și luând-o în brațele lui, sperând că îmbrățișarea era mai puțin carnală.

– Kate, zise el din nou. O, Kate, iubire, fii serioasă.

Ea își lipi obrazul de pieptul lui. El își puse mâna pe ceafa ei, savurându-i căldura mătăsoasă a părului. Închise ochii și se rugă să aibă forța să facă lucrul corect.

Dar Kate nu-i era de nici un ajutor.

– Edward, șopti ea, și dacă sunt serioasă?

Și era. Edward auzi în vocea ei. Era complet dornică. Dornică să i se ofere. Dornică să-i adeverească cele mai întunecate visuri.

Pentru un moment, fu uimit, dar își reveni repede. Până la urmă o tachinase – și-i spusese zeița lui. Era clar că mersese prea departe cu acest tachinat.

– Draga mea, nu suntem complet siguri ce fel de om sunt, șopti el. Cu siguranță nu sunt genul care se joacă cu sentimentele unei tinere lady.

La asta ea își puse din nou mâinile pe pieptul lui și se îndepărtă cu fermitate.

– Nu sunt tânără, zise ea, privindu-l în ochi. Și nu mai sunt așa de proastă să-i permit unui bărbat să se *joace* cu mine.

– Kate, Kate, murmură el. Mă onorezi. Dar, iubire, nu putem...

– Edward, tu ai idee ce fel de viață duc eu aici? interveni ea.

El lăsă capul într-o parte și o studie un moment.

– Sper că genul de viață pe care *vrei* să-l duci, zise el. Greșesc?

Buzele ei se subțiară gânditoare, în timp ce formula cuvintele.

– Nu neapărat, recunoscu ea într-un final. Dar nu-i nici pe departe ca viața pe care mă așteptam eu să o am. Și deseori este o viață singuratică. Sunt părți care sunt prea pline – prea aglomerate cu așteptări și probleme și muncă din greu – și apoi uneori noapte sunt momente cu această... această pustietate îngrozitoare care mă inundă.

El îi cuprinse iarăși chipul.

– O, Kate, șopti el, oricât de tentantă ar fi ideea, nu vreau să fiu mijlocul de autodistrugere al unei lady, dacă, Doamne ferește, la asta te gândești.

Culoarea ei palidă se transformă într-un trandafiriu și el își dădu seama încă o dată cât de minunată era.

– Nu știu la ce mă gândesc, zise ea răgușită. Îmi cer scuze, Edward. Nu am vrut să te pun într-o poziție stânjenitoare.

Vru să se retragă, dar el văzu suferința din ochii ei.

– Nu, nu, Kate, zise el, trăgând-o înapoi. Nu atribui înțeles ascuns cuvintelor mele. O, te doresc, draga mea. Te-am dorit cred aproape din momentul în care ne-am cunoscut.

Ea își îngropă fața la pieptul lui.

– Când ne-am cunoscut eu aproape că te-am omorât.

– Și cu toate astea, iată-ne, zise el cu un râs sugrumat. Se pare că am o înclinație pentru femeile periculoase. Dar sunt departe de a fi un sfânt, de asta sunt destul de sigur. Nu-ți irosi virtutea pe mine, Kate, pentru că nu o merit. Și cu siguranță vei regreta.

Atunci ea își ridică fața spre el, cu o expresie afectată, dar onestă.

– Am ceva experiență cu regretele, zise ea foarte încet. Și strict vorbind, n-am nici o virtute. Am irosit-o deja, vezi tu – să fac pe plac unui bărbat care *chiar* nu o merita. Nu, Edward, nu trebuie să vorbim despre regrete. Am avut regrete deseori în ultimii opt ani.

Era un discurs curajos, dar el simți suferința din spatele acestuia.

O vreme îi susținu foarte hotărât privirea, încercând să-și înghită furia din fundul gâtului, furie amară ca bila. Apoi capitulă și zise ce dorea.

– O, Kate, spuse el. L-aș putea omorî pe nemernicul ăla cu mâinile goale.

– De ce? zise ea simplu. Eu am făcut-o. Nu am fost... constrânsă.

Voia să spună că nu fusese violată, se gândi el sumbru. El se cam îndoia că ea știuse ce făcea.

Domnul respectiv însă – sau mai degrabă, *ticălosul* – cu siguranță știuse.

Dar Kate încă se uita la el cu ochii neclintiți.

– Sincer, a fost o experiență îngrozitoare, mărturisi ea. Am crezut că-l iubesc. Că va fi cumva magic.

Edward ridică din ambele sprâncene.

– Ah, logodnicul! murmură el.

Ea își coborî genele.

– Da.

– Cine a fost?

Ea clătină puțin din cap.

– Doar o veche cunoștință de familie, zise ea. Era frumos și așa de fermecător. Dar am învățat prea târziu că am iubit o iluzie, că doar l-am idolatrizat ca fiind toate acele lucruri care eu nu eram.

El își dădu seama că ochii lui scânteiau periculos. Edward întinse mâna și trecu cu un deget pe sub ochii ei, dar lacrimile nu curseseră.

Decise că nici nu vor curge.

– Îmi pare rău, Kate, că iubitul tău nu a fost cum ai sperat tu, zise el. Ești genul de femeie care merită să i se adeverească visurile.

– Și eu cred asta, zise ea simplu. Și în ultima vreme... ei bine, în ultima vreme, te-am visat pe tine.

El clătină din cap, dar oricum o trase complet spre el.

– Kate, draga mea, murmură el în părul ei, cred că suntem nebuni. Amândoi.

– Nu sunt nebună, zise ea, cu obrazul lipit de zidul pieptului lui. Sunt complet conștientă de ceea ce este asta și ceea ce nu este. Știu că nu vei rămâne aici. Că te faci bine și în curând va trebui să te întorci la viața ta. Că nu ne vom mai vedea.

Bănuia că ea avea dreptate și știa că ar fi trebuit să se bucure. Dar cuvintele ei îl umplură în schimb cu o tristețe inexorabilă, un dor așa de profund că-l durea.

– Kate.

Mâna lui Edward îi atingea spatele în timp ce buzele ei le atinseră din nou pe ale lui.

Nu mai era nevoie de discuții. Ea era Kate și-l dorea. Și el va face tot ce va putea să fie – cel puțin în noaptea asta – iubitul pe care ea și-l dorea. Bărbatul pe care-l merita.

Și cu toate astea, nu putea să se înșele că în spatele propriilor lui ochi ceva era fierbinte și ardea. Dorința pe care o simțea pentru ea părea să crească grăbită de una singură. Suferința părea atrasă dintr-o fântână de tristețe și dor pe care nu o putea explica. Și o va potoli, fie ce o fi.

Buzele lui Kate se înmuiară sub ale lui în timp ce el o săruta fierbinte și cu gura deschisă, cu ochii mari. Mâinile ei se mișcară din nou peste el, apoi începu să tragă dornică de cămașa lui, scoțându-i-o din pantaloni până când atârna aproape liberă. Ca mătasea caldă, limba ei alunecă dornică alături de a lui, permițându-i să intre adânc.

Edward știa exact ce făcea – și credea că știa exact cum va reacționa corpul lui. N-ar fi putut să se înșele mai mult. Pentru că în momentul în care mâinile suple ale lui Kate alunecară pe sub cămașa lui, nevoia brută se ivi din nou și-l făcu să se cutremure sub atingerea ei ingenuă.

La început, ea îl atinse timid, apoi mai imperios. El o mută cu mare grijă mai aproape de pat. Îi desfăcu cordonul halatului. Îl împinse peste umerii ei slabi și ascultă căderea șoptită pe podea.

Kate scoase un sunet de plăcere și începu să-i împingă cămașa. Nerăbdător, Edward eliberă și ultima bucată din cămașă, apoi o trase peste cap. Ochii lui Kate se măriră inocent. Și apoi – ca sirena care în secret era cum se temea el – își puse buzele pe sternul lui, atingându-l așa de ușor cu limba, trasând o dâră fierbinte pe carnea lui.

– Edward, șopti ea, mișcându-și buzele peste pielea lui. Am vrut să fac asta din prima zi; din momentul în care ți-am dat jos cămașa. Ești așa de minunat, de perfect de *bărbat*.

La acele cuvinte, dorința brută se răsuci adânc în stomacul lui, un nod agonizat de durere dulce pulsând. Erecția pulsa insistent între picioarele lui. Și orice ezitare pe care ar fi avut-o dispăru cu sunetul următorului ei oftat.

O sărută din nou și o împinse ușor în jos pe pat, împingând un genunchi între ale ei. Ea căzu pe spate cu un oftat în moliciune, mirosind a soare și a iarbă după o ploaie de primăvară, toate numai inocență și dulce seducție. El veni după ea, îngropându-și chipul în gâtul ei. Corpul lui Kate se arcui sub greutatea lui, părul ei castaniu frecându-se pe fața de pernă.

Lampa pâlpâi pe noptieră, aruncând umbre dansând pe cearșafurile albe.

– Acum, Edward, zise ea răgușită, cu mâinile trăgând de cureaua pantalonilor lui.

Dar ea nu era pregătită pentru *acum*.

El o sărută exultat din nou, apoi se îndepărtă lent, sărutând-o delicat de-a lungul gâtului. Apoi se răsuci pentru a se așeza pe pat, simțind podeaua rece la picioare în timp ce-și propti mâinile pe genunchi.

Pentru un moment încercă să se convingă să nu facă ce era pe cale să facă. Dar era mult prea târziu și el era mult prea pierdut. În spatele lui, Kate scoase un sunet nerăbdător și coborî cu un deget pe spatele lui. Edward se întinse și diminuă fitilul până când rămase doar o strălucire în întuneric. Nevoia lui de ea era ca un lucru palpabil, dorința din el, așa de profundă încât se întreba deja cum va ieși vreodată din asta.

Dar asta era o problemă pentru mâine. El și Kate erau aici și acum. Edward se ridică și începu să-și deschidă nasturii de la pantaloni.

Auzi salteaua scârțâind în spatele lui.

– Edward...?

Se uită peste umărul gol. Kate era în genunchi în spatele lui, ridicând marginea cămășii de noapte cu degetele. Dar ochii îi erau fixați pe nasturii lui.

– Nu, zise el. Las-o pe tine.

Mâinile ei căzură.

– Trebuie?

El desfăcu ultimul nasture.

– Las-o pe tine *dacă vrei*, clarifică el.

Aparent nu voia.

Prinzând tivul cu ambele mâini, Kate ridică bumbacul subțire și-l trase peste cap, aruncând-o în întunericul din urma lui. Mâinile lui încremeniră în acțiunea de a da jos ce haine mai avea și i se puse un nod în gât.

Superba perdea mătăsoasă a părului ei alunecase peste un umăr și se împrăștiase în jurul picioarelor ei. La lumina lumânărilor, nuanța castanie se încălzi spre un roșcat. Sânii îi erau ridicați și rotunzi, aproape surprinzător de plini, cu sfârcuri mici, rozii deja întărite. Privirea lui coborî peste umflătura moale a pântecului ei, spre smocul de păr dintre coapse și simți cum ceva carnal se trezește în măruntaiele lui.

Era nevoia masculină de a o avea. De a o poseda. De o domina. De a intra în Kate și de a-i venera feminitatea pură.

Închise ochii, dădu jos ce mai avea din haine și se strecură la loc în pat, întinzând-o jos pe saltea cu el. O sărută din nou, penetrând lent în timp ce mâna i se încurca în părul mătăsos. Kate începu să se miște urgent spre el, mâinile ei mișcându-se înfometate, chiar dacă fără experiență, peste el.

După o vreme, el își calmă respirația. Își stăpâni pofta arzătoare cu o strânsoare aprigă pentru a putea să-i ofere plăcere cum se cuvine. Se rostogoli pe o parte și se întinse de-a lungul, cu fața spre ea. Îi ridică bărbia cu degetul și o sărută pe vârful nasului ei perfect.

– Kate, iubire, ești sigură?

Ea încuviință din cap și se întinse spre el.

– O, Edward, șopti ea, sunt *foarte* sigură.

Sunetul numelui său pe buzele ei aproape că-l distruse.

– Sunt sigură de tine, continuă ea. Sunt sigură că asta-i corect.

Dumnezeu să-l ajute, dar și el era sigur.

Și chiar atunci, Edward știu că o parte din el ținea adevărul la distanță. În acel moment simți că ar fi putut rămâne lângă ea pentru totdeauna, pierdut în dulceața ei. Pierdut în liniștea acestui loc și în căldura constantă din privirea lui Kate.

Și la fel de sigur știa că nu se va întâmpla niciodată. Că lua ceea ce nu merita. Pătând poate o inocență pură. Și pentru o clipă simți din nou apăsarea fierbinte a ochilor.

– Fă dragoste cu mine, murmură ea. Oferă-mi plăcere. Te rog.

Nu avu forța să spună cuvântul pe care-l cerea onoarea. Poate că nu avea onoare deloc. Nu știa.

– Voi face, iubire, o asigură el. Cu timpul. Dar ești genul de femeie pe care un bărbat ar trebui să o iubească lent.

Ea se întinse atunci spre el, dar el îi prinse încheietura, oprind-o cu blândețe. Apoi o împinse, trăgându-și piciorul peste ale ei.

– Lent, Kate, zise el din nou, scoțând limba să-i atingă sfârcul.

– Aah, zise ea.

Cuprinzându-i complet sânul în gură, Edward îl supse, trăgând carnea în gura lui, apoi atingând vârful cu limba. Kate gemu în întuneric, șoldurile ei se arcuiră puternic sub greutatea coapsei lui.

– Fii fată cuminte, murmură el, coborând cu buzele pe sternul ei.

Ea însă își petrecu degetele în părul lui cu un geamăt delicat.

El o obligă să stea nemișcată cu greutatea brațelor și a picioarelor sale, sărutând și sugând fiecare sân pe rând. Ea îi șopti numele. Iar el se pierdu la sunetul vocii ei.

Era diferită de toate femeile cu care mai făcuse dragoste, știa asta chiar dacă nu-și putea aminti de nici o femeie înaintea ei. Avea senzația că, chiar și cu memoria intactă, tot nu și-ar fi putut aminti de ele.

Kate oftă din nou cu inocență și dornică. O dorea, se temea că o dorea mai mult decât în acest simplu moment în timp. Și când șoldurile ei începură să se arcuiască neobosite, Edward puse o mână pe interiorul genunchiului ei și urcă lent, mângâind carnea așa de caldă și delicată că voia să se înece în ea.

Urcă tot mai sus cu mâna, până când ajunse la cuibul de cârlionți ce proteja centrul. Ochii lui Kate erau închiși acum, gura deschisă într-un țipăt fără sunet. El o mângâie adânc, aproape atingându-i miezul.

– Deschide ochii, iubire, șopti el.

Ea deschise ochii. Pupilele erau dilatate în întuneric.

– Edward, murmură ea.

– Vreau să te ating, Kate, zise el. Vreau să te fac a mea.

– Atinge-mă, șopti ea, cu pleoapele grele. Atinge-mă, Edward.

La asta, el intră cu un deget în corpul ei și simți cum corpul ei se cutremură de la șoc. Ea gemu, un sunet care nu părea sunet, ci ceva ce vibra profund din ea în el. O mângâie din nou și din nou. Respirația lui Kate se precipită și cu o mână strângea cearșafurile.

Degetul lui mare găsi bijuteria umedă, tremurătoare și o atinse delicat. Kate gemu, apoi îi murmură din nou numele. El se simți cuprins de nebunie. Și într-o uitare de sine, se lăsă condus de acel impuls adânc de a domina. Își permise să spună lucrul care nu era adevărat; își permise să facă promisiunea – sau amenințarea – pe care nu o putea respecta.

– Kate, asta-i a mea, zise el. Mă înțelegi?

Ea închise ochii și încuviință din cap aproape imperceptibil, cu părul frecându-se de pernă.

El respira greu acum, corpul îi era concentrat pe un singur lucru. Să o aibă.

– Înțelegi? întrebă el. Dacă facem asta – nu, indiferent – este a mea. Tu ești a mea.

– Da. Cuvântul se auzi delicat, împletit cu nevoie. Ea înghiți greu, gâtul urcând și coborând. Sunt a ta, Edward. Fă să fie așa.

El intră din nou în ea, cu două degete acum, iar cu degetul mare făcea ușor cercuri. Kate gemu și începu să gâfâie, întorcând un pic capul în pernă. El se mișcă în mod repetat, simțind cum mușchii mătăsoși ai vaginului ei zvâcneau. Îndemnându-l.

Dorința pulsa în el acum, nu doar în mădularul lui, ci în toată ființa lui. Nu mai putea să aștepte. Veni cu totul deasupra ei și-i desfăcu genunchii cu al lui. Aranjându-se între picioarele ei, intră în ea și o simți cum încremenește la invazia lui.

– E în regulă, iubire, șopti el, retrăgându-se lent.

– Știu, șopti ea, întinzându-se spre el.

Edward își coborî greutatea peste ea și o sărută aprig și apăsat. Un sărut prin care o revendica cu adevărat. Intră adânc, parându-i limba, plin de gustul ei.

Se retrase și intră din nou cu mădularul. Kate gemu și-și ridică genunchii pentru a-l cuprinde. El își sprijini ferm brațele în saltea, se ridică și intră în ea, rugându-se să aibă putere.

Era ca și cum Kate știa cum să-l înnebunească. Înclinându-și șoldurile, mâinile ei calde alunecară pe spatele lui, apoi pe fese, trăgându-l spre ea cu un instinct feminin infailibil. El simți cum i se cutremură corpul, intră din nou și închise ochii.

Asta însemna să faci dragoste.

Gândul îi trecu prin minte, clar ca un fulger.

Era ceva rar. Unic și perfect. Își dădu vag seama că asta însemna să fii unul cu persoana iubită. Kate se mișca tot mai imperios sub el. Edward își reprimă fără milă nerăbdarea și imprimă un ritm ferm, potrivindu-și mișcările cu ale ei. Kate scoase un sunet de plăcere și-și petrecu un picior în jurul taliei lui.

– Da, iubire, zise el. Arată-mi ce ai nevoie.

– De tine.

Unghiile ei îi zgâriară carnea, făcând să-i tremure spatele.

Cu fiecare mișcare era mai bine, făcându-l să urce tot mai sus, împingându-l tot mai mult spre prag. Își dădu seama că se putea îndrăgosti de ea, poate că deja o făcuse. Alungă adevărul care continua să amenințe și urmă ritmul ei, hotărât să-i ofere plăcere. Hotărât să o lege de el.

Ea gemu și se arcui spre el. El o mângâie adânc și din nou, insistând asupra ei în acel unghi dulce, perfect. Și apoi ea își dădu capul pe spate în pernă și se cutremură sub el, carnea lui trăgând-o pe a lui. Degetele ei se înfipseră în mușchii feselor lui și genunchii ei îi cuprinseră șoldurile până când valul cutremurător de plăcere încetini într-un final. Edward mai împinse adânc o dată și simți cum realitatea se despică.

Era ca și cum însuși sufletul îi ieșea cu sămânța lui, curgând în Kate ca un izvor neîncetat. O pătrunse din nou, simțind cum tendoanele gâtului și ale spatelui se încordează precum coarda unui arc. Simți cum îl cuprinde cu brațele, trăgându-l în jos.

În jos, într-un cosmos care se întindea dincolo de înțelegerea lui.

În jos, în îmbrățișarea ei deosebită.

Capitolul 8

În care Fendershot se apucă de treabă

Cu ochii încă grei de la lipsa de somn, Edward luă micul dejun în dimineața următoare cu domnișoara Wentworth, un pic tulburat că ea ar putea cumva să vadă adevărul în ochii lui. Se întrebă ce ar spune ea dacă ar ști ce făcuseră el și Kate noaptea trecută – toată noaptea trecută – cu excepția ultimelor trei sau patru ore petrecute într-o dulce uitare?

N-ar fi de acord.

La dracu', el n-ar fi de acord.

Dar o făcuse, și dacă va avea ocazia, probabil o va face din nou, în ciuda faptului că simțea cum alunecă spre o prăpastie periculoasă. Deși era sigur că se culcase cu multe femei frumoase – și probabil fără să se gândească prea mult –, Kate era periculoasă.

Kate merita chibzuire. Și gânduri ulterioare. De fapt, Kate începea să fie aproape o obsesie.

Edward își aminti că n-ar trebui să fie așa. Nu era strălucitoare sau nici măcar de o frumusețe clasică. Era liniștită, aproape sfioasă uneori. Dar nu o mai credea banală. Nu, nici pe departe.

Cu toate astea, oricât de fermecătoare era ea pentru el, o femeie pe care abia o cunoscuse nu putea să reprezinte totul în viața lui. Nu era înțelept – mai ales pentru ea. Mai devreme sau mai târziu, realitatea va reveni asupra lui, că voia el sau nu. Și atunci, da, va trebui să o părăsească.

Și atunci ce? Pentru fiecare dintre ei? Ce va mai rămâne în afară de cenușa unui foc ce arsese așa de puternic, dar așa de trecător?

Dar desigur exista un singur lucru mai rău decât cenușa pe care ar putea să o lase în urmă. Ar putea să o lase însărcinată pe Kate.

La lumina zile se înfioră când își dădu seama cât de ușuratic fusese cu asta. Kate ar putea să plătească un preț teribil pentru

nesăbuința lui, prețul de a purta copilul unui bărbat pe care nu-l cunoștea.

Dacă ea nu putea să vadă grozăvia acestui lucru, atunci el trebuia să o vadă pentru ea.

– Edward, mai mult ceai?

Ridică privirea și o văzu pe domnișoara Wentworth la bufet, cu ceainicul în aer.

– O. Zâmbi absent. Nu, mulțumesc.

Ea reveni la masă și puse ceașca jos cu un clinchet.

– Ce o fi apucat-o pe Kate în dimineața asta? murmură ea. Sora mea nu întârzie niciodată.

– Strict vorbind, n-a întârziat încă, zise el, scoțând ceasul de buzunar. Mi-a spus că vom pleca la opt.

Îi dăduse deja vestea bună domnișoarei Wentworth despre abilitatea lui de a înțelege din nou numerele. Acum ea își îndreptă atenția doar spre ceasul lui care era superb.

– Da, zise absentă domnișoara Wentworth, dar Kate nu ratează niciodată micul dejun. Edward, pot să-ți văd ceasul?

El ridică o privire curioasă spre ea.

– Desigur.

El desprinse ceasul și i-l dădu. Domnișoara Wentworth se uită la inscripție, întorcând ceasul în mână.

– Ce-i semnul ăsta? întrebă ea după ce trecu un moment.

– Ce, semnul ăla mic?

– Da.

Ea întoarse ceasul și lovi în mica gravură sub inscripție.

El scoase ochelarii și se aplecă, apropiindu-se.

– Cred că i se spune blazon, zise el. Este un semn heraldic folosit de doamne în locul unui blazon complet.

– Așa mă gândeam și eu, zise domnișoara Wentworth. Întoarse ceasul și se uită la asta. Ăsta-i stilul folosit de o văduvă sau de o domnișoară bătrână, nu-i așa?

Edward se gândi la asta.

– N-am idee, zise el. De ce?

Domnișoara Wentworth îi întâlni privirea cu înțeles peste masă.

– Trebuie să aparțină mătușii tale care ți-a dat acest ceas, zise ea, întorcându-se în scaunul ei. Cred că Kate și Peppie au fost așa de ocupate cu citirea inscripție, că n-au studiat deloc modelul. Jasper?

Tânărul intră de pe coridor și făcu o plecăciune.

– Da, domnișoară?

– Adu-mi-l pe Fendershot, da?

O clipă mai târziu, intră majordomul de la Bellecombe, un bărbat înalt, impunător, de cel puțin șaizeci de ani.

– Domnule Edward, domnișoară Nancy, zise el, plecându-se. Cum vă pot ajuta?

– Tu știi un pic despre heraldică, Fendershot, nu-i așa? zise ea.

– Tatăl meu a fost funcționar la Colegiul de Heraldică, zise el. Știu câte ceva. Și Excelența Sa avea în bibliotecă o colecție frumoasă de materiale despre heraldică.

Domnișoara Wentworth îi dădu ceasul.

– Ce crezi despre asta?

El aruncă cea mai scurtă privire.

– Acela este blazonul unei văduve de nobil, răspunse el. Ne dăm seama după formă și mica panglică.

– Și simbolurile?

– O combinație între blazonul tatălui doamnei și cel al defunctului soț, zise el, sau așa ar trebui să fie dacă-i făcut cum trebuie.

Domnișoara Wentworth se uită iar la Edward.

– Cred că mătușa ta Isabel este probabil sora mamei tale, cugetă ea. Dacă ar fi fost sora tatălui tău, ar fi folosit blazonul complet al familiei, nu-i așa? Dar poate că voia blazonul bunicului tău pe ceas?

– Nu știu, zise Edward. Mă depășește eticheta heraldicii.

– Pe majoritatea îi depășește, murmură Fendershot, studiind încă blazonul.

Domnișoara Wentworth reveni cu atenția spre majordom.

– Fendershot, care sunt șansele să poți identifica cine este această Isabel?

Bătrânul clătină din cap.

– Mă tem că-i foarte dificil, zise el. Dar nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să-mi petrec dimineața căutând prin vechile cărți ale bunicului dumneavoastră. Domnule Edward, pot să păstrez ceasul astăzi?

Edward flutură nepăsător din mână.

– O, te rog, zise el, dar te rog să nu te dai peste cap pentru mine.

Într-adevăr, o mică parte din el își dorea să ia ceasul înapoi și să ocolească inevitabilul. Dar majordomul plecase deja din încăpere,

cu obiectul muncii de dimineață în mână. O clipă mai târziu intră Kate, îmbrăcată deja într-o rochie de trăsură de un albastru-închis și o mantie peste braț.

– Doamne, am dormit prea mult! În ochii ei gri scăpără căldura când căzură peste el. Repede, Nan, toarnă-mi ceai cât iau o felie de pâine prăjită. L-am trimis pe Jasper după trăsură.

Zece minute mai târziu, Edward o ajuta pe Kate cu mantia ei.

– Îmi iau mantia și poșeta, zise domnișoara Wentworth, ieșind în grabă din încăpere.

Edward o urmă pe Kate pe ușa deschisă. Atunci, în ultimul moment, răbdarea lui alunecă. O prinse de braț și o întoarse, lipind-o de perete. Ochii lui Kate se măriră șocați.

Nepăsător, o sărută până ei i se tăie respirația, o sărută apăsat și posesiv, cu buzele, limba, mâinile, până când începu să respire precipitat și ea își petrecu brațele în jurul gâtului său.

Kate. Kate. Kate. Era ca și cum numele ei curgea prin sângele lui, condus de înseși bătăile inimii lui.

Îl înnebunea. Avea nevoie de ea. Cu disperare, se temea el.

Când nebunia trecu în sfârșit, el își lipi fruntea de a ei, căutând cuvintele de care avea nevoie.

– La naiba, Kate, zise într-un final. Nu știu în ce direcție merge asta, dar...

– Ștt, murmură ea. Nu vorbi, Edward. Nu strica momentul.

– Trebuie să vorbim despre asta, zise el. Asta nu este... Nu este *nimic*, Kate. Nu știu ce este, dar este *ceva*. Ceva... mare și aproape de neînțeles pentru mine.

– Nu acum, zise ea, atingându-i obrazul cu buzele. Vine Jasper.

Edward își forță mintea să revină în prezent și auzi pași rapizi apropiindu-se dinspre holul mare al castelului.

Se îndepărtă reticent de zid, se întoarse cu un zâmbet mut și-i oferi lui Kate brațul.

Drumul spre Taunton nu fu prea lung. Kate ceruse landoul ei, care avea un vizitiu ce părea născut cu un secol în urmă. Ziua era rece, dar domnișoarele doriră ca acoperișul să fie strâns. Edward le făcu bucuros pe plac, rugându-se ca un drum în frig să-i clarifice mințile – sau măcar să-i răcească ardoarea.

După un drum lung prin partea rurală din Somerset și vreo șase sate pitorești, ajunseră la periferia Taunton.

Edward n-ar fi putut să spună cu exactitate când își dăduse seama că magazinele și casele în trecere i se păreau familiare; era mai mult o realizare lentă, neliniștitoare. Când văzu un turn ghemuit, din piatră, la distanță, fu sigur.

– Ce-i locul ăla? întrebă el brusc.

– Staplegrove, zise domnișoara Wentworth, arătând spre copaci. Vărul lui Richard este vicar acolo.

Dar Kate, mai perspicace, simți neliniștea din vocea lui.

– Ai mai fost aici, Edward?

El încuviință lent din cap.

– Da, zise el. Sunt aproape sigur de asta.

– Ai putea să fii de aici? Fruntea frumoasă a domnișoarei Wentworth se încreți. Nu cred. Richard te-ar fi recunoscut. Cel mai probabil *noi* te-am fi recunoscut.

Cum Richard Burnham venise de două ori să-și ofere serviciile pentru recuperarea rapidă a lui Edward, acesta se aștepta ca ea să aibă dreptate.

Burnham era un domn inteligent, cu o privire pătrunzătoare, care cu siguranță nu venise să se ocupe de nevoile spirituale ale lui Edward, ci mai degrabă să se liniștească cu privire la bunăstarea iubitei lui.

Edward făcuse tot ce putuse să-l liniștească pe tânăr și să pară cât putea de neamenințător un bărbat de înălțimea și statura lui. Preotul plecase satisfăcut că măcar viitoarea lui mireasă – dacă nu chiar sufletul lui Edward – era în siguranță pentru eternitate. Dar Burnham cu siguranță nu-l recunoscuse.

– Ce zici de acel han, Edward? Domnișoara Wentworth indică în direcția opusă. Ți se pare cunoscut?

– Nancy, dă-i pace, o avertiză Kate, sprijinindu-se de banchetă. Până la urmă Edward își va aminti și, până atunci, nu-l va ajuta dacă insistăm. Acum, ai lista de cumpărături la îndemână?

Edward încercă într-adevăr să-și scoată asta din minte, dar nu putea să scape de senzația inconfortabilă de familiaritate. Își spuse că era un lucru bun. Dar nu-l simțea ca pe un lucru fericit. Nu, familiaritatea aducea cu ea o tristețe obsedantă și senzația grea de obligație care-l necăjise în ultimele zile.

În ciuda stării lui, vizita fu un succes comercial pentru negustorii din Taunton. Era un oraș destul de mărișor și, cum anticipase Kate, nu fusese dificil să găsească croitori, pălărieri și cizmari destul pentru nevoile obișnuite ale unui domn.

După ce-i împrumută cu amabilitate o sumă generoasă de bani și-l tachină că voia să-i rețină drept gaj ceasul de buzunar – Kate îl lăsă să-și vadă de treburi, căzând de acord să se întâlnească la prânz la hanul unde fusese lăsată trăsura. Domnișoarele porniră în direcția opusă de a lungul străzii, Kate aruncând o ultimă privire fierbinte peste umăr în timp ce mergea.

După ce-și reveni după amintirile generate de acea privire, Edward trecu din magazin în magazin comandând – și în unele cazuri cumpărând de a dreptul – acele lucruri de bază care erau necesare într-o vizită în provincie și lăsând castelul Bellecombe ca adresă de livrare pentru hainele care trebuiau croite. Dar în tot acest timp rămase pe margine, cercetând fiecare chip văzut, așteptând acel moment inevitabil când cineva îl va recunoaște și-l va striga pe nume.

Nu se întâmplă.

Fusese așa de sigur că se va întâmpla. De ce? Din cauza unui turn ghemuit de biserică ce i se păruse vag familiar?

Dar nu putea să nege familiaritatea acelei scene și nu putea să nege greutatea pe care o simțea în stomac.

Chiar și așa, nu vorbi nimeni cu el în afară de a-i mulțumi pentru comandă și pentru a-i îndesa chitanțe în mână. Edward lăsase intenționat bastonul în trăsură ca să aibă libere ambele mâini, încercând să se consoleze cu durerea vagă pe care o simțea în picior. Și acea mână liberă îi fu utilă, pe la ora unu căra suficiente pachete cât să facă de rușine un dandy fandosit din Londra.

După ce luară prânzul cu pui rece și legume, Kate trimise după trăsură și cei trei se întoarseră în direcția de unde veniseră, cu domnișoara Wentworth tachinându-l fără milă despre colecția lui scandaloasă de cutii.

Așezat pe locul din spate, Edward privirea cum Taunton dispărea în urma lor când trăsura trecu zdrăngănind peste șina de tren. Exact atunci zări o femeie grizonantă ce cobora dintr-un vagon deschis în apropierea gării.

Fu ca și cum ar fi fost lovit în cap de un fulger. Își dădu imediat seama că o știa.

O știa *bine*.

Într-adevăr, bâjbâia deja cu disperare prin mintea lui după numele ei când ea se întoarse să se uite la el, cu o postură țeapănă ca o statuie, cu mâna ridicată către o fată de poate doisprezece ani care rămăsese în vagon, așteptând să coboare după ea.

Încă așezată, și fata se întoarse, de parcă voia să descopere ce atrăsese atenția femeii. Privirea ei o surprinse pe a lui Edward. Apoi, cu o expresie perplexă – aproape rănită –, ridică mâna în semn de salut și o flutură subtil și firav.

Simți că îngheață pe interior.

Era Annabelle.

Doamne, Dumnezeule!

Annie și bunica ei, doamna Granger. Încă se uita la el de parcă văzuseră o fantomă. Ceea ce desigur că ar fi putut să fie, din moment ce el trebuia să fie... să fie unde? Unde dracului trebuia el să fie?

Unde plecase după ce părăsise căsuța doamnei Granger?

Casa. Blestemata de casă pe care o luase de la Reggie. Cum se numea a naibii chestie?

Heatherfields.

Ajunsese acolo?

Nu. Nu, cotise greșit. Văzuse un castel superb într-o vale. Nu micul conac al lui Reggie. Enervat, întorsese capul și-i dăduse lui Aragon capul...

Bucățele și piese din memoria lui începură să se unească, așezându-se în locurile lor ca bilele pe un abac, ajungând la o sumă îngrozitoare.

Îl luase pe Aragon din azilul lui fericit din grajdul doamnei Granger. Era în drum spre Heatherfields, să vadă ce se putea face cu proprietatea pe care o luase de la Reggie.

Lord Reginald Hoke.

Lord Reginald Hoke *de Heatherfields*.

Putea să audă dezgustul lui Anstruther în capul lui.

I-a lăsat nătângului ăluia casa și trei ferme de arendat ca să le arunce pe geam, zisese el. *Nu-i treaba mea să-mi dau cu părerea, dar niciodată nu am considerat că a fost o influență pozitivă...*

Vedea cum imaginea se așază în fața ochilor lui. Știa că fața lui era probabil albă ca o foaie de hârtie. Simțea cum speranța și

bucuria se scurg din el și știa fără nici un dubiu ce era acel nod negru și tare din interiorul lui. Era inima lui.

Domnișoarele se certau pe o pereche de pantofi pe care ar fi trebuit sau nu să-i cumpere. Nu se uitau la el. Nu-l vedeau ca pe mincinosul care era.

Și brusc, gândurile îi inundară urlând capul ca un râu umflat. O realitate strivitoare, venind în grabă. Și o istorie. Se uită în jur și recunoscu atelierul modistei din stânga lui.

Vedea boneta galbenă care fusese în vitrină în vara dinainte de Colombo și Trincomalee. Maria o dorise. El nu avusese bani. Dar asta era înainte de incendiu. Înainte de armată. Văzu din nou tabăra, erau afară trăgând. Cineva... cineva se înecase. O tragedie cumplită.

Maria?

Nu. Maria murise în Anglia.

Înecul – ăsta se petrecuse în Ceylon. Edward clătină din cap, încercând să-și ordoneze gândurile. Să sorteze ce conta și ce nu. Ceylon nu conta, se terminase. Dar Maria conta. *Annie* conta.

– Edward?

Domnișoara Wentworth se uita ciudat la el din partea cealaltă a trăsurii.

Readus în prezent, el înghiți greu.

– Da?

– Ești bine? întrebă ea cu blândețe. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Chiar atunci nu era perfect sigur de ce ezită. Poate din cauza gândurilor – a amintirilor – care erau încă așa de amestecate în capul lui.

– Nu, zise el. Nu, sunt bine.

Domnișoara Wentworth zâmbi și reveni cu atenția la Kate și la pantofi. Era destul de sigură că fuseseră mai mult verzi decât albaștri. Și că tocurile erau ori prea înalte, ori prea joase.

Neavând alternativă, Edward făcu ceea ce nu făcea niciodată. Alese calea lașului.

Nu era mândru de asta. Dar se prefăcu că adoarme oricum, înclinând pălăria înaltă peste ochi și încrucișând brațele peste piept.

– Uite, zise domnișoara Wentworth după ce clarificară treaba cu pantofii. Edward a adormit, Kate! Eu sunt puțin îngrijorată. În dimineața asta nu arăta bine.

– Nu? zise vag Kate. Poate că nu a dormit bine.

– Clar n-a dormit bine, zise ea malițioasă. Probabil că l-a ținut ceva treaz azi-noapte. Poate ar trebui să-l chemăm pe doctorul Fitch?

– Cred că a fost o bufniță de hambar, minți Kate. Sus pe parapet. Nici eu n-am dormit bine.

– O bufniță de hambar? zise fără să creadă domnișoara Wentworth. De ce ar fi o bufniță de hambar pe parapet?

– N-am idee, zise Kate. Poate era alt soi de bufniță.

– Poate că ai bufnițe în clopotniță, zise sora ei.

Se ciondăniră prietenește tot drumul spre casă.

Edward își petrecu timpul încercând să respire sub borul pălăriei și încercând să găsească metode eroice în care un domn se putea sinucide – apoi, cu următoarea respirație firavă, liniștindu-se că lucrurile nu aveau cum să meargă mai rău.

Restul zilei avea să-i dovedească contrariul.

Din nou, și din nou, și din nou.

La întoarcere, cei trei fură întâmpinați în holul mare de Jasper și de Fendershot. Ultimul se clătina sub cutii și mantii, în vreme ce primul îi conduse spre bibliotecă.

– Cel mai uimitor lucru, Excelență, îi spunea el lui Kate. Veniți pe aici.

Toți trei urmară majordomul în bibliotecă și văzură un teanc de cărți pe una dintre mesele lungi din stejar și ceasul lui Edward deschis pe o pernă de catifea, cu o lupă lângă el.

Fendershot le aruncă o privire, apoi inspiră adânc.

– Cu cât am studiat mai mult blazonul – pentru că, vedeți, acel grifon neobișnuit mi-a atras atenția – și unchiul meu a fost cândva în serviciul contelui de Oakley și mi-am amintit că el avea un... un fel de tavă din argint pe care contele i-o dăduse în onoarea multilor ani de serviciu...

– Este în regulă, Fendershot. Kate puse o mână pe brațul lui. Nu trebuie să explici totul. Este clar că ai văzut ceva familiar?

Fendershot inspiră adânc.

– Exact, milady, zise el arătând spre ceas. Această parte din blazon este luată din blazonul contelui de Oakley.

– Nu-l cunosc pe lordul Oakley, zise Kate. Dar apoi, eu nu prea cunosc pe nimeni. Cine-i?

– Nu știu cine este acum, zise Fendershot. Un văr de-al șaselea al contelui, pentru că al șaselea conte a avut doar două fete. Și titlul lui, spre deosebire de al dumneavoastră, putea să fie moștenit doar pe linie paternă.

Kate încuviință din cap.

– Doar de la tată la fiu.

– Exact, zise majordomul. Mai mult, dacă ne referim la rangul nobiliar al bunicului dumneavoastră, o să vedem că fiica cea mai mare a lui Oakley se numea Isabel și fiica cea mai mică se numea Caroline.

Edward simți un val de emoție, ceva rece și un pic dezgustător.

Dar Kate și sora ei studiau cartea deschisă lângă ceasul lui de buzunar din aur.

– Deci, dacă urmăm această linie...

Fendershot urmărea cu degetul o linie.

Hai să nu, se gândi Edward.

– ...vedem că acea Isabel s-a măritat cu baronul Keltonbrooke, continuă majordomul, și a devenit Isabel, Lady Keltonbrooke, acum o relicvă. Mai mult, milady, este important de observat că baronul Keltonbrooke era copil unic...

– Da, da, zise domnișoara Wentworth, aplecându-se peste carte, dar nu vrem să aflăm toate numele alea. Ce legătură au cu Edward?

– Eu doar explic că Lady Keltonbrooke nu are nepoți din partea soțului, zise răbdător Fendershot. Nu are pe nimeni din partea soțului. Și nu are nici un copil. Mai mult, are doar doi nepoți din partea surorii ei Caroline.

– Da? zise Kate cu sprâncenele unite. Și cine era sora ei?

– Era Lady Caroline Smithers, zise Fendershot, oprindu-se dramatic, *dar s-a măritat cu ducele de Dunthorpe!*

– O, Dumnezeule! țipă domnișoara Wentworth, bătând din palme. Edward este un duce pierdut? Edward! Kate! Ce romantic!

– Ă... păi, nu, zise Fendershot, dar sunt destul de sigur că este Lord Niall Edward Dagenham Quartermaine, al doilea fiu al ducelui.

Probabil că Edward scosese un sunet sugrumat. Kate se întoarse să se uite la el.

– Edward, șopti ea. Erau niște inițiale. Pe valiza ta. *Acele* inițiale. Cred că Fendershot are dreptate. Nu-i așa?

El clătină din cap.

– Nu, zise el încet. Nu... tocmai.

Kate privi cum o emoție ciudată trece peste chipul lui Edward. Nu, nu o emoție. Era mai mult absența unei emoții, bizar și un pic înfiorător.

Într-adevăr, de când plecaseră din Taunton se purtase mai mult decât puțin ciudat. Ea nu crezuse nici un moment că în drumul spre casă el dormise. Presupusese – în mod greșit, se temea acum – că el dorea doar să evite flecăreala lui Nancy despre pantofi.

Dar nu era asta. Nu. Văzuse ceva. *Știa ceva*.

– Lord Niall Quartermaine! zise cu entuziasm Nancy. Ți se potrivește.

– *Nu-mi* spune așa, rosti el. Nu mi s-a spus niciodată Niall. Nici nu folosesc vreun titlu acum.

Vocea lui era rece și lipsită de emoții, la fel ca expresia lui. Lui Nancy îi căzu fața și se uită la el ușor rănită.

Kate inspiră brusc și-și uni mâinile în față.

– Bine, Fendershot, zise ea, ești o minune, ca de obicei. Mulțumesc. Acum, voi doi ne scuzați pe mine și pe Edward? Avem de discutat niște detalii, cred, în lumina acestei dezvăluiri șocante.

Majordomul se înclină.

– Desigur.

Nancy deschise gura să protesteze, apoi, aruncându-i o altă privire lui Edward, ieși după Fendershot.

– Edward, astea nu-s vești bune, nu-i așa? reuși Kate să spună de cum se închise ușa.

Edward începu să umble prin camera care nu era deosebit de mare.

– Nu, zise el plat. Mă tem că nu.

Alarmată de tonul lui, Kate îl urmă la geam. Cu mâinile strânse – prea strânse – la spate, Edward se uita absent la grădina formală cu trandafiri a moșiei Bellecombe, acum goală, cu excepția ultimelor frunze uscate ce atârnau încă fără speranță în tufișurile de trandafiri. Poziția lui era complet rigidă, precum cea a unui soldat, și liniile delicate din jurul gurii și al ochilor lui se întăriseră în ceva mult mai fragil.

– Ți-ai amintit ceva pe drum, nu-i așa?

Kate încercă să pară nonșalantă.

El nu răspunse. Era ca și cum era altundeva și nici măcar nu o putea auzi.

– Edward?

Îl atinse ușor pe braț și-l simţi cum tresare.

După un moment, el vorbi.

– Ai fost doar amabilă cu mine, Kate. Dicţia lui de nobil era fără cusur, dar vocea lui părea să aparţină unui bărbat diferit. Şi îţi datorez o explicaţie, mai ales ţie. Dar mă tem că va fi una neplăcută.

Ea lăsă mâna să-i cadă.

– Edward, șopti ea. Edward, te rog, mă sperii.

El nu mai zise nimic, de parcă învârtea ceva în minte. De parcă decidea cât de mult să-i spună sau cum să îndulcească lovitura.

– Kate, zise în sfârșit. Azi-noapte mi-am pierdut minţile. Ţi-am spus lucruri pe care nu aveam dreptul să le spun. Am sugerat lucruri. Îmi pare... așa de rău.

Kate simţi un fel de amorțeală rece inundându-i corpul și extremităţile și pentru o clipă se temu că va leșina, pentru că prin minte tocmai îi trecuse cel mai îngrozitor gând.

– Doamne sfinte, murmură ea. Edward. Te rog spune-mi că... nu ești căsătorit?

– Nu. Se întoarse în sfârșit de la fereastră, dar ochii lui erau fără suflet. Nu, n-am fost niciodată căsătorit. Am fost logodit o dată. Sau m-am crezut logodit. Dar ea a murit cât eram în armată.

– O. Fața lui Kate se umbri. O, Edward. Îmi pare așa de rău.

El dădu din umeri de parcă nu conta.

– Poate că n-ar fi durat, zise el. Era tânără. Și familia ei nu era de acord.

– Eu... o, înțeleg.

– Mă îndoiesc că înțelegi, răspunse Edward. Dar nu despre asta-i vorba.

Ba despre asta era vorba pentru Kate, dar începuse să se cam sperie de expresia din ochii lui. Nu spuse nimic și lăsă subiectul să atârne.

– Majordomul tău sugerează că sunt fiul ducelui de Dunthorpe, zise el. Este adevărat că m-am născut din ducesa de Dunthorpe și o vreme mi s-a spus Lord Edward Quartermaine. Dar când aveam zece ani mi s-a explicat că nu eram de fapt fiul ducelui.

– O. Kate inspiră. O, Edward. Asta e îngrozitor.

– O, cred că ducele a vrut să mi-o spună, zise Edward cu colțurile gurii încordate. Niciodată nu a ținut la mine, pentru că nu semănam cu el. Într-adevăr, semănam mai mult cu mama care, am înțeles, nu era cea mai morală persoană.

– Chiar și așa, a fost foarte crud să-ți facă asta, strigă Kate. Să... să spui așa ceva unui copil! Și serios, legea nu-i permite să te dea la o parte. Dacă te-ai născut din ducesa de Dunthorpe, legea concluzionează că ești fiul lui. Nu poți să declari tu... invers.

Edward dădu din umeri, în lumina din geam profilul îi era dur și dezolant.

– Legea e una și aspectele practice altceva, zise el. Într-o ceartă, mama a făcut greșeala de a-i trânti în față ducelui adevărul despre paternitatea mea. Și asta a fost, cum se zice.

– Și asta a fost *ce*? șopti Kate. Ce s-a întâmplat?

Edward se întoarse în sfârșit să se uite la ea – realmente să se uite la ea.

– I-a spus să mă scoată din casă și să mă ducă la tatăl meu, unde mi-era locul, zise el cu calm, și că dacă nu putea să facă asta, ne va da pe amândoi afară și va solicita divorțul în Camera Lorzilor. Și l-ar fi și obținut.

Senzația de rece și amețeală revenise.

– Și ea... *a făcut asta*? Te-a scos din casa ta? Te-a dus la tatăl tău? Dar cine era el?

– Nu un om de treabă, zise Edward cu vorbe tăioase. Era genul de bărbat al cărui fiu probabil că n-ar fi niciodată binevenit în casa ta. Și aș prefera să nu spun mai mult de asta.

– Dar, dacă el nu a luat măsuri legale, în ochii legii tu ești în continuare fiul ducelui, zise Kate.

În ochii lui Edward scăpără ceva asemănător furiei.

– Dacă ăsta-i paiul de care inima ta bună se agață, draga mea, atunci te agăți de un stuf fragil. Întinse un braț tare ca piatra și arătă spre masa lungă din bibliotecă. Poate că apar într-unul dintre volumele alea elegante, legate în piele, ale bunicului tău, dar nimeni nu-și imaginează că sunt altceva decât ce sunt – un bastard al unei ducese frumoase, dar frivole, și al unui gunoi ticălos care nu era bun nici să-i șteargă praful de pe pantofi, darămite să o seducă în... în...

Se întoarse din nou spre geamuri, ciupindu-se puternic de rădăcina nasului.

– Iisuse! zise el. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta. Că te-am târât tocmai pe tine dintre toți oamenii în această mlaștină mizerabilă.

De data asta Kate nu-l atinse.

– Edward, ascultă-mă, zise ea prevenitor. Asta s-a întâmplat pentru că am avut un accident – un accident provocat de mine – și asta-i tot. Mai mult, eu nu-mi fac griji cu ce gândesc sau doresc să creadă alții...

– Păi, ai face bine să îți faci griji, se răsti el. Kate, dacă nu te poți gândi la reputația ta, ai face bine să te gândești la a surorii tale. Amintește-ți că ea vrea să se mărite cu pastorul. Și apoi mai este Lady Upshaw. Are, ce... Două sau trei fete la școală? Și urmează să vină aici în următoarele câteva zile?

– Edward, îmi pare rău pentru toate astea, dar îngrijorarea ta este prematură, zise Kate, ridicându-se cât era de înaltă. În ceea ce-l privește pe Richard, este un om mai bun decât să se preocupe cu asemenea prostii. Cât despre mătușa mea, nu vine cu fetele ei, și chiar dacă ar veni, în casa asta contează părerea mea. Să nu crezi vreun moment altceva.

– Hristoase! zise el din nou.

– Edward. De data asta îl atinse, dar ușor. Nu te agita atâta, Edward. Te rog. Ascultă-mă. Mă bucur că-ți revine memoria. Va fi bine. *Va fi*.

Dar Kate era zguduită. Nu putea să scape de teama că viața ei tocmai se schimbase total, că devenise la fel de ternă și goală ca acele tulpini de trandafiri zornăind în grădina ei, pierzând ultimele frunze ofilite ale toamnei.

Și încă se vor mai afla chestii, Kate nu se amăgea. Încă se simțea ca Maria Antoaneta cu ghilotina la jumătatea drumului.

Mai mult, își dădu seama că în casă nu mai era tăcere, că pașii servitorilor începuseră să se audă în sus și-n jos pe holuri și pe scări. Sigur vestea despre Edward nu se împrăștiase deja?

Brusc, la ușa bibliotecii cineva ciocăni tare.

– Kate? zise Nancy, fără aer. O, Kate. Ai face bine să ieși.

Kate se întoarse pentru a se uita urât la ușă.

– Ce este? se răsti ea.

Nancy ezită o fracțiune de secundă.

– Kate, mă tem că a venit mama, zise într-un final, și cred... ei bine, cred că nu vei fi fericită cu surpriza ei.

Kate coborî privirea și-și văzu mâinile tremurând. Se enervă pe ea însăși pentru slăbiciune.

– Bine, zise ea scorțoasă, mă scuzi, Edward. Se pare că mi-au sosit oaspeții.

– Kate. Edward o prinse de braț, chipul îndulcindu-i-se trecător. O, Kate. Chiar trebuie să discutăm mai multe. Sunt lucruri pe care trebuie să ți le spun.

– Știu, dar nu acum, șopti Kate. Trebuie să plec și să mă ocup de ceea ce fără îndoială va fi doar prima dintre problemele cu Aurélie. În ceea ce te privește, Edward, eşti oaspetele nostru până dorești să pleci, așa că insist să vii și tu.

Kate intră în holul mare și-l văzu pe bietul Jasper clătinându-se sub un alt maldăr de cutii pe care Nancy îl ajuta să o stabilizeze și pe Aurélie care ciripea în franceza ei colocvială, încercând simultan să-i sărute pe Fendershot și pe Peppie pe ambii obraji, cu o cutie de pălărie atârnându-i pe un cot, și Filou, mopsul ei, peste cealaltă mână. O pălărie roșie imensă era cocoțată pe o grămadă ridicată de bucle negre și fasonată cu o pană neagră ce se curba elegant spre spate, aproape atingându-i umărul.

Kate se opri în prag.

– Mama se crede franțuzoaică, murmură ea peste umăr, dar în mare parte e doar spectacol.

– Dumnezeule, zise încet Edward. Ea este mama ta?

– Remarcabil, nu-i așa?

– De câte trăsuri are nevoie?

Se lungea să se uite afară pe ușă.

– Doar cerul știe. Mama urăște trenul. Apoi, cu un zâmbet larg, Kate ieși la luptă. Aurélie! zise ea, deschizându-și brațele. Foarte urât din partea ta să vii așa devreme.

– O, *ma chérie, ma chérie*! declară mama ei, azvârlind o cutie de pălării deoparte. *Alors*, dă-i un sărut mamei tale. Ooo, ce dor mi-a fost de tine.

Uitând de mops, Aurélie o cuprinse pe Kate într-un nor de hermină, apă de parfum și păr de câine, apoi îi dădu drumul.

– Deci, Katherine, cum îți merge? O, *ma fille!* Părul tău! Ce i-ai făcut?

– Nimic, zise Kate, desprinzându-se din îmbrățișare.

– Asta voiam și eu să zic. Buzele lui Aurélie se bosumflară. O, *ma chérie*, arăți ca un șoarece maro.

– Da, bine. Kate zâmbi forțat. Unde-i *le comte*? Lady Julia?

– La... undeva în urmă! Aurélie gesticulă absentă peste umăr. Sir Francis a dorit să se oprească în sat cât eu am adus bagajele. Dar vorbeam despre păr, *mon petit chou!* Să știi că la Paris este la modă părul împletit, *oui?* Foarte sus, foarte strălucitor – *Ça alors*, cine-i el?

Brusc, ochii ei se măriră dramatic.

Îl observase pe Edward.

Kate făcu un pas în spate.

– Aurélie, acesta este domnul Quartermaine, care este oaspetele nostru de câteva zile. Domnule Quartermaine, aceasta este mama mea, doamna Wentworth și... Filou.

Mama lui Kate era o creatură frumoasă, cu o înfățișare aproape de zână, cu părul negru precum cerneala și niște ochi vii care păreau cu cel puțin zece ani mai tineri ca ea. Bărbații se uitau mereu de două ori – deseori chiar de trei – la Aurélie, dar privirea lui Edward era de nepătruns și complet neafectată.

Ochii lui Aurélie se măriră însă și mai mult.

– Ah! zise ea lejer. Domnul Quartermaine, da?

– Într-adevăr. Edward făcu o plecăciune rece și duse mâna ei la buze. O plăcere, *madame*.

Aurélie râse ușor. Apoi, înainte ca el să se ridice, îi aruncă lui Kate o privire întunecată – și foarte cunoscătoare –, arcuind tăios dintr-o sprânceană.

– Domnul Quartermaine a avut un mic accident cu mine în apropiere de drumul spre sat, explică Kate. Mă tem că el a pătimit cel mai mult și a fost un scurt timp inconștient.

– *Quel dommage!* declară Aurélie, privind la rana lui. Și un bărbat așa de frumos. Ah, bine! Este ora pentru somnul lui Filou, *ma fille*. Drumul – *oh, la, la!* – nu-ți poți imagina mizeria! Oboseala! Am fost zdruncinați fără milă. O, dar stai! Unde-i surpriza pentru Kate?

Cu un zâmbet viclean, Aurélie se întoarse să se uite prin ușa deschisă și în jos pe trepte. Brusc neliniștită, Kate se aplecă pe după ea ca să se uite. Și acolo era el.

Doamne, Dumnezeule!

Brusc, Kate nu putea să respire.

Dintre toate lepădăturile pe care Aurélie le-ar fi putut târî după ea din Londra, îl alesese pe lordul Reginald Hoke, fostul logodnic al lui Kate? Bineînțeles că Aurélie și Reggie se învârteau prin aceleași cercuri prin Londra. Kate știa asta. Și nu era ca și cum Kate nu-l vedea în cazuri rare.

Era mereu civilizată și Reggie era mereu deosebit de lingușitor. Era o șaradă politicoasă de două minute. Dar asta era diferit. Simțea ca și cum venise să-i invadeze pacea. Însăși sanctitatea căminului ei.

Ei bine, nici de-a naibii nu va da vreun semn de slăbiciune – sau Doamne ferește, regrete – în fața acestui diavol.

– Deci, l-ai adus pe Reggie cu tine, zise sumbru Kate. De ce, mă rog, ai face așa ceva?

– Ah, *ma chérie*, îi e dor de tine! declară mama ei făcând teatral cu ochiul. Din păcate, Reggie este doborât în prezent. Îl înveselești tu, *oui*?

– Nu am să fac așa ceva, zise ferm Kate. Nu-l dau afară. Dar dacă Reggie trebuie înveselit, tu vei face asta, Aurélie.

– O, ce obositoare ești, Katherine! Reggie este un vechi prieten. Fluturând din gene, Aurélie duse dosul palmei la frunte. *Eh bien*, domnule Quartermaine, poate îmi oferi acel braț foarte lung al dumitale și mă conduci în camera mea? Și geamantanul meu albastru? Trebuie să-l am pentru că pătura lui Filou este în el.

Dar Edward arăta mai amenințător ca niciodată.

– Desigur, doamnă, zise el bățos.

Chiar atunci, însuși Reggie intră pe ușă, împreună cu un valet care era îndoit sub greutatea unei valize mari, legată cu alamă. Reggie arăta elegant, suplu și chipeș ca de obicei, iar Kate voia să-i dea un dos de palmă peste dinți.

O zări imediat.

– Kate, draga mea! Ce frumos!

Fără alternativă, Kate traversă holul pentru a-l întâmpina.

Edward viră spre muntele de bagaje suficient cât să ia valiza albastră.

– Ce mai faci, Reggie? întrebă ea, luându-i mâinile în ale ei.

– Kate, dragă! Îi sărută mâinile pe rând. Ești ca apa în deșert pentru mine.

Kate zâmbi.

– Nu te deranja să mă flatezi, Reggie, este nedemn pentru amândoi, zise ea cu nonşalanţă. Sper că drumul n-a fost plictisitor. Ce mai face mama ta în Devon?

– Foarte bine, zise Reggie. Îţi trimite salutări.

– Minunat, zise Kate. Acum pot să ţi-l prezint pe...

– Dumnezeule mare, Ned Quartermaine? Cu ochii mari, Reggie şovăi, privirea lui îndreptându-se spre valiza albastră pe care o ţinea Edward. Te-ai angajat ca servitor la Bellecombe? Sau eşti aici doar ca să jubilezi?

– Reggie, nu fi mitocan, zise Kate.

– Ce mai faceţi, Lord Reginald? zise cu răceală Edward.

Cu un zâmbet răutăcios, Reggie întinse o mână.

– Păi, bătrâne, văd că-i adevărat ce se spune. Nu te mulțumeşti niciodată cu un simplu câştig când îl poţi transforma într-o pleaşcă.

– Da, aşa este, fu de acord Edward.

Era un comentariu ciudat. Şi ce ciudat, se gândi Kate, că se cunoşteau. Încă uitându-se la Edward cu coada ochiului, Reggie reveni cu atenția spre Kate şi, înainte ca ea să poată protesta, o luă de braţ.

– Deci, draga mea, cum merge viaţa în dărâmătura asta? zise el, din nou vesel. Condu-mă sus şi ajută-mă să aleg un dormitor departe de sforăitul jalnic al contelui de Macey, da?

Kate îşi retrase braţul din al lui.

– Reggie, trebuie să-i întâmpin pe ceilalţi, zise ea cu răceală. Spune-i lui Peppie unde vrei să...

Reggie îi aruncă o privire întunecată.

– Draga mea fată, de Macy, Julia şi Sir Francis sunt la vreo trei kilometri în spate, zise el, coborând intim vocea. Trecutul nostru nu-mi dă dreptul la cinci minute din timpul tău? Crede-mă, vei dori să vorbeşti cu mine înainte să sosească cei trei – pentru că *ei* îl cunosc bine pe domnule Quartermaine.

Cu expresia rigidă, Kate o luă înapoi spre bibliotecă. Dar nu ajunse departe, doar după colţ. Acolo se opri.

– Prea bine, Reggie. Kate îşi încrucişă braţele peste piept. Cele cinci minute ale tale au început.

Linguşeala dispăru şi expresia lui se întunecă.

– Kate, zise el, ce naiba e în capul tău de i-ai permis acelui bărbat să intre în casa asta?

Kate îşi arcui sprâncenele.

– În casa mea, adică? repetă ea. Am avut impresia că este o cunoștință de a ta.

– Sigur că nu! pufni Reggie. Nu din societate. Și doar pentru că acum Heatherfields este în mâinile lui, asta nu-i dă dreptul – și cu siguranță nu statutul social – să intre în reședința unui domn când vrea el.

În furia ei, Kate nu absorbi complet cuvintele ei.

– Dar asta nu-i *reședința unui domn*, nu-i așa? zise ea prevenitor. Este reședința *mea*, Reggie. Casa *mea*. O, ești binevenit aici – până la urmă ai fost cel mai bun prieten al lui Stephen. Dar să nu uiți nici măcar un moment cui aparține Bellecombe.

– Păi, zise Reggie cu chipul schimonosit de furie. Despre asta a fost vorba mereu, nu-i așa? Casa *ta* – și vechiul și bunul Reggie pus la locul lui!

– Nu fi ridicol, zise Kate, bătând nerăbdătoare din picior. Deci, este proprietarul Heatherfields?

– Doamne, nu ți-a *spus*?

Kate evită întrebarea, dar creierul ei fierbea furios.

– Cum anume? Ai vândut-o?

– Păi, da. Reggie părea confuz. Ce pune la cale dracul ăsta? Face vizite într-o încercare zadarnică de a se împrieteni cu nobilimea locală?

– De fapt, Reggie, domnul Quartermaine stă aici, zise Kate, în vechea cameră a lui Stephen. Bănuiesc că ai fost așa de șocat că ai uitat să observi firele de pe fruntea lui?

– Stă aici? Reggie părea afectat. Kate, tu... știi cine este, nu-i așa?

– Da, mi-a spus clar cine este, zise ea. Domnul a avut un accident pe drum – regretabil, din vina mea – și cum nu putea să stea la Heatherfields în starea în care este...

– Al naibii! zise Reggie. Heatherfields este cea mai frumoasă casă din Somerset.

– Într-adevăr, zise Kate, și aparent și cea mai dărăpănată. Anstruther zice că ai lăsat să cadă acoperișul din aripa de sud.

– Kate, lasă Heatherfields. Reggie încă arăta mohorât. Îți sosesc oaspeți. Nu vei vrea ca ei să știe că ai găzduit un...

– Ai grijă, Reggie, zise Kate, apropiindu-se de el. Nu am să stau să te ascult insultându-l.

Fața lui Reggie se albi.

– Draga mea, gândește-te la ce spui, răspunse el. Cea mai îngrozitoare bârfitoare din Londra, Lady Julia Burton, este practic la ușa ta. Vrei să se afle asta? O să împrăștie toată povestea asta mizerabilă!

– Lady Julia...? zise Kate nevenindu-i să creadă. Până și *eu* știu că Julia s-a culcat cu jumătate dintre bărbații din Mayfair – și eu stau la peste trei sute de kilometri distanță! Contele de Macey este doar un afemeiat elegant. Și ce să zic de noul cățelul al mamei, Sir Francis Smythe-cum-i-o-zice? E vreun model de virtute? Sau noul prieten al mamei, bancherul? O, sunt sigură că-s toți niște sfinți!

– Kate, l-a dat afară pe bancher, zise Reggie pe un ton de avertisment. Am înțeles că s-a simțit ofensată că el a admirat săptămâna trecută una dintre cântărețele de la Opera Regală.

– Doar de asta?

– Păi, știi cum este ea, zise Reggie. Oricum ar fi, tot drumul până aici a trebuit să-i ascult iritarea – așa că poți să-l tai de pe lista ta de invitați.

O gură în minus de hrănit, se gândi nemiloasă Kate.

– Da, păi, îmi pare rău să aud de suferințele lui Aurélie, zise ea, dar nimeni de aici nu-i în poziția de a se uita de sus la domnul Quartermaine, și ți-o spun, Reggie, că nu voi tolera.

– Kate, zise el, prinzându-i din nou mâinile. Kate, fata mea, nu știi ce faci.

Dar Kate era destul de sigură că știa.

Și din nou se înșela.

– Reggie, eu nu sunt fata ta, zise ea.

Expresia lui Reggie se înmuie cu ceea ce părea a fi o tandrețe reală.

– Nu, Kate. Nu ești, zise el, și am regretat aceste circumstanțe în fiecare zi de când m-ai părăsit.

Era așa o prostie încât Kate nu se deranjă să răspundă.

– Reggie, trebuie să plec și să o ajut pe doamna Peppin să cazeze pe toată lumea, zise ea bățoasă. Bine ai revenit la Bellecombe! Mă bucur să te văd.

– Kate. O prinse de braț și o întoarse. Kate, nu-mi vorbi așa de rece. O să-mi frângi inima.

– Reggie, nu fi ridicol! Tu n-ai nici o inimă.

– Doamne, Kate, cum poți să fi așa de crudă? După tot ce am fost unul pentru celălalt?

– O, Reggie, câtă dramă! zise ea. Probabil că nu te-ai gândit nici măcar de două ori la mine de când m-ai văzut ultima oară.

– Kate, nu-i așa. Reggie își coborî genele dese negre. Mi-a fost dor să te văd. Mi-a fost așa de dor că am venit tocmai de la Londra – și nu cu trenul, ca o persoană civilizată, ci cu o trăsură, prizonier kilometri întregi alături de mama ta și blestematul ăla de câine bășinos al ei.

Cuvintele lui se terminară pe o notă vag bosumflată. El chiar se așteptase ca ea să cadă în brațele lui?

– Îmi pare rău de câine, zise nerăbdătoare Kate. În ceea ce privește celelalte lucruri, Reggie, noi am fost prietenii din copilărie care pentru scurt timp s-au logodit. Nu face mai mult din asta.

– Dar, Katherine, draga mea, răspunse el, apropiindu-se necuviincios de mult, a fost mai mult, nu-i așa? Sper că nu ai uitat?

– N-am uitat că ai fost foarte clar că preferai pe altcineva.

Reggie încercă să-și strecoare mâna în jurul taliei ei.

– Kate, iubire, bărbații au aventurile lor, murmură el. De ce nu mi-ai spus ce simțeai?

– O, și atunci ți-ai fi alungat amanta?

– Bess? Reggie dădu din umeri. Da. De ce nu?

Kate oftă și încercă să se retragă.

– Reggie, ți-aș zice că ești un mincinos dacă mi-ar păsa suficient să mă cert, dar nu-mi pasă, așa că te rog să-ți iei mâna de pe...

În schimb Reggie o sărută. Fu rapid, dar dur și când își ridică capul, ochii lui scânteiau aproape periculos. Kate încă se holba la ei când simți un fior rece pe spinare.

– Katie, iubire, șopti Reggie, știi că suntem făcuți unul pentru celălalt. Știi că pot să te fac să simți...

– Mă scuzi, Lady d'Allenay. Vocea groasă a lui Edward străpunse bezna din hol. Mama ta are nevoie de tine sus.

Umilită, Kate îl împinse pe Reggie și se întoarse. Silueta mare și imposibil de masculină a lui Edward stătea într-o rază a soarelui coborât de după-amiază.

Reggie râse în spatele ei.

– Scuză-ne, amice, zise el, trecând pe lângă ei. Doar reaprindeam o veche pasiune. Kate, iubirea mea, ne vedem la cină.

Edward se uită de sus până jos la ea.

– Ești bine?

Kate voia să scuipe gustul lui Reggie de pe buzele ei.

– Sunt bine, zise ea, dar Reggie este un mitocan încrezut.

– Vrei să mă ocup de el? întrebă pe un ton egal Edward.

Ea râse tăios.

– Poftim? Pistoale la răsărit pentru *asta*?

– Nu, zise Edward. Eu nu sunt un domn. Nu trebuie să trec prin gestul delicat de a lăsa o batistă să cadă pentru a avea satisfacție.

Kate flutură nepăsătoare din mână.

– Nu am să-i ofer plăcerea de a-mi păsa suficient cât să te încurajez, răspunse ea. Și apoi, el o amuză pe Aurélie. Și a fost ca un frate pentru Stephen. Se opri să ofteze. Celelalte trăsuri au sosit?

– Da, mă tem că trei.

În vocea lui era o nervozitate care nu-i plăcea lui Kate. Se opri și ridică privirea la el.

– Edward, zise ea încet, mai cunoști pe cineva?

Chipul lui era în continuare lipsit de emoție.

– Da. De fapt, cu toții sunt fix genul de oameni pe care eu îi cunosc.

– Asta o include și pe Lady Julia.

– Da.

– Pe mama mea?

– Acum îi recunosc numele, admise el, și știu că în anumite cercuri este foarte admirată pentru frumusețea și farmecul ei.

Era un fel diplomatic de a o spune. Kate îl privi precaută pentru un moment, dar nu avea luxul timpului. Cuvintele lui Reggie o speriaseră puțin.

– Edward, de ce nu mi-ai explicat că ai cumpărat Heatherfields?

– În parte pentru că nu te-ai oprit să mă asculți mai devreme în bibliotecă, zise el. Și pentru că nu este o explicație ușor de dat. Vezi tu, eu nu am cumpărat proprietatea Am luat-o.

– Ai luat-o? Fruntea ei se încruntă. Dar Reggie a zis...

– Nu-mi pasă ce a zis, răspunse mohorât Edward. I-am forțat mâna, dar în mod politicos. Am luat Heatherfields în locul datoriilor lui de la jocuri, care erau mari. Asta trebuie să înțelegi. Ca mulți de tipul lui, lordul Reginald îmi era dator. Și eu mereu – *mereu* – iau ce mi se datorează, Kate. Conduc un club privat de jocuri. Un salon cu mize mari, în lipsa unei exprimări mai delicate. Vezi tu, asta a fost ocupația tatălui meu – cel *real* – și eu am învățat de la maestru.

Ea se holba la el, cu groaza explodându-i în piept precum sângele de la o rană înjunghiată.

– Înțelegi ce înseamnă asta, Kate? insistă el, înfigând cuțitul mai adânc.

Ea încuviință mută din cap.

– Da, desigur, reuși într-un final să spună, și în cel mai josnic mod posibil, tatăl și fratele meu au trăit practic în astfel de saloane. Cum crezi că Bellecombe a ajuns praf, Edward? O serie de ghinioane?

El rămase tăcut în fața ei, cu umerii umplând holul, cu o expresie încă rece, ca de afaceri. Nu făcu nici un gest să o atingă. După linia maxilarului, părea că se hotărâse să nu o mai atingă vreodată. Și cu toate astea, dacă te uitai mai atent, în spatele ochilor lui se agita ceva asemănător suferinței.

Kate închise ochii și-și aminti de atingerea lui.

Își aminti că el era tot Edward.

Că indiferent ce era el, ea încă... ce? Îl *iubea*? Ce prostii. Cândva crezuse că-l iubea pe Reggie, uite cum ieșiseră lucrurile.

– Dumnezeule, murmură ea simțindu-se brusc obosită. Deci incapacitatea ta de a citi numerele – de a le da sens – de asta erai așa de îngrozit?

– Eram îngrozit, da, dar nu știam de ce. Kate, nu te-aș minți niciodată. Ea îi simți mâna caldă și fermă alunecându-i sub cot, dar el nu trecu de acel punct. Kate, zise el din nou mai moale. O, Kate. Îmi pare așa de rău. Pentru toate astea.

Ceva în inima ei se strânse.

– Ai auzit, deci? Ce a zis Reggie?

– Da.

– Păi, e doar Reggie, Edward, reuși ea să spună. Nu trebuie să-l băgăm în seamă.

– Eu îl bag, zise el. Îl bag foarte mult. Dar... nu se înșală.

– Deci încă vrei să părăsești...

Nu rosti ultimul cuvânt, *pe mine*.

– Kate, eu nu vreau să plec, zise el. Vrei să mă faci să o spun? Bine. Nu vreau să *te* părăsesc.

Ea deschise ochii.

– Atunci nu o face, răspunse ea. Nu-i da satisfacție.

Cu buzele subțiate, Edward clătină lent din cap.

– Spune-i adevărul mamei tale, că tocmai am descoperit cine sunt. Te asigur că mă știe după reputație, dacă nu din vedere. Fendershot va susține povestea ta. Spune-i că ai fost păcălită, dacă vrei. Apoi spune-i că m-ai expediat. Atenuează daunele.

Dar Kate își dădu seama că răul fusese făcut. Reggie îl văzuse. Mama ei îl văzuse și aparent avea o idee despre cine e el – ceea ce era destul de probabil, dat fiind cercul ei de prieteni. Edward tocmai admisese că îi știa oarecum pe Julia, pe de Macey și pe Sir Francis. Și servitorii nu puteau fi vreodată opriți din a vorbi.

Nu, mai bine să treacă prin asta. Și apoi, nu-i va oferi lui Reggie plăcerea de a ști că avusese dreptate.

Își puse mâna pe brațul lui Edward, simți cum degetele ei intră în lâna mânecii hainei lui.

– Un salon de jocuri, șopti ea. Unde?

– Contează? îi răspunse el, uitându-se la ea. În St. James. Între clubul Carlton și Spencer House. Cum ea rămase cu gura căscată, el adăugă: Cum am zis, este un club foarte exclusivist.

Și aflat printre cele mai scumpe proprietăți din lumea creștină, își dădu ea seama. Decadența și viciile fuseseră foarte darnice cu *Ned* Quartermaine.

Da, Reggie avusese dreptate. Ea nu știa că Edward era genul de om care sărăcea tinerii domni pentru câștigul lui. Dar îi cunoscuse atingerea – în mod intim. Și acum îi întuneca judecata. Kate o știa chiar și când vorbi.

– Te rog, nu trebuie să pleci, zise ea. Încă ai fire. Sunt încă răspunzătoare. Edward, sunt încă...

– Ce? zise el, vorbind așa de încet încât ea abia auzi.

Ea își coborî genele.

– Eu încă te vreau aici, reuși să spună. Nu mă voi preface că aprob ceea ce faci, nu aprob. Dar tu nu ești așa. Nu cu mine. Nu pot să împac toate astea în mintea mea. Nu încă.

Cu toate astea, în Edward ceva se schimbase în minutele de la întoarcerea lor, se deplasase într-un fel pe care ea nu-l putea defini. Până și fața lui părea mai dură. Și zâmbetul lui păcătos, acele linii din jurul ochilor lui – și le imaginase ea pur și simplu?

– Kate, draga mea, nu fi naivă, răspunse el în sfârșit. Fix asta sunt – și mi-am învățat meseria într-o școală dură, rece.

Kate clătină nedumerită din cap.

– Dacă așa zici tu, răspunse ea. Dar ești nobil prin naștere și bănuiesc eu că ești un bărbat mai bun decât cei care sunt pe cale să dea buzna peste mine.

– Din câte am văzut în holul tău acum, asta nu-i departe de adevăr, zise el sec.

– Aurélie preferă oamenii care o amuză, recunoscu Kate. Cât de bine îi știi?

– Pe de Macey, doar după reputație, zise el. Sir Francis este un client frecvent. Lady Julia Burton a venit o dată sau de două ori la brațul unui domn.

Kate oftă.

– Păi, aș face bine să mă duc să-i întâmpin, zise ea. Mâine... mâine, Edward, vom fi cu toții mai calmi. Hai să nu decidem nimic acum.

Edward făcu o plecăciune aproape în bătaie de joc.

– Cum dorești.

Ea încuviință din cap și porni pe coridor. Apoi se opri brusc și se întoarse.

– *Poți* să rămâi? întrebă ea. Îmi pare rău, nu m-am gândit. Ai o familie? Își face cineva griji pentru tine? Te așteaptă? Sigur...

– Nimeni, o întrerupse el. Nu am pe nimeni. Managerul clubului se așteaptă să fiu plecat câteva săptămâni, poate. S-ar putea să mă aștepte o scrisoare la Heatherfields, dar mă îndoiesc.

– Înțeleg, zise ea.

Dar în ochii lui Edward scânteie ceva nesigur și Kate bănui că mai erau multe de zis. Ceva ce poate el nu dorea să spună. Dar ea nu insistă, avusese parte de toate surprizele pe care le putea îndura într-o zi.

– Bine, atunci, zise ea. Ne vedem la cină?

El încuviință din cap, dar se abținu să o însoțească.

Nespus de sfâșiată, Kate reveni în holul mare. Acolo fu îmbrățișată și sărutată de Lady Julia Burton – o văduvă plinuță, drăguță care, ca și Aurélie, avea o vârstă nesigură și o moralitate incertă – și de către contele de Macey, tovarășul aproape constant și amantul ocazional al mamei ei.

– Kate, draga mea! Domnul spilcuit o sărută ușor pe obraz, gâdilându-i urechea cu mustața lui enormă. Ce amabil din partea ta să ne primești.

Kate reuși să zâmbească. Omul era un șmecher bătrân, da, dar n aveai cum să nu-l placi. Cu ani în urmă sperase că Aurélie s-ar putea căsători cu el și că-i va curma suferința – că mama ei s-ar putea liniști în sfârșit –, dar acum Aurélie și de Macey erau într-una dintre etapele lor de *doar prieteni*.

– Este o plăcere, de Macey, zise ea. Casa mea este a ta pentru totdeauna.

– Așa ai spus mereu. Contele zâmbi. Vino, hai să te prezint noului nostru prieten, Sir Francis Smythe-Feldon.

De partea cealaltă a holului, un domn la modă fermecător se întrerupse din ce-i gângurea lui Nancy pentru a i se alătura lui de Macey, făcând o plecăciune peste mâna lui Kate și declarându-se încântat.

Cei trei erau un grup binecuvântat de mic, ținând cont de anturajul obișnuit al lui Aurélie.

Cam la vreo treizeci de ani, Sir Francis avea niște bucle negre, pomădate și o pereche de ochi periculoși. Aurélie chiar îl adusese pentru Nancy? Acum Lady Julia avea brațul petrecut prin al lui și arăta cam posesivă.

Poate, ca și Filou, domnul era doar animalul de companie al doamnelor, adus doar pentru amuzament? Dacă era așa, Kate putea doar să se roage că nu va trage la fel de multe vânturi.

– De Macey spune că vânătoarea este excepțională aici în perioada asta a anului, zise Sir Francis. Așa de amabil din partea dumneavoastră și a mamei dumneavoastră să ne primiți. Noi trei ne vom strădui să întreținem oaspeții.

Kate se forță să zâmbească sclipitor.

– Prietenii lui Aurélie sunt mereu amuzanți, zise ea cu sinceritate. Apropo de asta, m-a chemat sus. Lady Julia, doamna Peppin te va caza lângă mine, vizavi de Aurélie. Știu că vei vrea să fii aproape de ea. De Macey, Sir Francis, cred că sunteți cu un etaj mai sus. Să-mi spuneți dacă nu sunteți confortabili.

Kate îi lăsă foarte ocupați – împreună cu camerista mamei ei și două servitoare pe care nu le recunoscu – sortând ultimele bagaje. Dar în loc să se ducă în camera mamei ei, fu lașă și deschise ușa salonului ei, cu lacrimile arzând fierbinți în spatele ochilor.

– Iată-te, *mon chou!* Vocea leneșă a mamei ei venea dinspre vatră. Știam că până la urmă vei apărea.

După ce ochii lui Kate se obișnuiră cu lumina joasă, văzu că Aurélie stătea pe divanul preferat al lui Kate, lângă șemineu, cu picioarele ridicate pe o pernă și un braț peste ochi. Filou sforăia, cuibărit în faldurile fustei ei.

– Mamă?

Kate mirosi nemulțumită aerul.

– Ai un apartament așa de frumos, murmură visătoare mama ei. Mereu l-am preferat.

– Atunci ia-l, te rog. Kate deschise draperiile. Dar mamă, nu poți să închizi totul. Ce i-ai dat câinelui ăluia la prânz?

– Ooo, divanul ăsta este divin! declară Aurélie, întinzându-se languros, ca o pisică. Și Filou a mâncat... stai să mă gândesc... *oui*, iepure confiat.

– Sigur nu era varză? mormăi Kate.

Filou sări jos mârâind și veni clătinându-se și adulmecând spre Kate când ea deschidea una din ferestre.

– Lui Filou i-a fost *vraiment* dor de tine, Katherine! declară Aurélie, ridicându-se poate vreo cinci centimetri ca să se uite peste spatele arcuit al divanului. Haide, ridică-l. *Oui, oui*, poți să-l săruți dacă vrei.

Mai mult ca să abată lacrimile care încă amenințau, Kate îl ridică pe Filou și-i scărpină absentă urechile.

– Serios, mamă, târâi aproape cu cruzime acest biet animal.

– *Mais non*, Filou nu poate să stea fără mine! declară Aurélie. Nici eu fără el! Acum, *ma chérie*, trebuie să-mi torni un pahar de ceva – ai niște zmeurată de coacăze negre de a lui Peppie?

– Așa cred. Puse câinele înapoi în poala mamei ei. Dar credeam că aveai de gând să tragi un pui de somn acum.

– *Mais oui*, așa voiam, fu ea de acord. Și apoi m-am întrebat: Aurélie, idioato, cât de des apuci să împărtășești micile intimități ale vieții cu fiica ta cea mai mare?

Kate se albi.

– Intimități?

Aurélie aruncă o mână moale, albă peste spatele divanului.

– Cele cordiale, *ma petite*, zise ea cu jale. Mi se pare foarte reconfortant. Așa că *oui*, vino să stai. Trebuie să stăm – cum îi zice draga de Peppie? Să stăm la taifas confortabil.

– Ceva de genul, zise Kate, resemnată cu o soartă neplăcută.

În ciuda înfățișării palide a lui Aurélie, a gesturilor fără vlagă și a declarațiilor ei constante că era fragilă, slăbită și în general sătulă de lumea mare, Kate nu evaluă greșit nici măcar un moment inepuizabilitatea mamei ei. Urechile îi erau ciulite precum cele ale câinelui preferat al lui Anstruther, pentru că Aurélie urmărea ceva.

Și Kate se temea că știa ce e.

Bâjbâind în spatele uneia dintre ușile unui mic bufet, găsi sticla lui Peppie, scoase dopul și-i turnă un pahar mamei sale. După ce puse sticla pe tava de argint de pe bufet, Kate se gândi mai bine, o luă din nou și-și turnă un pahar.

Unul generos.

După ce-i dădu paharul mamei ei, Kate se așeză pe canapeaua de lângă.

– Prea bine, mamă, n-ai decât, zis ea. Aș zice că vrei să mă cerți pentru domnul Quartermaine. Sau pentru cum l-am tratat pe Reggie.

Aurélie se așeză grațios mai dreaptă.

– *Moi...?* zise ea, apăsându-și pieptul cu mâna moale, albă. O, *chérie*, departe de mine să țin cuiva predici pentru un bărbat!

Asta măcar era o observație inteligentă.

Dar Aurélie flutura spre ușa de la dormitorul lui Kate, care era deschisă.

– Uite, *ma petite* ce ți-a adus *maman* de la Madame Odette din Paris. Atârnă pe ușă.

Punând paharul deoparte, Kate se duse la ușă și desfăcu învelișul din pânză care atârna acolo. Înăuntru se afla o rochie de cină de un verde smarald cu o jupă dantelată sclipind cu auriu. Mânecile, corsetul și toate tivurile erau presărate delicat cu auriu și decolteul adânc arăta mult, mult prea îndrăzneț pentru Kate.

Dar tot era complet uluitoare.

– Mamă, este minunată, desigur, începu ea, dar...

– *Non, non,* Kate! Ce mă obosești cu protestele tale! se plânse Aurélie de pe divan. Asta, *ici*, este prea înaltă, și locul ăsta, prea coborât. *Non, non*. Poartă rochia la cină, *mon chou*. Și *oui*, este croită fix pe măsurile tale, așa că nici măcar nu te gândi să i-o dai lui Nancy.

Kate mări ochii. Cu siguranță rochia nu ar fi fost potrivită pentru Nancy. Uneori părea că Aurélie avea rumeguș în loc de creier.

Şi alteori... ei bine, nici nu merita să se gândească. Dar *Filou*, după cum își amintea Kate, se traducea aproximativ cu *păcălici*. Uneori se întreba cine ar purta mai bine acest titlu.

– Rochia este superbă, mamă, recunoscu ea, revenind la canapea. Da, poate că o voi purta într-o seară. Cred că nu în seara asta.

– *Oui*, cum dorești, zise Aurélie, dând din umeri foarte franțuzește. Dar poartă acea rochie la cină, *mon chou*, și Reggie îți va cădea cel mai probabil la picioare.

Kate oftă.

– O, mamă. Ce o fi în capul tău?

Un zâmbet lent apăru pe gura senzuală a lui Aurélie.

– *Oui, oui, mon chou*, tânjeşte după tine! chicoti ea. Chiar m-a implorat în genunchi să-l aduc la tine. A fost impresionant.

– Mai degrabă tânjeşte după contul lui bancar, zise supărată Kate. Mamă, nu-mi displace Reggie, dar va îngheța iadul înainte ca eu să mă mai gândesc să mă mărit cu el.

Din nou dădu din umeri în stil franțuzesc.

– Eh, *tant pis*, zise ea pe un ton egal. Eu doar i-am promis că o să văd ce se poate face.

– Şi acum vezi, zise Kate. Amintește-ți, dacă vrei, că am rupt logodna dintr-un motiv.

– *Oui*, și unul prostesc, poate, zise mama ei, aruncându-i o privire vicleană pe sub gene. Katherine, nu întinerești.

În cameră se lăsă tăcerea. Kate lăsă vinul jos cu un clinchet! Duse mâna la frunte. N-avea nevoie de mama ei să-i amintească asta.

– Mamă, l-am prins *in flagrante delicto* cu amanta lui. Pentru capul meu a fost cel mai bun motiv.

– *Oui, oui*, murmură mama ei. Evident că Reggie a procedat urât.

Procedat *urât*?

Exista o cale frumoasă de a-ți umili viitoarea soție?

Lui Kate încă-i ardeau obrajii la îngrozitoarea amintire. La doar o săptămână după anunțarea logodnei lor, mersese la ultimul bal din sezon, mascată extravagant – destul de ridicol – ca Venus. Avusese intenția de a-l surprinde pe Reggie. Şi-l surprinsese. În spatele unei draperii, cu mâinile și limba într-o varietate de locuri unde n-ar fi trebuit să fie.

Mai rău, nu fusese singura care văzuse. Poate că nici țipătul ei înfricoșător nu fusese de ajutor...

După aceea, cu masca încă la ochi, se dusese în grabă la toaleta doamnelor, se ascunsese în spatele unuia dintre paravane și izbucnise în lacrimi. Zece minute mai târziu, trei doamne bine îmbrăcate intraseră, distrându-se pe seama întâmplării.

Serios, șoricelul de țară chiar se așteptase să-l îmblânzească pe păcătosul lord Reginald? Ea chiar nu-și dădea seama că el se însura cu ea doar pentru banii ei? Până la urmă ar fi trebuit să se socotească norocoasă că un cuceritor așa frumos a catadicsit să o ceară.

Cea mai rea parte era că ea rămăsese cu bănuiala că poate Reggie aranjase scena îngrozitoare, că poate își *dorise* să scape de logodnă.

Stephen murise doar de opt luni și în acea perioadă ea și Reggie se apropiaseră. Cu toate astea, bunicul lui Kate ieșise extenuat și nefericit de la negocierea contractului de căsătorie.

Kate își dădu seama că nu-și întrebase niciodată bunicul despre asta. Poate că-i fusese teamă de ceea ce ar fi putut să audă. Dar ajunsese să bănuiască faptul că Reggie nu pricepuse complet starea sumbră a finanțelor Bellecombe înainte de a o cere în căsătorie.

După scandalul de la Londra, Lord d'Allenay nu protestase când Kate anunțase că pune capăt logodnei. De fapt, păruse ușurat.

Bunicul ei fusese un domn în vârstă viclean...

– Mă asculți, *ma petite*?

Vocea subțire, rugătoare a lui Aurélie întrerupse reveria lui Kate.

Aceasta ridică capul.

– Da. Nu... Îmi pare rău, mamă. Ce spuneai?

Aurélie oftă prefăcută.

– Te întrebam despre cină, zise ea. Vreau să mănânc supa de praz a bucătăresei. Și vreau ca Nancy și Anstruther să ne cânte după. Îl obligi tu?

Kate mări ochii.

– Mamă, nu pot să-l oblig, zise ea. Dar îl voi invita să cineze cu noi și sper să fie de acord.

Gura mamei ei formă o linie irascibilă.

– Mă îndoiesc că va fi de acord, se plânse ea. John Anstruther este cel mai încăpățânat bărbat de pe pământ. Și tu – treaba asta cu Reggie – ești la fel. Este sângele ăla scoțian înfricoșător, la fel ca bunica ta. Și voi doi aveți aceleași idei învechite ca și ea.

Kate nu era sigură când ajunsese în aceeași oală cu bietul Anstruther, dar măcar era o companie plăcută.

– Nu cred că-i învechit să-ţi doreşti un soţ fidel.

– *Non*, doar nerealist, zise Aurélie în şoaptă. Apoi cedă şi-i aruncă o privire cunoscătoare lui Kate. O, haide, *ma chérie*, nu-s proastă. Ştiu cine-i Reggie.

– Atunci, pentru Dumnezeu, de ce l-ai adus cu tine?

Aurélie îi făcu cu ochiul peste paharul ei.

– Pentru că, *mon chou*, nu ştii niciodată ce se poate întâmpla când faci valuri, *non*? Lucrurile la Bellecombe mocnesc de prea mult. Şi acum sora ta... Aici, Aurélie îşi încreţi nasul obraznic şi frumos. Acum vrea să se mărite cu acest... acest pastor? *Zut!* Ce plictisitor pare!

– Chiar nu eşti de acord pentru că el este pastor?

Ochii lui Aurélie se măriră inocenţi.

– *Mais non, ma petite,* zise ea. Nu sunt de acord pentru că omul este slab de inimă şi se târâie.

– Aşteaptă permisiunea unchiului Upshaw, îi aminti Kate.

Aurélie pufni dispreţuitor.

– Bah, un bărbat curajos nu aşteaptă! Dă femeia pe spate! Te poţi oricând căsători pe repede înainte. Ce-i lordul Upshaw pentru el?

– O, doar tutorele lui Nancy! N-avea sens să-i explice lui Aurélie că pastorii anglicani nu fugeau în Scoţia cu mirese furate, aşa că Kate încercă altă abordare. Mai mult, Upshaw are şi accesul la banii ei.

Aurélie rămase mută de uimire.

– Ah, deci asta este, *n'est-ce pas*? zise ea. Chiar şi aşa, este doar... un simplu detaliu! Te asigur că până şi Sir Francis ar avea suficientă minte să se ocupe de un asemenea detaliu mic şi neînsemnat.

Kate clătină nedumerită din cap. Apoi îşi dădu seama.

– Mamă, ce sugerezi? Un contrast? O... o competiţie? Asta încerci să pui la cale?

Aurélie zâmbi.

– Păi, dacă da, să câştige cel mai bun bărbat, zise ea. Dacă, după o săptămână în compania frumosului Sir Francis, sora ta încă-l preferă pe pastorul ei plictisitor, *eh bien*, ce se poate face? Cred că am să-i spun şi lui Reggie să flirteze cu ea. Dacă nu-l vrei pe bietul om, o să-l folosesc totuşi la ceva.

Kate doar clătină din cap, dar ajunsese să creadă că Nancy nu se va răzgândi. Dar Aurélie voi clar să o supună la test. Da, *eh bien*, într-adevăr.

– Richard Burnham nu-i plictisitor, mamă, o mustră Kate. În ceea ce-l privește pe Reggie, cred că chiar e cu buzunarele goale dacă a cedat Heatherfields.

Mama ei oftă și bău gânditoare din zmeurată.

– Mărturisesc că nu am știut de acest mic ghinion până n-am plecat din Londra, zise ea un pic tristă. Și acum să dau de păcătosul de Ned Quartermaine – dintre toți oamenii – aici la Bellecombe? Ah, *chérie*, poate că valurile au fost deja făcute, eh?

– Ned. Așa-i spusese și Reggie, dar numele nu i se potrivea. Ce nume de brută.

– Poate să fie o brută, zise mama ei.

– Îl cunoști?

Ochii lui Aurélie se măriră.

– *Bien sûr*, cine nu-l cunoaște? zise ea cam fără aer. Omul este faimos.

– Faimos? Mi se pare nemilos.

Aurélie flutură din nou nepăsătoare din mână.

– O, pe mine nu mă necăjește, răspunse ea, dar pe tinereii ca Sir Francis? *Oui*, le bagă frica în oase – și tot se duc! Ca mieii la tăiere, ducându-și pungile cu bani ca niște ofrande prețioase. Și el le ia. *Oui*, de fiecare dată, până la urmă Ned Quartermaine câștigă.

– Deci este foarte bogat? zise Kate.

– Foarte. Mama ei zâmbi larg. Să te uiți la Julia cum o să-și facă vânt cu evantaiul la cină în seara asta dacă nu mă crezi.

– Și tu chiar îl cunoști?

– *Mais non*, Katherine, știu *de* el, declară Aurélie. Deși am multe vicii, *mon chou*, n-am putea susține doi jucători în familie. Doar pe tatăl tău ni l-am permis.

– L-am avut și pe Stephen, zise sumbru Kate. Și nu ni i-am permis pe nici unul.

– *Oui, oui*, zise Aurélie tristă. Măcar era o pasiune pe care tatăl și fiul o aveau în comun. Să știi că unele familii nu au nimic.

Doar Aurélie putea să aducă o lumină pozitivă pe un obicei așa de negativ.

– Ar fi fost mai bine *nimic*, zise Kate.

Din nou dădu din umeri apatică.

– *Mon Dieu*, Katherine, nu poți să cerți morții! Absentă, trase mopsul mai aproape și începu să-l frece pe burta umflată. Nu, eu

nu joc. Dar toți domnii pe care-i cunosc eu joacă – *oui*, grupul meu înspăimântător de prieteni cu care tu vag nu ești de acord. Așa că da, domnul Quartermaine nu-mi este necunoscut. Ai mare grijă cu el, *ma petite*.

– Pleacă într-o zi sau două, zise Kate.

– *Vraiment*? Aurélie păru brusc atentă. Și tu nu vrei să plece?

Kate dădu din umeri.

– Nu știu ce vreau, mărturisi ea. Lui Reggie i-a făcut așa o mare plăcere să-mi spună ce om rău este, că-s foarte tentată să-l rog să rămână.

– O, chiar este un om foarte rău, zise Aurélie, aruncând leneș o mână. Dar cum zic eu, *mon chou*, celelalte tipuri sunt mult prea plictisitori ca să-i iei în considerare.

– Cu siguranță nu-i plictisitor, recunoscu Kate. Este... interesant.

Cu toate astea, punctul de vedere al mamei ei o lovi direct în inima visurilor ei sfărâmate, visuri pe care nu-și permisese să le recunoască nici măcar la interior. Ce proastă fusese! Primul bărbat care-i sucise mințile era cu mult mai păcătos decât Reggie. Era proprietarul unui salon de jocuri.

Kate înțelese acum importanța acestui fapt – dar tot ar fi fost tristă după plecarea lui de la Bellecombe și din viața ei. Dacă asta era o lipsă de moralitate, era una cu care va trebui să trăiască. Îl dorea dincolo de rațiune.

Se părea că era fiica mamei ei până la urmă.

– Deci, înțeleg că Ned Quartermaine este aici de câteva zile? zise timid Aurélie. Încep să am speranțe pentru tine, *ma chérie*. Poate că ai mai mult suflet decât m-am temut eu cândva. Spune-mi cum a ajuns aici în vizită?

Kate dădu ochii peste cap.

– Am înțeles că era în drum spre Heatherfields și a cotit greșit, zise ea. Aproape ne-am ciocnit, el a fost aruncat de pe cal și s-a lovit la cap.

– Ce îngrozitor! zise anost mama ei. Sper că ai avut grijă de el – și ai petrecut mult timp aplecată peste patul lui de bolnav în acest timp.

– Mamă, numai tu ai putea să încurajezi așa ceva, zise ea. Mă întreb care dintre noi este mai nebună.

– *Ești* o nebună? întrebă în glumă Aurélie. Nu-i nici o rușine în asta, *ma petite*, pentru că femei mai înțelepte s-au îndrăgostit de buclele aurii ale lui Quartermaine. Sincer, eu mărturisesc că sunt ceva mai liniștită. Scrisoarea ta de luna trecută mi s-a părut melancolică. Mi-a fost teamă că te simți singură. Într-adevăr, poate că n-ar fi trebuit să vin deloc?

– Mamă, despre asta-i vorba? întrebă Kate. Fac greșeala să-i trimit mamei mele o scrisoare din suflet și așa-mi mulțumești? Mi-l aduci înapoi pe logodnicul meu paria pentru că mă crezi disperată?

Mama ei ridică din nou leneș din umeri.

– Păi, cum am zis, Katherine, nu întinerești. Mai mult, Julia s-a certat cu Lady Bushwell pentru că s-a culcat cu servitorul ei preferat. Și eu – mă rog, printre atâtea lacrimi, m-am despărțit de bancherul meu.

– Lacrimi? Kate ridică delicat dintr-o sprânceană. Ale lui? Sau ale tale?

Mama ei zâmbi încordat.

– Ale lui, *ma chérie*. La vârsta mea nu mai plâng după bărbați. Oricum, mi s-a părut un moment potrivit să plec din Londra.

Kate reuși să zâmbească.

– Păi, în ceea ce-l privește pe Edward – domnul Quartermaine –, lăsând buclele lui aurii, pleacă, zise ea. Într-adevăr, unora li s-ar părea scandalos că a fost aici.

Mama ei oftă.

– Da, fără îndoială, recunoscu ea. Bine. Vrei să vii la Londra ca să te distrezi? – nu, la Paris, cred, este mai bine în această perioadă a anului – *oui*, te iau, *mon chou*. Gata, nu-s eu o mamă bună? Mâine chem trăsura. Domnii pot să tragă fără noi.

– Mamă, nu pot să merg la Paris când vrei tu și nu, nu vreau să merg. Serios, nu trebuie să te agiți prea mult cu scrisorile mele. Doar îmi plângeam de milă.

Aurélie făcu o față realmente tristă.

– Este din cauza noului nepot al Louisei? sugeră ea delicat. Este al – al doilea micuț al Lydiei? Sau al treilea? *Vraiment*, nu-i mai pot număra. Și e al Lydiei? Sau al Cassandrei?

– Asta te-a adus realmente, mamă? Cel mai nou nepot al tău? Scrisoarea mea sentimentală?

Aurélie dădu din umeri.

– Poate, zise ea, sau poate nu. Din păcate știu că sunt un părinte indiferent, Katherine, dar sper că nu-s unul complet nesimțitor? Acum, povestește-mi mai multe despre domnul Quartermaine.

– Nu-i nimic de povestit, zise tăios Katherine. La început și-a pierdut cunoștința și Fitch l-a consemnat la pat. Acum se simte destul de bine. Cred că firele pot fi scoase, dar Fitch este plecat câteva zile. Când se întoarce, mă aștept ca domnul Quartermaine să plece.

– Trebuie să plece? Pe bune? murmură Aurélie, cu o privire devenită distantă. Bine, bine. Ce-i de făcut cu asta?

– *Tu* nu faci *nimic,* zise hotărâtă Kate.

La asta mama ei se așeză mai dreaptă, îmbrățișând mopsul la pieptul ei.

– Fii sigură, Kate, că asta depinde doar de tine, zise ea, și nu m-aș gândi să intervin.

Filou alese acel moment să expulzeze sonor efectele mirositoare ale păstârnacului.

Părea un punct potrivit unei minciuni așa de notorii.

Kate oftă și deschise încă o fereastră.

Capitolul 9

O invitație la petrecere

Edward se întoarse în camera lui printr-o rută ocolitoare, disperat să evite mulțimea din sala mare – și poate disperat să se evite pe sine, deși nu avea de fapt această opțiune. Se simțea complet rece pe interior, de parcă amorțea lent, o senzație aproape reconfortantă prin familiaritatea ei.

De cât timp trăia așa?

De ani de zile, bănuia. Și cum toropeala însemna absența sentimentelor, nu știai că suferi de așa ceva până când sentimentele nu începeau să se întoarcă. Atunci, ca la un caz de degerături, îți dădeai brusc seama ce însemna durerea adevărată.

Era prea târziu pentru el, fusese dezghețat în căminul arzător al Vestei prea mult – dar cu un răgaz ciudat. Doar când îi revenise memoria durerea se instalase cu adevărat.

Da, aprecia toropeala. Să rugă să revină cu toată furia ei rece.

Se gândi din nou la aglomerația de la parter și înjură în șoaptă. Da, se potrivea perfect. Chiar și de la distanță, o recunoscuse pe Lady Julia Burton, cu frumusețea ei scandaloasă, braț la braț cu unul dintre clienții lui obișnuiți, Sir Francis Smythe-Feldon.

Pe francezul de Macey îl știa vag. Cu toată eleganța lui, domnul nu era neapărat binevenit în clubul lui Quartermaine pentru că era o raritate: un jucător disciplinat. Și un bărbat care, în ciuda bonomiei lui, putea să fie periculos când era păcălit.

Dar, indiferent de abilitățile lor, Edward dorea să-i evite pe toți.

Și dorea să-l evite mai ales pe lordul Reginald Hoke.

Sus, închise ușa și se sprijini de ea, ridicând greutatea de pe piciorul care-l durea puțin. Undeva în haosul după-amiezii rătăcise bastonul lui Stephen Wentworth – poate că o pierdere prevăzătoare, pentru că dacă l-ar fi avut la îndemână când dăduse de lordul

Reginald Hoke sărutând-o pe Kate, ar fi putut să-și piardă cumpătul și l-ar fi bătut măr pe prostul naibii.

Expiră lent și-și lăsă capul pe ușă, gâtul urcându-i și coborându-i. Doamne sfinte, ce coincidență! Datoria lordului Reginald. Heatherfields. Întâlnirea lui cu Kate. Care erau șansele unei asemenea întâmplări?

Dar Edward era un bărbat care supraviețuise mult timp – și prosperase – navigând pe tăișul subțire al norocului. Până la urmă, mereu era de partea lui. Dar de data asta? Când în mod ciudat simțea că chiar ar conta cu adevărat?

Era pierdut. Văzuse disprețul din ochii lui Kate când îi spusese cine – nu, *ce* – era.

Și-o făcuse cu mâna lui. Chiar și fără memorie, Edward bănuise ceva despre natura lui, pentru că natura unui om era o parte la fel de imuabilă ca și culoarea ochilor săi. Simțise foarte clar că nu avea nici o treabă în acest Eden frumos. Că n-avea nici o treabă *cu ea*.

Cu toate astea, își permisese... să ce? Să se apropie de Kate? Nu-i va da alt nume, pentru că, atunci când denumeai ceva, acel lucru căpăta putere asupra omului. Învățase de mult lecția asta.

Dar, Doamne, trebuia să treacă peste asta. Acest dor fără nume, această emoție care până la urmă nu trebuie să existe – și nu va conta. Într-un val de frustrare, Edward se îndepărtă de ușă și se duse la cufărul masiv din stejar de la picioarele patului său și deschise capacul cu ambele mâini.

Înăuntru, exact cum promisese domnișoara Wentworth, își găsi valiza. O scoase, închise cufărul și se așeză pe suprafața sculptată pentru a o deschide. Cu memoria revenită, Edward trecu cu mâna peste fund până când simți fanta familiară, apoi băgă vârful degetului în ea și deschise fundul fals.

Dedesubt se afla actul de cumpărare al Heatherfields. Și sub el, vreo cinci sute de lire în bancnote. O avere pentru majoritatea oamenilor. Pentru el doar bani de buzunar.

Măcar va putea să-i plătească împrumutul lui Kate – presupunând că ea se va atinge măcar de câștigurile lui murdare. Dar compasiunea ei? Bunătatea tuturor de la Bellecombe? Acelea nu le va putea răsplăti niciodată. Fără să vrea, ei îi oferiseră un răgaz de la o viață care cândva însemnase supraviețuire, dar devenise de mult timp simplă cruzime reflexivă.

Era ca și cum cursul întortocheat prin lumea lui dură și urâtă mergea în paralel cu una mai pură, mai dulce și normală și acum linia dintre ele se estompase. Un pas greșit îl făcuse să treacă, fără să vrea, peste acea vale îngustă și-i permisese să zărească ceea ce nu putea avea. Ceea ce poate aruncase cu mult timp în urmă.

Cândva se convinsese că ducea o existență așa de dură, păcătoasă pentru Annie. Că-și dorea ca ea să aibă o viață fără nevoi; una pătrunsă de atâta grație câtă putea să cumpere un om cu veniturile lui ilicite unui copil.

Dar nevoile lui Annie – dacă nu ale bunicii ei – fuseseră satisfăcute de mult. Doamnei Granger îi fuseseră trimise rochii și guvernante din plin pentru fată, și cu ele, Edward îi acordase și o zestre suficientă să facă toți bărbații, mai puțin pe cei mai scrupuloși, să treacă cu vederea circumstanțele obscure ale nașterii lui Annie. Și acum exista și Heatherfields adăugat la asta; o moșie care spera el că putea să fie demnă să poarte numele de reședința unui domn.

Dar, gândindu-se la Annie își dădu seama ce *nu* era în valiză. Perlele lui Annie. Colierul cu perlă și safir pe care-l luase în așa grabă când plecase din Ceylon; cadoul lui de nuntă pentru Maria.

Doar că nu avusese loc nici o căsătorie.

Fusese doar o înmormântare și un copil prea mic și cu o sănătate prea șubredă, încât părea că va muri cu siguranță. Și domnul Granger așa de supărat și de neîncrezător, refuzând să accepte responsabilitatea pentru tragedia de nedescris adusă asupra căminului său de propria mândrie.

Și acum Edward se întrebă ce se întâmplase cu perlele. Deși era îngrozit de fiecare călătorie în Somerset – și oricum făcea puține –, purtase perlele cu el ca pe un talisman. Dar doamna Granger tot refuza ca Annie să le aibă.

Nu încă, spunea ea.

Dar de fapt voia să spună *niciodată*. Nu-l voia în viața lui Annie. Și făcuse tot ce putuse să-l țină departe de copil – atât cât îndrăznea, oricum.

Cu toate astea, mândria se pierdea în fața nevoii și mare parte din mândria doamnei Granger se pierduse la scurt timp după moartea soțului ei, când Annie avea doar șase ani. Cu fiica și soțul în mormânt și cu micul lor conac vândut pentru a acoperi datoriile

apăsătoare ale lui Granger, doamna răspunsese în sfârșit uneia dintre scrisorile de la Edward.

Da, în sfârșit acceptase banii murdari. Să-i spună cu o reticență mohorâtă nașul lui Annie. Să locuiască în căsuța pe care el o cumpărase și o plătea și să mănânce din mâncarea cumpărată de el. Dar perlele – și povestea lor? Nu. Continua să susțină că Annie era prea mică să înțeleagă.

Era un refuz curios când Edward nu era nici măcar sigur ce poveste avusese de gând să-i spună copilului. Adevărul? Era prea urât.

Probabil că i-ar fi spus pur și simplu că demult o văzuse pe mama ei stând în portul Chain din Brighton cu vântul suflându-i panglicile bonetei și se îndrăgostise de el. Că o venerase pentru frumusețea ei și spiritul ei vesel și sperase din toată inima să se poată căsători cu ea, dar că pur și simplu lucrurile nu ieșiseră.

Ceea ce era adevărul într-o oarecare măsură.

Și printre adevărurile pe care *nu* le-ar spune era acela că, după moartea Mariei, pornise să se îmbogățească. Pentru că oamenii bogați luau ceea ce voiau și dădeau dracului refuzurile arogante. Pentru că cu Maria moartă, bunul nume și cariera militară pe care o construise cu așa grijă nu-i mai erau de nici un folos. N-avea nevoie să devină respectabil.

Așa că devenise din nou fiul tatălui său.

Se adâncise în acea afacere urâtă de familie care tranzacționa cu slăbiciunea și prostia umanității și obținuse, din nou, un adevărat succes. Și o făcuse cu ciuda fierbându-i în inimă.

Pentru că știuse că Granger era un prost mândru. Și știuse că, înainte ca omul să fie terminat, își terminase familia. Că până la urmă, totul se va reduce la cine era în stare să aibă grijă de Annie.

Și știuse că acea persoană va fi bastardul dur al lui Alfred Hedge și că familia Granger va învăța să îi placă asta. Pentru că copilul avea nevoie de o prezență masculină înțelegătoare, responsabilă în viața sa. Nimeni nu știa asta mai bine decât el.

Edward nu se îndoise niciodată de ceea ce era în stare să facă cu sudoarea frunții lui și cu munca minții sale. Nu admisese niciodată o înfrângere – nici în acele întunecate, dezolante ore ale copilăriei lui. Mereu crezuse în el însuși. Că putea să lupte – și se va lupta – ca să câștige și că-i va face pe cei care-l zădărniciseră să regrete ziua.

Dar da, mândria chiar se pierdea când cădeai. Și se temea că Kate era căderea lui. Dacă jalnicul ăla prost de Granger se uita din rai – sau din iad –, probabil că râdea pe seama lui Edward acum.

Coborî privirea și-și dădu seama că mâna lui strângea puternic mânerele valizei. Cu un junghi de durere îi dădu drumul, puse fundul fals peste documente și se ridică pentru a pleca să o caute pe domnișoara Wentworth. Din moment ce ea-i depozitase valiza, probabil că ea luase perlele lui Annie pentru a le păstra în siguranță. Se gândi că era puțin probabil să le fi furat cineva în acest Eden pastoral.

Era puțin probabil să dea de Kate, de care aproape se ciocni.

Și cu toate astea, se întâmplă. Ieșea din salonul ei în spatele doamnei Wentworth, cu mopsul gras al mamei ei în brațe, cu chipul palid și clar crispată.

– *Bonjour*, domnule Quartermaine, zise doamna Wentworth, măsurându-l cu privirea. Îi privați pe cei trei prieteni ai mei de excelenta dumneavoastră companie? Chiar sunteți crud cum se zice?

– Doamnă. Făcu o mică plecăciune țeapănă, uitându-se la Kate în acest timp. Nu știam că se simte lipsa prezenței mele.

– Dar cum să nu? Doamna zâmbi așa de frumos încât el își aminti de ce, chiar și la vârsta ei, jumătate din domnii de la Londra toastau pentru ea. Este o perspectivă incitantă pentru tovarășii mei să anticipeze câteva zile în compania marelui Ned Quartermaine – și pentru mine, desigur. O lovitură socială chiar, aș zice eu.

– Sunteți foarte amabilă, zise el, uitându-se încă la Kate cu coada ochiului, dar am discutat cu Lady d'Allenay despre asta. Cred că-i momentul să plec din Bellecombe.

– Ah, domnule Quartermaine, dar trebuie să fi auzit de înclinația mea de a mă înconjura de bandiți frumoși? Doamna Wentworth își petrecu brațul prin al lui și-i aruncă o privire cochetă. Și apoi, ați fost bolnav. Ce fel de vacanță este asta pentru un domn? Suntem aici să mâncăm, să dansăm și să vânăm. Veți rămâne ca oaspetele meu. O ordon.

Edward se uită ferm la Kate.

– Mulțumesc, doamnă. Dar cred că această alegere este a lui Lady d'Allenay.

– Bah! Cu un gest indiferent, doamna Wentworth nici măcar nu-i aruncă o privire fetei sale. De ce ar trebui să o deranjeze pe

Katherine? Eu mereu îmi târăsc prietenii la Bellecombe. Este obișnuită – și ce părere poate să aibă societatea despre asta? A fost casa soțului meu, nu-i așa? Cum se poate aștepta cineva ca Katherine să mă refuze – sau să nu-mi primească invitații? N-ar fi o fiică anormală dacă ar fi așa de crudă cu draga ei *maman*?

El își dădu seama că doamna îi oferea o ieșire.

Sau o intrare?

Oricum i-ar fi spus, mesajul ei era clar, oricât de cochet era livrat. Avea să fie oaspetele *ei* la Bellecombe – să se alăture grupului de oaspeți care se afla deja la marginea înaltei societăți. Un grup care va fi un pic mai scandalos pentru că printre ei se număra și fiul bastard al ducesei de Dunthorpe. Putea să rămână fără să-i facă rău lui Kate. *Asta* era scopul ei?

Dar știa că ar trebui să plece. Dar cum rămânea cu escrocul de Reggie? Va continua să insiste cu atențiile lui asupra lui Kate? Ea nu era o proastă, desigur. Și cu toate astea, descoperi că detesta să plece de lângă ea.

– Sunteți foarte amabilă, zise el din nou.

– *Bien sûr*, întotdeauna, zise dulce doamna Wentworth, atâta timp cât iese cum vreau eu.

– Câteva zile atunci, zise el reticent, privirea lui surprinzând-o pe a lui Kate. Doar dacă nu cumva fiica dumneavoastră dorește altcumva?

– Nu dorește, zise tăios Aurélie.

Apoi se întoarse, luă mopsul din brațele fetei și plecă, lăsând-o pe Kate singură cu el pe hol.

Uitându-se după ea, Edward se simți brusc inconfortabil. Avea ciudata senzație că tocmai fusese păcălit în vreun fel de o femeie așa de prostuță și vanitoasă încât părea imposibil. Nu-i plăcea asta.

– Iată o forță a naturii, murmură Kate, privind-o plecând.

– Nu-mi vine să cred că-i mama ta, zise el cu sinceritate.

– Cine ar putea? răspunse Kate. Toată acea frumusețe și acel farmec m-au ocolit cu totul.

– La naiba, Kate, mi-aș dori ca tu să nu...

Se opri și strânse buzele într-o linie fermă.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Să nu ce?

El nu îndrăzni să se uite în ochii ei.

– Nimic, zise el pe o voce încordată. Știi ce părere am. Nu are sens să mă repet.

Ea clătină din cap, cu ochii ei mari ca niște bălți fără fund pe holul slab luminat.

– Știu ce părere avea Edward despre multe lucruri, zise ea încet, și poate am apucat să văd părerea lui despre mine. Dar nu-l cunosc pe Ned Quartermaine.

– Și nu vrei, zise el mohorât.

– Este posibil să ai dreptate, admise ea, unindu-și mâinile în fața ei într-un mod liniștit, ușor cuviincios care lui îi plăcea. Dar nu eu trebuie să decid asta?

El nu răspunse, dar nici nu o părăsi pentru a se întoarce în camera lui cum ar fi trebuit să facă. Ridică însă mâna, doar ca să încremenească cu ea în aer. Tânjea să-i cuprindă obrazul, să o tragă spre el și să-i spună că era de două ori mai femeie decât Aurélie Wentworth putea să spere vreodată că va fi. Că n-avea defecte; cuviincioasă, adecvată și perfectă așa cum era. Că flirtul și lingușelile erau efemere și ușor de găsit, dar că un caracter bun era profund și etern.

Dar ea îl privea cu o precauție nouă. Și apoi, ce ar putea să știe un bărbat ca el despre caracterul bun? Lăsă să-i cadă mâna pe care abia o ridicase.

Tandrețea din ochii lui Kate se ascunse imediat.

– Edward, Aurélie ți-a oferit timp, îl sfătui ea. Nu-i nevoie să pleci din Bellecombe decât dacă devii nefericit aici.

– N-are nimic de a face cu aici sau acolo, zise el încordat. Eu sunt doar... fir-ar să fie, Kate, nu știu ce sunt. Abia știu *cine* sunt. Și ce știu nu-mi place așa de mult.

– Atunci fii altfel, zise ea simplu.

Și cu asta Kate se întoarse și porni în direcția pe care o luase mama ei.

– O, apropo, zise ea peste umăr, cina se servește la ora șapte.

– Kate, te rog..., strigă el după ea.

Ea se întoarse imediat.

– Da?

El ezită un lung moment, prins între cuvintele de pe buze și discernământ.

Măcar o dată discernământul câștigă.

– Erau niște perle, zise el, într-o pungă de catifea albastră. În valiza mea, adică.

– O, da. Confuzia se ridică de pe fruntea ei. Cu o lacrimă din safir. Nancy le-a pus în seiful nostru pentru păstrare. În biroul moșiei. Anstruther este acolo, ți le dă el. Doar cere-i.

Văzu curiozitatea de pe fața ei, dar ea nu întrebă. Nu, se îndoia de el – și de caracterul lui – acum. Nu-și va forța norocul cu întrebări la care poate nu dorea să primească răspunsuri.

Edward încuviință scurt din cap.

– Mulțumesc.

Se priviră o vreme în abisul din hol. Voia să se ducă la ea și să-i spună... *ceva*. Ceva care să o liniștească cu privire la ce simțea el – indiferent ce simțea. Și voia să-i povestească despre perle. Dar nu era sigur ce să-i spună și nu era deloc sigur că ea îl va crede.

Aproape nimeni nu-l credea. Nu când venea vorba de Annie. Și el, Dumnezeu să-l apere, lăsase lucrurile așa. Până acum ambiguitatea i se păruse mult mai bună pentru Annie decât adevărul.

– Mulțumesc, zise el din nou.

Pe chipul ei se citi dezamăgirea. Apoi, cu o altă încuviințare regală și vagă din cap, Kate se întoarse și dispăru pe hol.

O oră mai târziu, după ce-i scrise o scrisoare lui Peters, managerul clubului său, Edward traversă curtea interioară și văzu ușa biroului proprietății închisă din cauza frigului.

Aparent absorbit în gândurile sale, bărbatul stătea cu spatele la șemineul masiv. Unul dintre favoriții lui superbi având spasme în timp ce el scria cu un creion într-un registrul lung, verde.

– Bună ziua, zise din prag Edward.

Anstruther ridică imediat privirea.

– Ah, domnule Edward! Intră, intră.

Cu un zâmbet destul de amabil, lăsă registrul din fetru deoparte. Dar Edward văzu o fărâmă de neîncredere în ochii marelui scoțian.

Zăbovi un moment în prag.

– De fapt este Quartermaine, zise el pe un ton egal. Domnul Fendershot mi-a stimulat în sfârșit memoria.

Peste chipul lui Anstruther trecu un fel de tresărire.

– Da, am auzit de asta, recunoscu el. Înțeleg că ești un om de afaceri.

– Ăsta-i un eufemism politicos, zise Edward. Pot să iau loc?

– Sigur, stai în scaunul Excelenței Sale, zise administratorul. Vrei să bei ceva?

Anstruther deschisese deja sertarul biroului. Când Edward încuviință din cap, scoase o sticlă și două pahare, la care se uită în mod judicios într-o rază joasă a luminii de după-amiază.

– Pentru mine este suficient de curat, zise Edward.

Anstruther nu fu zgârcit cu whisky-ul, umplând două treimi din pahar și împingându-l de pe biroul lui pe al lui Kate.

– Deci doar domnul Quartermaine? zise relaxat Anstruther chiar înainte de a ridica paharul său.

– Spre deosebire de Lord Edward? răspunse el oarecum pufnind. N-am mai răspuns la numele ăsta de mai bine de douăzeci de ani.

– Da, dar ai putea, zise pe un ton egal Anstruther. Unii bărbați ar face-o.

– Un titlu de curtoazie nu valorează nici cât o sticlă plină de pișat, Anstruther, zise Edward, și știm amândoi asta. Și apoi, sunt mulțumit așa cum sunt.

– Ah, și Excelența Sa ce părere are despre acest subiect? întrebă administratorul.

Edward clătină din cap.

– Nu cred că lui Kate – lui Lady d'Allenay – îi pasă de titluri, zise el. Dar nu-i încântată de meseria mea. Ar trebui să plec, Anstruther. Am stat mai mult decât sunt binevenit. O știi la fel de bine ca mine.

– Da? zise administratorul, luând o gură mare din paharul lui. Atunci pleacă.

– Voi pleca – sau am vrut –, dar doamna Wentworth a zis...

– Ah, zise cunoscător Anstruther. Ea este la mijloc? N-aș face-o.

– Pare aproape că improvizează modul în care ignoră dorințele lui Kate.

– Nuuu, deloc, zise Anstruther. Aurélie Wentworth este vicleană.

– Deci mă manipulează? întrebă Edward, ridicând privirea la Anstruther. Mai întâi îmi ordonă să rămân, apoi mă flatează și dă din gene?

Anstruther râse un pic cam mohorât.

– Domnule, bărbați mai buni ca tine au subestimat voința acestei doamne, zise el. În ceea ce privește scopul ei, numai Aurélie Wentworth îl știe. Poate nu are nici un scop.

– O știi de ceva timp, zise Edward.

În ochii lui licări o emoție ilizibilă, dar când vorbi, tonul lui era la fel de egal ca de obicei.

– O, da, răspunse el. Domnișoara Kate era un bebeluș când am venit eu la Bellecombe, și eu eram deja cunoscut pe aici dinainte de asta. Fosta Lady d'Allenay îmi era rudă.

– Da, nașa ta, mi-a zis Kate.

– Da, așa este. O știu pe Aurélie Wentworth de mult și o știu bine. Nu te lăsa păcălit, domnule, doamna este departe de a fi o proastă.

Băură o vreme în tăcere și Edward fu uimit de agerimea lui Anstruther. Era direct și simplu și la vorbă, și la înfățișare. Era exact ceea ce vedeai în fața ta și Edward nu se îndoia că obiceiurile lui de lucru erau la fel de clare.

Pentru un bărbat care, pentru a-și câștiga existența, avea de a face în primul rând cu duplicitatea și disimularea, Anstruther era o schimbare încurajatoare.

– Deci câți sunt acum în casă? întrebă pentru conversație Anstruther, cuprinzând whisky-ul în mâna lui mare.

– Păi, vechiul tău amic Lord Reginald, o dată, zise Edward zâmbind pe jumătate. Lady Julia Burton, cu francezul de Macey și un tânăr pe care... ei bine, să zicem că-l cunosc din vedere.

Administratorul moșiei ridică din sprâncenele stufoase.

– Da, am auzit că și lordul Reginald îți este destul de bine cunoscut.

Gândindu-se la ce să spună, Edward legănă paharul între două degete, apoi îl puse pe birou cu greu.

– Din necesitate, clubul meu este o instituție foarte privată, Anstruther, zise el. Nu poți să fii și profitabil, și exclusivist fără un nivel ridicat de discreție.

– O, da, zise pe un ton egal Anstruther. Domni care doresc să-și toace banii și timpul au mereu nevoie de *asta*. Doamne ferește să se afle ce proști sunt.

Edward râse.

– Dar eu în schimb trebuie să-i mulțumesc Domnului pentru acei proști, răspunse el. Fără ei, eu n-aș fi mai mult de un biet căpitan de armată trăind cu o soldă de nimic.

Anstruther ridică o sprânceană.

– Deci nu joci?

– Nu, pentru că am observat acest viciu din copilărie, zise Edward. Dar unii oameni sunt hotărâți să-și arunce banii pe șansă,

Anstruther, indiferent dacă eu exist. Dacă nu le iau eu banii, un alt individ întreprinzător o va face – și s-ar putea să nu fie onest făcând asta.

– Hmm, zise administratorul fără răutate în vocea sa. Și tu ești? Onest, adică?

Edward făcea absent cerculețe cu whisky-ul din paharul de pe biroul lui Kate.

– Păi, orice altceva ar spune oamenii despre mine, n-am auzit să fi fost numit vreodată un trișor sau un mincinos, zise el. Un nemernic fără inimă, poate – dar greu aș putea pune la îndoială asta, nu-i așa?

– N-ar fi treaba mea să o spun, domnule, răspunse Anstruther.

– Păi, îți pot spune asta, zise Edward. Îl cunosc pe lordul Reginald destul de bine încât să fiu în posesia moșiei care cred că-i vecină cu asta. I-am luat Heatherfields.

– Ah, așa ai făcut?

Anstruther zâmbi larg.

– Era unul dintre motivele pentru care am venit în Somerset. Slavă Domnului că mi-am amintit. Ezită un moment, apoi se lansă. Apropo, Anstruther...

– Da?

Acesta ridică dintr-o sprânceană.

Edward se gândi atent la următoarele lui cuvinte.

– Trebuie să-mi fac griji că Lady d'Allenay va fi... ei bine, *deranjată* de lordul Reginald?

– Hmm, zise Anstruther. Este iar cu vechile lui trucuri, deci?

– Nu i le știu pe cele vechi, zise mohorât Edward, dar nu mi-a plăcut ce am văzut astăzi.

Anstruther trecu cu mâna peste maxilar.

– O, mă aștept ca Kate să se poată ocupa de Reggie. Dar nu știu ce a fost în capul mamei ei, ca să fiu sincer.

– Păi, zise Edward, poate voi mai sta câteva zile. Până la urmă trebuie să văd Heatherfields.

– Da, cineva ar face bine, mormăi administratorul.

– Referitor la asta, Anstruther, îmi pari un bărbat care știe câte ceva, zise Edward. Aș aprecia orice sfat mi-ai da cu privire la readucerea moșiei la starea în care ar trebui să fie.

– Da, păi atunci adu banii de la Londra cu o roabă mare, domnule Quartermaine, zise administratorul, pentru că ai să ai nevoie de ei.

– Așa de rău stau lucrurile? zise Edward. Am bănuit asta când am luat-o. Dar cred că am avut ceva speranțe...

– Păi, abandonează-le, interveni Anstruther. Acoperișul de pe una dintre aripile casei cedează și clădirile exterioare și fermele sunt și mai rău. Pe o fermă nu mai are țărani, nici măcar șobolani. Cred că lordul Reggie nu ți-a spus asta.

– Cel mai probabil nu știe, nu pare să fi acordat prea multă atenție moșiei. Edward oftă. Bine. Bănuiesc că timpul este de partea mea.

– Deci nu vrei să locuiești în ea?

Administratorul redeveni atent. Edward țintui omul cu o privire fermă.

– Moșia este doar o investiție, Anstruther, zise el sigur. După ce locul va fi locuibil, nu o voi mai deranja pe Lady d'Allenay.

Anstruther își ridică umerii masivi.

– Nu-i treaba mea să zic dacă ai deranjat-o sau nu, răspunse el. Domnișoara Kate poate să se exprime foarte bine singură pe această teamă. Dar, dacă urmărești o investiție, Bellecombe ar putea fi interesat ca și extindere și te-am scuti de costurile de reparație – presupunând că ne-am înțelege.

Edward ezită.

– M-am exprimat greșit, zise el. *Investiție* nu este cuvântul potrivit. Am un scop pentru casă, dar nu-i pentru mine.

Anstruther deveni iar neliniștit și Edward căută o cale de a-și clarifica cuvintele când la ușă se auzi un ciocănit puternic și Nancy Wentworth intră într-un vârtej de catifea albastră și bucle roșcate-aurii.

– O, mă scuzați! zise ea când se întoarse și-l văzu pe Edward.

– Eu tocmai plecam, o asigură el.

– O, nu din cauza mea! Domnișoara Wentworth se cocoță pe un colț al biroului lui Anstruther, dar se uita evaluator la Edward. Deci, am auzit că schimbi alianțele?

– Alianțele?

Edward o privi curios.

Pe chipul domnișoarei Wentworth apăru un zâmbi larg.

– Vei fi invitatul mamei, în loc de al lui Kate și – o, asta-mi amintește! – Anstruther, ni s-a cerut o reprezentație după cină.

Și bucătăreasa face faimoasa ei supă de praz. Poate așa va fi mai tolerabil?

Cu o mare grimasă, Anstruther se uită nefericit la fată.

– Cina cu grupul ăla? se plânse el. N-am de ales?

– Desigur! Domnișoara Wentworth se apucase să îndepărteze ceea ce păreau a fi scame de pe umărul hainei lui de stofă. Poți să mergi la Aurélie și să te scuzi. Dar cred că știm amândoi ce rezultat va avea.

Anstruther goni fata.

– Las-o așa, Nan, zise el, ridicându-se din scaun cu un oftat. Quartermaine, mă scuzi. Aș face bine să mă duc să mă îmbrac.

Administratorul ieși din încăpere, luându-și haina din cui.

– Bine, zise domnișoara Wentworth când el dispăru. Să încerc din nou. Întinse mâna, cu zâmbetul ei obișnuit de luminos. Ce mai faci, domnule Quartermaine? Pot să-ți mai spun Edward?

În ochii fetei era ceva cunoscător și el regretă că se răstise la ea mai devreme. Îi luă mâna slabă în a lui.

– Nu poți, zise el, strângându-i mâna afectuos. Nu când suntem în companie, domnișoară. Mă înțelegi?

Zâmbetul ei deveni provocator.

– O, da, zise ea dând drumul mâinii lui, pentru că ai un salon nelegiuit de jocuri.

– Cred că acești termeni sunt un pic redundanți, răspunse el. Și, apropo, cine ți-a spus asta?

Ochii ei scânteiară.

– Reggie mi-a spus, zise ea conspirativ. Și chiar direct. N-a avut nici un scrupul în a-mi spune cât de păcătos ești.

– Și dacă ai avea minte în cap, domnișoară Wentworth, l-ai asculta, zise Edward, la fel și sora ta.

Fata ridică obraznic dintr-un umăr și se dădu jos de pe biroul lui Anstruther.

– Din păcate suntem fetele lui Aurélie Wentworth, zise ea când tocurile îi atinseră piatra, și probabil că n-avem un gram de creier.

Atunci Edward râse. Bănuia că cele trei aveau suficientă minte să dea jos guvernul britanic și era de-a dreptul ridicol ca el să stea să discute despre ticăloșie cu o inocentă de la țară. Se întrebă de ce Anstruther îi lăsase singuri.

Dar nimeni la Bellecombe nu părea așa de scandalizat cum ar fi trebuit să fie, căliți poate de scandalurile care existaseră înaintea lui.

– Păi, eu plec. Domnișoara Wentworth era deja pe jumătate afară pe ușă. *Edward*, ne vedem la cină.

Ultima frază fu aruncată imparțial peste umăr și-i stătea pe limbă să strige după ea și să o mustre. Dar Nancy Wentworth țâșnise după Anstruther, strigându-i să-și amintească să-și dea cu sacâz arcușul.

Edward ieși în umbrele reci ale curții și-i privi stând sub poarta interioară, discutând precum cei mai buni prieteni. Se gândi din nou că-i plăcea locul ăsta foarte mult; îi plăcea camaraderia și cooperarea de aici. Se atașa de Anstruther cel slobod la gură, așa cum se atașa de toți ceilalți de la Bellecombe și-i părea un pic rău că doamna Wentworth și prietenii ei veniseră să strice asta.

Dar apoi, el fusese aici înaintea lor.

Da, era timpul să plece. Știa asta. Nu tocmai rostise aceste cuvinte către administratorul lui Kate?

Și cu toate astea, nici cu jumătate de oră mai târziu, îi scrisese lui Peters pentru a-i da noi indicații. Și mai grăitor, inclusese și o scrisoare către Maggie Sloan. Probabil că se va simți ușurată că terminau, povestea lor fusese o poveste romantică sporadică și actrițele frumoase se așteptau să fie întreținute.

Edward nu făcea însă asta. Și Maggie – ei bine, Maggie nu vărsa lacrimi. Decât dacă era plătită.

Așa că nu, nu pleca de la Bellecombe, nu-i așa? Nu încă. Va rămâne ca oaspete al lui Aurélie Wentworth, încă una sau două zile – doar ca să-l supravegheze pe lordul Reginald Hoke și să se asigure că omul nu intenționa să o insulte pe Kate.

Sau așa își spuse.

Acum se făcuse frig între zidurile castelului și se lăsa repede seara. Cu mintea într-un conflict profund, Edward se întoarse și se intră în casa mare.

Abia atunci, la jumătatea treptelor, își aminti de perlele lui Annie.

Capitolul 10

Dilema lui Kate

Kate trecu prin următoarele câteva zile în mod automat, socializând cu oaspeții ei la micul dejun și la cină, apoi petrecându-și restul zilei prin jur, ocupându-se de îndatoririle față de moșie. Restul le lăsă în seama mamei – care oricum ar fi făcut cum ar fi vrut ea.

Spre eterna ei ușurare, vremea bună continuă și ea reuși să scape de atenția grețoasă a lui Reggie când domnii plecară pe timpul zilei prin văi și păduri în urmărirea păsărilor sălbatice.

Cu piciorul care-și revenise mult și cu clavicula fisurată de partea opusă umărului pentru armă, Edward o surprinse când se alătură grupului de vânătoare – alături de Lady Julia, care, deși nu era atât de îndrăzneață cât să și tragă, își luase însă cizmele și plecase să admire vânătorii. Fuseseră invitați câțiva domni de prin vecinătate, veni și Richard Burnham – nu din vreo iubire pentru sport, bănuia Kate, ci pentru că Nancy o însoțea zilnic pe Aurélie la miezul zilei cu generosul prânz pregătit și împachetat de bucătăreasă.

În conformitate cu dorințele lui Aurélie, coșurile cu mâncare – alături de al doilea cel mai bun porțelan de la Bellecombe, vin alb pentru oaspeți și bere pentru gonaci – erau apoi duse în zona de vânătoare pentru a fi întinse ca un festin mobil pe mese special făcute mobile de către tâmplarul de pe moșie.

Mesele erau acoperite cu cea mai bună pânză irlandeză. Vinul era franțuzesc. Filou stătea în poala lui Aurélie, îmbrăcat cu mica lui haină roșie și mâncând bucățele din farfuria ei, în timp ce câinii de la Bellecombe lătrau protestând pentru că făcuseră toată munca fără a primi vreo răsplată.

Lui Kate i se făcu milă de câini. Totul era destul de ridicol și devenea și mai ridicol prin faptul că Nancy și Aurélie nu se plimbau în căruțe normale cu servitorii, ci cu trăsura cu arcuri a lui

Anstruther, din moment ce el, oricât de irascibil se prefăcea că este, îi făcea toate toanele lui Aurélie, chiar și când se plângea de extravaganța ei.

În apărarea lui Aurélie, Kate fu obligată să admită că mama ei nu se înșelase cu anticiparea comportamentului lui Lady Julia. Până la după-amiaza celei de a doua zile, Julia se întorsese la castel cu brațul petrecut amical prin brațul lui Edward, cu gura căscată la abilitatea mortală a domnului și declarând cu respirația tăiată că el *îi permisese să-i țină arma!*

În mod egoist, Kate voia să îndrepte o armă spre tâmpla lui Lady Julia.

Dar își ținu gura închisă și mâncă destui sitari fierți să-i ajungă până la Buna Vestire.

Neglijat astfel de Lady Julia, Sir Francis își îndreptă tot farmecul spre Nancy. Asta-l făcu să se încrunte urât pe pastorul Burnham, iar pe Anstruther să pară că nu aprobă. *Le comte* răci, lucru atribuit cizmelor ude. Și în ciuda încercărilor și subtile și evidente, Lady Julia nu reușea să-l încolțească singur pe Edward – și arma lui.

Până la urmă, nimeni în afară de Aurélie nu era fericită – și ea era zăpăcită și fericită ca de obicei.

În ceea ce o privește pe Kate, Edward păstră distanța chiar și la masă. Pentru că lăsase în seama lui Aurélie sarcina de a aranja oamenii la masă și meniurile, Kate era irațional enervată de obiceiul mamei de a-i pune pe Kate și pe Edward la capete diferite la fiecare masă și de a-l așeza pe Reggie undeva în apropierea cotului lui Kate.

Puteai să concluzionezi că Aurélie nu pricepea cum definea Kate o zi rece în iad.

Până și servitorii începuseră să observe. Vestea despre logodna ruptă dintre Kate și Reggie fusese bârfa satului și la Bellecombe și la Heatherfields timp de două săptămâni. Acum bârfitorii începuseră să cântărească posibilitatea unei împăcări. Kate o vedea în ochii lor și asta o îngrozea.

Lucrul fu confirmat când ea și doamna Peppin se întorceau într-o după-amiază din sat pentru că menajera avusese nevoie de o livră de ceară de albine și de niște ulei din semințe de in pentru a hidroizola cizmele contelui.

– Și niciodată n-a existat un valet mai neglijent ca omul lui de Macey, domnișoară, se plângea doamna Peppin în timp ce Kate

ocolea cu trăsura piatra fatală a lui Edward și o lua în sus pe deal. Știe să lustruiască o cizmă, asta recunosc, dar este un individ care n-a cunoscut niciodată o băltoacă!

– Peppie, cred că în după-amiaza asta, când vine Fitch să-i scoată firele domnului Quartermaine, ar trebui să-i cerem să îl consulte pe conte. Kate se uita peste capul calului ei. Nu-mi place tusea lui.

– În după-amiaza asta, eh? Doamna Peppin pufni. Bine. Eu zic că domnul Edward o să strângă imediat. Și nimeni nu va fi mai mulțumit decât lordului Reginald să-i vadă spinarea.

Kate zâmbi de parcă nu se gândise deloc la plecarea lui Edward.

– Sugerezi că Reggie are planuri cu Lady Julia, Peppie?

– Domnișoară Kate! Doamna Peppin îi aruncă o privire disprețuitoare. Domnul Edward nu-i acordă atenție ăleia. Ea-l adulmecă la fel ca mopsul ăla ce aleargă după mama ta. În ceea ce-l privește pe lordul Reginald, cred că știm după cine umblă.

Kate îi aruncă o privire întunecată menajerei.

– Peppie, doamna Shearn a bârfit cu tine acum? Când îl plăteai pe domnul Hastings pentru ceară?

Chipul doamnei Peppin se îmbujoră furios.

– Ea vorbea, recunoscu menajera, și eu o ascultam.

– Ah, îți mulțumesc pentru această distincție fină! zise Kate. Și despre ce *anume* vorbea femeia?

Menajera ezită.

– În sat se vorbește că lordul Reginald s-a întors, recunoscu ea, și se speculează mult dacă v-ați împăcat.

Kate aproape că se întoarse în locul ei.

– Sper că i-ai scos repede asta din cap.

Doamna Peppin dădu din cap.

– N-ai cum să descurajezi bârfele, zise ea pe un ton egal, când există oameni dispuși să creadă.

– De ce i-ar păsa cuiva? întrebă neîncrezătoare Kate.

– E vorba de Heatherfields, domnișoară, zise menajera, care s-a dus de râpă și e ruinat. Un sat suferă când un mare conac stă gol. Sunt mai puțini care au de lucru, se cumpără mai puține lumânări, mai puțină făină și mai puțin săpun. Toate adunate fac rău, domnișoară Kate.

– Și Reggie este fermecător, zise în șoaptă Kate. La asta s-a ajuns.

– Nu cred că-i vorba despre asta, zise cugetând doamna Peppin. O, este cel mai mare seducător ce a trăit vreodată, dar toată lumea știe că el a lăsat lucrurile să ajungă așa. Nu, cred că-i vorba de tine, domnișoară. Cred că satul ar vrea din nou o familie adevărată la Bellecombe.

O familie adevărată.

Kate bănuia că ea și Nancy nu erau așa ceva, nu în ochii satului. Nu, ei voiau un lord al conacului cu cizmele ridicate lângă foc și vreo șase copii care să-i poarte numele. De parcă ea nu voia același lucru.

– Îmi pare rău că am fost așa o dezamăgire pentru tot ținutul, zise cu amărăciune Kate. Mă întreb ce ar vrea să fac? Să răpesc un soț?

La asta doamna Peppin puse mâna pe mâneca ei.

– O, domnișoară, nu o lua așa, zise ea. Nu există suflet care să nu îți vrea binele. Sigur știi asta?

– Da, bănuiesc. Kate ajunse în vârful următorului deal și struni un pic trăsura înapoi. Dar Reggie? Pe bune?

Doamna Peppin tăcu un moment îndelungat.

– Am auzit că domnul Edward are o ocupație urâtă, zise ea un pic cam prea nepăsător.

– Într-adevăr. Kate simți cum i se subțiază buzele. Deține un salon de jocuri.

– Și asta-i foarte păcătos, am înțeles? zise speculativ menajera.

– Păi, nu e ca și cum ar fi Circe strigând de pe stânci pentru a ademeni bărbații la pierzanie, zise Kate. Se duc de bunăvoie. Dar da, este păcătos. Sunt sigură că nu ar trebui să-l cunoaștem. Dar mamei nu-i pasă câtuși de puțin de asta – și nu sunt sigură că mie îmi pasă. Știu că ar trebui, dar...

Lăsă cuvintele să se stingă. Chiar nu avea cum să-i explice nici măcar dragii de Peppie cum se simțea. Rănită. Dezamăgită. Învinsă. *Păcălită.*

Cu toate astea, nu fusese păcălită decât de ea însăși. Edward o avertizase deseori. Nu știuse *cine* era, dar păruse să simtă *ce* era.

Din câte știm, Lady d'Allenay, zisese el, *sunt un om foarte rău.*

Fusese primul dintre multiplele lui avertismente. Despre caracterul lui. Despre trecutul lui necunoscut. Și cu toate astea, ea nu ascultase. Într-adevăr, nici măcar nu-i părea rău că nu ascultase!

Doamne, ce se întâmpla cu ea?

Doar cu câteva zile în urmă, Kate îi spusese pe hol că nu-l cunoștea pe Ned Quartermaine. Dar asta era o minciună, nu-i așa?

Îl știuse de la bun început. Îl cunoscuse *intim*. Se dusese în patul lui știind că avea un caracter îndoielnic, pentru că i-o spusese el. Și dacă ar mai avea ocazia, se pare că ar face-o din nou.

Doamna Peppin oftă adânc.

– Deci nu te lasă inima să-l ierți pe lordul Reginald? zise ea. Știu că nu-l iubești, domnișoară, și că a greșit, dar...

– Dar ar trebui să mă mulțumesc? o întrerupse Kate. O, Peppie! Nu și tu?

– Nu să te mulțumești, drăguță. Doamna Peppin puse o mână între omoplații lui Kate și făcu cercuri cum făcea deseori în copilăria lui Kate. Dar Heatherfields a fost în mâinile familiei lordului Reginald de aproape la fel de mult timp de când Bellecombe este în a ta. Și apoi, știu că vrei copii. Și cum altfel să-i obții dacă nu te duci la Londra și nu-l accepți pe domnul Edward?

– Să-l accept pe Edward? Kate simți amenințarea caldă a lacrimilor grele. El... Doamne, Peppie! Nu m-a cerut. Și... Dumnezeule, un proprietar de salon de jocuri? După toate prin câte a trecut Bellecombe? Nu-i însăși antiteza a ceea ce ne trebuie?

Doamna Peppin doar mormăi.

– Eu zic că-i momentul ca niște bani să vină spre Bellecombe, în loc să se scurgă, zise ea superficial. Bărbații Wentworth, mă scuzi că o spun, sunt buni doar de la brâu în jos. Și apoi, nu-i treaba nimănui, decât a dumitale.

Dar nu era doar treaba lui Kate, nu-i așa?

Chiar dacă Edward era interesat de ea, cum rămânea cu perspectivele lui Nancy? Nancy, care-și dorea cu disperare să fie soția unui pastor. Un scandal n-ar ruina această perspectivă? Și cum rămânea cu mătușa Louisa cu trei fete mici care nu debutaseră încă? Și indignarea sigură a unchiului Upshaw?

Poznele lui Aurélie reprezentau suficiente probleme pentru lordul și Lady Upshaw, dar dacă Kate – capul familiei Wentworth și cea pe care se bizuiau pentru a se comporta rațional – o, dacă *ea* s-ar căsători așa de scandalos...

Ei bine, nici nu se punea problema.

Cum tocmai spusese, Edward nu o ceruse, nici nu avea să o facă. Însăși ideea era o nebunie. Și apoi, în viața unui asemenea bărbat nu exista loc de căsătorie, darămite de copii. Dar tot era un adevărat bărbat – chiar foarte adevărat, dacă era să judece ea. Și, chiar

dacă și o debutantă prostuță putea să-și dea seama că Edward nu era genul cu care să te măriți, n-ar putea el – cu un pic de convingere – să revină în patul ei?

Trebuiau restul zilelor ei să fie nu doar sterpe, dar și mai rele?

Kate se gândi din nou la rochia sclipitoare adusă de mama ei de la Paris; la decolteul adânc și la modul în care corsetul prea strâns îi ridica sânii. Doamne, dacă asta nu era convingere, nu știa ce era.

Apoi, dându-și seama de panta periculoasă pe care o luau gândurile ei, Kate închise ochii. Doamne, jocurile de noroc și ticăloșia sărăciseră copilăria ei și întreaga moșie. Acum chiar avea de gând să se urce în pat cu așa ceva?

Dar data trecută nu se urcase, nu-i așa? Edward o condusese pe moliciunea așternuturilor din pat, venind deasupra ei ca un prădător mlădios, auriu...

– Oricum, zise doamna Peppin, de parcă-i citea gândurile, ăla-i un bărbat frumos cum n-am mai văzut – și l-am văzut gol adică. Nu are un șarm real, desigur. Dar șarmul nu ține de cald unei femei noaptea.

– Peppie, zise încordată Kate, nu mă ajuți.

– Păi, Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, zise doamna Peppin, și eu dacă aș fi tânără ca dumneata, domnișoară, m-aș ajuta cu acest bărbat.

– Peppie. Kate duse o mână peste ochi. Asta-i scandalos.

– Da, poate, zise menajera, dar, domnișoară, nu-mi spune că nu te gândeai la asta.

Kate nu-i spuse. În schimb, iuți pasul spre casă.

Deci toată lumea se aștepta ca ea să facă lucruri logic, nu-i așa? Să se mărite cu Reggie și să se bucure că escrocul o voia? Ei bine, n-aveau decât să se ducă dracului cu toții. Începea să obosească să fie de încredere, predictibilă și rațională.

Se va duce acasă și va încerca rochia – *fără* șalul alb.

O să se facă de râs.

Din nou.

Ilustrul grup de la Bellecombe ajunsese la vioiul număr de doisprezece la cină în acea seară. Pentru că marea casă avea obiceiul de a întreține nobilimea locală cu asemenea ocazii, fuseseră invitați câțiva vecini. Și, desigur, Aurélie ceruse iarăși prezența obligatorie a lui Anstruther.

Se așezară bine dispuși la cină. Edward se trezi între Lady Julia și soția moșierului Cockram, pe care o cunoscuse în trecere în ziua în care o stânjenise pe Kate în salonul ei. Ca de obicei, mopsul era sub masă la picioarele doamnei Wentworth, ridicându-se din când în când să adulmece podeaua. Edward începea să priceapă cum își menținea doamna corpul zvelt.

Pe timpul mesei, ascultă atent pălăvrăgeala Juliei, dar se plictisi și nu reuși să se abțină din a-și întoarce privirea în direcția lui Kate. Își dădu seama că începuse să se obișnuiască cu modul ei simplu de a se îmbrăca – și, dacă l-ar fi întrebat, i-ar fi spus că o prefera așa.

Dar asta era înainte de a vedea rochia verde cu auriu care-i descoperea umerii fermecători, îi învăluia talia suplă ca o a doua piele și... ei bine, n-aveai cum să ai liniște când observai ce efect avea cu restul atributelor ei frumoase.

Nu era singurul care o admira. Chiar înainte ca grupul să se așeze la cină, lordul Reginald alternase între a trece cu privirea leneș – aproape posesiv – de sus până jos pe corpul lui Kate și a arunca priviri întunecate în partea cealaltă a camerei, spre Edward.

Îmbufnarea lui Reggie era ultima dintre preocupările lui Edward; din punctul lui de vedere, individul nu era mai mult decât o bătaie de cap. Dar apoi grupul se reuni în salon și Lady Julia se sprijini de el într-un nor de parfum prea dulce.

– Domnule Quartermaine, crezi că vor forma o pereche? murmură ea, gesticulând discret spre perechea care stătea singură într-un colț privat. De Macey crede că nu, dar Sir Francis a pariat douăzeci de lire cu el.

Edward simți cum coloana îi devine rigidă.

– Poftim?

Zâmbetul lui Lady Julia se întinse.

– Lady d'Allenay și lordul Reginald, clarifică ea. Am fost avertizată, știți, de mama ei, și înainte să plecăm din Londra. Bănuiesc că familia speră la o împăcare. Am înțeles că biata fată n-a avut nici un alt pețitor în ultimii ani.

– Dacă-i adevărat, zise el încordat, atunci fără îndoială că este alegerea ei.

– Așa credeți? întrebă Lady Julia, luând un pahar de madeira când Jasper trecea cu o tavă. Se spune că ea dorește să se mărite.

Este nevoie de un moștenitor pentru titlul de baron. Cred că mama ei spera ca poziția ei față de Reggie să se fi îndulcit.

Chiar atunci, printre multiplele lingușeli ale lui Nancy Wentworth, o vecină se așeză la pian și interpretă o piesă exuberantă. Doamna Wentworth ordonă într-o clipită să fie strânse covoarele și în curând unul dintre domni o conducea pe domnișoara Wentworth într-un dans de țară vioi. Doamna Wentworth încercă să-l tragă pe ringul de dans cu ei pe Anstruther, dar marele om clătină din cap. Doamna își îndreptă atenția către de Macey, care-i făcu vesel pe plac.

– Ce pitoresc! O distracție rurală. Julia îndreptă cotul spre Edward. Să le arătăm cum se face la oraș, domnule Quartermaine?

– Nu cred, zise el laconic. Încercați cu Sir Francis.

Sir Francis cu ochii lui negri se apropia. Lady Julia îi mai aruncă o ultimă privire, încruntându-se vag, apoi îl abandonă pentru oferta mai bună, punându-i în mână paharul ei.

Edward oftă în gând, apoi se întrebă de ce făcuse asta.

Lady Julia era fix genul lui de femeie, o văduvă frumoasă cu suficiente cunoștințe cât să-l distreze în pat și suficient pragmatism să știe că el nu s-ar căsători niciodată cu ea.

Ar fi trebuit să fie ideal. Și pentru o clipă, Edward chiar încercă să se convingă să se ducă după ea. Forțându-și privirea să o urmărească în timp ce ea făcu o reverență și se balansa, cu ochii scăpărând drăguț, Edward bău vinul Juliei și se gândi la ce renunța că nu băga în seamă aluziile ei. Dar apoi atenția îi fu atrasă de un fulger verde smarald și gândul se pierdu.

Cu buzele un pic cam strânse, Kate îi permitea lordului Reginald să o conducă printre dansatori. El simți cum se înfurie, apoi se controlă. Era gelos și nu avea nici un drept să fie. Reggie era duplicitar și leneș, dar nu era rău, se gândi el.

Existau domni mai răi. *Mult* mai răi.

Adevărul era că Edward își disprețuia mare parte din clientelă. Jucătorii decenți – bărbați precum de Macey, cu care puteai să stai jos, să savurezi o băutură și o conversație inteligentă – erau rari. Mai rău, nu erau profitabili. Până acum se uitase la Reggie cu disprețul obișnuit. Dar începea să-l urască realmente.

Nu încercă să se păcălească de ce. Dar în același timp știa că nu avea ce să facă; că nu o putea ajuta semnificativ pe Kate decât dacă păstra distanța.

Kate dansă cum făcea totul, cu grație, competență și puține înflorituri. Rochia pe care o purta, cu culorile ei îndrăznețe și corsetul decoltat, nu era făcută pentru o debutantă. Era o rochie îndrăzneață pentru o femeie curajoasă; una care știa ce voia.

Știa Kate ce voia?

Îl voia pe lordul Reginald Hoke? Îl iubise cândva?

Julia sugerase că ea dorea să se mărite. Era adevărat? Kate îi dăduse altceva de înțeles; că mariajul era un risc pe care prefera să nu și-l asume. Nici măcar atunci nu era sigur că o crezuse. Acum era mai convins ca niciodată că nu o credea.

Edward o urmări până când muzica se opri, amintindu-și cum se mișcase sub el în pat, cu aceeași grație minunată și hotărâre. Și pentru o clipă avu aceeași senzație dureroasă de pierdere; sentimentul că alunecase în ceva adânc din care putea să nu mai iasă vreodată.

De când își recuperase memoria se chinuise să redevină el însuși. Rece. Distant. Civilizat la exterior, dar nemilos la interior. Cu toate astea, uneori simțea că natura lui încerca să se miște precum pietrișul liber sub picioarele lui.

Știa că senzația nu va dura; că era ce era și că până și afecțiunea lui pentru Maria nu-l schimbase. Nici sentimentele pentru Kate nu o vor face – indiferent care erau acestea. Prefera să nu le analizeze prea atent.

Reggie îi prinsese mâinile lui Kate și o învârtea prin încăpere. Bine. Un soț. Avea nevoie de un soț, se gândi el. Merita unul. Un om bun și amabil.

Dar nu-l merita pe el. Nu, nu s-ar potrivi.

Și cu siguranță merita unul mai bun ca lordul Reginald Hoke.

Când muzica se termină, Kate se îndepărtă cu fața îmbujorată de Reggie. El se întinse și-i puse o șuviță liberă de păr după ureche. Aurélie Wentworth puse un braț afectuos în jurul fetei ei mai mici și-i șopti ceva. Nancy râse, se retrase și-l luă pe Reggie de braț pentru a-l trage mai aproape.

Cei trei păreau foarte veseli, de parcă împărțeau un secret fericit din care el nu va face niciodată parte. Aici la Bellecombe, până și doamna Wentworth evoca ceva din acea mulțumire domestică de care el se bucurase pe durata recuperării lui. Înainte să știe cine și ce era.

Acum era un alt străin ce privea în interior, un om dur care trăise o viață brutală. Nu aparținea acestui paradis liniștit și frumos. Grația era irosită pe unul care el, oricât tânjea el după grație. Sau oricât tânjea el după Kate, simbolul grației.

Se opri din gândurile lui patetice pentru a privi în spate. Kate dispăruse – bănuia el că pe una dintre ferestrele ce dădeau spre grădina formală de trandafiri pentru că draperiile ce o acopereau încă se mișcau. Brusc, simți o căldură intensă lângă el și se întoarse și o văzu pe doamna Wentworth lângă cotul lui, cu zâmbetul ei irezistibil în colțul gurii.

– *Ça alors*, domnule Quartermaine, nu dansați?

– Rareori, zise el. Mă invitați?

Ea râse, un sunet ușor de tril.

– *Vraiment*, domnule, cuvântul a *invita* pare mult prea inofensiv pentru a fi aplicat unui bărbat cu o privire așa de sumbră. *Inviți* un leu la cină?

– Dumneavoastră m-ați invitat, sublinie el.

Ea chicoti de parcă el era cea mai inteligentă ființă de pe pământ.

– Este adevărat, recunoscu ea. Ah, văd că Fitch s-a ocupat de firele dumneavoastră! Acum aveți doar o cicatrice care să confere farmec chipului dumneavoastră frumos.

– Un bărbat ca mine, zise el direct, probabil că ar trebui să-și ia farmecul de unde poate.

Doamna Wentworth dădu din umeri, apoi înclină cochet capul.

– *C'est bien*, murmură ea, studiindu-i fruntea. Cred că erați *prea* chipeș înainte.

Edward luă o gură lungă, lentă din vinul pe care-l ținea și se gândi atent la următoarele lui cuvinte.

– Doamnă Wentworth, zise el încet, flirtați cumva cu mine?

Ea râse, dar fu un râs neliniștit.

– Și dacă aș face-o?

– Atunci v-aș mulțumi pentru complimentul făcut, zise el, lăsând jos paharul Juliei cu un sunet tăios, și v-aș spune că poate ar fi mai bine să mă întorc la Londra.

Ochii ei frumoși se măriră alarmați.

– *Non*, zise ea, prinzându-l de braț. Nu trebuie să plecați! Nu încă!

– Nu *trebuie*? Se uită în jos la degetele subțiri, palide, strânse pe mâneca hainei lui ca niște gheare frumoase. Astea sunt niște cuvinte puternice, *madame*.

Ea-i dădu drumul la braț.

– Poate, dar eu cred că mă tachinați, zise ea cu genele coborâte. Veți rămâne, *da*? Văd o disponibilitate reticentă în ochii dumneavoastră. Sunt recunoscătoare. Am nevoie de dumneavoastră, domnule.

– Nu-mi pot imagina de ce, zise el. Aveți o clică de admiratori, *madame*.

– Nu de o clică am eu nevoie, zise ea, aruncând o privire piezișă spre Reggie. Domnule, mă tem că am adus un șarpe în casa fetei mele. Poate mă puteți ajuta – *zut*, care-i fraza? Să păzesc poarta?

Edward ridică dintr-o sprânceană cu o expresie care de obicei agita clienții și personalul. Doamna Wentworth era făcută dintr-un material mai puternic și doar dădu din gene.

– Explicați-vă, zise el.

Doamna înghiți cu putere, gâtul ei de lebădă mișcându-se.

– Este vorba de lordul Reginald, șopti ea. M-a convins să-l aduc aici cu lacrimi și promisiuni de adorare. Dar acum am aflat – *ma foi!* – că a pierdut totul sau aproape totul. Mai rău, a pierdut Heatherfields. Către dumneavoastră.

Edward o privi un moment într-o tăcere de piatră.

– L-am luat corect, *madame*, răspunse el într-un final, și în termeni cavalerești. Să nu fiți așa de îndrăzneață – sau nebună – să-mi cereți compasiune. Nu o veți obține.

– *Mais non*, nu cer, răspunse ea grăbită. Eu doar vă cer...

În acel moment, Reggie veni lângă ei. Edward văzu peste umărul lui cum Nancy Wentworth se uita cu consternare la mama ei.

– Ai grijă cu ea, Quartermaine, zise mieros Reggie, petrecându-și brațul prin al doamnei Wentworth. Până și tu s-ar putea să-ți fi găsit nașul cu *Madame* Cuceritoarea.

Doamna-l pocni aproape dureros.

– Reginald!

El zâmbi și îl scrută cu privirea pe Edward.

– O, poate că alintă puișori ca Sir Francis, zise el chicotind, dar la micul dejun mănâncă bărbați răi.

– Cred că mă descurc, zise Edward.

Apoi înclină încordat din cap către doamna Wentworth și plecă. Se învârti prin cameră, observând în timp ce făcea asta că doamna își aplecase capul spre al lui Reggie de parcă-și făceau vreo confidență.

La ce se referise doamna Wentworth? Era un truc în numele lui Reggie? Sau era realmente îngrijorată? Femeia părea ultima persoană de pe pământ care să fie altruistă. Dar apoi, ce știa el despre ea?

Prea puțin îi păsa în acel moment. Se strecură pe după una dintre draperiile grele din catifea și deschise o ușă. Grădină avea formă de cerc, în centrul ei se afla o urnă masivă din marmură din care țâșnea apă de ploaie în straturile de trandafiri. Aceasta era înconjurată de un fel de banchetă circulară care, vara, ar fi oferit o priveliște minunată.

Acum însă nu oferea decât posibilitatea de a degera. O găsi pe Kate tremurând printre trandafirii muribunzi.

– O să îngheți de frig aici, zise el, dându-și haina jos, și o să distrugi complet visurile lui Reggie.

Kate râse isteric.

– Din cauza lui Reggie sunt aici afară, naiba să-l ia!

– Măi, ce limbaj, zise blazat Edward. Puse delicat haina în jurul umerilor ei. Gata. Mai cald?

– Mulțumesc, zise ea pufnind.

– Acum, insistă el cu blândețe, ce a făcut Reggie?

Ea ridică mâinile.

– O, mă roagă să dansăm, să ne plimbăm la lumina lunii, să jucăm piquet și să vorbim despre ce a fost, zise ea. Pe scurt, vrea ca mie să-mi *pese încă*. Și mie nu-mi pasă – ceea ce lui i se pare foarte nepoliticos. Și asta-l face țâfnos. Mă întreb câți bani datorează. Cred că o sumă destul de disperată.

Edward era sigur că ea avea dreptate, dar nu spuse asta. Departe de el să spună tristul adevăr despre datoriile lui Reggie.

Oftând, Kate se aplecă pe bancă, peste genunchi. Rămas fără alternativă – și fără dorință reală de a face altfel –, Edward i se alătură. Sigur că va regreta mai târziu, puse un braț în jurul umerilor ei și o trase lângă el.

Kate se băgă în el și tremuratul se mai atenuă. El se temea că înfrigurarea ei se năștea atât din oboseală, cât și din cauza frigului.

– Oamenii ăștia, zise el sumbru, te extenuează.

– O, Edward. Nu-i asta. Nu-s așa de slabă de înger.

– Atunci lordul Reginald Hoke, zise el, te extenuează. Aș vrea să-l altoiesc cu biciușca mea pe câinele ăsta imprudent.

– O, nu-l băga în seamă pe Reggie, zise ea. Sunt doar obosită. Am avut o zi dificilă chiar dinainte ca el să înceapă cu smiorcăiala lui.

Instinctiv o strânse mai aproape.

– Ce s-a întâmplat?

Ea râse iarăși în mod curios.

– Am dus-o pe Peppie în sat pentru comisioane, zise ea, și am găsit că toată lumea speculează dacă eu mă mărit în sfârșit cu Reggie.

– Mă tem că sătenii nu te cunosc la fel de bine cum cred ei, murmură Edward, dacă-și imaginează că ești un preș care să fie călcat.

– Într-adevăr. Oftă exasperată. Oricum, după aceea am venit acasă am descoperit că am pierdut doi miei din cauza pneumoniei și o scrisoare pe biroul meu de la unchiul Upshaw. Uitasem, Edward. Uitasem că-l invitasem. Vine, dar fără mătușa Louisa.

– La naiba, mormăi el. Kate, ar trebui să plec.

Peste grădina de trandafiri atârna o tăcere grea.

– O, zise ea moale. O, Edward. Mi-aș dori să nu pleci.

– Știu câte ceva despre lordul Upshaw, o avertiză Edward. Este un conservator înverșunat și dificil.

– ...și un infailibil moralist, adăugă Kate, dar îl iubesc. Și-l respect foarte mult.

– Va fi nemulțumit să dea de unul ca mine la Bellecombe, o avertiză Edward.

Sub greutatea hainei lui mari, ea dădu din umerii ei slabi.

– Nu-i place de nici unul dintre prietenii lui Aurélie, zise ea pe un ton egal. Nu ești aici ca oaspete *al ei*?

De fapt, era.

Și din nou se întrebă ce punea la cale mama lui Kate. Pentru o femeie care-și petrecea diminețile în pat până la prânz și după-amiezile lenevind cu mopsul ei mirositor, părea încă o intrigantă fără limite.

– Kate, zise el încet, îmi pare rău dacă am părut... *dur* în ultima vreme. Dar asta ar fi trebuit să se termine. Țin la tine – mult – și din cauza asta...

– O, te rog nu pleca, zise Kate. Știu că n-ar trebui să-ți cer asta. Dar o să mă simt îngrozitor de copleșită numeric dacă pleci.

– La naiba, Kate, toată lumea se așteaptă să te măriți cu acel bărbat? întrebă ursuz Edward. Și Upshaw?

Ea clătină din cap.

– Da pentru toți. Și *nu* pentru unchiul Upshaw. Nu i-a plăcut niciodată de Reggie. Cred că a fost mulțumit când am rupt logodna.

Edward își aplecă capul și-și lipi buzele de fruntea ei un moment îndelungat. Era un sărut de alinare și ea nu-l respinse.

– Kate, murmură el în sfârșit, îmi doresc să nu fi venit aici.

– Păi, n-ai venit, nu-i așa? zise ea tăios. Eu te-am doborât.

El își dădu seama că o rănise – și probabil că nu pentru ultima oară.

– Nu te mai învinovăți pentru asta, zise el cu blândețe. M-am bucurat de vacanța de la...

Nu putea găsi cuvintele. Un om nu putea să evadeze de el însuși; nu mult.

– Ce? zise ea. Ce vrea să însemne asta?

– Nimic, zise el, strângând-o ușor de mână. Arăți fermecător în seara asta, Kate. Rochia asta... ei bine, n-am cuvinte, serios.

Cu capul încă pe umărul lui, Kate râse înăbușit.

– Am purtat-o cu gândul de a te seduce, mărturisi ea pe o voce înceată. Dar asta nu pare a fi seducție.

Și totuși, era. Era cel mai periculos fel de seducție. Genul care-l făcea pe un bărbat să tânjească, să-i fie dor, să aibă regrete și să-și dorească lucruri pe care n-ar trebui să le aibă niciodată.

– Ah, Kate, zise el sărutând-o din nou pe frunte. Suntem niște nebuni.

– Poate, zise ea.

Și nu mai păru nimic de făcut decât să o sărute. Să-și asume acel îngrozitor risc de a o răni și mai mult. Și apoi, Kate surprinsese resemnarea din vocea lui și ridicase deja capul de pe umărul lui. Așa că Edward îi ridică bărbia cu un deget și-i atinse buzele cu ale lui.

– *Kate*, șopti el.

Brațul lui Kate urcă și se curbă în jurul gâtului lui și sărutul crescu în ceva mai fierbinte și dulce. El simți cum ei i se taie respirația. O atinse la îmbinarea buzelor, apoi le deschise cu limba, intrând în ea pentru a-și împleti limba cu a ei.

Ea scoase un sunet dulce de plăcere, înfigându-și unghiile în lâna gulerului hainei lui. Avea un gust acrișor, ca vinul, și mirosea a săpun și a iarbă proaspăt tunsă. Curată și pură.

Da, seducție de genul cel mai rău. De genul inocent, creată perfect pentru a ademeni un bărbat care nu cunoscuse decât depravarea. Orice femeie plătită putea să seducă un bărbat cu corpul ei și cu trucurile ei; unele ar face-o doar ca să dovedească că pot. Dar asta era o seducție din inimă. O dorință așa de profundă încât intra ca o țăruș în sufletul lui.

Își mișcă sinuos limba alături de a ei, cu o mână încă pe curbura feței ei și simți cum se aprinde sub atingerea lui. Mâna ei apăsa peste inima lui, încălzindu-i pielea prin mătasea vestei. Încercă să rămână cu mintea la ușă, să fie atent la orice sunet, dar fu inutil. Îl îneca în dorință.

Dar Kate fu cea care întrerupse sărutul și se retrase, respirând mai precipitat.

– Kate? murmură el, cercetându-i chipul în întuneric.

– Vino în patul meu la noapte, zise ea repede.

El își simți deja sângele fierbând. Mădularul întărindu-se. Voința de a refuza dispărând.

Edward trecu cu buzele peste ale ei.

– Da, șopti el. La miezul nopții?

Ea încuviință din cap.

– Aș face bine să mă întorc înăuntru, zise ea depărtându-se. Vei veni? Te-am sedus?

El simți cum zâmbește în întuneric și măcar de data asta nu fi amărăciune în asta.

– Kate, m-ai sedus din clipa în care am deschis ochii la Bellecombe.

– Edward, zise ea încet, nu trebuie să spui asta. Știu că nu sunt...

– Frumoasă? zise el cu blândețe. Kate, frumusețea ta este liniștită. Elegantă și grațioasă. Și indiferent cât de puțin vom fi amanți, aș aprecia dacă nu mi-ai spune ce să cred.

– Bine. Se pare deci că știi ce vrei. Ea porni spre ușă, dar se opri pentru a privi în urmă la el prin întuneric. Edward, ești foarte bun, șopti ea. Și te cunosc. Iartă-mă că am spus că nu.

– Kate, iubire, eu nu sunt acel bărbat, zise el. Bărbatul care a deschis ochii și ți-a văzut fața. Bărbatul care te-a tachinat și a flirtat așa de fără griji cu tine. Nu-s eu; nu voi fi niciodată. Deci te-am indus în eroare. Și-mi pare rău pentru asta.

Kate clătină lent din cap.

– Poate că ai lăsat ca munca ta – sau trecutul tău – să determine cine crezi că ești, zise ea cu vocea ușor tremurată. Dar în tine există un alt bărbat. Știu. L-am văzut.

– Ai văzut un bărbat cu capul spart.

Ea râse slab.

– Nu, doar cu un cucui, răspunse ea. Te-am văzut *Ned* Quartermaine. Și ești un bărbat foarte decent.

Dar nu era. Nici nu era suficient de domn pentru a o corecta. Mai mult, n-ar fi fost de nici un folos. Kate era pe jumătate îndrăgostită de el. Sau măcar îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită.

Dar Kate îl făcea pe Edward să-și dorească să-și fi trăit viața un pic diferit. Să nu fi renunțat la gradul din armată în așa o furie, să nu urmărească cu furie ceva ce nu fusese niciodată menit să aibă. Până și fiul bastard al ducesei de Dunthorpe avusese o șansă de a duce o viață decentă.

Dar el ucisese această șansă și – într-un acces de suferință și furie de om tânăr – se transformase în ceva nu foarte diferit de ceea ce fusese tatăl său.

Și acum acel bărbat se ducea în patul lui Kate. Era imoral. Intențiile lui nu erau onorabile. *El* nu era onorabil.

Se ridică și se duse la lampa de lumină, apoi scoase ceasul de buzunar.

Se părea că miezul nopții nu putea să vină mai repede.

Capitolul 11

O întâlnire romantică

– Kate, ar trebui să ai o servitoare adevărată, zise Nancy, trecând cu peria prin părul surorii ei. O cameristă, adică. Cum mama o are pe Tillie.

– Poftim, cineva care-i plătită să-mi asculte istericalele? Și să ridice pantofii pe care-i arunc prin cameră? Râzând, Kate ridică privirea din oglindă. Nu. Te am pe tine, Nancy. Pentru moment.

– Pentru moment, fu de acord sora ei, trecându-i din nou cu peria prin păr.

Nancy stătea în cămașa ei de noapte și în halat chiar în spatele lui Kate, cu părul ei de un blond-roșcat luxuriant atârnând pe spate în bucle rebele, scânteind la lumina focului în timp ce pieptăna părul aranjat neobișnuit de elaborat al lui Kate.

Ea și Nancy mereu se descurcaseră așa, pieptănându-se pe rând și desfăcând și descheind ce trebuia descheiat. Kate era croitoreasa, expertă în a înlocui nasturi și a cârpi rupturi. Nancy se pricepea la panglici și culori, deseori declarând râzând că, dacă Kate ar fi fost lăsată să facă cum voia ea, s-ar îmbrăca pur și simplu în nuanțe de maro ca să nu fie nevoie să asorteze nimic.

Ținând cont de toate astea, o cameristă păruse o extravaganță inutilă. Așa că, la finalul unei seri târzii – dacă trecea cu mult peste ora de culcare a dragii Peppie –, erau mereu doar Kate și Nancy.

Nancy găsise un ac de păr rătăcit la ceafa lui Kate și încerca să-l elibereze.

– Cum ți s-a părut Aurélie în seara asta? întrebă ea pe un ton egal.

– Ooo, asta-i o întrebare grea, zise Kate, privind-o în oglindă. Per ansamblu, s-a purtat surprinzător de bine. Nu flirtează *prea* scandalos cu vreun domn, nici nu bea prea multă șampanie. Și nu mi-l mai bagă pe Reggie pe gât.

– Încă insistă să vă așeze unul lângă celălalt la cină, sublinie Nancy, aruncând acul de păr pe masa de toaletă a lui Kate.

– Da. Kate oftă. Mai este asta.

– Hmm, zise sora ei, luând din nou peria.

Kate își dădu seama că Nancy voia să discute despre ceva. Privi un pic neliniștită – și cu egoism – la ceasul de pe polița șemineului.

Reveni cu privirea la oglinda din fața ei.

– Deci, ce părere are Aurélie despre Richard?

– Îl adoră la fel de mult ca și mine, zise Nancy. Nu-ți dai seama?

– Și totuși, în seara asta, murmură Kate, ai dansat cu fiecare domn prezent, *mai puțin* cu Richard. Mă rog, și Edward.

– De fapt, Edward a fost singurul domn pe care l-am invitat, recunoscu Nancy, dar m-a refuzat. Ce vrei să spui?

– Că Aurélie aruncă cu domni spre tine, mormăi Kate. Aș zice că noul ei plan este să-l chinuie pe bietul Richard să facă ceva nesăbuit. Te rog să ai grijă, Nancy.

De fapt, de două zile era evident că Aurélie cedase în fața farmecului onest al lui Richard și a devotamentului total față de Nancy. Kate n-ar fi putut să spună însă dacă asta se va traduce în sprijinirea căsătoriei lui Nancy – sau ceva mai întortocheat. Poate că fusese prea fixată pe propriile ei dorințe ca să se gândească la ale lui Nancy.

Oricum, sprijinul sau lipsa acestui sprijin din partea lui Aurélie conta prea puțin; în conformitate cu legile arhaice englezești, o femeie nu era considerată competentă pentru a da permisiunea unei fiice să se mărite. Numai tatăl ei sau tutorele ei puteau să facă asta. Și cum tatăl lui Nancy era mort, rămânea doar tutorele ei...

– Vine unchiul Upshaw, avertiză Kate. Cel târziu pe la jumătatea săptămânii.

Nancy oftă și aruncă peria pe masa de toaletă cu un zăngănit.

– Păi, asta o să strice totul, zise ea. Unchiul îl va speria de moarte pe Richard. Și faptul că Aurélie crede că trebuie să ne căsătorim îl va face să fie și mai împotriva lui Richard.

Ochii lui Kate se măriră.

– Ea crede că ar trebui să te măriți?

Nancy își mută privirea și dădu din umeri.

– O, Kate, cine poate ști ce gândește cu adevărat Aurélie? zise ea. Nu face decât să-mi facă cu ochiul, să-mi zâmbească și să-mi spună să am încredere că totul va fi bine până la urmă.

– Da, exact ca într-o poveste! zise tăios Kate. Se ridică de la masa de toaletă și-și îmbrățișă sora. Voi vorbi ferm cu unchiul Upshaw, Nancy, zise ea, *dacă* ești sigură că nimeni altcineva nu e bun?

În ochii lui Nancy se adunară lacrimile – și, cu tot ceea ce făcea, Nancy era frumoasă când plângea.

– Nimeni nu va fi vreodată bun, zise ea. Vreau să fiu soția lui Richard. Vreau să muncesc alături de el pentru binele parohiei noastre. De ce nu poate nimeni să vadă onoarea din a face asta?

– Eu o văd, zise Kate, prinzând mâinile surorii ei și strângându-le. Voi discuta cu unchiul Upshaw și-l voi face să vadă – sau măcar voi face tot ce pot, Nancy. Promit.

– Măcar părerea ta este de două ori mai importantă decât a mamei, zise Nancy, clipind puternic. Ea nu zice decât „*Oh, la, la*, nu-l băga în seamă pe Upshaw! Este doar un conservator ce trebuie ocolit"

– Hmm. Bine. Kate își sărută sora pe obraz. Voi face tot ce pot. Promit. Noapte bună, Nan!

– Da. Noapte bună! Sora ei era la jumătatea drumului de ușă când se opri și se întoarse din nou, cu fruntea ei frumoasă încruntată. Dar Kate...

– Da? Kate se urca deja în pat ca să o descurajeze să mai zăbovească. Ce este?

– De ce s-au certat Aurélie și Anstruther în seara asta?

– În seara asta? Kate clătină nedumerită din cap. Când? Eu n-am văzut nici o ceartă.

– Un pic după ce a început dansul, zise Nancy. Mama a încercat să-l convingă să vină pe ringul de dans, dar el n-a vrut, așa că ea a luat... pe cineva. De Macey? După aceea, a vorbit un pic cu Edward – cu domnul Quartermaine, adică – și apoi și el a plecat pe undeva. Afară, cred. Și apoi i-am văzut pe Aurélie și Anstruther pe hol, uitându-se urât unul la celălalt.

– Dumnezeule mare!

– Nu țipau, adică, adăugă Nancy. Aurélie este prea rafinată să arunce cu pantofi, cuvinte sau orice altceva în afara dormitorului ei. Dar știu când e furioasă – și știu și când este Anstruther.

Kate tresări.

– Voi vorbi cu el, o asigură ea pe Nancy. Orice a făcut Aurélie – ei bine, voi desface. Fără îndoială că are ceva legătură cu vânătoarea de mâine.

– O, da. Probabil. Dar Nancy nu plecă. Și Kate? Voiam să-ți spun – doamna Cockram l-a încolțit pe Reggie înainte de cină în seara asta.

– O, Doamne. Soția moșierului Cockram era a doua bârfitoare a satului, aproape la egalitate cu doamna Shearn. Ce a spus?

Nancy ezită un pic.

– A zis că tot satul se bucură să-l vadă acasă, răspunse ea, și că are încredere că voi doi „ați crescut un pic" Că toată lumea contează pe el de data asta. Cred că insinuarea a fost clară.

– Mult prea clară, zise sardonic Kate. Bine. Cred că putem bănui că încă nu s-a aflat că Heatherfields a fost vândut către Edward.

– Nu, nici o șoaptă. Nancy își frângea un pic mâinile. Kate, ar fi trebuit să nu-ți spun? Nu vreau să te îngrijorez. Nu vreau.

Kate zâmbi.

– Nu contează, minți ea. Noapte bună, Nancy.

Simțindu-se vinovată că-și gonise sora, cum Nancy închise ușa, Kate se dădu jos din pat și se duse repede la masa de toaletă. Se spălă și spălă dinții din nou și se parfumă un pic cu apă de trandafiri.

Apoi, în timp ce se îmbrăca cu cea mai bună cămașă de noapte a ei, Kate se zări în oglindă.

Brusc, se simți așa o escroacă. Nu arăta deloc ca genul de femeie care să-și dea întâlniri romantice la miezul nopții cu un bărbat periculos, fermecător.

Arăta ca domnișoara Katherine Wentworth, un șoarece obișnuit de țară.

Kate oftă și se lăsă pe bancheta mesei de toaletă. Aurélie ar fi știut cum să continue – și probabil i-ar fi dat sfaturi lui Kate dacă ea ar fi avut suficient curaj să i le ceară. Până și Nancy știa cum să arate ademenitoare; îi venea natural.

Kate luă peria lăsată de Nancy și o răsuci în mâinile ei, dorindu-și să poată absorbi un pic din farmecul surorii ei. De la întâlnirea lor întâmplătoare în grădina de trandafiri, Kate își dăduse seama că între ea și Edward totul se schimbase radical. Cum putea ea să spere ca el să o placă acum?

Înainte, fusese mult mai simplu. Fusese o fantezie să facă dragoste cu un bărbat fără istoric – fără complicații, fără defecte și fără amintiri. Simțise ca și cum se agățau cumva unul de celălalt într-o lume privată și intimă; un loc extraordinar unde banalul nu exista. Pentru că într-un fel așa fusese.

Dar acum, viața ei obișnuită era în jurul ei și Edward era în mijlocul ei; nu era mai puțin atrăgător – dar cu siguranță nu mai era o fantezie. Era un bărbat adevărat cu un trecut de care-și amintea bine și niște muchii foarte periculoase. Ar fi trebuit să se gândească mai bine la asta înainte de a-și lua pe ea seducătoarea rochie verde-aurie.

Asemenea rochii nu erau oricum menite pentru fete ca ea. Rochia nu o făcea frumoasă, doar distrăgea atenția de la banalitatea ei. Și complica lucrurile. Pentru că viața lui Kate nu va reveni la normal după ce Edward va pleca. Se îndrăgostise ca o proastă de el.

Era îndrăgostită de nelegiuitul Ned Quartermaine, un bărbat care era însăși antiteza a ceea ce avea ea nevoie. El nu era *domnul Edward*, oaspetele frumos, plăcut și ușor rănit. Era ca un leu neîmblânzit umblând liber prin casa ei. Avea un pas încăpățânat, un temperament violent și un trecut marcat.

O, era sigură că în el exista o mare bunătate. Dar tot era ultimul tip de bărbat de care ea ar fi trebuit să se îndrăgostească – și ultimul tip de bărbat care ar fi trebuit să se îndrăgostească de ea, pentru că acum fără îndoială el își va aminti toate femeile dinaintea ei. Fiecare amantă pe care o avusese în patul lui. Și Kate nu se păcălea singură. Fuseseră multe, multe femei în patul lui Ned Quartermaine.

Voia să creadă că în ochii lui Edward ea era atrăgătoare. Dar era foarte greu să creadă asta. Cândva, Kate crezuse că Reggie o dorea pe ea – și doar pe ea. O, bărbații fac des asemenea declarații; acum știa asta. Dar atunci nu o știuse. Avusese încredere totală în Reggie, ca prieten și ca logodnic al ei. Își pierduse bunul-simț în cuvintele lui de adorație și iubire și-și pierduse complet mințile în planurile făcute cu viitorul lor.

Și, dacă poate că nu-l iubise pe Reggie cu o pasiune care să-i doară inima, îl iubise oricum cu sinceritate. Fusese tânără, și el era doar Reggie; îl cunoștea pe el – și slăbiciunile lui – de o viață. Și ea nu voise decât să fie fericită. Nu amețitor. Nu îndrăgostită cu disperare, cu nebunie. Niciodată nu se așteptase la asta.

Da, acceptându-l, Kate se mulțumise și o făcuse cu bucurie.

Dar Reggie nu se mulțumise. El avusese de la bun început intenția de a o păstra pe Bess, văduva frumușică, dar fără bani pe care o aranjase în Bloomsbury. Din câte știa Kate, poate încă o ținea

acolo – și doi sau trei copii pe lângă. Învățase pe propria piele că nu puteai să ai încredere în cuvântul ce ieșea din frumoasa gură a lui Reggie.

Trânti peria și-și forță mâinile să nu tremure. Era o prostie. Edward nu era Reggie. Bărbații – indiferent de ce spunea deseori Aurélie în mijlocul supărărilor ei cu pantofi aruncați – nu erau toți la fel. Și dacă Edward ar fi vrut o amantă mai frumoasă, mai experimentată, se liniști ea, ar fi putut să o aleagă pe Lady Julia, care sigur îi arătase cărțile ei.

Prinsă între anticipare și neliniște, Kate se uită la ceas.

Era deja un pic peste miezul nopții. Întârzia. Poate că încă juca biliard cu de Macey. Sau poate că pur și simplu îi venise mintea la loc. Sau poate Lady Julia îi arătase ceva din cărțile ei...

Un pic furioasă că-și făcuse asemenea griji din cauza unui bărbat, Kate se ridică, stinse lampa dintr-o mișcare de încheietură, apoi se urcă înapoi în patul ei. Acum camera mai era luminată doar de focul din vatră. Se uită cum trosnește și consumă cărbunii, cu umbrele dansând pe peretele de lângă și se întrebă dacă asta este tot ceea ce va avea mereu.

Un pat mare și gol.

În ceea ce în seara asta se simțea a fi un castel mare și gol.

Era mult peste miezul nopții când contele de Macey băgă ultima bilă și-l scuti pe Edward de suferința sa. Elegantul francez studiase fiecare lovitură de parcă era un exercițiu de fizică de care depindea viitorul națiunii lui. Pe scurt, era un jucător de biliard foarte bun și mintea lui Edward fusese în altă parte.

Mai precis, în patul lui Kate.

După ce-și puse tacul la loc și plăti pariul de zece lire lui de Macey – cel mai mare pariu pe care și-l permitea de obicei –, Edward se uită la ceasul său și se întrebă dacă Kate îl va fi încuiat pe dinafară deja. Parcurse repede distanța din acel colț îndepărtat al castelului înapoi la scara principală.

În timp ce începea să urce scările însă, auzi voci în sala mare. Privind prin balustradă, îi văzu pe Aurélie Wentworth și pe Richard Burnham stând în pragul de jos. Edward ezită pe treaptă, neștiind ce să facă.

Ultimii invitați plecau în sfârșit, pentru că pe ușa deschisă îl văzu pe Jasper însoțindu-l pe moșierul Cockram la trăsura familiei Burnham. Tânărul pastor părea că abia aștepta să plece. Dar doamna Wentworth îi prinsese una dintre mâini între ale ei, vorbindu-i pe un ton ușor tachinator.

– Și deci doriți să vă căsătoriți cu fiica mea, *n'est-ce pas*? zise ea cu gura formându-i acel zâmbet ciudat parțial care părea să existe perpetuu pe buzele ei. Știți că este foarte tânără.

– Da, doresc cu disperare să mă căsătoresc cu ea. Burnham, bietul de el, înghiți cu dificultate. Mai mult decât orice, doamnă.

– Asta-i foarte bine. Îl mângâie un pic condescendent pe mână. Dar ca să-i parafrazez pe prietenii noștri americani, *mon cher*, învingătorul ia prada.

El se retrase un pic.

– Nimeni nu se gândește la iubire ca la un război.

Doamna Wentworth râse lejer și-i dădu drumul la mână.

– Poate că nu, domnule Burnham, dar după experiența mea, așa este, zise ea, și la fiecare nivel. Ducem o luptă pentru iubire, uneori în fiecare zi.

– Într-adevăr, doamnă? Cu ambele mâini libere, pastorul răsucea aproape neliniștit borul pălăriei lui elegante de castor. Niciodată nu m-am gândit așa la iubire.

Doamna Wentworth se apropie foarte mult.

– Spune-mi, Richard... *pot* să-ți spun Richard?

– Sigur, aș vrea să-mi spuneți.

Din nou cel mai păcătos zâmbet.

– Atunci spune-mi, Richard, zise ea. Ești acea creatură rară pe care orice femeie o caută?

– Păi, sper că da, doamnă. Dar ce fel, mai precis?

– Un luptător, zise doamna Wentworth, și un bărbat în care poți să ai încredere cu toate lucrurile.

– Sunt un pastor, doamnă Wentworth, zise tânărul un pic cam bățos. Aș vrea să sper că se poate avea încredere în mine cu toate lucrurile. Cât privește luptatul, în ceea ce o privește pe Nancy, voi face ce trebuie.

– Excelent, excelent! zise doamna Wentworth, mângâindu-l de rămas-bun. Bine, Richard, poate că ar trebui să mai discutăm despre acest subiect într-una din zilele astea?

Dar Edward se întorsese deja ca să urce scările. Nu dorea să intervină – sau să cadă iarăşi în ghearele doamnei –, aşa că plecă în căutarea unei rute alternative spre aripa de casă unde era Kate.

Dar, doar dacă nu se înşela, Aurélie Wentworth punea ceva la cale pe mai multe fronturi. Renunţase să-l mai împingă pe Sir Francis spre Nancy? Atenţia domnului se îndreptase deja spre Lady Julia şi spre amiciţia lui cu lordul Reginald Hoke, pentru că-şi petrecea mare parte din timp în compania acestora.

Edward se gândi la Kate şi se gândi să o avertizeze. Dar despre ce? Ce auzise? La suprafaţă nu părea mai mult decât o conversaţie vag filosofică între doi oameni cu un intelect rezonabil.

Cu toate astea, nu era nimic filosofic la doamna Wentworth. Ar fi zis că exista un scop în fiecare respiraţie a femeii.

Cu toate astea, Aurélie Wentworth nu era problema lui. Fiica ei mai mare era însă. Adevărul era că Kate devenise suficient de problemă cât să-l ţină treaz noaptea cu îndoieli şi ceva vag asemănător cu disperarea răsucindu-i-se în stomac.

O alungă din mintea lui pe mama efervescentă, nebună a lui Kate şi coborî grăbit scările servitorilor.

Kate auzi scârţâitul uşii ei ca prin vis.

Era încuiată într-o cameră lungă, boltită, cu lambriuri elegante pe pereţi, cu mobilier frumos acoperit de pânză şi pânze de păianjen. În aer exista senzaţia omniprezentă de abandon şi razele joase ale luminii de după-amiază târzie tăiau aerul, în ele dansând particule de praf.

Unde se afla? Un loc familiar şi totuşi un loc pe care nu-l văzuse niciodată. Era destul de sigură că însemna ceva. Se chinuia să iasă din ceaţă ca să-şi dea seama de semnificaţie în mintea conştientă. Şi apoi balamalele scârţâiră din nou şi uşa se închise.

Kate se întoarse în vis. Dar nu văzu uşi şi era tot singură. Singură într-un loc frumos, dar gol.

– *Kate.*

– Hmmm?

Kate se trezi într-o căldură grea care se lipi de ea, greutatea ei scufundându-se în saltea.

– *Kate?*

Simți o mână lată, mare cuprinzându-i fața și rămășițele visului dispărură.

– Kate, îmi pare rău. De Macey joacă îngrozitor de lent, naiba să-l ia! N-am găsit o scuză bună să renunț pur și simplu. Ar fi trebuit?

– Edward? Ea se întinse, încercă să se rostogolească spre el, dar el era pe cuvertură, încă îmbrăcat. Am adormit?

El o sărută pe gât.

– Da, și m-ai pus la locul meu, zise el râzând.

Kate puse o mână pe pieptul lui.

– Credeam că ai uitat de mine.

– Niciodată, murmură el. Se ridică pentru a-i studia chipul și-și petrecu o mână prin părul ei de la tâmple. Nu ești genul ăla de femeie, Kate. Nu genul pe care un bărbat o uită.

Kate se întinse pentru a-și petrece mâinile în jurul gâtului lui. La lumina focului, cu acea coamă de păr auriu căzând în față și umbrindu-i fața, părea dur și frumos. Își coborî gura peste a ei și o sărută lent și intim. Ea simți cum se trezește dorința, cum se răsucește prin ea, lăsând-o cu o vagă teamă că s-ar putea să fie incapabilă să-l refuze.

După un timp, el ridică privirea.

– Invitația ta – din grădina de trandafiri – mai este valabilă?

– După sărutul ăla? Ea îl privi prin întuneric. Tu ce crezi?

– Slavă Domnului, zise el. Eu nu-s un domn, Kate. Nu o să zic nu.

– Atunci spune da. Kate îi simțea deja erecția tare și insistentă lipită de șoldul ei. Eu spun da, Edward. Vreau să faci din nou dragoste cu mine.

El strecură un deget sub bărbia ei, susținându-i privirea.

– Niciodată n-am să te merit, draga mea, zise el. Și ar trebui să spun că...

Se opri și-și feri privirea.

– Ce? șopti ea.

– Că-mi pare rău, Kate. Îmi pare rău că lucrurile nu s-au petrecut altfel. Că nu m-am dovedit a fi ceva diferit. Poți să înțelegi?

Ea clătină din cap.

– Regret că niciodată nu va putea să existe mai mult decât această *affaire de coeur* pentru noi, continuă el, coborând mâna. Dar doar asta poate să existe. Știm asta, da?

Ea se forță să încuviințeze din cap.

– Fă-mă să simt așa din nou, șopti ea. În felul în care m-ai făcut să mă simt în patul tău în acea noapte. Edward, am încercat și nu pot să nu mă gândesc la asta.

– Pot să fac asta, zise el privind în jos la ea, şi să nu mă simt nici măcar vinovat pentru asta.

– De ce ar trebui să te simţi vinovat? zise ea. Eu vreau asta, Edward. Nu-i o greşeală. Suntem doar... noi. Este secretul nostru.

– Un bărbat mai bun s-ar simți, Kate.

– Prostii. Ea își ridică capul de pe pernă şi-l sărută din nou, aşezându-și mâna dreaptă pe forma tare a şoldului lui prin pantaloni. Şi eu n-am nici o aşteptare de la tine.

– Dar Kate, ar trebui, zise el. Sau mai degrabă, ar trebui să fii cu un bărbat care să-ţi justifice aşteptările.

– Ah, și tu mi-ai adus o listă lungă cu astfel de tip merituoși, nu-i așa? zise ea sec.

– Nu, recunoscu el, zâmbindu-i în întuneric. Nu știu pe nimeni care să te merite.

– Mincinosule. Ea chicoti, împingându-se în el. Ridică-te. Nu mă pot mişca.

El se ridică și ea își dădu seama că el era deja în cămașă.

– Am încuiat și ușa de la salon și ușa spre hol, zise el, ducând mâinile la nodul lavalierei lui.

– Bun.

Kate ieșise de sub cuvertură. Așezată în spatele lui, privi la vesta lui din brocart care se întindea peste umerii imposibil de lați, apoi se micșora spre cutia lui toracică suplă.

Sprijinindu-se de el, își puse brațele în jurul taliei lui și-și lipi obrazul de spatele lui în timp ce el își deznoda cu îndemânare nodul și desfăcea fâșia lungă de chembrică.

– Gata, zise el, aruncând-o pe pat.

– Stai, lasă-mă pe mine.

Kate se mişcă și mâinile ei începură să desfacă nasturele de jos al vestei lui.

El se lăsă pe spate şi-şi sprijini capul de sânul ei stâng.

– Ei bine, asta-i amabil, zise el în timp ce ea urca.

Kate zâmbi, apoi îi dădu vesta jos.

– Poate că ar trebui să învăţ să fiu valet, zise el, împachetând frumos vesta, dacă chestia asta cu baroneasa nu merge.

El chicoti, apoi începu să-și dea bretelele jos, dându-le la o parte de pe fiecare umăr. Terminând cu asta, Edward își trase cămașa peste cap, scoțând-o pe dos și aruncând-o în direcția lavalierei lui.

Dacă umerii lui păruseră imposibil de lați înainte, acum arătau magnifici. Avea un corp de războinic, se gândi Kate. Suplu și construit frumos, cu mușchi pe braț, coborând pe fiecare parte a coloanei în straturi dese, ce se suprapuneau.

Puse o mână pe cicatricea albă, încrețită aflată jos pe cutia lui toracică.

– Asta a durut? murmură ea.

El se răsuci pentru a se uita la cicatrice de parcă uitase că o avea.

– Da, ca dracu', zise el. M-a rănit o baionetă în Ceylon. Urâtă, nu-i așa?

– Îmi place, zise sincer Kate. Nimeni n-ar trebui să fie prea perfect.

El râse și se întoarse ca să fie cu fața spre ea.

– Mama ta a avut o remarcă similară despre fruntea mea, zise el, dând o șuviță capricioasă de păr după urechea lui Kate. Că noua mea cicatrice îmi va da șarm.

– O, Aurélie! Kate dădu ochii peste cap. Nu o băga în seamă. Bate câmpii.

– Oare? zise gânditor Edward. M-aș mira.

Apoi se ridică și se întoarse cu fața spre ea, cu bretelele atârnându-i în jurul șoldurilor, cu pieptul suplu, neted cald în lumina focului. Kate se ridică în genunchi și-și puse mâinile pe umerii lui.

– Ești o priveliște superbă, Edward, zise ea. Sunt sigură că ți s-a spus. Eu nici măcar nu știu cuvintele.

– N-ai nevoie de cuvinte, Kate. El întinse mâna și-și petrecu degetele prin părul de la tâmplele ei și trecu lent prin păr. Este în ochii tăi. Afecțiunea ta pentru mine – admirația ta – este în ochii tăi.

– Pot să te sărut?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu trebuie să întrebi.

Kate își lipi buzele de rotunjimea umărului lui și trecu peste claviculă în jos, pe frumoșii mușchi ce duceau spre piept. Își puse trecător obrazul pe el și-i simți inima bătând lent și puternic. Pieptul lui era neted, cu puțin păr ce devenea mai des și mai întunecat pe măsură ce cobora spre abdomenul plat, ca să dispară sugestiv sub lenjeria închisă cu nasturi.

Se gândi la gura lui Edward pe sânii ei. Într-un impuls, scoase limba și-i atinse ușor sfârcul. El scoase un sunet adânc din gât și mâinile îi intrară iarăși în părul ei, ținând-o aproape.

– Mmm, zise el.

– Ăla-i un sunet de bine? întrebă ea provocator.

– Continuă, obrăznicătură, și ai să afli un pic cam prea repede cât de bine, murmură el, coborând cu o mână pe coloana ei.

Ea continuă, aplecându-se complet spre el pentru a-l mângâia și suge până la urmă, până când mâinile lui Edward începură să facă cercuri lente, senzuale pe spatele ei.

El mârâi ușor.

– O, destul cu asta, iubire, murmură el, îndepărtând-o puțin.

Kate observă că pleoapele lui se îngreunaseră și era totuși ca și cum privirea și atingerea lui trezeau o nouă cunoștință în ea. El bâjbâi după marginea cămășii ei de noapte și ridică o parte.

– Vreau să o dai jos, zise el.

Kate se simți inexplicabil de timidă, dar desfăcu legătura de la gât și o dădu jos. Privirea lui Edward se aprinse imediat. Îi răspunse la gesturile ei tandre și aplecă capul astfel încât părul lui se aprinse ca aurul în lumina focului când îi captură cu gura sânul. Ea scoase un geamăt delicat și simți cum dorința se răsucea întortocheat prin ea.

Edward îi linse sânul, tachinându-i sfârcul cu vârful limbii, apoi trăgându-l cu dinții pentru a mușca. Kate simți ceva ce era durere – și totuși, deloc ca durerea. Cea mai păcătoasă, chinuitoare senzație care făcu să tresară și să pulseze locul acela dintre picioare.

Probabil că țipase pentru că el eliberă presiunea și începu să o aline și să o tachineze din nou. Era înnebunitor. Delicios. Ca și cum o împingea spre ceva minunat. Kate simți cum își înfige unghiile în acei umeri lați și-și lăsă capul pe spate.

– Edward, șopti ea. O, da. Vreau să simt din nou asta. Senzația asta dulce. O, mă simt așa de lacomă. Ca și cum nu mă pot gândi decât la mine și la acea *senzație* delicioasă.

– Poftim, și nu la mine? Cu un râs sugrumat, el își îngropă capul în gâtul ei și respiră precipitat. Ah, dar lasă asta. Te asigur, draga mea, că atunci când mă uit la tine, mă gândesc la ce vreau suficient pentru amândoi.

– Îmm, zise ea, trăgându-l mai aproape. Și cum ai de gând să satisfaci această dorință?

– Știi cum, vrăjitoare, zise el, dar în vocea lui era ceva nou; ceva insistent, și totuși disperat. O, Kate, iubire. Ești superbă.

Și apoi gura lui Edward o sărută pe a ei apăsat și posesiv, intrând adânc cu limba. Era ca și cum o făcea a lui. De parcă intenționa să nu-i mai dea drumul vreodată. Kate era complet înghițită de căldura fierbinte, lichidă a sărutului lui, răspunzându-i la atingeri cu ale ei proprii, în timp ce mâinile ei se mișcau insistent peste el.

Mâinile lui ajunseră între coapsele ei, îndemnând-o să desfacă picioarele mai mult. Kate era încă în genunchi, oferindu-i acces; acces pe care el îl folosi în avantajul lui, repetând fiecare mișcare dulce a limbii lui până când dorința o îmbibă și ea gemu după aer. Mâinile ei se duseră singure spre pantalonii lui, împingându-i fără vlagă de pe talie. Cu un sunet nerăbdător, el desfăcu primul nasture.

Kate termină treaba, degetele ei se mișcară repede, dar stângaci, trăgând și împingând până când Edward se dădu înapoi, dându-și jos pantalonii și indispensabilii într-un val de lână fină și bumbac alb, erecția lui ridicându-se un pic intimidantă.

Ea ignoră micul frison de neliniște și-l privi cum dă jos restul de haine. Apoi el o împinse pe pat și se urcă deasupra ei, iar mușchii groși ai brațelor lui se umflară când făcu asta. Ochii lui nu mai erau somnolenți, ci aproape sălbatici, părul îi cădea în față într-o coamă aurie. Își coborî greutatea peste corpul ei și o țintui în moliciunea patului.

Kate ridică un genunchi, strângând cearșaful cu mâna. O, voia asta! O dorea cu o așa o disperare că nu accepta riscurile pentru inima ei. Voia forța lui fizică; voia ca el să intre cu corpul lui în al ei, unindu-se în acel ritm perfect, primar al iubirii.

Edward era așa de copleșitor de bărbat; se desfăta cu asta în timp ce mâinile ei mângâiau și atingeau, fascinată de suplețea tare a corpului lui. Simțea greutatea inconfundabilă a mădularului lui apăsându-i pe burtă. Degetele ei o luară impulsiv în jos, capturând erecția fierbinte, catifelată. Pulsa insistent în palma ei.

– Te rog, șopti ea. O, Edward – asta – te rog.

– Ștt, iubire.

Încă o săruta. Pe față, pe gât. Limba lui atingea marginea buzelor ei, provocând delicat. Apoi coborî cu o linie de căldură între sânii ei,

mergând tot mai jos. Îi găsi buricul, îl ocoli, intră în el. Senzația de pulsare, de spasme intră iarăși adânc, făcând-o să icnească.

El coborî și mai jos, gura lui era fierbinte și insistentă.

– Ce... ce faci? șopti ea.

– Te voi înrobi, Kate, murmură el pe pielea ei. Sau o să mor încercând.

Mâinile lui erau așezate de o parte și de alta a coapselor lui Kate în timp ce limba lui o atingea jos, până la smocul de cârlionți deschiși de la îmbinarea picioarelor ei, făcând-o să scâncească cu un sunet subțire, neregulat.

– Edward?

El ridică privirea, ochii îi erau aproape animalici în lumina focului.

– Lasă-mă să te iau așa, Kate, zise el. Lasă-mă să-ți ofer ceva ca să mă ții minte, iubire.

Dar Kate era deja sigură că va avea cu ea mereu asta – și amintirea lui. Când limba lui intră în căldura ei, tot corpul i se cutremură.

– Îmm, murmură el, palpând delicat cu limba și degetele.

Atingerea era așa de dulce, că ea încă tremura.

– O, Edward, eu nu cred...

– Da, *nu* gândi, murmură el pe pielea ei. Doar rămâi întinsă și lasă-mă să-ți dovedesc că bărbații păcătoși au avantajele lor.

Voia să-l certe, să-i spună că-l iubea și că nu era nimic păcătos la el. Dar atingerea ușoară, provocatoare a limbii lui era mai mult decât păcătoasă. Mai mult decât decadentă. Da, era înrobire sau ceva periculos de apropiat. O femeie își putea complet pierde compasul moral pentru asta...

– Edward, șopti ea. O. O, Doamne. Este...

– O, Kate, murmură el provocator. Te simți înrobită?

– Da.

Ea înghiți greu și încercă să încuviințeze din cap. Ambele mâini erau strânse în cearșafuri acum. Senzația crescuse așa de intensă încât se temea că nu-și va mai reveni niciodată. Dar cuvintele i se opriră în gât, dădu capul pe spate în timp ce gemea și gemea.

El o mai atinse o dată puțin, provocator cu limba și apoi ea se pierdu, surprinsă de intensitatea spasmelor plăcerii. Ca și cum el îi tăiase cumva legătura cu corpul fizic. O trimisese ca o stea căzătoare pe o rază albă de lumină într-un loc unde era doar el.

Doar Edward. Doar fericire pură. Frumusețea momentului o copleși. O trase în jos în căldura lui și o ridică iarăși, suspinând. Când își reveni, el o ținea în brațe, un picior greu era peste ale ei, înconjurând-o cu căldura și mirosul lui.

Mirosea a săpun, a transpirație și a ea. Chipul lui era îngropat în gâtul ei, buzele atingeau delicat punctul unde-i bătea ei pulsul.

– Kate, iubire, murmură el. Ești frumoasă. Să nu spui niciodată – *niciodată* – că nu ești.

Ea se relaxă pe saltea, mulțumită în acel moment. Era ca și cum dincolo de camera asta nu exista nimic, ca și cum timpul se oprise. Și ea era frumoasă. O simțea. O vedea în privirea lui fierbinte, lăsată la fel de clar cum știa că-l iubea.

După o vreme, el se ridică într-un cot, în ochii lui aprinzându-se căldura – o căldură care era doar pentru ea, de asta era complet sigură.

Kate își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se ridică pentru a-l săruta.

– Dă-mi voie să-ți ofer plăcere, șopti ea la urechea lui. Arată-mi cum. Acum sunt sclava ta, până la urmă.

El chicoti ușor și pervers.

– Ah, o baroneasă în servitute! zise el. Apoi își puse ambele mâini în talia ei și se rostogoli pe spate, ridicând-o călare pe el. Deasupra cu tine, atunci.

Kate ateriză cu un țipăt reprimat, întinzându-și mâinile pe pieptul lui lat. El o îndemnă să deschidă genunchii într-o poziție pe cât de păcătoasă pe atât de decadentă.

– Așa, zise el cu un zâmbet ștrengăresc curbându-i gura. Unui bărbat îi place ca sclava lui sexuală să-și știe locul – și tu pari foarte atrăgătoare în poziția asta.

Kate simți că cum i se încălzește fața, dar se ridică nesigură și puse un genunchi de partea opusă a șoldului lui ca să-l încalece complet.

– Așa?

– Hmm.

Edward băgă mâna stângă între ei, alunecând cu un deget prin umezeala dintre picioarele ei și zâmbetul lui păli în ceva mult mai serios.

– O, Kate, șopti el. O, iubirea mea, mă înnebunești. Mâna lui dreaptă îi cântărea sânul în palmă în timp ce cu degetul mare îi

atingea delicat sfârcul. Da, perfect, șopti el, cu excepția unui mic detaliu.

– Da?

– Ridică-te un pic, murmură el.

– Așa?

– Da, în genunchi. Își strecură mădularul tare, catifelat prin umezeala ei. O, Doamne, zise el sugrumat. Exact așa. Exact așa, Kate.

Intră un pic în ea și închise ochii, gemând adânc.

Era remarcabil. Și profund erotic. Mâinile lui erau pe talia ei, degetele lui mari întunecate pe pielea palidă a abdomenului ei în timp ce o ținea nemișcată pe mișcările lui lente. Gemu din nou, slăbind strânsoarea. Kate se mișcă timid și el intră mai adânc, umplând-o și întinzând-o.

– Îmmm, zise el din nou și mai jos.

– O, vai. Este... remarcabil.

Simțindu-se puternică, Kate puse mâinile pe umerii lui lați și se ridică, apoi se lăsă jos până la capăt de data asta, înfigându-se.

– Dumnezeule, zise el. Kate – o!

Ea se ridică din nou și se întâlni cu prima lui mișcare puternică. Se terminase cu vorbele; trecuseră de asta. El imprimă ritmul, ridicând-o de la talie, deși nu prea avea nevoie. Kate se înfioră de puterea fiecărei mișcări.

Simțea cum tot mădularul lui trăgea de carnea ei într-un mod delicios și complet carnal. Aplecându-se înainte, ea-și aplecă capul spre al lui și-l sărută cum o făcuse el, intrând în el pentru a sonda profunzimile gurii lui. Căldura crescu instant pentru că brațele lui Edward o cuprinseră, ținând-o pe el în timp ce se ridica și intra în ea.

Kate simți ca și cum explodase într-un infern de dorință. Intra cu limba în el cum el intra în ea, desfătându-se cu foamea lui. Savurând puterea până când simți că se apropie eliberarea lui. Ridicându-se din nou, ea își puse mâinile pe pieptul lui privindu-l în ochi. Respirația lui îi urca și cobora pieptul, iar pe frunte avea un strat subțire de transpirație.

Apoi burta lui Edward se încordă ca un arc și ea simți cum se apropie iarăși acea senzație dulce, evazivă. Părea imposibil, dar tânjea după ea. El intra și ieșea din ea, făcând-o să se apropie de acea margine dulce. Și atunci ea se pierdu în mișcările lui, de parcă

lumina, căldura și o dorință adâncă până în oase îi contopiseră într-o singură prezență fizică.

– Vino la mine, iubire, abia îl auzi ea implorând.

Apoi se pierdu în pulsațiile plăcerii.

Terminară împreună într-o mare de lumină și Kate simți cum se îndepărtează rotindu-se din nou, complet unită cu el în timp ce plonjau în acea fericire carnală dulce. Prinsă în extaz, abia observă că el se retrăsese din ea în acel ultim moment perfect.

Lumina și plăcerea se stingeau lent și Kate le savura. Când reveni în lumea reală, era întinsă lângă Edward, nefiind complet sigură cum ajunsese acolo. El își luase lavaliera de pe pat și abia atunci Kate pricepu că el terminase pe coapsa lui.

Încă se lupta cu propriile ei sentimente cu privire la asta când el aruncă lavaliera în întuneric și o trase mai aproape de el. Ea coborî privirea spre picioarele lui frumoase.

– Tu erai atent, murmură ea, coborând genele. Mulțumesc.

– Trebuie să fiu atent. Respirația lui era încă neregulată, degetele uneia dintre mâini erau în părul ei în timp ce o ținea. Pentru că țin la tine, Kate. Și nimic nu ar putea altera faptul că ceea ce s-a întâmplat a fost complet...

– Uimitor? zise ea cu speranță.

El râse cu un sunet profund.

– De ce rămân fără cuvinte cu tine? zise el. Nu a fost uimitor, iubire. A fost tulburător de uimitor.

– Edward, murmură ea, alunecând cu buzele în jos pe gâtul lui umed. O, uneori cred...

El o sărută pe creștetul capului.

– Ce crezi, draga mea?

– Că m-aș putea îndrăgosti de tine, zise ea, sau că poate sunt deja.

El încremeni lângă ea și Kate își dădu imediat seama că vorbise prea direct. Mai rău, spusese ceva la care el nu va putea răspunde niciodată. Inima ei se strângea deja un pic când el scoase un sunet delicat de spaimă.

– Ah, Kate, zise el, rostogolindu-se pe un cot pentru a se uita la ea prin ochii verzi cu pleoapele lăsate. Nu e bine. Știi că nu e bine.

– Știu, șopti ea.

Privirea lui se îndulci tandru în lumina focului.

– Da, mă iubești în acest moment, zise el, punându-și mâna lui mare, liniștitoare pe inima ei. Iubești ceea ce-ți fac. Și sunt măgulit. Dar mâine îți vei da seama că nu-i deloc același lucru.

– Pari foarte sigur, zise ea.

El trecu cu mâna prin jurul miriștii închise a bărbii de ieri. Apoi vorbi foarte lent, de parcă-și alegea cu grijă cuvintele.

– Kate, uneori femeile cred că trebuie să iubească un bărbat ca să se bucure de corpul lui, zise într-un final. Te implor să nu cazi în capcana asta. Tu și eu ne simțim bine împreună. Mai bine decât aș fi visat eu vreodată că-i posibil. Dar nu te îndrăgosti de mine, Kate. Nu... o face. Satură-te de mine și vezi-ți de viața ta.

Ea ridică slab din umeri, știind că nu avea sens să-l contrazică. Știind, la fel de sigur cum respira, că deja se îndrăgostise. Și că până la urmă, nu va fi mai fericită ca el cu acest lucru.

– Ai fost cândva îndrăgostit, murmură ea. Nu-i așa? Ai fost logodit.

– E complicat, Kate, zise el. Și urât. Putem să lăsăm lucrurile așa?

– Desigur, șopti ea, întorcându-se să se uite la focul ce se stingea.

El inspiră adânc și-și ținu respirația un moment.

– Adevărul este, Kate, zise el, că nu știu dacă am fost îndrăgostit. Am fost amorezat, asta sigur, și impetuos. Dar eram tânăr – doar optsprezece ani, și încă sub autoritatea tatălui meu. Și Maria era și mai tânără, prea tânără să știe ce voia. Văd asta acum.

– Dar ai zis că familia ei nu era de acord.

El închise ochii.

– Părinții ei n-au fost mulțumiți să descopere prietenia noastră sau cine era tatăl meu, zise el, dar prea puțin a contat, aranjaseră deja să o mărite cu un vecin.

– De ce? Kate veni mai aproape. Ce-l făcea pe el așa de merituos?

– Îi împrumutase bani tatălui Mariei, zise Edward, cu ferma lor drept garanție. Nu avea cum să plătească, și Maria era singurul lui copil. Așa că au căzut de acord ca acest vecin să se însoare cu Maria. Așa, întreaga moșie urma să treacă la el după moartea tatălui ei.

– Și Maria – ea fusese de acord cu asta?

Edward ezită.

– Ea a spus că nu.

– Deci speri că i-a ținut piept tatălui ei?

– O vreme, desigur.

– Nu știi?

El clătină din cap.

– Am plecat din Anglia, zise el. La Londra a avut loc un incendiu – salonul de jocuri al tatălui meu a ars. N-am dat eu foc, dar am plecat cu ce bani am putut salva, cu registrele lui de contabilitate și suficiente dovezi incriminatoare să-l spânzure. Apoi am profitat de asta și ai putea zice că l-am forțat pe Hedge să se pensioneze. I-am băgat banii într-o rentă pe care eu o controlam și mi-am cumpărat locotenența în Regimentul 61, apoi am plecat în Ceylon să mă realizez.

– Și ai reușit?

– M-am descurcat destul de bine și am avansat repede, zise el, și am făcut niște investiții pe ici, pe colo. Dar acum îmi dau seama că a fost un efort inutil. Nu prea-mi dădusem seama de cât de mari erau datoriile tatălui Mariei la vecinul lui. În naivitatea mea, credeam că trebuia doar să mă fac respectabil. Dar un biet ofițer de armată nu putea să spere vreodată că va plăti o astfel de datorie.

– Biata Maria, zise Kate.

– Era confuză și disperat de nefericită. Edward ezită. Kate, cred că asta m-a atras în toată încurcătura mizerabilă. Privind în urmă acum când sunt mai bătrân și mai înțelept, cred că voiam doar să fiu cavalerul în armură albă al cuiva. Eram destul de tânăr atunci să cred că asemenea lucruri existau.

– Și acum nu mai crezi?

El râse găunos.

– O, Kate, nu mai cred de douăzeci de ani în cavaleri în armură albă sau în povești cu zâne sau în binele primordial, zise el. Văd natura umană ca exact ceea ce este cu adevărat – bântuită de păcate mortale și lipsită de scrupule la învoială.

– Lumea ta este întunecată, Edward, zise moale Kate, și dură.

– Te-aș ruga să-ți amintești asta, răspunse el, când ești tentată să te simți îndrăgostită de mine.

– Da, cred că voi alunga acea idee din capul meu, zise ea pe un ton egal.

– Kate, o mustră el. Se aplecă pentru a o săruta pe vârful nasului. Îmi pare rău. Tu nu ești nici întunecată, nici dură.

– Mi-aș dori să fiu mai dură, zise ea serios. Mă rog, *c'est la vie*, cum ar zice Aurélie.

– Mama ta nu greșește complet în filosofia ei. O sărută din nou pe nas. Să plec, Kate? Te las să te odihnești?

Ea oftă, simțindu-se ciudat de capricioasă.

– Nu, nu încă, zise ea, uitându-se la ceas. Mâine este duminică; nu va fi vânătoare. Ai planuri?

– Vreau să mă duc cu Anstruther la Heatherfields, răspunse el. Îmi face un tur și-mi arată ce-i mai rău.

– Îl frustrează degradarea de la Heatherfields, zise ea, apoi ezită. În seara asta mi-a spus că vezi proprietatea ca pe o investiție. Că nu vei locui niciodată acolo?

El clătină din cap aproape imperceptibil.

– Nu, zise el vag. Nu voi locui niciodată acolo.

Până în acel moment Kate nu-și dăduse seama cât de mult însemna răspunsul lui pentru ea. Se rușină un pic pentru un moment.

Ea chiar întreținuse ideea de a continua o poveste de dragoste ilicită? Și cum avusese de gând să facă asta? Să-și ceară trăsura și să se ducă la trap la Heatherfields când o apuca cheful?

Kate oftă în tăcere la propria ei lipsă de ingeniozitate.

În cameră se lăsă o tăcere îndelungată și pentru o vreme rămaseră pur și simplu unul în brațele celuilalt. Moleşeala și acea senzație delicioasă de a fi bine iubită și sătulă rămaseră. Dar intimitatea fusese perforată și lumea obişnuită deranjase din nou.

Era ca și cum el îi citise gândurile.

– Kate, poate că mâine, murmură el, ar trebui să mă mut sus. Cu ceilalți domni. Adică, dacă vreau să mai stau.

– Îmm, zise ea pe pieptul lui.

– S-ar... putea să fie mai uşor, zise el, atingându-i tâmpla cu buzele. Mai uşor decât să ştiu că, în fiecare noapte cât rămân aici, tu ești la câțiva pași distanță. Mai puțin tentant. Mai puțin complicat.

– Poate că ai dreptate, zise ea moale.

Dar Kate ştia că după asta nimic nu va fi mai puțin complicat. Pentru că era dublu îndrăgostită de Edward. Și nici o femeie nu putea să iubească un asemenea bărbat și să se aștepte ca viața ei să fie mai puțin complicată.

Capitolul 12

În care Aurélie preia conducerea

Era o experiență nouă să te trezești ca de obicei la ora șapte și să descoperi că Aurélie Wentworth se trezise deja. Dar când Kate intră în salonul de mic dejun un sfert de oră mai târziu, vrednica doamnă stătea în toată gloria ei de dimineață, cu marsupialul sforăind zgomotos în poala ei și cu contele de Macey servind-o de la bufet.

Camera era altfel goală, în afară de Nancy care dădu ochii peste cap și înclină din cap în direcția mamei ei.

– Dumnezeule mare, zise Kate, oprindu-se în prag. Cât pe ce să leșin de la șoc.

– Mai degrabă să leșin de la lipsa somnului, murmură Aurélie fără să ridice privirea din ziarul ei. *Mon chou*, de ce vorbești de parcă sunt vreo fantomă venită din iad?

– Serios, Aurélie, mormăi Kate, ducându-se direct la ceainic. Ai fost măcar în pat?

– *Mais oui*, zise ea, trosnind ziarul ca să-l îndrepte. Pentru că astăzi am vrut să mă trezesc devreme. Am planuri mari în desfășurare.

– Sună sinistru. Kate ridică capacul de pe farfuria caldă și văzu o grămadă aburindă de ouă. Tu mereu ai planuri în desfășurare. Dar niciodată nu-ți cer să te trezești înainte de prânz.

– *Oui*, asta-i adevărat, zise agreabil Aurélie. Dar astăzi este diferit. Astăzi am de gând să merg la slujba de dimineață. Și mâine vreau să mă duc la cumpărături cu Nancy. Totul trebuie planificat cum trebuie.

Dar partea despre cumpărături trecu pe lângă Nancy.

– La biserică? Se ridică din capătul celălalt al mesei. De ce? Mamă, ce pui la cale?

– *Non, non*. Mama ei agită un deget. Nu în fața contelui.

– *Mon Dieu*, Aurélie, zise de Macey, aplecându-se pentru a-i încălzi cafeaua. Te știu de suficient timp – și suficient de bine – să observ că ai copii.

– O, da? Aurélie îl lovi în joacă cu ziarul. Bine! Poate că mă duc la biserică să mă spovedesc de păcate, de Macey? Într-adevăr, s-ar putea să le știi.

– Nu de ceva ani, draga mea, răspunse el absent, nu de ceva ani. Oricât m-ar durea.

– O, pentru Dumnezeu, mormăi Kate.

– Cafea? întrebă de Macey, ridicând vasul.

– Nu, mulțumesc. Eu beau ceai. Kate se așeză lângă mama ei. Ce pui la cale, Aurélie? Sper că nu ai de gândi să-l faci de râs pe Richard.

Măcar o dată Aurélie păru realmente rănită.

– *Moi, mon chou*? zise ea, ducând mâna la piept. Cum poți să crezi așa ceva?

– Îți place să tachinezi, o mustră Kate. Și încă ceva, cât suntem numai în familie...

– Mulțumesc, fata mea.

De Macey o bătu pe umăr și se așeză.

– Da, te includ și pe tine, zise malițioasă Kate, pentru că într-o oarecare măsură te însărcinez cu supravegherea ei. Aurélie trebuie să înceteze să mai arunce cu domni chipeș spre Nancy. Nu face decât să-l supere pe Richard. I-am văzut azi-noapte fața de fiecare dată când ea dansa. Și nu cred că Sir Francis este vreun pic interesat de ea.

– Nu, deloc, fu de acord de Macey. De asta sunt destul de sigur.

Kate se întoarse să-l privească ciudat, apoi flutură indiferentă din mână.

– Da, mă rog, zise ea, dar mama – Aurélie – agită lucrurile în mod deliberat. Și acum treaba asta cu mersul la biserică?

Buzele drăguțe ale lui Aurélie se bosumflară exagerat.

– Poate, *mon chou*, eu vreau doar să-l cunosc mai bine pe bărbatul care dorește să-mi fie...

– Soțul fiicei tale, zise Nancy încordată. Da, mamă, ginerele tău. Vei avea unul.

– *Ma foi*, mama unui pastor! zise Aurélie, ridicând privirea spre cer. Și apoi nepoți! Nu mă pot gândi încă la asta. Dar spune-mi, *ma fille*, cât de mult îți dorești această căsătorie, hmm?

– O, Aurélie, mai mult decât orice! zise Nancy, aplecându-se peste farfuria ei.

Măcar o dată Aurélie păru nesigură.

– *Oui, ma chérie*, dar gândește-te bine ce înseamnă orice, răspunse ea.

– Orice, repetă Nancy. Și mamă, chiar nu-i nevoie să mai pui alți domni să flirteze cu mine. Dacă unchiul Upshaw nu-mi va da permisiunea lui, eu și Richard vrem să așteptăm până când fac douăzeci și unu de ani.

– Ah, *chérie*, vei avea riduri până atunci, zise mama ei pe un ton egal. Nu te va mai vrea.

În acel moment discuția o luă într-o direcţie complet nebunească și multă sporovăială și gesticulat despre drumul pentru cumpărături din Exeter. Aurélie apelase cumva la Anstruther să le ducă. Acesta voia să cumpere un plug cu brazdă dublă care putea fi luat doar de la o fierărie mare de acolo, iar ea o pereche de pantofi roșii, pentru că cei vechi avuseseră cutezanța să-i strângă degetele de la picioare azi-noapte.

Lui Kate nu-i păsa de pantofii mamei ei, dar plugul era o chestiune de o anumită importanță. Chiar și așa, opri larma și-și mâncă micul dejun, fără să mai zică ceva. Dar lucrurile nu se îmbunătățiră când, jumătate de oră mai târziu, intră lordul Reginald, purtând un halat din mătase sclipitoare peste vestă și arătând ca un adevărat domn relaxat pe cale să ia micul dejun cu familia lui.

– Mama merge azi la biserică, zise un pic triumfător Nancy. Ce zici de asta, Reggie?

Reggie se întoarse de la bufet și arcui o sprânceană satanic de neagră.

– Dumnezeule, Aurélie, zboară porcii? întrebă el. Sau Filou are nevoie de iertare pentru tot crabul ăla cu curry pe care l-a șterpelit azi-noapte?

Kate sări în picioare.

– Am o scrisoare de scris înainte de slujbă, minți ea. Și de chemat trăsurile. Doar noi cinci, da?

– Eu nu, obiectă de Macey.

– Și nimeni altcineva nu vrea să se trezească, aș spune eu, zise Nancy, acoperindu-și căscatul. Deci doar noi patru.

Mama ei ridică o sprânceană vag provocatoare spre Kate.

– De fapt, *mon chou*, zise ea, domnul Quartermaine s-a trezit deja, a mâncat și s-a dus în biroul lui Anstruther.

Reggie râse tăios.

– O, el nu trece ușa bisericii, zise el. Să fii sigură de asta.

Aurélie trânti pagina ziarului.

– De fapt, eu cred că vrea să vină, zise ea. Katherine, sper că n-ai nici o obiecție?

– Vai, dar nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, zise ea, zâmbind la Reggie în timp ce trecea pe lângă el.

Întâmplător, mama ei avea dreptate. Edward intră pe culoarul nordic al St. Michael's chiar în spatele lui Anstruther, cu nici două minute înainte să se închidă ușile bisericii. Spre încântarea lui Kate, el ezită lângă locul gol pe care Nancy îl eliberase cu câteva momente mai devreme ca să se alăture mamei lui Richard, a cărei soră venise în vizită din Staplegrove. Pentru că-și pusese cartea de rugăciune acolo, Kate fu răsplătită cu zâmbetul mut al lui Edward când o ridică din nou.

El se așeză, umplând locul cu umerii lui largi într-un fel în care Nancy nu o făcuse. Și deși se uita drept în față, fără măcar să-i atingă brațul cu al lui, căldura și prezența lui o consola pe Kate.

Astăzi era încălțat cu cizmele negre înalte pe care le purtase în ziua accidentului și arăta periculos de chipeș. Pe durata slujbei ea rezistase impulsului de a se uita pe furiș la profilul lui marcant și să se bălăcească în amintirile din noaptea trecută. Mama ei avea dreptate, chiar dormise puțin.

Chipul i se îmbujoră de la căldura subită, deschise cartea de rugăciuni la locul greșit, nedându-și seama decât când Edward se întinse și dădu pagina înapoi. Jenată, Kate o închise din nou și se forță să privească spre altar.

Richard vorbi la fel de elocvent ca întotdeauna, părând puțin intimidat de prezența lui Aurélie. După împărtășanie toată lumea ieși în curtea bisericii, apoi se împrăștiară în grupuri la întâmplare pentru a discuta despre sfânta trinitate a fiecărui sătuc englezesc: recolta, vremea și cele mai recente bârfe.

Kate se întoarse spre Edward, zâmbind cordial.

– Bună dimineața, domnule Quartermaine, zise ea, împiedicându-se într-un smoc de iarbă. Doamne, pământul ăsta-i inegal.

– Lady d'Allenay.

Ridicând o sprânceană, îi oferi brațul.

– O, mulțumesc! zise ea acceptându-l. O predică înălțătoare, nu-i așa? Apoi își coborî vocea. Doar ține-mă departe de Reggie, îl rugă ea. Vreau să înăbuș bârfele din sat.

El îi aruncă o privire ciudată.

– Mă cam îndoiesc că vei înăbuși vreo bârfă la brațul meu, murmură el, dar ești binevenită să încerci.

Kate se convinsese că era răul mai mic. Reggie se uita deja urât spre ea și nu dorea să-l încurajeze. Era suficient de rău că în dimineața asta fusese văzută de jumătate din vecinii ei coborând din trăsura lui Aurélie alături de el.

Privi prin curtea bisericii și văzu că Nancy, ca de obicei, se dădea bine pe lângă mama lui Richard. Traversaseră strada împreună cu sora doamnei Burnham și acum stăteau în fața micii case parohiale, cu capetele aplecate într-o conversație intensă.

Aurélie fusese înconjurată de trei dintre femeile mai în vârstă ale satului care, deși o dezaprobau, doreau oricum să schimbe câteva vorbe cu ea ca mai târziu să poată vorbi despre asta în șoapte scandalizate.

– Mama și Nancy vor fi ocupate o vreme, zise Kate. Te plimbi cu mine prin curtea bisericii, da?

– Dacă dorești.

Dar nu părea să considere asta o idee bună.

După ce se îndepărtară de mulțime, își vorbiră puțin. Indiferent de îndoielile lui, Edward părea mulțumit să se plimbe liniștit împreună cu ea prin iarba care acum era sfărâmicioasă din cauza frigului.

În curând ajunseră în umbrele de lângă biserică, plimbându-se printre pietrele funerare. Prin aerul rece pluteau frânturi de conversație, deși ei erau ascunși de congregație.

Kate își strânse mantia din cauza frigului și Edward o ajută să ocolească baza unei pietre aplecate precar peste rădăcina unui copac.

– Toată familia ta este înmormântată aici? întrebă el.

– Ah, da. Aici este un Wentworth. El se aplecă să dea la o parte o bucată de lichen. Harold cred că scrie.

– Da, neîndemânaticul frate mai mic al bunicului.

El se îndreptă.

– Înțeleg că baronia a suferit din cauza mai multora de felul ăsta?

– În afară de tatăl și fratele meu? zise Kate. Da, am avut destui.

Își puse pentru un moment mâna peste mâna ei aflată pe mâneca lui, o mângâie, apoi trecu mai departe la obeliscul erodat din marmură înalt de vreo doi metri.

– Infanterie, zise el admirativ. Doamne, Regimentul 50! Cred că-i cineva mai vrednic decât acel pierde-vară de Harold.

– Este un monument în memoria lui James, vărul bunicului, de la care a primit tata numele, zise Kate. A căzut la Vimerio, încercând să reziste împotriva francezilor. Tu ai zis că ai fost în Ceylon?

– Da, mare parte. Edward ocoli obeliscul, citindu-i multiplele inscripții. Deci, vărul tău a fost locotenent-colonel și foarte decorat. Regimentul 50 a luptat curajos la Vimerio. Să știi că au omorât două mii de francezi în ziua aia.

– Britanicii au pierit doar câțiva, zise Kate. S-a spus că vărul James a fost prea curajos pentru propriul lui bine.

– Voi, familia Wentworth, mereu sunteți la o extremă sau alta? Ori sfânt, ori păcătos?

Kate zâmbi.

– Da, „Nimic cu jumătate de măsură" este practic mottoul nostru.

– Ești sigură? Edward îi făcu cu ochiul în timp ce ocolea monumentul. Pentru că am început să bănuiesc că unii dintre cei angelici s-ar putea să aibă o latură secretă păcătoasă.

– Hmm, zise ea, ridicând o sprânceană.

Apoi chipul lui deveni serios și el făcu un gest expansiv.

– Să știi Kate că te cam invidiez pentru toate astea.

– Poftim? zise ea. Un cimitir plin de strămoși morți?

El puse mâna cu degetele lungi pe creștetul celei mai apropiate pietre funerare și se sprijini de ea, trecând gânditor cu privirea peste rândurile de pietre.

– Da, de fapt, răspunse într-un final. Te invidiez pentru istorie. Pentru faptul că ai rădăcini în acest loc cu tot folclorul și legendele sale. Este un dar, Kate, să-ți cunoști oamenii – să știi clar cui aparții.

– Este, și de aia muncesc din greu să păstrez Bellecombe. Kate se uită pieziș la mulțimea ce se separa. Și familia ta? zise ea într-un impuls. Știi unde sunt îngropați?

El ezită.

– Linia contelui de Oakley se trage din nord, zise el. N-am fost niciodată acolo, nici nu i-am cunoscut pe vreunul dintre ei în afară de mătușa Isabel. Și tatăl meu a murit anul trecut la Brighton.

– Care era numele lui?

– Hedge, răspunse el într-un final. Alfred Hedge, un tiran, un bătăuș și un criminal care, din câte știu eu, a ieșit direct din sânul Satanei. Dacă a avut familie, l-au dezmoştenit.

– Dumnezeule mare, murmură ea. Deci înțeleg că nu ai frați.

Şi nimic vag similar, adăugă ea în gând, *cu o viață de familie normală.*

– Până la vârsta de zece ani l-am avut pe fratele meu vitreg Frederick, care acum este ducele de Dunthorpe, zise el. Este cu doi ani mai mare ca mine.

– Ah. Kate își dădu una că nu se gândise bine la întrebarea ei. Ai luat legătura cu el?

Edward clătină din cap.

– Nu de când am fost despărțiți, a zis el. El avea doisprezece ani. A fost... dificil. Fuseserăm inseparabili.

Kate rămase mută de uimire.

– Probabil că a fost distrus.

– A plâns, mărturisi încet Edward, în timp ce servitorii îmi strângeau lucrurile. Și tata – Dunthorpe – l-a certat pentru asta.

– Pare un bastard, mormăi Kate.

– Nu, zise Edward sec. Eu eram ăla. Până la urmă, asta era însăși ideea exercițiului lui Dunthorpe.

– Edward, nu, zise Kate, strângând pumn mâinile în mănuși. Nu-mi place să te aud când te denigrezi.

– Eu cred că doar expun faptele, zise el blazat.

Kate se întoarse cu fața spre el, cu mâinile puse în șolduri sub mantie.

– Te rog nu mă înțelege greșit, zise ea încet, dar nu știi realitatea, Edward. Tu știi doar ce i-a spus mama ta lui Dunthorpe – și i-a spus-o la nervi.

– Parcă ai fi mătușa mea Isabel, zise el. Mereu dorindu-și să creadă numai de bine.

– Nu doresc să cred nimic, zise Kate. Mie puțin îmi pasă dacă ești băiatul măcelarului. De fapt, s-ar putea să prefer așa. Pentru că un lucru este sigur: cei trei părinți pe care i-ai avut și-au pus cu toții mândria înaintea datoriei lor, și asta este abject.

– Știu că ești bine intenționată, dar las-o așa, Kate. Maxilarul lui Edward devenise un pic rigid. În ceea ce privește discreditarea,

lordul Reginald pare dispus să facă treaba pentru mine. Dacă privirea aia a lui întunecată ar fi o coasă, mi-ar fi tăiat capul deja.

– Nu-l băga în seamă pe Reggie, zise Kate nerăbdătoare. Povestește-mi despre mătușa Isabel.

– Isabel?

Păru surprins.

– Trăiește? Îți place de ea? Ea clar te place.

El zâmbi mut.

– Da, mă place destul de mult.

– Ce prostii, zise Kate. Ți-a dat un ceas care valorează o mică avere.

În sfârșit zâmbetul lui se lărgi.

– Și mie îmi place de ea, zise el, foarte mult. Deși o văd rar.

– Unde locuiește?

– În piața Belgrave.

– Da? zise Kate. Atunci de ce o vezi rar?

El ezită.

– Este complicat.

– Nu poate să fie așa de complicat, zise malițioasă Kate. Ține la tine. Tu ții la ea. Și locuiește, culmea, la un kilometru și ceva de St. James?

Reluaseră mersul la pas încet și aproape că ajunseseră la limita din spate a curții bisericii. Până și Kate, oricât de independentă era ea, știa că era mai bine să nu dispară din vederea mulțimii la brațul scandalosului Ned Quartermaine.

Se întoarse și-i văzu pe Nancy și pe Richard lângă ușa turnului, vorbindu-și cu interes. Expresia lui era întunecată. Mâinile lui Nancy erau strânse în pumni pe lângă ea, brațele rigide.

Aurélie, ce ai mai făcut, gândi sumbru Kate?

Voia să ofteze; mama ei era aproape de necontrolat. Măcar această vizită fusese relativ calmă și – poate până astăzi – fără drame. Kate se forță să zâmbească.

– Îmi povesteai despre mătușa ta?

Edward dădu din umeri.

– O văd în privat când pot, dar este ciudat, zise el. Clubul Quartermaine nu-i genul de loc unde poți să inviți pe cineva ca Isabel, Lady Keltonbrooke.

– Ah, deci locuiești acolo. Kate se gândi la asta. Dar ai putea să cumperi o casă.

– Aș putea, zise el.

– Sau ai putea să o întrebi pur și simplu pe mătușa ta ce vrea.

El ezită un moment.

– Vrea să mă vadă mai des, recunoscu el. Îmbătrânește și nu are copii. Doar pe mine și pe Frederick ne are.

Kate se opri pentru a se gândi la asta.

– Ți-e teamă să-ți vezi fratele?

Făcu o vagă pauză înainte de a răspunde.

– Ar fi ciudat, zise el. Mai mult, aș prefera să nu mă gândesc la trecut. Iartă-mă, Kate, dar Anstruther a adus caii noștri. Mai bine te duc înapoi la mama ta.

Anstruther chiar părea nerăbdător.

– Da, desigur, murmură ea. Am uitat. Vă duceți la Heatherfields.

Când ajunseră la gazonul însorit din față, ultimii săteni plecau prin poarta cu acoperiș. Îl privi pe Edward pășind pe alee după ei cu pasul lui încrezător, lung și simți cum îi tresare ciudat inima. Chiar era îndrăgostită fără speranță de el; se părea că nu conta cine era el sau ce făcuse.

Era un om bun și orice ar fi crezut ea despre modul în care-și câștiga existența, era ceva ce fusese aruncat în calea lui de către circumstanțe – sau așa-și spuse ea. În toate celelalte aspecte, Edward era domnul care ar fi trebuit să fie.

Pe strada de dincolo de poartă, Fendershot o ajuta pe doamna Peppin să urce în trăsurica lui pentru drumul înapoi la Bellecombe. Kate se gândi pentru un moment să se urce în locul de lângă doamna Peppin ca să evite drumul cu Reggie. Dar era doar o prostie.

Oftând, se întoarse și văzu că în curtea bisericii nu mai era nimeni în afară de Aurélie, care stătea pe veranda încadrată pitoresc de arcada veche de piatră. Flutura mâna în semn de la revedere către Anstruther. De mâna ei atârna o cascadă de dantelă. În acest timp Edward urca în șaua calului său mare și negru.

– Aurélie, vizitiul tău te așteaptă, zise Kate în timp ce cei doi bărbați plecau.

Aurélie se întoarse și o privi ca și cum ar fi fost adusă în prezent.

– Ah, da, zise ea. Dar o clipă, te rog, *mon chou*. Trebuie să intru iarăși și să vorbesc cu domnul Burnham.

Kate ridică dezaprobator dintr-o sprânceană.

– De ce?

Aurélie zâmbi cu zâmbetul ei evaziv ca de obicei și, cu toate astea, dedesubt se afla o emoție enigmatică.

– Nu glumeam la micul dejun, *mon chou*, murmură ea. Vreau să-i cer bunului pastor să mă spovedească.

– Cum poți să râzi de Richard? o mustră Kate. Spre deosebire de tine și de Macey, el nu-și ia îndatoririle în glumă. Este foarte devotat. Și apoi, tu nici măcar nu ești catolică.

Ea ridică ușor din umeri.

– *Oui*, dar poate sunt pe jumătate catolică, din partea mamei? Și apoi, o persoană păcătoasă nu se poate spovedi la pastorul său și să ceară iertare?

– Nu. Adică, nu ca și chestiune de apartenență ecleziastică.

– Dar ca absolvire personală?

Kate nu și-ar fi imaginat niciodată că va dezbate doctrina bisericii cu mama ei.

– Păi, da, este permis. Poți să ceri absolvire dacă ai păcătuit.

Aurélie zâmbi ca și cum îi fusese dovedit punctul de vedere.

– Și poate că am păcătuit o dată sau de două ori? Și acum simt nevoia să-i spun despre asta pastorului Burnham – și doresc să o facă sub protecția confesionalului.

– Nu există un confesional propriu-zis, mamă. Sincer, uneori cred că ești nebună.

Aurélie flutură disprețuitor din mână.

– *Ma foi*, nu ești prima care spune asta, răspunse ea. Dar dacă nu bate vântul, cum se zice, pui mâna pe vâsle. Și dacă sora ta nu-i măcar la jumătatea drumului spre altar înainte ca eu să plec din această sălbăticie plictisitoare, jalnică, atunci sunt o mamă și mai nesemnificativă decât sunt conform zvonurilor.

– O, Aurélie. Kate clătină din cap. Sper că știi ce faci.

– Eu mereu știu ce fac. Aurélie se uită la micul ceas încrustat ce atârna de un lanț la poșeta ei. Deci, ne întâlnim aici în jumătate de oră, *s'il te plaît*. Și unde sunt Nancy și Reggie? *Mon Dieu*, Katherine, du-te și caută-i.

Deja o alunga gesticulând cu dosul mâinii când ușa masivă de stejar se deschise spre interior, scârțâind din balamale și Reggie ieși, strângând rigid în mâini pălăria lui înaltă din castor. Ochii

întunecați, duri priviră în ai lui Kate, în timp ce Aurélie trecu pe lângă el, aproape neluată în seamă, și intră în biserică.

– Mama are nevoie de un moment cu domnul Burnham, explică Kate, întorcându-se pentru a păși în soarele din curtea bisericii. Sper că nu te deranjează să aștepți?

Când Reggie nu spuse nimic, Kate se întoarse complet spre el.

– De fapt, Kate, zise el sarcastic, începe să mă deranjeze destul de mult să aștept.

– Poftim?

– Când vine vorba de tine, nu fac decât să *aștept*, se răsti el. De opt ani *aștept* să-mi accepți scuzele. De zile întregi *aștept* cu speranța să-mi adresezi măcar un cuvânt din inimă. Am fost clar cu interesele mele și am *așteptat* – ținându-mi gura, totuși – și drept răspuns tu mă insulți...

– Doamne, Reggie, ți-ai pierdut...

– ...mă *insulți*, repetă el, vorbind peste ea, plimbându-te ca o prostituată la brațul acelui bărbat. Și pentru Dumnezeu, Kate, nu voi accepta. Este sub demnitatea mea să fiu pe locul doi după unul ca Ned Quartermaine. Și ai face bine să-ți amintești asta, draga mea.

Kate mărise ochii.

– Ai grijă, Reggie. Pentru că ești pe punctul de a obține din inimă acel cuvânt după care tânjești așa de mult.

Dar el nu mai avea grijă.

– Mi se pare că depășești orice limită, Kate, scrâșni el, că îndrăznești să fii văzută la brațul lui în fața satului. Să-l inviți la slujba de duminică și să te plimbi cu el când eu m-am înclinat și umilit în fața ta, așteptându-mă să aud oricând că...

– Ce, să auzi adevărul despre Heatherfields? interveni cu răceală Kate. Pentru că asta-i singura bârfă legitimă pentru sat, Reggie.

– Cum îndrăznești să-mi arunci în față o serie de ghinioane, zise el.

– Cu foarte puțin efort, ca să fiu sinceră, răspunse Kate, pentru că tu nu te-ai ruinat cu o serie de ghinioane, Reggie. Și sper că nimeni – inclusiv tu – nu ar fi atât de prost încât să sugereze public că noi doi ne-am putea împăca.

Pumnii încleștați ai lui Reggie se albiseră, chipul lui frumos era negru de furie.

– Cum îndrăznești, zise el din nou. Dacă Stephen ar fi în viață, ți-ar da o lecție.

– O, ar putea să încerce – *dacă* ar fi în viață. Emoțiile lui Kate erau foarte puternice. Și ar fi putut să fie, Reggie, dacă voi doi nu v-ați fi îmbătat și n-ați fi urcat în acel turn în miezul nopții. Și *dacă* tu n-ai fi pariat cincizeci de lire că nu-și putea ține echilibrul pe acea margine blestemată.

Reggie își băgă fața în a ei.

– Nu l-am împins pe blestematul de frate-tu, Kate.

– N-a trebuit! Prezența ta – provocările tale, necăjitul tău și tachinările tale constante – a fost mereu de ajuns! Brusc, Kate izbucni în lacrimi. Reggie, erai mai mare. Stephen te admira. Cum de n-ai putut să fii mai atent?

Reggie nu păru impresionat de lacrimile ei.

– O, da, ca de obicei, este numai vina mea! mârâi el. La naiba, Kate, am încercat să îndrept lucrurile.

– Să *îndrepți lucrurile*? strigă ea. Fratele meu *a murit*, Reggie. Toată viața mea s-a schimbat. Asta – Bellecombe – toate astea – erau menite pentru Stephen. Nu pentru mine. N-ai cum să îndrepți asta.

– Păi, nu m-am oferit să mă însor cu tine? Să iau acele viitoare greutăți de pe umerii tăi?

Dar furtuna lui Kate începuse să se calmeze la fel de repede cum izbucnise și-și suflă zgomotos nasul în batista pe care o scosese din buzunar.

– Ascultă-mă, Reggie, pentru că următoarele cuvinte le vei auzi o singură dată, zise ea printre trasul nasului, băgând batista la loc. Îmi cer scuze. Defectele lui Stephen au fost ale lui. Nu, nu l-ai împins tu. Da, ai fost devastat de moartea lui. Dar știai că titlul de baron îmi va reveni mie și propunerea ta a fost oportunistă.

– O minciună categorică! strigă Reggie.

– Ba nu, zise Kate. Bunicul o știa – și a văzut dezamăgirea ta când ai aflat cât de săraci eram. Da, știam de ce m-ai cerut, Reggie, și eram dispusă să accept asta. Dar nu voi accepta un infidel confirmat sau un cartofor cunoscut drept soț. Mi-am văzut mama trăind viața asta și eu nu o voi trăi.

– O, Kate! Reggie dădu ochii peste cap. Ce ție nu-ți place altuia nu-i face! Aurélie a fost la fel de infidelă ca tatăl tău.

– Nu la început, contră Kate. Dar nu despre asta-i vorba, Reggie. Ce trebuie să înțelegi acum este că eu nu mă voi căsători niciodată cu tine.

– Kate, nu știi ce...

– Ba da, îl întrerupse ea, și mai mult, tu nici măcar nu vrei să te însori cu mine. Tu ești doar în căutarea unei afaceri. De ani întregi n-am fost decât un as în mâneca ta. Mereu ai crezut că, dacă va fi nevoie din punct de vedere financiar, o vei putea fermeca din nou pe biata Kate.

– Da, poate chiar și înapoi în patul meu, zise răutăcios Reggie. Mai vreo o dată, Kate? Pot fi convins.

– Reggie, ești un mitocan! șuieră Kate. Tu m-ai sedus. Te-ai folosit de moartea lui Stephen ca scuză și ai profitat de prostia mea.

– Da, asta ar fi versiunea ta, iubirea mea. Reggie zâmbi meschin. Dar din câte îmi amintesc eu, te-ai aruncat în brațele mele, implorându-mă să-ți alin suferința și eu doar ți-am făcut pe plac. După aceea, nu mai aveai cu cine să te măriți. Să-i spun totul lui Ned Quartermaine despre asta?

– N-ai îndrăzni, îl avertiză Kate.

– Ba da și o voi face, zise Reggie, dacă nu anunți logodna noastră.

– Logodnă?

Kate rămase cu gura căscată.

– Anunț-o! ordonă el. La cina din seara asta. Și nu te mai juca cu mine, Kate, sau vei afla că nu trebuie să te joci deloc cu mine.

La asta, Kate se îndreptă cât era de înaltă.

– Păi, Reggie, zise ea repede, ai face bine să te grăbești atunci. Domnul Quartermaine s-a dus să-și vadă noua proprietate și, dacă încerci, s-ar putea să-l prinzi. La Heatherfields.

– La naiba, Kate...

Dar Kate se îndrepta spre casa parohială.

– Sper, Reggie, zise ea peste umăr, că poți să te întorci singur la Bellecombe. Pentru că acum nu doresc să împart trăsura cu tine.

Nu se mai întoarse și se duse direct la casa parohială și bătu la ușă. Nancy ieși imediat, cu capul ciudat de plecat.

– Suntem gata să plecăm? întrebă ea, trecând pe lângă Kate.

Kate se întoarse.

– Da, aproape.

Nancy nu se uită la ea când traversară strada. Kate își dădu seama că se întâmplase ceva. Auzise sora ei cearta cu Reggie? Sau era vorba despre ce discutase cu Richard în afara bisericii? Era de fapt Aurélie?

Kate nu avu timp să insiste cu Nancy, pentru că de cum traversară strada, Aurélie ieși pe ușa bisericii St. Michael.

– *Dépêchez-vous*! ordonă ea, gesticulând nerăbdătoare. Nu avem toată ziua. Julia și ceilalți ne așteaptă.

Nici Nancy, nici mama ei nu se deranjară să o întrebe pe Kate ce se întâmplase cu Reggie. Pe tot drumul înapoi la Bellecombe fu clar că mințile lor erau în altă parte. Aurélie era din nou ciudat de visătoare, în timp ce Nancy arăta doar distrusă.

Când ajunseră acasă, Aurélie se duse imediat la oaspeții ei. Lady Julia și domnii leneveau cu cafelele în salonul din față. Pentru că nu se trăgea și era prea devreme să se bea serios sau chiar să se joace cărți, cei patru arătau cumplit de plictisiți. Nancy trecu pe lângă ei fără să le arunce o privire.

– Kate, haide sus, zise ea încet. Cred că trebuie să vorbesc cu tine.

Kate îi aruncă o privire întunecată mamei ei și o urmă pe Nancy sus în salonul ei privat. Doamna Peppin era deja acolo, înlocuind sticla de zmeurată pe care Aurélie o golise pe parcursul zilei.

– Bine, Nancy, varsă tot, ceru Kate. Mama îl tachinează pe Richard? Sau... sau *flirtează* cu el?

Nancy mări ochii.

– O, nu! Nimic de genul ăsta.

– Ar trebui să vă las, zise doamna Peppin, întorcându-se de la bufet.

Nancy ridică o mână.

– Nu, Peppie, am nevoie de tine. Vino, stați jos amândouă.

Kate începea să simtă că s-ar putea să aibă nevoie de un pahar de zmeurată.

– Nancy, mă îngrijorezi, zise ea, netezindu-și fustele sub ea în timp ce se așeza. Ce Dumnezeului se întâmplă?

Nancy stătea aplecată înainte la marginea scaunului, cu mâinile unite.

– Este vorba de mătușa lui Richard, zise ea.

– Doamna care-i în vizită din Staplegrove astăzi? zise doamna Peppin cu fruntea încruntată.

– Da. Doamna Lowell.

Nancy ridică privirea la Kate.

– Ce-i cu ea? întrebă îngrijorată Kate. Sper că nu-i bolnavă?

– O, nu. Nancy își mușcă buza pentru un moment. Are de-a face cu doamna Granger, care locuiește de partea cealaltă a străzii față de biserica familiei Lowell.

– Doamna Granger? Kate era nedumerită. Cunoaștem o doamnă Granger?

– Un pic, zise Nancy. Doamna Lowell ne-a prezentat-o la târgul de vară din Taunton.

Kate clătină din cap. Își amintea de târg, pentru că fusese o zi frumoasă de iunie. Ea și Nancy fuseseră invitate să meargă cu Richard și doamna Burnham și să ia ceaiul cu familia Lowell la casa parohială din Staplegrove.

– Am cunoscut așa de mulți oameni în acea după-amiază, zise ea vag. Ce-i cu această doamnă Granger de este așa de tulburător?

– Poate-ți amintești că doamna Lowell bârfea de fapt despre ea în acea zi, îi reaminti Nancy lui Kate. Șoptea că doamna Granger se mutase cu câțiva ani în urmă, cu puține explicații, în Staplegrove cu o nepoată după ea.

– O, da, zise Kate, amintindu-și. Această doamnă Granger avea un copil – fetița fiicei ei – o fetiță frumușică, dar nu-mi aduc aminte numele.

– Annabelle Granger, zise Nancy. I se spunea Annie.

– Corect, zise Kate. Mama fusese sedusă de tatăl fetei, apoi murise la naștere. Era o poveste tristă.

– Da, dar căsuța în care trăiește doamna Granger și chiar și grajdurile din spate aparțin unui domn bogat din Londra. Nancy vorbi rapid, de parcă voia să forțeze cuvintele să iasă. S-a spus că el este nașul fetei sau un fel de unchi. Dar vizitează rareori și abia vorbește cu copilul, după doamna Lowell.

– Ah, tatăl, zise cu înțelepciune doamna Peppin. Așa fac domnii bogați. Își ascund problemele în vreun sătuc.

– Da, așa a spus doamna Lowell, zise Kate. Era indignată. Dar noi nu știm adevărul, Peppie. Poate că domnul chiar este un unchi?

Doamna Peppin se uită neîncrezătoare la Kate.

– Cu o poveste așa de vagă?

– Știu, știu, zise Kate, ridicând mâinile. Probabil ai dreptate. Natura umană dezamăgește mereu. Dar, Nancy, ce legătură are tragedia asta cu noi?

Nancy se uită cu tristețe la ea.

– O, Kate, șopti ea. Doamna Lowell zice că – ei bine, zice că acel bărbat este Edward.

– Edward? Kate încremeni brusc pe interior. Spune că Edward... întreține acel copil?

Era ca și cum își simțea propria inimă bătând. Ca și cum timpul se oprise, suspendat pe un fir de mătase, în timp ce ea se chinuia să priceapă cuvintele lui Nancy.

– Nu domnul Edward...?

Peppie duse degetele la buze de parcă ar fi putut să ia înapoi cuvintele.

– Doamna Lowell l-a recunoscut la biserică, zise Nancy cu tristețe, și calul ăla mare negru al lui.

Calul. Kate uitase de el.

Cu identitatea lui Edward descoperită, ea se oprise din a întreba despre originea calului. Dar în zilele astea rareori venea cineva călare de la Londra, trenul era mult mai rapid.

– Deci spui că... că această doamnă Lowell pretinde că Edward este tatăl lui Annie Granger? reuși să zică Kate. Că el deține căsuța în care locuiesc ele? Că banii lui – banii de la salonul de jocuri – întrețin familia Granger?

Nancy încuviință din cap, mușcându-și din nou buza.

– Da, și familia Lowell îl dezaprobă profund, răspunse ea. Doamna Lowell zice că vine o dată sau de două ori pe ani în vizită și se plimbă de parcă ar deține locul.

– Ceea ce e adevărat, interveni doamna Peppin.

– Da, zise Nancy. De acolo a venit calul. Edward îl ține acolo.

Dar întregul scenariu urât se derula în mintea lui Kate. Edward recunoscuse biserica din Staplegrove în ziua în care trecuseră pe lângă ea, nici măcar nu se prefăcuse că nu.

Deci asta era tragedia despre care vorbise Edward. Povestea Mariei, ai cărei părinți îl refuzaseră.

A murit cât eu eram în armată, zisese Edward.

Dar cum se putea? Putuse el să fie așa de dușmănos – sau de tulburat – încât să plece și să o lase însărcinată cu copilul lui? Sau fusese totul o mare neînțelegere?

Aproape că nu conta, ascunsese un copil și mai mult sau mai puțin o ignorase. Nu era un abandon, nu – dar era aproape. Și Kate chiar îl crezuse pe Edward mai bun de atât.

– Domnișoară Kate? Peppie puse un braț în jurul umerilor ei. O, domnișoară, stai dreaptă, drăguță.

– Dar Edward... Edward nu mi-a zis nimic despre asta.

Kate își dădu seama că se lăsase înainte pe canapea. Nancy și Peppie schimbară priviri grăitoare.

– O, Kate! Nancy alunecă pe marginea scaunului și luă mâinile lui Kate în ale ei. N-ar fi trebuit să-ți spun? Richard este așa de furios! Oricât ar fi de ciudat, începuse să-l placă pe Edward. Și a zis... a zis că chiar *trebuie* să-ți spun. Poate că n-ar fi trebuit?

– Gata, gata, domnișoară Nan, zise Peppie, dar o mângâia pe Kate pe spate. Normal că ai făcut bine. Și cum spune domnișoara Kate, nu se știe cum s-a întâmplat acest mare scandal. Poate că-i mai mult decât știe bârfitoarea aia de doamnă Lowell.

Kate își adună mințile și se ridică. Avea nevoie să fie singură.

– Mulțumesc, Nancy, zise ea. Ai făcut ce trebuie. Sunt... dezamăgită, ca să nu zic mai mult.

Rămasă fără alternativă, Nancy se ridică.

– Și-l vei confrunta, Kate? întrebă ea. Îi vei cere adevărul? Eu aș vrea să-i dau una peste fața ai frumoasă a lui. Simt că ne-a păcălit.

– Dar chiar nu-i treaba noastră. Kate zâmbi forțat, deși o costa mult. A ales să păstreze secretul din propriile lui motive. Nu-mi voi băga nasul. Până la urmă, nu o înfometează sau o bate pe Annie Granger, ci doar o privează de iubirea și compania tatălui ei.

– Dar ce soartă crudă, crudă pentru un copil! strigă Nancy. Cum poți tu, dintre toți oamenii, să-l scuzi?

– Nu-l scuz, răspunse ea. Copiii ar trebui să trăiască cu tații lor indiferent de cum s-au născut. N-ar trebui să fie ascunși de parcă sunt ceva de care să-ți fie rușine.

Dar indignarea lui Nancy nu se liniști.

– Kate, noi două știm foarte bine cum este să fii părăsit la țară și tratat ca un ceva în plus, zise ea tăios. Aurélie, cu toate defectele ei, ar fi rămas dacă tata ar fi lăsat-o. Știi că ar fi rămas, Kate.

– Nu-l scuz pe tata, zise Kate. Dar aici e vorba despre defectele lui Edward, nu ale lui. Și trebuie să ne consolăm că Edward face mai bine decât ar face majoritatea bărbaților bogați în locul lui. Da, Nan, sunt zdrobită. Copilul este probabil al lui. Dar ce importanță are pentru noi? În curând va pleca.

– Nu și dacă doamna Wentworth are ceva de zis, avertiză doamna Peppin, din moment ce i-a intrat în cap să-l țină aici.

– Atunci va trebui să-i spun adevărul mamei, declară înfierbântată Nancy. Voi insista să-i spună să plece.

– Nan, las-o așa, avertiză Kate, ridicându-se cât de elegant putu. Va pleca în curând. Eu cu siguranță nu-l voi reține mai mult. Acum, mă scuzați, am de scris niște scrisori.

Le privi cum pleacă din cameră, cu zâmbetul ofilit încă pe față. Dar în ultimul moment doamna Peppin aruncă o privire compătimitoare peste umăr. Apoi se întoarse și Nancy.

– Kate, zise ea, să anulez drumul la Exeter de mâine cu mama? Sunt mulțumită să rămân acasă cu tine și să-ți țin companie. Chiar n-am nevoie să merg la cumpărături.

– Doamne, nu, zise Kate. Aurélie o să facă crize.

Dar pe Kate o termină bunătatea simplă a surorii ei. De cum se închise ușa, se aruncă peste divan și începu să plângă.

Nici măcar nu era sigură de ce plângea – ceea ce înrăutățea lucrurile. Ce-și închipuise? Că Edward va da pagina și se va arunca la picioarele ei? Că în mijlocul ruinelor din viața ei va exista un final dulce și fericit?

Nu va exista.

Nu va exista și până și Reggie, așa mitocan cum fusese, avusese suficient bun simț să vadă cum va fi viața lui Kate. De fapt, probabil că Reggie fusese cea mai bună ofertă pe care Kate o va avea vreodată – și aia fusese cu șantaj, mai mult sau mai puțin.

Cu siguranță de la păcătosul de Ned Quartermaine nu va obține ceva mai bun și, din punctul ăsta de vedere, Edward nu o păcălise. Fusese clar cu Kate că ea nu se putea aștepta la nimic mai mult de la el; o legătură ciudată născută în circumstanțe ciudate și o aventură pasională între cearșafuri.

Și acum trebuia să înfrunte faptul că Edward nu era deloc genul de bărbat pe care și-l imaginase ea – asta peste faptul că cumva ea se convinsese că deținerea unui salon de jocuri ar putea fi cumva scuzabil. Dar neglijarea unei fiice? Asta lovea prea aproape de inimă pentru că nici măcar Kate nu putea născoci o scuză.

O, asemenea bărbați aveau inevitabil o duzină de motive destul de bune. Cu siguranță tatăl ei avusese, când se născuse Nancy, cu mariajul deja tensionat, James Wentworth încetase să mai arunce

fetelor lui vreo privire trecătoare, le făcuse pachet și le trimisese permanent în Somerset. Și își dădea seama că fix din cauza acelui abandon Nancy era așa de furioasă pe Edward.

Dar dacă era provocat, fără îndoială că Edward ar spune că ocupația lui îl face nepotrivit să crească un copil. Că bărbații sunt incapabili ca temperament să-și înțeleagă fiicele. Sau, precum tatăl lui Kate, că copiii au nevoie de aer proaspăt, de țară.

Dar copiii – mai ales fetele – au nevoie de tați. Cineva care să le învețe cum să călărească un ponei și să mânuiască crosa de crichet. Cineva care să le spună să sunt frumoase, chiar dacă nu sunt.

Chiar dacă ele sunt drepte ca scândura și deșirate ca o prăjină.

Un copil are nevoie de iubirea tatălui. Și să-i refuze asta era egoist peste măsură.

Într-un alt val de autocompătimire, Kate se strânse ghem pe divan și-și lăsă capul să se afunde într-o pernă. Chiar atunci ușa ei se deschise un pic și apoi un pic mai mult. Filou veni legănându-se și adulmecând peste covor, cu ochii lui urduroși solemni.

Se ridică pur și simplu pe marginea divanului, privind la Kate cu ceea ce părea compasiune autentică.

– O, prea bine.

Kate oftă și mângâie locul de lângă ea.

Filou sări, lovindu-și și zbătându-și picioarele din spate în urcare. Ea se întinse și-i ridică fundul, iar mopsul eșuă lângă ea cu o respirație șuierătoare. Puse un braț peste el și-l cuibări aproape.

El oftă din nou, se cutremură ca un câine și apoi începu să sforăie.

Deci, asta este, se gândi Kate. *Mai bine de atât nu se poate*.

Un câine bășinos și astmatic. Sau lordul Reginald Hoke, șantajist extraordinar.

Kate alese câinele.

Puse un braț în jurul lui Filou și adormi.

Capitolul 13

Dilema domnișoarei Wentworth

Cu foarte puțin efort din partea ei, Kate reuși să-l evite pe Edward restul zilei. De fapt, nu văzu pe aproape nimeni.

După doamna Peppin, Nancy fusese închisă două ore cu Aurélie, planificând marea lor excursie de cumpărături. Declarând călătoria la Exeter prea obositoare să o ia măcar în calcul, Lady Julia se cuibărise în bibliotecă cu un roman. Sir Francis și contele de Macey hotărâră să facă o plimbare lungă prin mlaștină, în timp ce Reggie își petrecu toată după-amiaza în salonul de biliard cu o sticlă din cel mai bun coniac de la Bellecombe.

În ceea ce-l privește pe Edward, Kate nu auzi nimic despre el și bănuia că-și petrecuse restul zile cu Anstruther. Așa că, după ce se scuză de la cină – o durere de cap complet adevărată –, Kate se duse direct în pat, doar ca undeva spre răsărit să fie trezită dintr-o noapte lungă și plină de vise de către doamna Peppin care-i zgâlțâia delicat umărul.

– Milady, trezește-te!

– Îmm?

Kate se ridică într-un cot, dezlipindu-se de bietul Filou care, măcar o dată, o abandonase pe Aurélie. Își dădu părul de pe față și o văzu pe menajeră stând deasupra patului într-o baltă de lumină galbenă, cu lampa ridicată sus.

– Peppie? Ce s-a întâmplat? E vorba de mama?

– Nu, nu, drăguță, zise ea, punând lampa pe noptiera lui Kate. Tânărul Tom Shearn este în curte. Zice că Jenks are o vacă cu vițelul întors și că mai este un vițel după primul.

– La naiba! Kate trecu cu mâna prin păr. Una din rasa Devon?

– Nu, una din noile Hereford, drăguță, zise ea, și Jenks spune că e prea scumpă să o lase să moară.

– Jenks are dreptate. Kate dădu cuvertura la o parte. Naiba să-i ia de cai prea încrucișați. Ce zice Anstruther? Vacile Hereford au fost ideea lui. A trimis cineva la Taunton după medicul veterinar?

– Da, dar Jenks crede că nu-i timp, raportă doamna Peppin. Tom spune că Anstruther se îmbracă să o ducă pe doamna Wentworth la Exeter și nu îndrăznește să o dezamăgească. A zis că Tom va veni cu tine, să întrebe ce se poate face.

– Exeter? Prinsă în timp ce își umplea ligheanul cu apă rece, Kate se întoarse cu urciorul în aer, nevenindu-i să creadă. Și cumpărăturile au prioritate în fața unei vaci Hereford de patruzeci de guinee? Dumnezeule, mama a înnebunit pe toată lumea?

– Doar îmbracă-te, domnișoară, o încurajă doamna Peppin. N-ar fi trimis după dumneata dacă ar fi crezut că nu era nevoie.

– Prea bine, fir-ar să fie, zise ea. Du-l pe Filou înapoi în camera mamei și pune să fie înșeuată Athena. O, și Peppie? Spune-i lui Fendershot să-mi încarce pistolul și să mi-l pună în desagă.

Doamna Peppin tresări. Dar Kate nu avea de gând să lase o vacă să sufere inutil dacă chiar nu se mai putea face nimic, că erau patruzeci sau patru sute de guinee. Și unele dintre lucrurile care puteau fi făcute pentru a salva biata vacă erau oribile...

Mă rog, ca și restul necazurilor ei din prezent, aveau alternative la care nu suporta să se gândească.

Cu toate astea, în unele zile, Kate se întreba cum de viața ajunsese la asta. Crescuse așteptându-se să aibă o viață obișnuită, fericire, căsătorie și copii. Adevărul este că, până ieri, nu renunțase total la acel vis.

Și acum avusese cea mai mizerabilă noapte din viața ei de când murise Stephen. Până și câinelui aparent îi fusese milă de ea. Era așa de furioasă. Așa de profund de furioasă pe ea însăși și, da, pe Edward – și pentru ce? Pentru că refuzase să-i spună despre fiica lui?

Ea chiar își imagina că era o parte așa de importantă în viața lui Edward? Era așa de naivă încât să creadă că dacă se culca cu un bărbat, acesta era obligat să-i împărtășească povestea vieții lui? Fiecare păcat și secret al lui? Și nu se îndoia că ambele erau numeroase.

O, își dădea seama că Edward se bucura de compania ei. Dar la finalul zilei, poate că ea nu era mai importantă pentru el decât biata mititică de Annie Granger. Nu, era doar simpla Katherine Wentworth, chemată să se ocupe de o vacă ce făta!

– De parcă știu ceva despre asta, mormăi ea pentru sine și destul de vulgar.

Era exact genul de limbaj pe care-l deprindeai pe la ferme. Un limbaj pe care o lady n-avea de ce să-l știe și n-ar fi trebuit să fie niciodată expusă la el. Dar ea-l știa, nu era prima naștere. Oi, vite și o dată chiar și un cal de atelaj. Anstruther și bunicul începuseră să o tragă după ei la fiecare criză înainte să se răcească corpul lui Stephen în mormânt.

Până la urmă, care fusese alternativa pentru Bellecombe?

Ca ea să se mărite cu Reggie?

– Ha! zise cu voce tare. De parcă pămpălăul ăla ar ști ce să facă. Mai bine mă mărit cu Tom Shearn.

Cu acest sentiment în minte, Kate se spălă pe față, se îmbrăcă și-și răsuci părul într-un coc nearanjat. Renunță la corset în favoarea vitezei, își trase cizmele, luă biciușca din cui și coborî să-l caute pe Tom.

După ce dormi prea mult, un eveniment chiar rar, Edward fu nevoit să se grăbească la micul dejun. Își petrecuse după-amiaza precedentă în șa, dând o raită prin toate colțurile noii sale proprietăți. Acum, în timp ce se îmbrăca, simțea o vagă senzație de speranță trezindu-se – măcar pe un front emoțional.

Da, Heatherfields era așa de neglijată că era nevoie de cinci sau șase mii de lire, după calculul lui Anstruther, să o restaureze. Dar o, ce casă va fi când va fi terminată! Furase practic proprietatea de la Reggie, bietul prost disperat.

Departe de a fi o biată căsuță de vânătoare, Heatherfields era în schimb un conac în stil elisabetan cu proporții perfecte și grădini cândva elegante. Întregul ansamblu era în esență nealterat de timp.

Anstruther fusese foarte supărat din cauza interiorului aproape nelocuibil, dar Edward nu, în mod ciudat. Știa ce pierde-vară era Reggie și se așteptase la ce-i mai rău. Mai bine că încăperile erau nealterate și neîntreținute, dacă asta însemna că nu fuseseră stricate de două secole de prost gust și tencuială aleatorie.

Restaurată la gloria ei din secolul șaisprezece, Heatherfields va fi locul ideal în care Annie să-și înceapă adolescența. Genul de casă în care puteau fi aduși potențiali pețitori, o casă menită pentru aristocrația engleză cu pământuri, însuși lucrul la care tinerii negustori și fii raționali de bancheri aspirau să devină.

Și erau exact genul de tineri care nu-și permiteau să strâmbe prea mult din nas la filiația incertă a lui Annie și care, odată căsătoriți, nu se vor deranja să potolească speculațiile că noua lor soție ar putea – *aproape* – fi nepoata unui duce, oricât de puțin probabil era acel scenariu.

Dar Edward se cam agita când casa ar fi putut să aibă nevoie de ani întregi pentru a fi restaurată – mai ales dacă descopereau termite, cum anticipa Anstruther. Până atunci, Annie va fi gata pentru tinerii pețitori bogați. Și oricât de ciudate și rare putea să-i facă doamna Granger vizitele, Edward voia să ajute copilul.

Ocupat să-și lege lavaliera, se zări în oglindă și se gândi, nu pentru prima dată, la incompetența lui cu o asemenea sarcină. Brusc, își dori să-i fi cerut sfatul lui Kate; nu doar cu renovarea și pământul, ci și cu Annie. Până la urmă ce știa el despre nevoile unei fete? Sau cum să o lanseze în societate? Sau – și mai descurajant – cum să o convingă pe doamna Granger să permită asta?

A naibii femeie încă-i purta pică, îi purta pică și pentru ajutorul său și pentru interferență, chiar dacă circumstanțele o obligau să le accepte pe ambele. Încă era chitită să protejeze fata, dar nu vedea că ascunzând-o pe Annie, bârfele doar deveneau mai rele?

O, Edward nu avea probleme cu bârfele dacă le putea folosi. Ambiguitatea cu privire la originea fetei era probabil mai bună decât adevărul. Dar Annie creștea. Lumii va trebui să i se spună... *ceva*.

I-ar fi plăcut să-i spună adevărul lui Kate – atât cât știa și el. Dar cu ce scop? Nu exista nimic pentru el la Bellecombe. Nu va putea să existe vreodată. Kate nu-l va avea, și el nu voia ca ea să-l vrea. Așa că de ce să o aducă pe Annie pe rugul pe care ardeau deciziile lui proaste?

Brusc, înnodă greșit lavaliera. Degetele lui Edward răcâiră nodul prea strâns, apoi o smulse și o aruncă pe pat.

Asta voia? Să-și dezvăluie sufletul lui Kate? Să-i promită dragostea lui eternă și să jure să fie un om mai bun? Păi, nu avea să funcționeze. Poate că sângele lui era incert, dar trecutul lui era foarte clar.

Mai mult, bătrânul Pettibone, directorul, avusese dreptate. Edward avea o trăsătură vicioasă care nu ceda. El chiar o îmbrățișase. Îl ajutase să supraviețuiască unei vieți dure, chiar când îl marcase pentru totdeauna după. O sabie cu două tăișuri mereu taie în ambele direcții.

Nu, era mai bine să savureze pur și simplu compania lui Kate pe zilele ce vor urma și să clădească ceva asemănător unei prietenii trainice, dacă putea. Nu dorea să o implice pe Kate într-o aventură de prost gust, continuă – și ea nu era așa de proastă, slavă Domnului, să o permită.

Și cu toate astea, cum va vizita el Heatherfields în următoarele luni și ani fără să cedeze tentației de a o vedea? În inima și amintirile lui, Kate și Bellecombe și chiar și personalul erau strâns unite ca și lavaliera lui pe care nu putea să o desfacă.

O smulse pe a doua și o aruncă deoparte. Indiferent ce alegere grea trebuia făcută, nu trebuia făcută astăzi. Poate dacă lui Kate îi trecuse durerea de cap, va fi de acord să meargă cu el la Heatherfields să inspecteze gardurile. Ce rău era să întrebe? De fapt, era o idee înțeleaptă, cum ea era proprietara moșiei alăturate.

Cu moralul ridicat la gândul de a petrece timp cu ea, Edward își luă haina pe el și coborî în grabă în salonul pentru micul dejun. Din păcate nu le găsi decât pe Aurélie și pe Nancy Wentworth. Lângă ușă se afla o geantă plină, iar mopsul era cuibărit pe covorul de lângă geantă, sforăind.

– *Bonjour*, domnule Quartermaine, zise doamna Wentworth de sub o pălărie din mătase roz cu dantelă și boruri largi. Nu-i o dimineață minunată să pleci într-o aventură?

– Într-adevăr, doamnă, zise el, privind în jurul camerei cu speranța de a o invoca pe Kate. De fapt, cred că voi da iarăși o raită pe la Heatherfields. Lady d'Allenay a coborât?

– N-am văzut nici urmă de ea, zise Aurélie gesticulând cu mâna decorată cu pietre prețioase. Aș zice că Katherine este plecată deja.

Nancy Wentworth nici măcar nu se uită la el. Ținea mâinile strânse pumn, cu degetele albe pe masă.

– Peppie a zis că era o vacă bolnavă, răspunse ea spre fața de masă. S-a dus să se ocupe de ea.

– O, zise dezamăgit Edward. Cam cât timp ia genul ăsta de chestie?

– Uneori toată ziua, zise fata.

– Ah. Păcat.

Se duse la bufet pentru a-și turna o ceașcă de cafea, cugetând dacă să plece după Kate sau pur și simplu să o aștepte să se întoarcă. Privi din nou la câinele adormit și la geantă.

– Pleacă cineva astăzi? întrebă el.

– *Non, non*, doar cumpărături! zise cam tare Aurélie Wentworth. Am niște rochii care au nevoie de dantelă și pantofi și, *oh, la, la*! – tot felul de fleacuri! –, dar fleacurile trebuie să se asorteze, *n'est-ce pas*? Așa că le iau. Pentru asortare.

– Desigur.

Edward luă niște scrumbii și ouă, apoi reveni la masă, dar chiar atunci apăru în ușă Anstruther.

– Bine, zise administratorul un pic ursuz. Am venit, Nan. Ești gata? Bună dimineața, Quartermaine.

Nancy Wentworth se ridică, dar era albă la față.

– Da... da, sunt gata.

Anstruther îi oferi brațul fetei aproape formal și doamna Wentworth îi urmă afară, mișcând degetele spre Edward ca un gând ulterior.

– *Bonjour*, domnule Quartermaine! zise ea lejer. Vom avea mai multe de discutat când ne întoarcem!

Edward nu-și putea imagina ce, cum pe el nu-l interesa moda feminină sau pălăriile lor. Niciodată nu se deranjase să întrețină genul de amantă care să aibă nevoie de asemenea atenții. Acum că se gândea la asta, prefera modul de a se îmbrăca al lui Kate; simplu, funcțional și potrivit pentru scop. Mă rog, cu excepția acelei rochii verzi cu auriu...

În ceea ce o privea pe Nancy, biata fată părea un pic posacă. Și, cu toate astea, în ochii ei fusese o speranță când se uitase la Anstruther. Edward se gândi că era evident că fata avea niște emoții amestecate cu privire la ceva. Și de ce le însoțea Anstruther oricum? Avea ceva de-a face cu cumpărarea unui plug?

Edward clătină din cap. Anstruther, oricât era el de recalcitrant, părea să fie sub laba pisicii, la fel ca restul Bellecombe când venea vorba de Aurélie Wentworth. Dar n-avea cum să-l ajute pe bietul om, așa că Edward își bău cafeaua și reveni la cugetările lui despre Kate în rochia verde cu auriu.

Kate reveni acasă târziu spre după-amiază cu Tom Shearn călărind alături de ea. O dată sau de două ori, bietul om aproape că avusese nevoie să o împingă în sus, atât de epuizată fizic era.

– O zi bună de muncă, milady, zise tânărul când trecură pe sub poarta interioară.

– Mulțumesc că ai rămas, Tom, zise ea când el descălecă. Eu și bietul Jenks nu am fi putut să facem față. Doi vițel și mare parte din zi. Cine și-ar fi imaginat?

– Bucuros să servesc, doamnă, zise el, ajutând-o să descalece. O duc pe Athena la Motte, da?

– Fie-ți milă de noi, declară doamna Peppin, întâmpinând-o în ușă. Arăți groaznic, domnișoară.

– Felicită-mă, Peppie. Zâmbetul lui Kate era slab. Sunt mămică de două ori și suntem cu... o, douăzeci de lire mai bogați?

– Poți să speri, zise Peppie. Dar doamna Wentworth îi va cheltui astăzi pe panglici. Bine, domnișoară, hai să-ți pregătim o baie. Încetează să te holbezi, Jasper, și ocupă-te de baie. N-ai mai văzut sânge și bălegar?

Trăgându-se de moț, tânărul plecă repede.

– Să fii binecuvântată, Peppie, zise Kate. La ce oră-i cina?

– N-a zis nimeni, domnișoară, raportă doamna Peppin. Aș zice pe la șapte și jumătate?

Kate se întoarse, urcând deja treptele.

– Poftim, mama nu s-a întors?

– N-am văzut-o, domnișoară, de la opt când au plecat în sat.

– În sat? De ce să treci prin sat ca să ajungi în Exeter?

Menajera dădu din umeri.

– N-aș ști, domnișoară Kate, dar au cotit-o spre sat, pentru că Hetty era sus în turn, scutura covoarele și i-a văzut.

– O, bine. Kate reveni spre scări. Atunci, la șapte și jumătate. Aurélie și Nancy vor trebui să mănânce ceva rece dacă întârzie.

La următorul etaj însă dădu peste Edward, care cobora de la noua lui cameră aflată la etajul de deasupra. Cu nervii deja întinși, Kate simți cum îi crește pulsul și acea senzație de dor răsucindu-se în ea.

Și apoi își aminti de Annie Granger.

– Kate! El se opri cu ochii mari și se mișcă de parcă voia să o prindă de umăr. Kate, Doamne! Ești bine?

Ea coborî privirea la hainele ei pătate, dar continuă să se miște.

– Sunt chiar bine, zise ea cu calm. Pericolele de a fi o lady fermier, mă tem. Ne vedem diseară la cină?

El rămase nemișcat pe etaj.

– Da, desigur, zise el după ea. Dar, Kate, voiam să-ți spun...

– Poate să aștepte până după cină? zise ea nepăsătoare, înaintând pe culoar. Atunci voi avea mai mult timp.

– Bine. Desigur.

Ea nu se mai întoarse, ci continuă cu un pas sigur până la camera ei. Odată ajunsă înăuntru însă, trânti ușa și-și mușcă buza.

Apoi, blestemând șoptit, se duse la bufet și scoase nu sticla de zmeurată, ci pe cea de whisky scoțian bun a lui Anstruther pe care o ținea ascunsă pentru astfel de situații. Își turnă două degete, îl dădu pe gât și-l lăsă să o ardă, clipind repede din ochi – un răspuns nu complet datorat whisky-ului.

Dumnezeule mare, o durea peste tot și nu doar inima. Brațul drept îl simțea ca și cum fusese smuls de la locul lui și lăsat așa. Mai mult, era murdară. Nu, *mirosea*. A noroi, a sânge, a bălegar și a transpirație din timpul zilei.

Și peste toate astea, cu siguranță nu voia să se gândească la Edward sau la Annie.

Dădu pe gât restul de whisky, apoi se grăbi spre garderobă pentru a se dezbrăca. În curând auzi zăngănitul căzii ce era adusă – o mașinărie mare, din cupru; una de obicei rezervată doar pentru băile de două ore cu șampanie ale lui Aurélie, pentru a cărei pregătire aproape că o înnebunea pe lăptăreasă.

Dincolo de ușă, Peppie, binecuvântată să fie, îl îndemna pe servitor să aducă mai repede bidoanele și în scurt timp Kate era în apă până la bărbie. Apa era așa de fierbinte că i se înroși pielea.

Spre șocul ei, Tillie, camerista mamei, intră – la ordinul lui Peppie, fără îndoială. Camerista o spălă pe Kate pe păr cu cel mai bun *savon de Marseille* al lui Aurélie și o clăti cu oțet, apoi îi frecă brațele, picioarele și spatele cu sare din Marea Mediterană. Când termină, Kate se simți din nou curată – și, în mod regretabil, răsfățată.

După aceea, camerista o pieptănă lângă foc până i se uscă părul, apoi i-l ridică și-l aranjă într-un mod care era mult prea elaborat pentru Kate. Dar era prea obosită să se certe și, cum mușchii nu o mai dureau, gândurile i se fixară din nou pe inima ei.

Nu reușea să o scoată din mintea ei pe Annie Granger. Și, cu toate astea, Kate nu-și putea aminti cum arăta copilul. Semăna cu Edward, poate?

Și cum ar arăta copiii lui Edward? Cu părul blond și ochii verzi? Aproape sigur frumoși.

Într-un val de tristețe, Kate se duse la dulap și scoase un șal. Trebuia să scape de tristețea asta; avea îndatoriri. Cu Aurélie și Nancy plecate, îi revenea lui Kate să-i întrețină pe Julia, pe de Macey și pe Sir Francis. Probabil că erau deja jos.

Dar în modul ei ciudat de artăgos, Kate hotărî dintr-odată că culoarea șalului ei era greșită și-l aruncă pe pat. Cașmirul alunecă pe pernă ca un nor și ateriză cu un sunet delicat. Era la jumătatea drumului spre garderobă când își dădu seama că nu avea sens.

Curioasă, se întoarse și se duse la pat. Ridică șalul, dădu cuverturile la o parte. Pe mijlocul pernei se afla o scrisoare de culoare crem. Cu o ciudată senzație de neliniște, Kate o ridică.

Lady Julia tocmai ieșise din camera ei și se opri pe hol pentru a-și pipăi cerceii, de parcă se întreba dacă făcuse cea mai bună alegere, când Kate ieși val-vârtej din camera ei cu scrisoarea încă în mână.

– Dumnezeule, Katherine, arăți îngrozitor! zise Lady Julia.

– Julia, zise ea. Dumnezeule! Știi ceva despre asta?

Îi băgă scrisoarea în față Juliei. Doamna o luă, o frunzări, apoi izbucni în râs.

– O, Aurélie! declară ea. Ce urmează?

– Ce va urma? zise Kate, luând scrisoarea înapoi. Îți spun eu ce urmează, Julia. Unchiul Upshaw o să-i pună capul în țeapă la Temple Bar, asta va urma!

Julia se retrăsese, de parcă isteria ar fi putut fi contagioasă.

– Cu siguranță ai dreptate, zise ea mai liniștitor. Biata Kate! Îmi pare rău că am râs. Este îngrozitor. Ce pot să fac?

Kate nici măcar nu se opri să se gândească la următoarele cuvinte.

– Du-te sus, zise ea, luând-o pe hol, și spune-i domnului Quartermaine că am nevoie de el. Mă duc jos să o caut pe Peppie.

Ultima parte fu ușor de făcut; cu scrisoarea în mână, Kate zbură în jos pe scări, aproape dărâmând-o pe biata menajeră.

– Vai, domnișoară, ce-i cu graba asta! zise menajera. Ai văzut o fantomă?

Dar realitatea se așeza și Kate începea să se simtă mai mult rău decât furioasă.

– Nu, dar, Peppie, mă tem că în curând voi vedea, zise ea. Și fantoma va fi a mamei. Unchiul Upshaw o s-o strângă de gât!

Doamna Peppin luă scrisoarea.

– Vai de mine! strigă ea după un moment. Se mărită...?

Chiar atunci Edward cobora repede pe scări.

– Kate? Tocurile cizmelor lui răsunau puternic pe marmură în timp ce traversa holul. Kate, ce s-a întâmplat?

– O, Edward. Kate ridică privirea la el cu disperare în ochi. Este dincolo de înțelegere! Aurélie i-a convins pe Richard și Nancy să se căsătorească în secret!

– Dumnezeule mare! zise el. Să se căsătorească în secret? Dar... cum?

Doamna Peppin îi dădu scrisoarea.

– Și asta, domnule, este întrebarea, zise ea. Nu știm cum, dar știm doar cine-i în spate. Vai, ce se poate face, domnișoară Kate?

Kate duse mâna la frunte.

Edward citea scrisoarea.

Gândește, gândește, își zicea ea.

– Trebuie să-i oprim cumva, zise ea hotărâtă. Sau... stai, poate Anstruther îi va opri? El i-a dus. El este cu capul pe umeri.

– Cineva ar face bine să-i oprească, avertiză doamna Peppin.

– S-ar putea să fie prea târziu să mai oprim pe cineva, zise Edward cu fruntea adânc brăzdată.

– O, vai, zise Kate. Unchiul Upshaw va ajunge cel târziu mâine aici. Adevărul este că-l așteptam astăzi.

Edward împături scrisoarea, trecând gânditor cu degetele prin ea.

– Deci doamna Wentworth are de gând să obțină o licență specială de la episcopul de Exeter, zise el, ca Richard și Nancy să se poată căsători.

– Din nou, nu pot să gândesc acum! declară Kate. Fără semnătura unchiului Upshaw nu poate să facă așa ceva.

– Este adevărat că mama ta nu-și poate da permisiunea, zise Edward. Doar tutorele – sau un tată.

– Păi, tata e mort de mult, și Upshaw este ori la Londra, ori pe drum încoace. Și te asigur că el nu și-a dat permisiunea. Cred că Aurélie a falsificat ceva.

– Draga mea Kate. Edward puse o mână mare și caldă pe spatele ei. Să mă duc după ei? Trebuie doar s-o spui.

– Nu știu! Kate oftă încet, dându-și seama că în panica ei n-ar fi trebuit să trimită după Edward. Tânjea deja să se sprijine de umărul lui – și avea nevoie de buna lui judecată.

– Poate eu și Peppie exagerăm? adăugă ea. Sigur Anstruther nu ar lăsa-o pe Aurélie să se spânzure. Sau să o ruineze pe Nancy. Vor ajunge la Exeter, el își va da seama de planul ei nebunesc și va întoarce trăsura spre casă, nu-i așa?

– Kate, zise încet Edward, eu nu aș fi așa de sigur pe asta.

– Poftim? zise ea tăios. De ce nu? Anstruther este un om foarte matur.

Edward ezită ciudat.

– Cât e drumul până la Exeter? zise el. Șaizeci și patru de kilometri?

– Ceva mai puțin. Kate își linse buzele neliniștită. De ce? Ce vrei să spui?

– Patru oameni în trăsura doamnei Wentworth? zise el. E prea departe, Kate. Sunt sigur că s-au dus cu trenul, oricât de mult îi displace mamei tale. Trebuie să se fi dus așa. Probabil că au ajuns la Exeter înainte de prânz.

Kate se mai calmă și se gândi.

– Da, normal că ai dreptate. Dar episcopul de Exeter este cât se poate de rigid. Este puțin probabil să se lase influențat de una dintre poveștile lacrimogene ale lui Aurélie sau de trucurile ei feminine.

– Kate, draga mea, este posibil să nu se fi dus deloc la Exeter. Mâna lui făcu un cerc lent, liniștitor pe curbura coloanei ei și ea nici măcar nu privi în jur ca să se asigure că erau doar cu Peppie. Mama ta este foarte isteață. Este posibil să se fi dus în nord, în Scoția.

– În Scoția?

Lui Kate i se tăie respirația. Să se căsătorească peste *nicovală*[1]? Richard n-ar fi niciodată de acord cu un lucru așa de rușinos.

– Atunci hai să presupunem Exeter, zise Edward. Dar după câte se pare, cred că-i mai bine să mă duc după ei.

– Mulțumesc, zise ea, brusc simțindu-se recunoscătoare. Dar n-ar fi trebuit să te implic. Ar trebui să merg măcar eu.

– Nu. Ochii lui erau afectuoși, dar vocea era fermă. Cere să se înhame caii. În grajd este o trăsură ce pare iute. Am văzut-o ieri.

– Docarul? A fost al lui Stephen.

– Da, o să fie ușor și rapid și mă voi mișca mai repede singur.

[1] Potrivit legii căsătoriei din 1754, era ilegală căsătoria fără consimțământul părinților dacă aveai sub 21 de ani. Scoția a refuzat să adopte legea, iar Gretna a devenit primul port de escală pentru cuplurile fugare.

– Da. Da, desigur. Kate încuviință din cap. Există niște șanse ca mama să te asculte chiar.

– Dar tu trebuie să rămâi aici, Kate, în caz că apare unchiul tău, insistă el. Va trebui să-i spui... *ceva*, dar nu știu ce.

– Îi voi spune că Aurélie a răpit-o pe Nancy, declară Kate. Pentru că probabil așa a fost. Nancy se resemnase să-l aștepte pe unchiul ei. Știu că Aurélie este bine intenționată, dar nu gândește.

Dar Edward începuse deja să urce scările.

– Mă duc să-mi iau mantaua, zise el. Unde-i cea mai apropiată gară? Mă duc întâi acolo, să văd dacă a trecut cineva care să semene cu ei astăzi pe acolo.

– Mă ocup de Motte și de docar, zise doamna Peppin, întorcându-se spre ușa de la intrare.

– Edward.

Kate se grăbi spre trepte după el. El se opri și se întoarse o treaptă, privind în jos la ea.

– Da?

– Îmi pare rău, zise ea, agățându-se de stâlp. Pentru mai devreme. Am fost repezită.

– Erai obosită, zise el. Doamne, ești obosită.

Apoi, spre șocul ei, el îi ridică bărbia cu un deget, aproape ca și cum s-ar fi aplecat să o sărute – și ea l-ar fi lăsat, ca o proastă ce era.

– Nu-ți face griji, Kate, zise el moale. O voi găsi pe mama ta. *O voi* găsi. Dar cel mai probabil este prea târziu și faptul este consumat.

– O, Edward! zise ea. Eu vreau ca Nancy să se mărite cu Richard. Vreau. Dar mama va provoca un mare scandal, îl va îndepărta pe unchiul Upshaw și probabil că va păta și reputația lui Nancy în timpul ăsta.

– Draga mea, mama ta nu-și va asuma ultimul risc, nu-i așa proastă cum o crezi tu. Apoi îi cuprinse obrazul în palmă. A găsit ea o cale să aranjeze căsătoria asta, să fii sigură de asta. Și Upshaw cu siguranță va fi furios. Și s-ar putea să fie un mic scandal – dar doar dacă începe de aici. Din casa asta. Mă înțelegi?

– Eu... da, cred că da.

– O voi găsi pe mama ta, promise el, și tu vei opri scandalul. Și până la urmă totul va fi bine.

– Îmi doresc să am certitudinea ta. Îi dădu mâna înapoi cu o mângâiere și o mică împingere. Du-te. Du-te înainte să apară unchiul la intrare.

– Da, corect. Edward îi zâmbi rapid și se întoarse. Am plecat.

– Și Edward, strigă ea după el, mulțumesc.

Capitolul 14

În care pastorul se însoară

Înainte de furtună este întotdeauna cel mai întuneric și când Edward se întoarse la castel cu Aurélie Wentworth după el, noaptea era neagră, cu excepția unei luni pline, și furtuna începuse să bubuie amenințător în sala mare de la Bellecombe.

Nu fusese nevoie de prea mare efort să o găsească, doamna stătea pe peronul gării Wellington, încercând să angajeze pe cineva să o ducă la castel. Pe durata călătoriei lor rapide, nu o întrebase pe doamna Wentworth ce se petrecuse. Nu era treaba lui și ea nu-i spuse nimic în afară de a-i explica faptul că se certase cu Anstruther și-i lăsase pe ceilalți în Exeter.

Acum doamna stătea lângă el, neobișnuit de tăcută și ținându-se bine de trăsură, o precauție înțeleaptă ținând cont de viteza considerabilă. Dar el nu voia ca Kate să se îngrijoreze și mai mult decât era necesar. Măcar Aurélie Wentworth avusese suficientă minte să tacă atunci când un bărbat mâna cu viteză și era încordat la limită.

Dar când ajunseră la podul peste ceea ce fusese cândva șanțul cu apă al Bellecombe, ea scoase un sunet de disperare.

– *Mon Dieu!* zise ea când el trecu pe sub poartă. De data asta voi fi spânzurată.

El ridică privirea, navigând cu succes culoarul strâmt de piatră, și o văzu că se uita drept înainte. În curtea interioară de dincolo văzu cum servitorii se agitau, cu torțele ridicate, și o caleașcă mare de drum lung era descărcată.

I se strânse un pic inima.

– Bănuiesc că-i lordul Upshaw?

– Așa mă aștept, zise Aurélie pe o voce resemnată. Proastă sincronizare! Dar știam că trebuia să mă grăbesc. *Ma foi*, domnule Quartermaine, s-ar putea să iasă urât.

Așa va fi. Auzea deja o voce masculină tunătoare, autoritară cerând ceva cuiva. Se temea că lui Kate. Sări repede pentru a o ajuta pe doamna Wentworth să coboare din trăsură.

– Se pare că Upshaw este pe cale să taie pe cineva bucăți, zise el sumbru. Nu-i corect să fie Kate.

– Îmi cunosc datoria, domnule, zise ea, plecându-și capul aproape regal. Îți mulțumesc pentru călătoria rapidă.

El o prinse de braț când se întoarse să plece.

– Doamnă Wentworth, cred că am o idee despre ce ați pus la cale, zise el, și dacă sperați să o scoateți la capăt, vă sugerez să-l reduceți la tăcere pe Upshaw înainte să iasă bârfele.

– Un sfat excelent, domnule Quartermaine, zise ea, afișând unul dintre zâmbetele ei amuzate. Mi-ați salvat mult timp și pe Katherine de la multă jenă.

După ce schimbă câteva cuvinte rapid cu Motte, Edward se grăbi după ea. Aurélie Wentworth mergea cu stoicism prin curte, cu o poșetă deosebit de mare atârnând pe un braț și cu pălăria ei ostentativă atârnând moale pe cealaltă mână, eclipsându-i silueta suplă.

O prinse din urmă pe trepte și intră după ea. Un bărbat înalt, corpolent se plimba prin hol, încă în manta și strângându-și fruntea cu mâna.

Edward atinse brațul doamnei Peppin.

– Servitorii au aflat ceva? șopti el.

Menajera clătină din cap.

– Nu, și puteți avea încredere că nu vor afla.

Cu o expresie hotărâtă, Kate stătea în fața bărbatului.

– Mamă! declară ea, cu ușurarea pe față. O, Edward, mulțumesc!

– Aurélie! zise bărbatul solid, întorcându-se cu o viteză surprinzătoare. Poate poți să explici ce, Doamne iartă-mă, se întâmplă aici? Unde ai fost?

– *Mon Dieu*, Archie, trebuie să-ți dau socoteală? zise Aurélie, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Nu mi-a zis nimeni.

– Când vine vorba de Nancy, îmi dai socoteală! declară el.

– Unchiule, te rog! zise Kate. Haide să mergem în bibliotecă și să discutăm ca niște oameni raționali.

– Raționali? tună unchiul Upshaw. Mă tem că-i o presupunere imprudentă!

Kate se întoarse și se uită la doamna Peppin.

– Peppie, ni se poate aduce niște ceai?

– Sigur, milady.

Kate gesticulă spre hol.

– Unchiule Upshaw, sunt sigură că vei primi răspuns la toate întrebările tale la momentul potrivit.

– Așa să fie, fata mea! zise el sumbru. Apoi se uită în spate la Edward de parcă-l vedea pentru prima dată. Și cine ești dumneata, domnule?

– Acesta este prietenul meu, domnul Quartermaine. Aurélie Wentworth își petrecu brațul prin al lui Edward. Vei veni cu noi, ordonă ea. Cred că am să am nevoie de un martor imparțial.

Edward habar n-avea la ce naiba trebuia el să fie martor. Era mult mai îngrijorat să nu fie învinovățită Kate pentru năzbâtiile mamei ei. Se uită la Kate și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

Fără să zâmbească, ea îi indică cu capul să o urmeze.

Chiar și atunci știa că n-ar fi trebuit. Că ar trebui să se dea la o parte, să se furișeze în dormitorul lui cu o sticlă de coniac și să stea la distanță de vâltoarea luptei. Dar doamna Wentworth îl strângea bine de braț și Kate arăta de parcă avea să aibă nevoie de sprijin moral. Merseră în urma lordului Upshaw, care părea o versiune imensă a mopsului doamnei Wentworth.

Deși avusese grijă să nu pună vreo întrebare, Edward știa ce făcuse doamna, dar nu știa detaliile tehnice. Femeile ca Aurélie Wentworth aveau secrete din belșug și bărbați la cheremul lor.

Când se închise ușa bibliotecii, doamna Wentworth nu li se alătură la masa de lângă foc, ci își aruncă deoparte pălăria elaborată și începu să umble prin încăpere cu o energie neobosită.

– Ei bine, doamnă? întrebă Upshaw.

Doamna Wentworth înghiți greu.

– *Alors*, Archie, bănuiești ce-i mai rău, zise ea în sfârșit, și ai dreptate. Nancy nu este aici. Într-adevăr, s-a căsătorit. Am mers împotriva dorințelor tale și m-am ocupat de asta, poți să te cerți cu mine cât vrei.

Cumnatul ei sări din scaun.

– Cum îndrăznești! zise el, arătând cu un deget acuzator spre ea. Mai mult, cum poți să speri că vei scăpa basma curată cu asta?

– O, mamă! zise încet Kate. Spune-mi te rog că-i o glumă!

– Normal că-i o glumă pentru că nu-i legal, zise lordul Upshaw plimbându-se prin încăpere. Așa că orice crede Aurélie că a făcut, stai liniștită că eu voi *desface* până la sfârșitul săptămânii!

Aurélie dădu din umerii ei slabi.

– *Bien sûr*, Archie, poți să încerci, zise ea. Dar sper că nu prea curând. Nancy și Richard se bucură de noaptea nunții lor în cel mai bun hotel din Exeter. N-aș vrea să fie întrerupți.

Ochii lui Upshaw scăpărară, negri de furie.

– Pentru Dumnezeu, doamnă, asta depășește orice! zise el, dând cu pumnul într-o masă din apropiere. Noaptea nunții! Fetița este ruinată!

– *Zut alors!* zise Aurélie cu ochii mărindu-i-se ingenuu. Oare? Apoi îi căzu fața frumușică. *Oui*, acum că mă gândesc, probabil că ai dreptate. Biata Nancy! Nici un alt bărbat nu o va mai vrea acum.

Edward fu obligat să se ciupească pentru a nu râde de inocența feței doamnei Wentworth, dar Upshaw nu era amuzat.

– Da, este ruinată! Upshaw se repezi spre ea, dar Aurélie rămase fermă. Și este fix ce intenționai, femeie intrigantă! Dumnezeule, Aurélie, ai idee ce ai făcut?

– *Mais oui*, așa cred, zise Aurélie, brusc serioasă. Am ales ca mamă pentru fiica mea ceea ce – dacă legea în țara asta ar fi corectă – aș avea tot dreptul să o fac. M-a convins că-l iubește pe Richard Burnham și că-i suficient de matură să facă această alegere. Și că i-am permis să o facă.

– Dar nu ai nici o autoritate legală! repetă Upshaw pe tonul folosit când vorbești unui copil. Ești o simplă femeie fără creier în căpșorul tău frumușel – și cred că și circumstanțele, și legea sunt de partea mea aici.

– *Oui, oui!* Aurélie ridică ambele mâini, de parcă ceda. Niciodată n-am avut! Nici un pic de creier! Vai, ce harababură!

– O, nu fi impertinentă cu mine, doamnă! zise Upshaw. Voi avea grijă să desfac asta cu orice mijloc legal. Și nu va primi un ban din moștenirea ei atât timp cât pot să opresc asta.

Brusc, Kate își împinse scaunul.

– Unchiule Upshaw, cred că-i destul, zise ea ridicându-se.

Marele bărbat se întoarse spre ea ca un taur fioros. Edward se propti cu mâinile ca să sară, dar Kate ridică o mână și Upshaw se opri brusc.

– Domnule, mă tem că trebuie să accepți alegerea mamei, zise ferm Kate. Oricum s-a ajuns la asta, Nancy este căsătorită – și cu un bărbat bun și decent care are în mod serios aprobarea mea – și petrece noaptea cu el. Chiar dacă am fi suficient de nebuni, n-am ajunge la Exeter destul de repede să desfacem asta. Așa că, cum spune mama, *c'est fini*.

– Deci, Katherine, ești părtașă la această mică conspirație? urlă Upshaw. Cu mama ta? Femeia-i la fel de imorală ca o pisică vagaboandă, și nebună pe deasupra!

La asta Edward sări în picioare.

– Mă scuzi, Upshaw, dar aș vrea să vorbim afară.

– Afară? Omul se smuci, clipind de parcă încerca să-și amintească cine era Edward. Nici măcar nu te cunosc, domnule. Și cu siguranță n-am nici un interes să discut afacerea asta cu dumneata.

– Chiar și așa, o vei face. Edward îl scrută cu o privire rece, dură pe Upshaw, o privire care convinsese mulți domni recalcitranți să coopereze complet. Le consider pe Lady d'Allenay și pe mama ei drept prietene. Nici o autoritate, legală sau de alt fel nu îți dă dreptul să le vorbești pe un ton așa de nerespectuos. Păstrează-ți cumpătul, domnule. Sau, cum spun eu, putem merge afară și termina conversația asta.

– Am tot dreptul! zise Upshaw, dar în tonul lui era un vaiet acum. Eu sunt răspunzător de acel copil. Eu sunt tutorele și apărătorul ei.

– Atunci, te rog, domnule, analizează opțiunile legale pentru a desface căsătoria dacă ești dispus să sacrifici bunul nume al domnișoarei Wentworth pe altarul propriei mândrii, zise cu calm Edward, dar te rog să păstrezi un ton respectuos în această casă.

– Nu ești tu individul care săptămâna trecută nu-și știa propriul nume? mormăi Upshaw. Acum pari foarte sigur pe tine.

– Te rog să iei loc, domnule, zise Edward. Lady d'Allenay n-a avut nimic de-a face cu asta.

Kate se uită recunoscătoare la Edward.

– Așa este, fu ea de acord, dar nu voi șovăi să-ți spun, unchiule, că am ajuns să cred că te înșeli în privința lui Nancy. Este suficient de mare să știe ce face.

– Suficient de mare! se plânse Upshaw, căzând în sfârșit într-un scaun. Nu știe nimic despre viață. Abia a fost la Londra sau a ieșit în societate.

– Nu este interesată de Londra sau societate, este îndrăgostită de Richard și dorește să-l ajute să facă munca Domnului, contră Kate, mai curajoasă acum. Mai mult, are aproape nouăsprezece ani. Mama s-a căsătorit când avea abia șaptesprezece ani și a făcut doi copii până la douăzeci. Louisa s-a măritat cu tine când împlinea optsprezece ani, dacă nu mă înșală memoria. Așa că dacă dorești să o cerți pe mama, atunci da, poți să mă cerți și pe mine. Mă bucur că s-a făcut. Gata, am zis-o.

– Nu este legal, mormăi Upshaw.

– Din contră, Archie, eu cred că este. Aurélie ridică nepăsătoare din umeri. Sau aproape, ceea ce oricum nu contează.

– Doamnă, vom vedea, declară Upshaw un pic mai civilizat. Am de gând să trec pe la avocații familiei de cum mă pot întoarce la Londra.

– Domnule, te rog să nu vizitezi pe nimeni, zise Kate. Cred că trebuie să ne gândim la interesele lui Nancy. Mai bine să ducă o viață simplă decât să-i fie pătat numele de... de ce? O anulare? La asta te gândești?

– Nu știu încă, zise Upshaw, strâmbând buza la Aurélie. Poate, doamnă, vei fi așa amabilă să ne spui cum ai făcut-o? Este clar că ai convins pe cineva să încalce legea.

Aurélie aruncă o privire evaluatoare, aproape pe furiș, la Kate.

– O, eu nu plec, zise sumbru Kate.

– Poate ar trebui eu să plec, zise Edward, punând o mână pe brațul scaunului. Voi fi chiar lângă ușă, Kate.

– *Non*, zise tăios Aurélie. Cred că tu, dragul meu Edward, știi deja?

El ezită.

– Am o idee, doamnă, recunoscu el. Dar nu-i treaba mea.

Aurélie zâmbi și-și lăsă poșeta pe masa din fața lui.

– Până la urmă, s-ar putea să fie, zise ea, așezându-se față în față cu el într-un foșnet de mătase, și tu ești un om cunoscut pentru discreția lui imbatabilă, cred?

Edward se uită neliniștit spre Upshaw.

– Da.

Aurélie dădu repede din umeri.

– Atunci rămâi la locul tău, zise ea, deschizând poșeta și scoțând un teanc gros de ceea ce păreau a fi scrisori legate cu o panglică roșie.

– Ce este asta? întrebă bănuitor Upshaw.

– *Billets-doux*, Archie, zise Aurélie pe o voce joasă, senzuală. Vezi tu, de-a lungul anilor, am căpătat obiceiul de a le colecționa – *multe*. Și vai, fiind imorală ca o pisică – nu-s toate de la soțul meu.

– Aurélie, nu mă interesează aventurile tale, zise încordat Upshaw, și nici ale soțului tău.

– *Oui*, dar poate vrei să citești una sau două? sugeră Aurélie, zâmbind drăguț și împingând trei peste masă. Acestea sunt de la un domn care acum este Preasfințitul Episcop de Exeter – aflându-se într-o poziție, aș putea eu să adaug, cu multă putere să acționeze în numele Preasfințitului.

– Atunci aș vrea să sper că s-a căit pentru păcatele sale! zise Upshaw.

– Sunt sigură, zise Aurélie, trăgându-le înapoi, că așa este. Și sunt sigură că putem fi cu toții de acord că ar fi mai bine dacă soția lui nu ar ști nimic despre scurta lui greșeală morală, oricât de bine documentată ar putea să fie?

– L-ai șantajat pe om cu propriile lui scrisori de dragoste! exclamă Upshaw. Știam eu! Este exact genul de lucru pe care l-ai face, doamnă! Te culci cu prostul, apoi îi dai în cap cu dovezile.

– Archie, mă rănești! declară Aurélie. Și în fața fetei mele, culmea. Cum să opresc eu bărbații din a-mi scrie scrisori prin care-mi promit dragostea lor eternă – și dorința lor arzătoare – și în termeni așa de creativi! *Vraiment*, nu m-am culcat cu bietul prost, n-a fost nevoie. Bărbații pot fi proști fără nici o încurajare.

– D... dar ai păstrat scrisorile! se stropși Upshaw.

– *Oui*, o vanitate teribilă! zise Aurélie ridicând un pic din umeri. Dar acum, la apusul vieții mele, pe măsură ce frumusețea mea pălește și silueta mea se duce, aceste scrisori, Archie, mă alină. De fapt, cred că voi fi îngropată cu ele.

– Sper că nu prea curând, zise Kate. Mamă, serios. Încetează să mai vorbești despre asemenea lucruri.

– *Eh bien*, sfârșitul vine pentru toți, zise Aurélie pe un ton egal. Dar nu va veni prea curând pentru asistentul Preasfinției sale – mă rog, nu de mâna soției sale. Nu a fost amabil din partea lui să-i acorde pastorului Richard Burnham o licență specială să se căsătorească astăzi?

– Da, și fără binecuvântarea tatălui sau a tutorelui ei! contră Upshaw. Și astfel în mod vădit ilegal!

– *Mon Dieu*, Archie! Aurélie dădu în sfârșit ochii peste cap. Mariajul este legal – doar dacă ești tu suficient de neinspirat să faci o problemă din asta.

– Și dacă fac? se plânse el.

Dar atunci Aurélie se mai uită o dată la Kate, chipul ei îmbujorându-se.

– De fapt, Archie, dacă ai de gând să insiști, am avut binecuvântarea tatălui lui Nancy, zise ea. L-am luat cu mine la Exeter.

În încăpere se lăsă tăcerea.

– Voi recunoaște însă, continuă Aurélie, că aș prefera să nu mă obligi să fac public acest lucru la Curtea de Justiție și astfel să-mi fac fata de rușine.

– O, mamă! zise Kate, ducând o mână peste gură. Nu...

– O, ba da, zise mama ei. Dacă-ți amintești, *mon chou*, am întrebat-o pe sora ta la ce era dispusă să renunțe pentru această căsătorie. Desigur, sper că nu se va ajunge la asta.

– Dar tu... tu te-ai culcat cu Anstruther? zise Kate.

Lord Upshaw exclamă uimit.

– Bietul om! O, mamă, cum ai putut?

Aurélie ridică un pic arogant din ambele sprâncene.

– O, n-a fost dificil, *mon chou*, zise ea lejer. Ar fi trebuit să-l vezi în tinerețe! Chiar și acum trebuie să recunoști că John Anstruther este un bărbat.

Upshaw clătină din cap de parcă alunga un coșmar.

– Aurélie, asta nu-l face tatăl lui Nancy, zise el. Nu în ochii legii. Nici măcar nu poți dovedi că el este tatăl.

Aurélie împinse tot teancul de scrisori peste masă.

– *Non?* zise ea lejer. Asistentul Preasfinției sale a considerat că am argumente. Am și scrisorile de dragoste ale lui Anstruther. Cerințele lui furioase să-l las să o recunoască pe Nancy. Insistențele lui de a merge în Franța, ca eu să divorțez și apoi să ne căsătorim. Să-i răpim pe Kate și pe Stephen și să fugim în Scoția. Iar și iar cu ideile lui nebunești. Este bine, *n'est-ce pas*, Archie, că unul dintre noi și-a exercitat discernământul?

– Dumnezeule mare, mormăi Upshaw, a cărui frunte era acum acoperită de transpirație. Cred că fac infarct.

Aurélie mai scoase o scrisoare din teanc.

– Ah, și uite aici! Aici sunt acuzațiile ursuze ale lui James că Nancy n-are cum să fie a lui, zise ea făcându-și vânt cu scrisoarea. Vai, el fusese la Paris cu amanta lui în toată luna conceperii.

– Și probabil că și-a dorit să te sugrume când s-a întors, declară Upshaw, un sentiment pe care-l încerc și eu.

– O, James n-a fost așa de mulțumit că soția lui era îndrăgostită de finul mamei lui, recunoscu Aurélie cu un alt dat din umeri nepăsător, dar își pierduse de mult interesul pentru mine și copiii pe care-i avea. N-ar fi băgat-o niciodată în seamă pe Nancy. Voia să scape de ea.

– O, mamă! zise Kate, acoperindu-și ochii.

– Îmi pare rău, *mon chou*, zise mama ei. Dar știi că-i adevărat. Tatăl tău nu s-a uitat nici măcar la Stephen până când nu a fost suficient de mare să joace și să umble la curve. Dar Anstruther – oho! – el era foarte direct. Și-a dorit fetița lui aici, sub ochiul lui atent. Și aici urma să stea sau ar fi declanșat un infern.

– Măi, dar ce încurcătură! zise Upshaw. Aurélie, de ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din nou din umeri nepăsătoare.

– Pentru că mi-era rușine? sugeră ea. Pentru că nu aveam puterea să-mi combat soțul și să mă duc la copiii mei și la bărbatul pe care-l iubeam? Flutură nepăsătoare din mână. Așa de multe motive, Archie! Și nici unul dintre ele foarte interesant. Tragediile altei persoane nu sunt niciodată interesante.

– Dumnezeule mare! zise Upshaw. Acum își ștergea capul cu o batistă. Sunt epuizat. Trebuie să mă întind.

Chiar atunci intră servitoarea cu tava de ceai și discuția încetă.

– Mulțumesc, Hetty, zise Kate. La ce oră este cina?

– Doamna Peppin spune că a fost mutată la ora opt și jumătate, milady, raportă fata. Să-i spun lui Jasper să pună masa la ora nouă?

– Nu, mulțumesc, Hetty, zise Upshaw, ridicându-se lent. Eu mi-am pierdut apetitul.

Kate se ridică în picioare.

– Hetty, pregătește camera de vizavi de a mea pentru lordul Upshaw, zise ea.

– Camera domnului Stephen? zise Hetty. E deja pregătită, domnișoară, și bagajele sunt duse sus.

– Ce veste bună, mormăi Upshaw, vrând să iasă din încăpere. Măcar cineva aici este competent.

Ieși după Hetty și, o clipă mai târziu, doar cei trei stăteau în jurul mesei de ceai, uitându-se la tava neatinsă. O tăcere grea se întindea peste cameră. Chipul lui Aurélie Wentworth se îndulcise cu acea expresie ciudată, visătoare pe care Edward o mai văzuse o dată sau de două ori și el se întrebă în treacăt dacă cineva o cunoștea cu adevărat.

Poate că John Anstruther o cunoștea.

Edward îi surprinsese o dată, prinși într-o ceartă. Fusese în seara în care o sărutase pe Kate în grădina de trandafiri. După aceea, se strecurase pe o ușă îndepărtată pentru a reveni discret în casă, doar ca să dea peste doamna Wentworth și Anstruther singuri pe hol.

Cearta lor păruse profund personală, cu Anstruther ținându-și mâna mare în jurul taliei lui Aurélie, de parcă o reținea să facă ceva. Și totuși, chiar și atunci, Edward avusese acea senzație că asta nu era ceva nou între ei. Că existase... da, o familiaritate fizică între ei. O pasiune, își dădea el seama acum.

– De cât timp, mamă? întrebă cu vocea goală Kate, fără să ridice privirea de la tava de ceai. Cât timp tu și Anstruther...

– Avem o *affaire d'amour*? întrebă mama ei. *Oh, la, la*, copilă! La vârsta mea preferi să nu mai numeri anii.

– Draga mea, cred că mama ta încearcă să-ți spună că *affaire*-ul nu s-a încheiat probabil, sugeră delicat Edward.

– O, mamă! șopti Kate. Tu? Și Anstruther? *Încă...?*

– *Bah!* Aurélie flutură din mână. De cele mai multe ori omul este așa de încăpățânat încât este insuportabil.

– Dar... dar cum rămâne cu *le comte*? zise Kate, nevenindu-i să creadă. Toți anii aceștia cu el – toți acei domni care erau mereu în preajma ta...

Aurélie doar zâmbi vag ca de obicei.

– O, *mon chou*, de Macey și cu mine suntem mult mai bine ca prieteni decât ca amanți. Și Sir Francis este prietenul lui de Macey și am nevoie de el. Nu mă admiră.

– Da, l-ai adus aici din cauza lui Nancy.

– Parțial, zise mama ei, făcând un mic bot cu buzele. Dar Sir Francis preferă să împuște cu de Macey de la răsărit la apus. Și apoi,

am hotărât că are ochii prea vicleni, i l-am lăsat Juliei, sper să-i aducă mari bucurii. Mai bine că Nancy l-a preferat pe Richard și că tu... ah, mă rog, nu despre asta-i vorba!

Ba despre asta era vorba pentru Edward, deși refuza să susțină privirea lui Aurélie. Chiar când ea se aflase tăcută lângă el, cu mâinile strânse în poală, Kate îi atrăgea întreaga atenție, trezea în el instinctul masculin de a o proteja și apăra.

Se gândi din nou la încrezutul lord Upshaw, de cât de aproape fusese să-l scoată pe hol și să-i dea una în nas pentru tonul folosit cu Kate. O, poate că păruse că se controla, pentru că era o abilitate pe care o perfecționase necontenit, dar fusese la un pas din a fi violent. Puteai să îmbraci un bătăuș în Savile Row, dar temperamentul nu putea fi ascuns privirilor.

Nu, oricât tânjea el să aibă grijă de ea, era ultimul lucru de care avea nevoie nobila și educata baroneasă d'Allenay.

– *Eh bien!* Aurélie se ridică, apoi se apleacă să o sărute pe obraz pe Kate. Trebuie să mă duc să mă schimb pentru cină. Dacă întreabă cineva, Nancy este căsătorită și Upshaw și-a dat binecuvântarea – pentru că trebuie, după ce-i trece criza de nervi.

Edward se ridică și Kate i se alătură, cu brațele încrucișate peste piept, cu umerii căzuți. Se uitară la mama ei cum iese din cameră, cu poșeta plină de scrisori de dragoste atârnându-i tot de cot, cu capul încă sus.

– Bine. Kate se întoarse spre el cu un zâmbet obosit. Ar trebui să mă duc, zise ea, să văd dacă... dacă...

Cuvintele se stinseră, buza inferioară îi tremura grăitor.

– O, Kate, zise el delicat, deschizându-și brațele. O, iubire. Știu.

Ea căzu în brațele lui și el o strânse pur și simplu.

– O, Edward! Au fost cele mai îngrozitoare zile! Totul pare cu... susul în jos!

– Aș remedia totul dacă aș putea, zise el, aplecându-se pentru a o săruta pe frunte. Dar Kate, te-ai descurcat bine cu unchiul tău. Eu mereu sunt mândru de tine. Chiar ai fost menită să fii baroneasa d'Allenay. Și lordul Upshaw este de temut.

– E bine intenționat, zise Kate. Mă consolez cu acest gând. Apoi ridică capul și-și puse mâinile pe pieptul lui, împingându-se ca să-l studieze. Mulțumesc că mi-ai luat apărarea. Ai fost înfricoșător, Edward; așa de rece și de furios. Am crezut că-l vei bate pe bietul om.

El nu avu răspuns la asta, doar îi susținu privirea gri solemnă. Apoi ceva în ea cedă – o emoție ciudată, amestecată se întinse pe chipul ei și Kate se ridică pe vârfurile degetelor, ezită încă un moment, apoi închise ochii și-și lipi buzele de ale lui.

El îi răspunse la sărut, înclinându-și gura înfometată peste a ei. Și așa cum știuse că se va întâmpla, îmbrățișarea se încălzi și înflori, transformându-se în înfierbântare, în ceva mult mai senzual și înfometat decât un simplu gest de mulțumire.

O ținu lipită de el, centimetru lângă centimetru, mișcându-și mâna pentru a o mângâia și pipăi. Rotunjimea unui umăr, forța netedă, delicată a spatelui ei, curbura dulce a coloanei ei care-i plăcea așa de mult; o știa așa de bine pe Kate încât mâinile lui Edward ar fi putut să o sculpteze pe întuneric.

Pasiunea lor era rară; o pasiune ce nu putea fi reținută și Edward se întrebă din nou cum va continua. Cum va privi în urmă la aceste momente fără să se gândească la ea? Cum, ani de zile mai târziu, va putea să o viziteze pe Annie și să nu se uite peste câmpuri și mlaștini și să nu se întrebe?

– Kate, murmură el pe buzele ei. Știi cât de mult îmi pasă, da?

Ea se retrase cu un ultim sărut prelung.

– Știu că-ți pasă, zise ea, coborând genele lungi. Dar ai spus că nu poți rămâne.

– Nu pot... să rămân, așa este, zise el. Dar poate pot rămâne prin apropiere?

– O, prin apropiere! Ea oftă. Uneori îmi doresc să nu fi venit niciodată la Bellecombe, Edward. Să nu-l fi întâlnit niciodată pe Reggie, să nu fi cumpărat niciodată blestemata lui de casă. Sau ca eu să nu fi aflat niciodată cum este să dorești pe cineva așa de mult.

El își petrecu degetele prin părul ei moale, liber de la tâmplă și se întrebă ce ar trebui să răspundă un bărbat la asemenea cuvinte.

– Kate, știi că înainte să-mi recapăt memoria, murmură el, m-am temut că ce simt pentru tine era doar un fel de disperare; un suflet pierdut ce se agăța de singura stâncă pe care o avea. Mi-am spus că atunci când îmi voi reveni, nu voi avea nevoie de tine. Că-ți voi fi etern recunoscător – și voi ține mereu la tine –, dar că totul se va termina.

Cu o fărâmă de ezitare în ochi, ea îl privi iarăși.

– Și acum...?

El inspiră adânc și expiră din nou.

– Nu-i finalul, Kate, zise el sumbru. Uneori îmi doresc să devin iarăși neștiutor. Încă vreau să mă agăț de tine și este așa de imprudent. Există o mie de bărbați mai potriviți pentru tine decât mine. Dacă aș fi un domn, te-aș încuraja să găsești unul.

– Sunt perfect în stare să o fac dacă doresc, zise ea.

El zâmbi forțat.

– Și dacă o faci, zise el, mereu vei beneficia de cel mai profund respect al meu. O parte din mine va fi mereu cu tine.

– O, Edward. Atunci ea se desprinse de el. O, asta nu-i corect!

Nu era corect. Cu siguranță nu pentru ea.

Voia să-i spună tot adevărul; că se îndrăgostise de mult de ea – de seriozitatea și simplitatea ei, de acea frumusețe eternă, liniștită care-l ademenea precum cel mai tare cântec al sirenelor. Că iubirea lui pentru ea se potrivea perfect în acel loc mic și negru din inima lui care era de mult gol și-l împlinea din nou.

Voia să-i spună că nu știa cum să se întoarcă la pustietatea din vechea lui viață, fiind sigur că i se va părea și mai dezolantă în absența ei. Kate devenise căldura, lumina și pacea lui. Și cu toate astea, o parte din el continua să creadă că trebuia să existe o cale de a trece peste asta.

Dar singura cale pe care o putea vedea era să o aibă. Să o tragă în jos la nivelul lui, o altă Persefonă trasă în Infern, doar pentru a satisface pofta altuia.

Așa trebuia să fie? Nu exista nici o altă opțiune?

Nu se putea face vrednic?

Dar mai încercase asta cândva și văzuse cum se terminase într-o tragedie. Și-și dăduse seama că Kate nu va sta să aștepte ca să afle.

– Bine, zise ea, lăsându-și brațele să cadă. Ce talmeș-balmeș a fost astăzi.

Edward pricepu aluzia și păși înapoi.

– Nu te concentra pe mama ta, zise el, forțându-se să aibă un ton normal. Sunt mulți oameni care ar fi făcut un talmeș-balmeș și mai mare de viața lor.

– Da, dar Nancy! zise Kate. Închipuie-ți ce greu a fost pentru ea să audă.

Edward dădu din umeri.

– Dacă contează, Kate, sora ta a aflat că tatăl ei este un bărbat bun și onorabil, zise el. Un bărbat pe care-l adora de mult timp. Un tată care a vrut-o aproape de el mai presus de orice, chiar dacă nu-i putea spune adevărul. Un bărbat mai puțin onorabil ar fi ignorat că există.

La asta expresia lui Kate se încordă în mod ciudat.

– Și asta chiar ar fi fost crud, nu-i așa? zise ea cu răceală. Sunt mulți bărbați cărora nu le pasă când fac un copil și-l ignoră pur și simplu.

Edward înclină capul într-o parte, brusc îngrijorat de tonul vocii ei.

– Anstruther nu-i genul ăla de bărbat, Kate, zise el. Și Richard este suficient de bărbat încât să nu-i pese de filiația lui Nancy. S-ar putea să se fi consolat știind asta, presupunând că știe.

– O, știe. Pentru că se întorsese să plece, Kate se uită în urmă. Acum îmi dau seama ce s-a întâmplat. Mama s-a spovedit la el duminică – deși și-a luat precauția de a cere iertarea păcatelor.

Edward mări ochii.

– Și așa el este obligat să nu vorbească vreodată despre asta, chiar dacă-i oripilat de situație? murmură el. Vai, ce inteligentă este! Înspăimântător.

– Într-adevăr, zise Kate, punând mâna pe clanță. Bine, ar trebui să mă duc în salon să văd dacă se adună toată lumea pentru cină. Ne vedem acolo?

El ezită.

– Mă scuzi în seara asta? zise el, după ce se gândi în grabă. Sunt încă în cizme și pantaloni și am de scris o scrisoare importantă.

– Desigur. Ea îi zâmbi tensionat. O să trimit o tavă sus.

– Ești prea bună cu mine, Kate.

– Da, poate.

Zâmbetul ei păli.

Kate lăsă ușa deschisă și porni pe hol, cu coloana dreaptă și rigidă ca a unei ducese – la fel ca mama ei. Edward o privi mergând, ideea pripită din capul lui transformându-se lent într-o posibilitate îndepărtată și cumva imprudentă.

Kate duse dosul mâinii la buze unde încă mai simțea căldura sărutului lui Edward. Se simțea ca o proastă că se sprijinise de el. Dar nu va nega faptul că se bucurase că el o urmase în bibliotecă.

Mă rog, la început se bucurase. Acum, după sărutul avut, era doar confuză și furioasă. Lăsând mâna, porni cu pas iute spre salon, fiind sigură că ultimele două zile fuseseră cele mai groaznice din viața ei. Fir-ar să fie, de ce trebuia să fie așa de chipeș? Și să pară așa de profund rațional?

Dacă secretul cu Annie Granger nu-i frânsese inima, cuvintele lui Edward aproape că o făcuseră. Și acum secretul mamei ei era expus față de jumătate din familie și, mai rău, Nancy îl știa. Unchiul Upshaw era încă foarte furios. Și Kate se temea că următoarea ei conversație cu John Anstruther va fi cu adevărat una stânjenitoare.

Și cu toate astea, se părea că stânjeneala abia începuse. Reggie zăbovea în sala mare, cu ochii fixați pe ea în timp ce ea se apropia.

– Reggie, zise ea încordat.

Îl salută cât putu de civilizat.

– Kate, draga mea fată. El îi ieși în față cu ceea ce părea a fi o tristețe autentică pe chip. Servitorii șoptesc că a fost un mare scandal în bibliotecă.

– A fost o discuție aprinsă, recunoscu Kate. Tocmai am aflat că Nancy și Richard s-a dus la Exeter. S-au căsătorit în secret.

– Doamne! Ochii lui se măriră. Sper că Upshaw nu te-a certat pentru asta?

Ea clătină din cap.

– Unchiul? Nu. De ce să mă certe? Dar recunosc că sunt surprinsă de anunț.

Reggie îi prinse mâinile și se strânse în ceea ce aparent voia să fie un gest de asigurare.

– Kate, te căutam să-ți cer scuze, zise el, pășind respectuos în spate. Ieri m-am purtat îngrozitor.

– O, pentru Dumnezeu, Reggie, zise ea, trecând pe lângă el, nu iar cu asta.

– Sigur că nu, altă dată, zise el repede. Dar Kate, treaba asta cu Nancy, ce pot să fac? Orice? M-ar asculta Nancy? Mâine pot să iau primul tren spre Exeter?

Kate se întoarse pentru a clătina din cap.

– Mulțumesc, nu se poate face nimic, zise ea. Mama s-a dus cu ea și unchiul nostru și-a dat binecuvântarea cu ceva reticență. Oricum mâine ar fi prea târziu.

Reggie încercă să pară preocupat.

– Deci Upshaw nu va încerca să desfacă mariajul?

Kate arcui o sprânceană.

– Sigur că nu, zise ea. S-a făcut și sunt singuri la un han. Chiar dacă unchiul nu ar fi fost de acord cu această căsătorie – ceea ce nu este cazul –, probabil că l-ar amenința pe Richard cu un pistol dacă ar încerca acum să scape de căsătorie.

Reggie doar se uită fix la ea un moment mai lung.

– Așa ar face? zise într-un final. Da, fără îndoială că ai dreptate. Toată lumea va presupune că Nancy a fost ruinată...

– Reggie. Kate ridică o mână. Cred că știm cu toții ce presupune lumea în general. Dar aici e vorba despre ce vrea Nancy și s-a făcut.

– Da, da, sunt sigur. Apoi, cu o expresie ciudat de distantă, Reggie făcu o plecăciune aproape galantă. Bine. Trebuie să le urăm să fie fericiți, atunci. Eu știu cu siguranță că le doresc asta. Ne vedem la cină, Kate.

Și apoi, la fel de repede cum apăruse, Reggie dispăru – sau cel puțin persoana care pretindea că este Reggie. Nu-i mai vorbise așa de amabil lui Kate de ani buni.

Intrigată, Kate clătină din cap și se duse să se ocupe de oaspeții ei. Simțind starea, până și Lady Julia părea abătută. După cină, pentru că era târziu, toată lumea se retrase pentru seară.

Recunoscătoare pentru liniștea dormitorului ei, Kate se prăbuși în pat și-și petrecu restul nopții într-un somn agitat, febril. Îl visă pe Edward; greutatea caldă a corpului lui apăsând-o pe moliciunea patului. Atingerea lui fierbinte și sărutările lui pasionale.

Dar în fantezia ei nu erau cuvinte. Nu existau explicații, nici scuze. Pentru că logica devenise dușmanul și Kate era sătulă de logică.

Capitolul 15

O întâlnire în grădina de trandafiri

Cursul iubirii adevărate nu este niciodată lin, nici hârțogăria necesară pentru a-l executa. Urmă o zi mohorâtă și cețoasă, pe care Kate în mare parte o petrecu închisă cu lordul Upshaw, încercând întâi să facă pace și apoi încercând să-l convingă că se mai puteau face multe pentru a proteja bunăstarea lui Nancy.

Spre eternul lui disconfort, acest lucru necesita prezența lui John Anstruther, care se întorsese de la Exeter cu primul tren și venise în birou la Kate burzuluindu-se ca un urs. Părea să fie ud, obosit și pus pe scandal.

O noapte bună de odihnă fusese însă de ajuns pentru a calma indignarea lordului Upshaw. Se ridică bățos când intră Anstruther, cu mâinile strânse la spate, ținându-și gura, cum o asigurase pe Kate că va face.

Stând în fața biroului lui Kate, Anstruther fu însă direct.

– N-am să stau să te ascult văicărindu-te, domnișoară Kate, nici să-mi țină el predici, zise el, smucind din cap spre Upshaw. Spune-o direct. Rămân? Sau plec?

Ea ridică privirea la el, nevenindu-i să creadă.

– Nu-mi vine să cred că întrebi, zise ea. N-ai fost mereu ca parte din familie aici?

– Da, bine, lucrurile se schimbă, zise Anstruther cu favoriții lui mari umflați un pic comic. Eu, unul, n-aș fi făcut-o, Kate. Să mă duc la episcop, adică. Dar mama ta – când îi intră o idee în cap...

Kate ridică o mână pentru a-l opri.

– Doamne, nici măcar nu încerca să explici cum funcționează mintea mamei! zise ea. Stai jos. Upshaw dorește ca noi să-l asigurăm că terenul dat parohiei îi poate întreține pe Nancy și pe copiii ei într-un mod corespunzător.

Un pic din beligeranța lui Anstruther se mai duse.

– O, zise el. O, da. Teren arabil de prima mână, fără îndoială.

Cei trei se așezară, și Anstruther își luă instrumentele de lucru, registrele, hărțile și tabelele desenate meticulos cuprinzând hectar cu hectar din recoltele viitoare. Când terminară, nu mai era nimic despre ce să fie nemulțumit. Upshaw își ciupi gânditor nasul.

– Bine, Kate, nu trebuie să-ți reamintesc de datoria fiduciară față de proprietatea Bellecombe, zise el. Dar ai spart o bucată considerabilă de pământ și ai dat-o definitiv din mâinile Wentworth.

– Unchiule, pentru mine Nancy va fi mereu o Wentworth, zise moale Kate. Și apoi, cum îți va spune Anstruther, acele hectare n-au fost niciodată indivizibile. Au fost aduse în proprietate prin bunica, și Anstruther era finul ei. De ce să nu se întoarcă în partea lor de familie? Da, într-adevăr, trebuie să avem *partea aia* și *partea asta*.

– Și încă mai avem chestiunea aranjamentelor de căsătorie, zise Upshaw, neputându-și stăpâni o privire întunecată spre Anstruther. Fiica ta, domnule, s-a măritat fără asta. Să știi că ăsta-i scopul unui tutore. Să se asigure că așa ceva nu se întâmplă.

– Da, să o protejeze de vânători de avere, știu, zise neliniștit Anstruther. Dar Nan nu are mari averi și Burnham este un băiat cinstit.

– La majorat, Nancy va primi douăzeci de mii de lire din proprietatea defunctului meu socru, după cum era aranjamentul de căsătorie al lui Aurélie, zise pompos Upshaw. Și la cum stau lucrurile, în următoarea zi, noul ei soț va avea tot dreptul să ia banii la Epsom și să-i parieze pe prima mârțoagă pe care o vede.

Anstruther se scărpină în bărbie.

– Aurélie a zis ceva despre asta, recunoscu el, deși n-am prea înțeles detaliile. Burnham a zis că putem să întocmim orice dorim pe tema asta și va semna.

– Bine! Kate deschise ambele mâini într-un gest expansiv. N-avem nici un motiv, unchiule, pentru care Richard să nu poată semna acordurile după căsătorie, nu-i așa?

– De ce ar face asta? întrebă Upshaw.

– Pentru că-i un bărbat onorabil, zise fermă Kate. Dar gata, unchiule! Nu-l cunoști. Este ca și făcut, crede-mă. Doar cere să se întocmească hârtiile.

Upshaw nu cedă însă cu o grație perfectă.

– Mai este și chestiunea casei, zise el. Casa parohială este o biată cutie și omul o are și pe mama lui văduvă.

– Noua casă parohială este suficient de mare, domnule, cât să-i găzduiască pe ei trei și zece copii pe lângă, zise Kate. De ce nu ne întâlnim toți trei mâine acolo? Se opri pentru a-și consulta programul. Ce ziceți de ora unsprezece? Dacă nu ești de acord cu casa, unchiule, atunci o vom modifica așa cum dorești tu.

– Hmm, zise Upshaw. Pari să te fi gândit la tot!

Kate lăsă jos creionul cu un sunet tăios.

– Mulțumesc, domnule, zise ea. Încerc.

O oră mai târziu, cei trei se despărțiră, Upshaw și Anstruther pornind împreună spre Taunton pentru a contracta un avocat local care să întocmească înțelegerea. Se convenise, de asemenea, ca Upshaw să rămână la Bellecombe încă o zi pentru a găzdui un dineu pentru cuplu, care se întorcea ca să-și exprime acordul pentru căsătorie.

Kate îi urmă afară din încăpere, calmându-și impulsul de a-l căuta pe Edward ca să împărtășească cu el cum aranjaseră afacerea. Dar adevărul era că nu era treaba lui și criza fusese evitată. Fără înclinația lui Upshaw de a prelungi chestiunea în iadul tribunalelor, căsătoria unui pastor de țară cu o domnișoară necunoscută de la țară nu va atrage nici o speculație.

Cu siguranță, toată treaba i se păruse adormitoare lui de Macey. Kate îl descoperi dormind în bibliotecă, în vreme ce la o masă din apropiere Aurélie și Lady Julia jucau cribbage pentru șase penny pe partidă.

În spatele camerei, miza era mai mare. Reggie și noul lui amic Sir Francis jucau un joc de cărți care părea să fie mult mai intens decât cribbage. Privi absentă cum un teanc mare de bancnote se plimba de la unul la altul – măcar o dată în direcția lui Reggie –, apoi se duse la fereastră și se uită afară la vreme.

Nu ploua, dar cerul era gri și greu. Se gândi să iasă călare în sat pentru a-i spune personal doamnei Burnham despre dineu, dar probabil că Jasper plecase deja cu mesajul.

Dar Kate nu putea să nege că avea o senzație ciudată și neliniștită de a fugi din casă. Își dădu seama că era Edward, avea nevoie de el – și pentru nici un alt motiv în afară de plăcerea companiei lui – se lupta cu perspectivele ei mai bune.

O parte din ea tânjea după acele zile de la început când nu știuseră cine era. Când fusese doar Edward și nu cunoscutul Ned Quartermaine cu periculosul lui salon de jocuri și o fiică nelegitimă.

Cu inima grea, Kate se duse la rafturi să găsească o carte. Pentru starea ei cea mai potrivită i se părea o carte de ficțiune, așa că scoase un exemplar tocit din *Emma* și era la jumătatea drumului spre scaunul ei preferat când își aminti de trista intrigă secundară a bietei Harriet Smith, fiica nelegitimă și abandonată a unui domn.

Kate hotărî că era un subiect prea groaznic de îndurat acum. Se întoarse pentru a pune cartea la locul ei chiar când Sir Francis trecu pe lângă ea cu ochii mai întunecați un pic decât de obicei și cu maxilarul un pic încordat.

– Lady d'Allenay. Se opri pentru a face o plecăciune tensionată, dar civilizată. Bună ziua.

– Sir Francis, te-aș sfătui să nu joci cu Reggie, zise lejer Kate. În mod inevitabil urmează o tragedie – de obicei a lui. Dar din păcate, uneori a altcuiva.

– În după-amiaza asta tragedia a fost a mea, zise el cu un zâmbet vag, dar mă voi gândi la o cale de a recâștiga banii înainte să se termine ziua, aș zice eu.

Apoi făcu din nou o plecăciune și o lăsă singură în mijlocul bibliotecii. Kate se cutremură vag și neplăcut când îl privi cum pleacă. Îl adora pe contele de Macey, dar nu-i păsa de amicul lui Sir Francis.

Am hotărât că are ochii prea vicleni, zisese Aurélie.

Și Aurélie, cum îi plăcea lui Edward să-i amintească, nu era așa proastă cum părea.

În seara aceea Edward se îmbrăcă pentru cină în cea mai elegantă redingotă neagră, pusă peste o vestă din mătase jacard și o lavalieră albă ca zăpada, pe care, prin pură coincidență, reuși să o lege fără cusur. Deși garderoba limitată obținută în Taunton îi fusese utilă, se simțea mai bine în hainele trimise rapid de valetul lui de la Londra.

De când se despărțiseră așa de ciudat în seara trecută, nu o văzuse deloc pe Kate, și lui Edward nu-i scăpă că stângăcia i se datora lui în totalitate. Vorbise pripit, ceva complet străin felului lui de a fi. Se temea că vorbise din inimă. Ce ironic, când majoritatea, poate inclusiv el, ar fi spus că el n-avea inimă.

În pofida stângăciei, ridică privirea în oglindă pentru a-și inspecta ținuta, burzuluindu-se de nerăbdarea de a o vedea pe Kate. Un bărbat înalt, suplu se uită la el cu o privire neclintită din oglindă. Bănuia că era destul de chipeș, deși maxilarul avea o linie dură și în ochi nu avea căldură.

Acum trecu cu mâna peste acel maxilar, dându-și seama că ar fi trebuit să se bărbierească din nou. La Londra valetul lui îl bărbierea deseori de două ori pe zi. Dar nu voise ca omul să vină aici din motive pe care nu și le putea explica. Poate pentru că, dacă valetul lui ar fi apărut, Edward s-ar fi simțit obligat să fie el însuși.

Aici la Bellecombe, chiar și cu memoria revenită complet, *nu* era el însuși. Era un bărbat mai gânditor, poate mai amabil. Se gândi la scrisoarea scrisă în noaptea precedentă și se întrebă ce va crede Peters despre asta. Poate își va face apariția în Somersetshire ca să vadă dacă angajatorul lui înnebunise.

Sau poate nu.

Edward înfipse repede un ac rar și perfect cu safir roz în lavalieră, un ac ce se asorta cu inelul lui și apoi coborî în grabă scările pentru a o găsi pe Kate și a-i împărtăși cele mai recente vești. Anstruther fusese amabil și-i dăduse numele supraveghetorului construcției casei parohiale, așa că Edward reușise să-l convingă pe individ să arunce o privire la Heatherfields.

Terminând primele două etape din casa parohială, domnul Moreland se oferise să ia Heatherfields ca următorul său proiect. Echipele lui de zidari, dulgheri și tencuitori, care se învârteau cu ușurință prin proiectul casei parohiale, puteau să treacă apoi la Heatherfields înainte de a se întoarce la Bristol, salvând luni întregi pentru Edward.

Dar când Edward ajunse în salon, o găsi pe Kate angajată cu lordul Upshaw. Ciudat de dezamăgit, conversă plăcut cu de Macey până când fură chemați la cină. Ca de obicei, Kate se așeză în capul mesei și Edward la ceva distanță.

Măcar nu fură reținuți mult după cină. Din moment ce pentru Upshaw vinul de Porto era la fel ca un viciu, restul domnilor își goliră repede paharele și se alăturară doamnelor la cafea. Kate turna însă și discuta cu Lady Julia.

Edward își luă ceașca, surprinzându-i privirea, iar mâinile lor atingându-se în treacăt. Apoi se retrase într-un colț unde se putea

minuna de propria lui prostie. Își dădu seama că era ca un băietan îndrăgostit și la fel de nerăbdător. Kate nu era o jucărie cu care să se joace, merita ceva mult mai important.

Ai grijă cu femeia virtuoasă pentru că prețul ei este cu adevărat mai presus de rubine, se gândi el.

Ce ironic că ea, dintre toate femeile, să fie cea care să-i atragă atenția. Nu erau mulți bărbați care să merite virtutea mai puțin ca el. Era antiteza a tot ceea ce el construise.

În seara asta ea purta o rochie simplă, mai modestă decât memorabila rochie verde cu auriu, dar nuanța delicată de mov îi scotea perfect în evidență ochii gri și îi îmbrățișa curbele într-un fel care tot dezvăluia un pic din decolteul senzual.

– *Bonsoir*, domnule Quartermaine, zise o voce caldă, sufocantă la cotul lui. Este o frumusețe tăcută, nu-i așa?

– Doamnă, puterile dumitale de percepție sunt depășite doar de îndrăzneală, zise el, lăsând ceașca pe farfurioara ei cu un clinchet delicat.

– *Alors*, m-ați complimentat? zise ea lejer. Sau insultat?

Edward reuși să-i zâmbească.

– V-am complimentat, doamnă Wentworth, zise el. În munca mea, percepția și îndrăzneala sunt deseori recompensate.

– Ah, atunci vă mulțumesc, zise ea lejer. Apropo de munca dumneavoastră, mă întrebam dacă ați putea fi convins să ieșiți la o plimbare cu mine în grădina de trandafiri?

Se uită oarecum surprins la ea, dar lăsă cafeaua deoparte.

– Desigur, zise el după ce se uită rapid la Kate și confirmă că ea era încă ocupată. Dacă nu vă deranjează frigul.

– Nu mi-e niciodată frig, zise doamna Wentworth.

Salonul se deschidea spre grădină prin trei seturi de uși franțuzești, acoperite cu draperii grele din catifea verde. Se strecurară afară aparent neobservați.

Afară, în aerul rece al nopții, doamna Wentworth își petrecu brațul printr-al lui.

– Domnule Quartermaine, știți, zise ea brusc, că nu v-aș fi crezut un prost.

– Hmm, zise el. Și mă credeți?

Ea râse delicat, trăgându-l spre urna masivă din marmură din centrul grădinii.

– În franceză există o expresie, *Le coeur qui soupire n'a pas ce qu'il desire*, zise ea. Era o expresie preferată a bunicii mele. O știți?

Edward încercă să-și dea seama de traducere.

– Ceva despre dorința inimii?

– Inima care oftează nu are ceea ce-și dorește, zise doamna Wentworth.

– Înțeleg, răspunse el mai rezervat. Și vă temeți că inima mea oftează, nu-i așa?

Ea râse din nou.

– *Bien sûr*, dragă Edward, ochii tăi oftează, zise ea. Dar restul părților tale? Ah, ești genul dificil – chiar și pentru mine, Aurélie cea imorală ca o pisică ce mereu știe ce gândesc bărbații.

– Cred că, indiferent ce este, inima mea va trebui să supraviețuiască fără, zise el, ocolind alături de ea urna masivă din marmură. Acum, aveți nevoie de ajutorul meu profesional în vreo chestiune? Sper, doamnă, că nu ați acumulat datorii la cărți.

– Sigur că nu. Pentru prima dată Aurélie Wentworth păru insultată. Dar tocmai de asta vreau să știu despre datoriile la cărți. Mai ales ale lordului Reginald.

– Nu sunt sigur că vă pot ajuta.

Ea îl trase pe una din banchetele din jurul urnei.

– Cunoașteți oameni, sugeră ea pe un ton șiret. Aveți metode de a afla. Reggie pune ceva la cale, o simt. Lady Julia zice că în ultima vreme, când a băut prea mult, a vorbit cam îndrăzneț. Aș vrea să știu exact cât de mari sunt datoriile lui.

– Doamnă, este insolvent, zise încordat Edward. N-am nevoie să mă interesez în această privință, pentru că-i treaba mea să știu asemenea lucruri. Omul are niște datorii care nu pot fi achitate și este presat agresiv de creditorii săi – unii dintre ei nu sunt neapărat binevoitori.

– Da, dar ați reușit să obțineți Heatherfields de la el, sugeră doamna Wentworth.

– Pentru că eu sunt cel mai puțin binevoitor dintre toți, zise Edward. Nu voi tolera să fiu păcălit cu ceea ce mi se datorează, și Reggie știe asta.

Dar doamna Wentworth devenise rigidă și se uita fix la ferestrele franțuzești cele mai îndepărtate. Lordul Reginald Hoke stătea acolo, cu spatele la grădina de trandafiri și lângă el se afla silueta

inconfundabilă a lui Sir Francis. Capetele lor erau aplecate unul spre celălalt într-un mod vag conspirativ și după intensitatea expresiilor și a gesturilor lor, Edward ghici că se certau.

– Mi-ați păzit poarta, domnule Quartermaine, zise gânditoare doamna Wentworth, și cu atenție. Vă mulțumesc.

Edward nu zise nimic. Brusc, Reggie păru să bage o mână în interiorul haine și-i arătă lui Sir Francis un teanc de bancnote. Sir Francis le luă, apoi se întoarse și puse mâna pe clanță.

– *Mon Dieu*, vin afară? murmură doamna Wentworth, sărind în sus.

– Mă îndoiesc, o asigură el. Nu când ne vor vedea.

– Ooo, aș vrea să știu ce pune la cale acea creatură iresponsabilă. Ea îi aruncă o privire. *Dépêchez-vous!* Duceți-vă înăuntru, duceți-vă înăuntru!

– Și să vă las?

– *Oui, oui*. Ea îl împingea deja spre ușă. Sunteți prea mare să vă ascundeți.

– Ce veți face? întrebă el.

– O să trag cu urechea! zise doamna Wentworth, sărind pe banchetă în papucii ei cu tocuri înalte. Mă voi urca în urnă.

Prinse într-o clipită marginea cu ambele mâini și sări peste, rostogolindu-se aproape în lateral într-un foșnet de crinolină și dantelă.

– Dumnezeule mare! mormăi el.

Dar auzi în întuneric cum scârțâie balamalele. Rămas fără alternativă, se întoarse și porni spre ușile salonului.

Sir Francis îl zărise deja.

– Ah, cineva-i aici înaintea noastră!

– Nu, este prea frig pentru mine, zise Edward. Domnilor. Luați acea bancă, este singurul loc care nu-i în bătaia vântului.

– Mulțumim, zise bățos Reggie.

– Noapte bună, Sir Francis, zise el, aplecându-se puțin în timp ce trecea. Lord Reginald.

Intră și o văzu pe Kate stând acum cu lordul Upshaw. Dumnezeule, nu va avea nici măcar un minut din timpul ei? Își reumplu nerăbdător ceașca de cafea, gândindu-se că – de dragul lui Kate – mai bine s-ar ocupa de scoaterea mamei ei din cea mai recentă încurcătură a ei.

Dar se părea că doamna Wentworth avea la fel de multă nevoie de el ca și fiica ei. Reggie și Sir Francis se întoarseră în zece minute. Edward lăsă ceașca, pregătindu-se să dea o raită și să se ducă în grădina de trandafiri pentru a o scoate. Dar abia păși în hol când doamna trecut pe lângă el.

– *Mon Dieu*, domnule Quartermaine, ne părăsiți așa de devreme? zise ea pe un ton ridicat. Eu tocmai am ieșit să aduc un pachet nou de cărți.

– Mulțumesc, fără cărți pentru mine, zise el, dând discret la o parte o bucată de mușchi de pe umărul ei și coborând vocea. Doamnă, vă salut acrobațiile.

– Păi atunci, vă vom simți lipsa, zise ea veselă. O, iată-l pe Reggie! Reggie, unde ai fost, băiat rău? Am nevoie de tine pentru whist.

O privi cum trece pe lângă el, dându-și seama prea târziu că târa de marginea rochiei o crenguță uscată de trandafir.

Cu un zâmbet mut, Edward se întoarse și, după ce surprinse privirea lui Kate, încuviință din cap în semn de despărțire și porni în sus pe scări. O mare parte dintr-o sticlă din coniacul eficientei doamne Peppin, cu o carte bună lângă foc, se vor dovedi fără îndoială mai puțin frustrante decât să se uite peste ceașca de cafea la ce ar trebui să nu aibă.

Capitolul 16

Cucerirea lordului Reginald

Poate pentru prima dată în viața ei, Kate se duse la culcare cu brațul petrecut amical prin al mamei ei.

– Cu Nancy plecată, Katherine are nevoie de mine să-i perii părul, șoptise Aurélie când trecuseră pe lângă Lady Julia. Te las să flirtezi cu Sir Francis.

Oferta de a-i peria părul era un gest tandru, la care Kate nu se aşteptase de la mama ei. Iar în ceea ce o privea pe Lady Julia, Kate era bucuroasă să se concentreze măcar o dată pe intrigile altuia.

În seara asta era greu să-și dea seama cine pe cine seducea în acea mică aventură. După ce o convinsese pe Julia să plece de la masa de joc, Sir Francis o condusese pe doamnă într-un colț tăcut al salonului și-o asaltase cu poezie și madeira în ultima jumătate a serii. Flirtase așa de fățiș, încât unchiul Upshaw murmurase dezaprobator și se dusese devreme la culcare.

Dar când intrară pe hol, Hetty se apropia din direcția opusă, ducând o cană și un pahar de apă pe o tavă.

– Excelența Sa este iarăși irascibil, șopti servitoarea când se întâlniră între ușa lui Kate și a lui Upshaw. M-am gândit că poate nişte lapte cald şi apă minerală...

– *Mon Dieu*, ar fi fost mai utilă o sticlă de Porto după cină, zise Aurélie, deschizând ușa lui Kate. Virtutea rareori este răsplătită.

– Mulțumesc, Hetty, zise Kate împăciuitoare. Este exact ce-i trebuie.

Fata încuviință din cap și dispăru în camera opusă apartamentului lui Kate. Camera care până de curând fusese a lui Edward.

Poate că fusese înțelept din partea lui să se mute, se gândi Kate. În seara asta se simțea ciudat de păcălită pentru că nu reușise nici să schimbe o vorbă cu el.

Oftând, intră în dormitorul ei și-și văzu mama azvârlindu-și lucrurile pe patul lui Kate într-un mod vag posesiv. Mai întâi poșeta, șalul și mănușile de mătase și apoi, dintre toate lucrurile, își desfăcu crinolinele de la talie și, cu o eleganță remarcabilă, le împinse pur și simplu în jos și ieși din ele.

– Ah! zise Aurélie. Mult mai bine!

Nefiind sigură cum să interpreteze asta, Kate se hotărî să schimbe subiectul.

– Mamă, Julia umblă după Sir Francis? întrebă ea, așezându-se pe bancheta din fața mesei de toaletă. Până în seara asta mi s-a părut că a rezistat la flirturile ei.

Aurélie dădu din umeri și se descălță.

– *Eh, bien*, Julia nu mai este așa de tânără, zise ea pe un ton egal, nici nu-i bogată. Dar adu-ți aminte, *ma fille*, că Julia a pus prima dată ochii pe Quartermaine, ceea ce l-a cam enervat pe Sir Francis.

– Da, o vreme a tras cu ei, cugetă Kate în timp ce mama ei începu să-și scoată acele de păr. Dar acum pare să-și fi îndreptat atenția spre Heatherfields.

– Toată, *mon chou*? întrebă mama ei.

Ocupată să-și dea cerceii jos, Kate ridică privirea în oglindă.

– Toată ce, mamă?

Mama ei zâmbi mut.

– Toată atenția lui?

Înroșindu-se, Kate puse cercelul în cutia cu bijuterii.

– Sunt sigură că nu știu.

Oftând, Aurélie aruncă primul ac de păr în tava de porțelan.

– Ah, *ma fille*, tu nu vezi cum te urmărește cu ochii? zise ea. Și bietul Reggie! Ciuda lui devine comică.

– Nimic la Reggie nu mă amuză, zise sumbru Kate. Și ce vrei să spui?

– Ce vreau să spun? zise lejer Aurélie. Doar asta – Katherine, dacă încă te agăți de virtutea ta, te implor să renunți la ea și să profiți de acel zeu blond pe care norocul l-a adus sub acoperișul tău. Poate că-i un pic dur și cam păcătos, dar ambele lucruri au avantajele lor, crede-mă.

– Mamă, o mustră Kate. E strigător la cer.

– *Oui*, uneori până și pe mine mă disper, zise Aurélie oftând. Dar Katherine, nu mi-ar plăcea să te văd risipind rarul tău noroc.

Ca baroneasă cu drepturi proprii, tu nu răspunzi nimănui pentru averea sau poziția ta. Nici un bărbat nu-ți poate lua casa sau copiii, nici nu te poate amenința cu sărăcia. Și dacă ești chiar așa de sigură că nu te vei mărita...

– Chiar, *chiar* sigură, interveni Kate.

– *Eh bien*, asta-i foarte sigur, zise Aurélie ușor sarcastică. Deci, dacă așa stau lucrurile, de ce să nu te bucuri de viață?

– O, îți foarte mulțumesc, mamă, pentru acest sfat înțelept, zise Kate. Dar, spre deosebire de tine, eu nu-s interesată să fac un sport din a-mi bate joc de bărbați. Nici măcar nu am abilitatea.

La asta, Aurélie păru realmente rănită.

– Să frâng inimi ca sport? repetă ea, lăsând un ac de păr pe masa de toaletă cu un sunet tăios. Katherine! N-am făcut niciodată așa ceva.

– Dar l-ai rănit pe Anstruther, zise ușor acuzatoare Kate. Mamă, îl cunosc. Oricât o fi el de morocănos, nu-i genul de bărbat care iubește ușor.

– *Ma petite*, lui Anstruther nu-i mai pasă cu cine mă culc, zise Aurélie. Și nu știu dacă m-a iubit vreodată.

Ceva în tonul ei trezi bănuielile lui Kate.

– Mamă, zise ea întorcându-se pe bancheta mesei de toaletă, tu ai încercat în toți acești ani să ajungi la un anumit punct cu Anstruther? Despre asta au fost *aventurile* tale foarte publice cu de Macey, bancherul și toți ceilalți?

– Katherine, nu fi ridicolă!

– Eu sper că sunt, zise Kate. Ar trebui să fii nebună, mamă, să crezi că un bărbat ca Anstruther ar putea să fie gelos pe un filfizon ca de Macey, oricât de bogat și de fermecător o fi el.

Buzele mamei ei formară iarăși același botișor perfect, drăguț.

– *Oui*, aparent ai dreptate.

– Și de Macey – Dumnezeule – nu merită să fie rănit, zise Kate. Îmi place de el – foarte mult.

– *Tut, mon chou*, îți irosești îngrijorarea! declară mama ei. Mă tem că de Macey nu va avea niciodată ceea ce dorește. Dar nu pe mine mă vrea – nu acum.

Dar cu părul lui Kate doar pe jumătate desfăcut, mama ei se duse la pat și se aruncă dramatic pe el.

– *Mon Dieu!* zise spre tavan. Nu crede nimeni niciodată ce spun? Katherine, nu ți-am spus mereu că de Macey e doar un prieten drag?

– Păi da. Dar credeam că-i un eufemism.

– Ah, Kate! Ești așa de naivă. Cu toată frumusețea mea, Macey mereu a fost interesat de o arie vastă de iubiri. Și alegerile lui pot fi... să zicem exotice.

Brusc prin mintea lui Kate trecu o imagine cu de Macey și Sir Francis plimbându-se împreună prin grădina de trandafiri. Dăduse peste ei în mod neașteptat și, brusc, de Macey se îmbujorase în obraji...

– O, zise Kate categorică. O. Dumnezeule! Tu sugerezi că de Macey... sau Sir Francis... că ei ar putea să fie...

– Am început să cred că-i posibil, zise Aurélie. Dar mărturisesc că flirtul lui Sir Francis cu Julia din seara asta mă oprește.

– Dumnezeule mare, zise din nou Kate.

Dar întinsă pe pat, mama ei căscă pur și simplu, de parcă întreaga afacere o plictisea acum.

– Știi, Katherine, că ai cel mai confortabil apartament din casă!

– Deseori ai remarcat asta, zise Kate, scoțându-și restul de ace de păr cum putea mai bine.

– *Oui*, și dacă tatăl tău nu murea, zise Aurélie visătoare, ar fi fost ale mele.

Kate lăsă acele de păr și se întoarse.

– Mamă, ai urcat cu mine doar ca să-mi iei camerele prin lingușeală? Ți-am spus de nenumărate ori să le iei.

Aurélie încuviință din cap, atingând cuvertura cu coafura ei elaborată.

– *Oui*, cred că așa am să fac, fu ea de acord. Dar dacă nu-mi plac? Dacă, de exemplu, lumina de dimineață este prea puternică? Sau dacă sunt cocoși pe partea asta a castelului?

– Astea sunt camerele de pe est, mamă, zis ea cu un oftat. Nu pot să modific razele soarelui pentru tine. Dar te asigur că nu-s cocoși. Să-i cer lui Peppie să ne schimbe camerele mâine?

– *Mais non*, le încerc mai întâi, zise ea, sărind un pic pe pat ca să-l testeze. Dorm aici în noaptea asta. Tu poți să dormi cu Filou. Dar mai întâi, *mon chou*, ai o cămașă de noapte? Sunt prea obosită să mă duc să caut una.

Kate oftă tăcut.

– Eu nu dorm cu un câine care suferă de indigestie, mamă, zise ea ducându-se la dulapul ei și scoțând o cămașă de noapte. Pot să dorm de partea cealaltă a salonului în camera valetului.

– Cum dorești, *ma fille*.

Aurélie căscă monstruos și se strânse într-o minge mică.

Kate se duse în baie să se spele și să schimbe hainele de noapte. Era un pic iritată că era scoasă din propriul ei pat. Dar Aurélie avea dreptate; într-o lume perfectă, camerele ar fi fost într-adevăr ale părinților ei.

Apartamentul avea o garderobă mare ce dădea spre dormitorul principal, apoi un salon, urmat de camera valetului, toate deschizându-se spre holul principal, cu excepția camerei valetului. Lui Kate îl plăcea intimitatea și confortul oferite de apartament. Dar își iubea mama vanitoasă și răsfățată mai mult.

Traversă dormitorul, se opri să-și sărute mama pe obraz, observând ridurile fine ce începeau să apară la ochii lui Aurélie.

– Mai este încă apă caldă, zise ea. Nu te culca în rochie, mamă, și ai grijă cu marginea cămășii mele de noapte pentru că-i prea lungă pentru tine. Să-l aduc pe Filou?

– *Non, merci*, zise mama ei, care părea să adoarmă deja. Somn ușor, *chérie!*

După ce luă una dintre lămpile ei, Kate traversă salonul și deschise ușa spre camera valetului. În prezent spațiul era rareori folosit, dar patul mic nu era incomod. Kate se urcă în pat și încercă să aranjeze perna din puf într-o formă potrivită, dar o chinuiau puțin cuvintele lui Aurélie.

Aurélie avusese dreptate când spusese că situația lui Kate era unică. Deși Kate era conștientă de demnitatea datorată titlului, nu putea să nege gradul de libertate care venea cu el. Ea nu va suferi niciodată din cauza unui bărbat cum suferise Aurélie – dacă Aurélie suferise într-adevăr.

Kate începea să creadă că poate suferise. Că comportamentul vesel și deseori superficial al lui Aurélie ascundea ceva mai întunecat și mai trist. Poate că era o lecție de învățat aici?

Eu încă vreau să te păstrez și este așa de imprudent, zisese Edward.

Dar era *așa* de imprudent?

Brusc vru să-l vadă. Să arunce în vând precauția ei obișnuită. Să urmeze de fapt sfatul nebunesc al mamei ei. *Nu* voia să-și irosească norocul și să ducă o viață fără dorință și plăcere.

Kate nu era de acord cu viața dusă de Edward sau cu alegerile făcute de el. Dar dacă aștepta până la ușa ei apărea un model de

virtute, s-ar putea să albească. Și un model de virtute avea clar mai puține abilități să o tăvălească bine în pat, după cum dăduse de înțeles Aurélie.

Se duse dintr-un impuls în salon și ridică cea mai recentă ediție din *Jurnalul societății regale de agricultură*. După ce scrise repede un bilet, Kate îl închise și-l băgă în revistă, apoi trase de clopoțel.

Jasper apăru în ușa salonului în scurt timp.

– Fii amabil și du asta sus la domnul Quartermaine și vezi dacă este lumină sub ușa lui, zise ea. I-am promis că-i trimit ceva de citit despre chimia agricolă.

Jasper încuviință vesel din cap și plecă.

Kate aruncă o privire la ceas. Nu era încă unsprezece. Cum Edward era o pasăre de noapte, era puțin probabil să doarmă. Mama ei însă dormea. Mișcările slabe din cameră se liniștiseră și lampa fusese stinsă. Spera că Aurélie nu era bolnavă.

Începu să umble un pic neliniștită, apoi se duse la bufet după un pahar cu vin. Abia-l terminase însă când la ușa salonului se auzi un ciocănit ușor. Deschise repede ușa.

Cu haina și lavaliera deja date jos, Edward stătea în prag în cămașă, arătând mare, suplu și neînduplecat.

Scoțând capul afară, Kate descoperi că holul era gol și-l trase înăuntru.

– Repede, zise ea, în camera valetului.

Ea-l trase în cercul luminii lămpii din micul dormitor.

Lumina cădea peste o parte din fața lui, revărsând umbre nelumești. Edward se sprijini de tocul lat al ușii, cu brațele încrucișate, cu privirea grea, ochii aproape închiși măsurând-o pe toată lungimea.

Ea își dădu seama că băuse.

– Am înțeles că dorești să discuți despre chimia agricolă, murmură el, în cămașă de noapte.

– Altă dată, poate, zise ea.

– Hmm, zise el. Cămașa aia de noapte este demoralizant de închisă pe gât, Kate, pentru *orice* fel de discuție. Are... câți, opt nasturi? Și halatul ăla poate fi descris doar ca virtuos.

– Să le dau jos? sugeră ea, aruncându-i o privire evaluatoare.

– Kate. Se desprinse leneș de ușă. Este târziu. Ce vrei?

Brusc ea se simți incomod. Poate că asta era o greșeală? Sau poate ar trebui să aștepte ca el să fie complet treaz? Dintr-odată părea prea mare și un pic cam intimidant.

– Nu sunt sigură, mărturisi ea.

– Atunci lasă-mă să te ajut, zise el apropiindu-se. Asta?

Zicând asta, îi înclină bărbia, închise pe jumătate ochii și o sărută aproape efemer. Era cea mai vagă atingere, dar ei îi tăie respirația. Apoi, spre dezamăgirea ei, se opri.

Ochii lui îi cercetară chipul, care clar se încălzise.

– Mișcarea ta, draga mea, murmură el.

Ea se retrase un pic.

– Ai băut? întrebă ea.

– Mai mult ca de obicei, recunoscu el. Dar haide, Kate. Nu mi-ai trimis biletul ca să mă cerți pentru obiceiurile mele proaste.

Ea clătină din cap și se aruncă înainte.

– Nu, șopti ea. Nu, așa este. Voiam să te întreb, Edward, ce ai vrut să spui prin ce ai zis noaptea trecută în bibliotecă.

El nu se prefăcu că nu înțelesese bine.

– Când am zis că țin la tine? răspunse el.

Ea încuviință din cap.

– Da, zise ea. Și ce vreau eu să știu este asta: Doar asta va exista vreodată pentru noi? Mereu vei ține la mine?

În acel moment ceva întunecat trecu peste chipul lui și el o îndepărtă cu un pas.

– Ce ai vrea să fie, Kate? întrebă el. Să-ți jur devotamentul meu etern? Să cad la picioarele tale?

– Eu vreau doar adevărul, zise ea.

El ridică mâna și-i cuprinse obrazul în acel gest dureros de familiar.

– Adevărul? zise el. Adevărul, cum ai spus-o tu succint aseară, este că ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă eu n-aș fi venit niciodată aici. Dacă n-aș fi cumpărat niciodată casa lui Reggie. Dacă nu m-aș fi culcat niciodată cu tine.

– Și regreți? murmură ea, ridicând privirea la el.

O sărută din nou apăsat și intim, petrecând un braț în jurul taliei ei în timp ce înainta lent în gura ei, slăbindu-i genunchii până când ea se lipi de el pentru susținere.

– Poftim, zise într-un final, ridicând un pic gura. Asta ți se pare regret? Nu, Kate. Regret doar la ce s-a ajuns.

– La ce s-a ajuns? insistă ea. Ce ai vrut să spui că vei fi pe aproape?

Privirea lui grea se închise complet, dar mâna începuse să facă acele cercuri lente, senzuale pe spatele ei.

– Mă gândeam, bănuiesc, la Heatherfields, așa de aproape de tine, zise el, și speram – naiba să mă ia de derbedeu –, dar bănuiesc că speram că noi...

– Uite ce cred eu, zise ea. Cred că ar trebui să fim amanți. Nu doar acum, ci... ci o vreme. Atât timp cât ne convine.

Ochii lui scăpărară întunecat, deschise gura ca să vorbească, dar Kate i-o luă înainte.

– Edward, știu că casa ta este la Londra, nu aici. Știu ce fel de viață duci și că la un moment dat viața la țară te va plictisi. Dar din când în când nu ți s-ar părea plăcută o vizită? N-am putea găsi o cale să fim împreună, atât timp cât pentru nici unul dintre noi nu devine obositor?

– Obositor! zise el cu un râset dur.

– Edward, nu râde, zise ea. Nu te împart, apropo. Nu sunt... disperată. Asta-i o parte din ce spun. Dacă nu poate să existe mai mult, nu poate măcar să existe implicare și... și plăcere?

El îi atinse obrazul cu dosul mâinii.

– Doar asta vrei să-ți ofer, Kate? întrebă el. Plăcere? Te mulțumești cu puțin, iubire.

– Te vreau pe tine, zise ea. Cerul să mă ajute, dar eu doar vreau...

O întrerupse cu un alt sărut, de această dată mult mai puțin tandru, firele lui de barbă zgâriindu-i pielea în timp ce își mișca gura înfometat peste a ei. Îmbrățișarea lui era aproape nemiloasă, limba plonjă adânc, brațul lui coborî până îi cuprinse fesele și o ridică în mod carnal spre el.

Kate simți prin pantalonii lui de lână cum marginea groasă a bărbăției lui se întărește pe pelvisul ei. Intră din nou în gura ei, împletindu-și limba cu a ei, degetul lui mare agăță halatul ei și i-l trase de pe umeri.

– Plăcere, Kate, murmură el, coborând cu gura până când fu împiedicat de gulerul din dantelă de la gâtul ei. O, iubire. Asta pot să-ți ofer.

Cu înfrigurare, ea își dădu seama că cealaltă mână a lui desfăcea rândul lung de nasturi din fața cămășii ei de noapte în timp ce buzele lui urcau, zăbovind pe locul moale de sub urechea ei, tachinând-o delicat cu limba. Inima ei mări ritmul, anticipând ceea ce urma. Ceea ce doar el putea să-i ofere.

Dantela căzu de la gâtul ei și cămașa se desfăcu. Edward trase de ea și o cusătură se rupse. Îi cuprinse un sân, ridicându-l până când aerul rece atinse sfârcul. Își aplecă capul, adulmecând și apoi sugând.

– Edward, șopti ea.

Drept răspuns, el prinse sânul în căldura gurii lui. Ea îi simți dinții tari și duri pe sfârc.

– O! gemu ea, cu respirația tăiată de senzații.

El o mușcă din nou, apoi supse mai tare, trimițând acea foame întunecată într-o spirală prin ea. Până la stomac, tot mai jos ca într-o panglică senzuală ce se răsucea lacom în interiorul ei.

Ea respira deja repede în întuneric.

– Edward, eu vreau... eu vreau...

– Ai zis deja, murmură el peste gura ei. Taci și lasă-mă să ți-o ofer.

Brusc, el o ridică și se întoarse, lipind-o de ușă. Mâna lui bâjbâi între ei la pantalonii lui. Kate se gândi trecător să-i arate patul din umbre. Ideea se pierdu. Nerăbdătoare, ridică un picior pe șoldul lui, ridicându-și cămașa de noapte în timp ce-și petrecea brațele în jurul gâtului lui.

Cu un sunet de plăcere, Edward băgă mâna între ei, ridicând pânza peste burta ei.

O atinse intim acolo apoi, mângâind-o cu degetele între pliuri până Kate se cutremură și simți cum carnea i se udă de nevoie.

– O, Kate, zise el. Așa de dulce, iubire. Așa de mătăsoasă.

Acum o ținea doar cu forța brațului sub șoldurile ei goale și greutatea spatelui lipit de ușă.

– Te rog, Edward, șopti ea.

– Te rog ce? murmură el, ridicând-o încă un pic.

Cu cealaltă mână își împinse bărbăția printre pliurile ei alunecoase, muncind-o. Necăjind-o un pic, poate, cu promisiunea a ceea ce-i putea da.

– În mine, scânci ea. *Te rog.*

– Asta vrei, Kate? Vocea lui era aspră. Spune-o, iubire.

– Da. *Da*. Încercă să încuviinţeze din cap, înghiţind greu, uitând de lumea de dincolo în timp ce el o tachina cu bărbăţia lui dură, catifelată. O vreau, zise ea. Ştii tu – o, Edward – o.

Mâna lui liberă îi găsi piciorul, îi ridică genunchiul mai mult, deschizând-o complet. Balansându-i greutatea, el o ridică câţiva centimetri. Cu un geamă dur, agonizant, Edward intră cu bărbăţia lui groasă doar câţiva centimetri în umezeala ei mătăsoasă.

– Îmm, zise ea.

Canalul i se încordă involuntar. Era crud, carnal, nu frumos, nu, dar profund erotic. Şi se temea că profund vicios.

Ea îşi mişcă şoldurile doar câţiva centimetri.

– Edward, te rog, scânci ea delicat. Am nevoie – doar – o!

El scoase un alt sunet agonizant, ceva rupt din adâncul pieptului lui, apoi intră puternic, cufundându-se adânc.

– O. Doamne. Kate.

Cuvintele erau un pic peste gemete.

Atunci îi cuprinse o nebunie rapidă. El împinse din nou dur şi înfometat, atingând-o în unghiul corect. Kate gemu de la senzaţiile delicioase. Acoperindu-i buzele cu ale lui, el se împinse din nou.

– O.

Ea îi gemu cuvântul în gură.

El imprimă un ritm furios cu şoldurile lui puternice, ducând-o tot mai sus, susţinând-o cu braţul sub fese.

– Da, zise ea din nou. Aşa... o, *o*.

Simţi cum scăpa de sub control. Intrând sub controlul lui, periculos de tentant.

– Kate, Kate, rosti el. Termină cu mine, iubire. O, draga mea. Aşa de disperată.

– Da, scânci ea pentru ultima dată.

Nevoia se adunase repede, precum apa la un baraj, căldura acumulându-se adânc şi grea în timp ce el intra şi ieşea din ea. Edward îşi îngropă faţa în gâtul ei, sugându-i carnea şi împingând, împingând.

Kate îşi simţea pielea vie, cutremurându-se oriunde o atingea el. Se destrăma deja, sfărâmându-se în bucăţi, fără raţiune şi fără lumea din jurul ei. Atunci Edward mută unghiul, împingându-şi mădularul tare adânc în ea şi ea simţi cum tot corpul începea să-i tremure.

Kate se urcă pe un val de pasiune care era de pe altă lume, venind într-un val de senzaţii care o inundară cu spasme grozave. Îl simţi pe

Edward împingând furios în ea. Și apoi gemu și el, scoțând un sunet adânc, gutural. Dădu capul pe spate, tendoanele gâtului lui încordându-se puternic, părul lui auriu căzând ca o coamă pe spatele lui.

El se tot smuci, mădularul lui pulsând în ea. Apoi, cu un ultim geamăt, încremeni, gâfâind. După un moment îndelungat, își sprijini fruntea de a ei.

– O, Doamne, gemu el. Da.

– Da? șopti ea.

– Da, Kate, la orice, zise el.

Pentru un moment, Kate se gândi la o întrebare îndrăzneață, periculoasă. Apoi rațiunea se strecură înapoi și ea își dădu seama în acel moment că ar fi profund incorect să pună întrebarea.

Și o greșeală îngrozitoare.

Cu un sunet de extenuare pură, ea își lăsă piciorul de pe șoldul lui să alunece pe podea. Fiind un domn, Edward o lăsă să alunece pe lungimea lui, apoi îi aranjă cămașa de noapte într-o oarecare ordine. Părul îi căzu în față, umbrindu-i frumosul chip.

Ea își petrecu leneș o mână prin părul lui.

– Trebuie să te tunzi, murmură ea.

El râse.

– Dumnezeule, doamnă, știi cum să ții un bărbat la locul lui, zise el.

– Îmi pare rău. Cu brațele încă petrecute peste gâtul lui, Kate îl sărută. Nu mă pricep la asta – să știu să spun chestia corectă. Nu par să existe cuvinte, de fapt.

Zâmbetul lui se văzu prin întuneric.

– Ești perfectă, Kate.

Ea se uită dincolo de el.

– Este un pat în colțul ăla, sugeră ea. Unul foarte mic.

– Acum îmi spui, mormăi el.

Apoi o ridică, petrecându-și un braț sub genunchii ei și o duse la pat.

– Da, este, deși nu-i cine știe ce, zise el, așezând-o cu blândețe pe pat.

Kate se lipi de perete, lăsându-i suficient loc lui Edward să se bage lângă ea. După ce se descălță, el făcu asta.

– Spații înguste, murmură el, atingându-i gâtul cu buzele. Ah, Kate.

– Da? șopti ea.

El ridică capul, privirea i se înmuie pe a ei.

– A trecut mult timp de când am făcut dragoste ca un băietan fără experiență, zise el. Doamne, pe ușă cu hainele încă pe mine! Pot doar să dau vina pe prea mult coniac și prea multă...

– Prea multă ce? insistă ea.

– Dorință. Își feri privirea. Cerule mare, Kate, dar ard pentru tine.

Ea îl sărută impulsiv pe frunte.

– Deci ai să te gândești la întrebarea mea, Edward? zise ea.

– Despre... un aranjament? zise el.

– Da, spuse ea, jucându-se cu un nasture al cămășii lui. Asta.

El rămase tăcut un moment îndelungat, dureros. Apoi zise într-un final.

– Kate, s-ar putea să avem mai mult decât un aranjament. Ce tocmai am făcut... iubire, n-am fost atent. Ştiu mai bine. Şi totuși...

– Nu o să ne gândim la asta, interveni ea, sărutându-l din nou. Doar răspunde-mi la întrebare, Edward. Nu... mă lăsa fără răspunse. Este dureros.

– Da, zise el. La naiba, Kate, ești o prostuță că mă suporți. Dar da, orice vrei tu, da.

Ea se lipi de el, îngropându-și fața în gâtul lui. Mirosea ademenitor; a săpun și transpirație și a el însuși, acel amestec minunat de lemn de santal, piele și mirosul lui moscat. Mirosea a forță și a confort – sau cum își imaginase mereu Kate că ar mirosi.

Ea mai deschise provocator un nasture și trecu cu limba de a lungul claviculei lui.

– Îmm, murmură el. Continuă, obrăznicătură, dacă tu crezi că patul ăsta ne ține.

– Mă îndoiesc, zise ea cu un râs sugrumat.

– Kate? O sărută în creștetul capului. De ce suntem în camera valetului?

– Pentru că el s-a retras la Lyme Regis, zise Kate, când a murit bunicul. Şi mama mi-a luat patul în noaptea asta.

– Dumnezeule mare! zise el. De ce?

Atunci însă se auzi o lovitură slabă din afara camerei.

Edward sări imediat, înjurând în șoaptă.

– Stai, murmură ea, apucându-l de braț.

– Kate, ultimul lucru de care ai nevoie este să fii prinsă în pat cu mine – mai ales cu Upshaw așa aproape.

– Era doar un servitor, zise ea, pe hol.

Dar Edward se ridică și încuie oricum ușa.

Sunetul însă se auzi din nou – mai puternic și fu urmat de o chicoteală beată.

El se așeză pe marginea patului, ridicând dintr-o sprânceană.

– Servitori? zise el cu îndoială.

– Este Lady Julia. Încruntându-se, Kate se strecură peste și se ridică pentru a-și recupera halatul. Când eu și mama am urcat, ea bea jos cu Sir Francis.

De data asta se auzi un hohot de râs, dar mai încolo pe hol.

– Păi, acum pare beată, zise sumbru Edward.

– Și pe cale să-l trezească pe unchiul Upshaw, mormăi Kate, luând halatul pe ea. Așteaptă aici.

Descuind ușa, ieși și traversă salonul spre ușa principală. Crăpând-o, se uită afară și o văzu pe Lady Julia încurcată într-o îmbrățișare pasională cu Sir Francis, care o lipise de ușa dormitorului lui Kate, reușind cumva să țină lampa ridicată.

– Nu, nu, Francis! chicoti Julia, arătând beată peste umărul lui. Nu este. Este două uși mai încolo.

– Julia, iubirea mea, ai grijă la lampă. Cu ochii aproape închiși, Sir Francis o sărută. Cred că știu care-i ușa ta.

Kate ieșise să-i certe când, de nicăieri, Sir Francis strecură o mână după Julia, răsuci violent clanța și o făcu să se rostogolească cu spatele în cameră.

Brusc se dezlănțui iadul. Din camera lui Kate se auzi un țipăt înfricoșător, aproape teatral de sonor. Urmă un alt țipăt, mai isteric, și o serie de înjurături fulgerătoare.

Kate se grăbi în întunericul de pe hol, lovindu-se de Upshaw, care venea din partea cealaltă, cu boneta de noapte atârnându-i peste un ochi.

– Ce Dumnezeului se petrece aici? urlă el.

– Îmi pare rău, domnule, zise Kate. Lady Julia este un pic amețită.

Dar Upshaw traversase holul și încremenise în pragul lui Kate.

– Aurélie Wentworth! urlă el. În numele lui Dumnezeu?

Kate trecu de el și fu în fața unei scene de farsă haotică. Lordul Reginald Hoke stătea în fund, cu pieptul gol, în patul lui Kate. Lângă el, Aurélie se sprijinea aproape comic în coate, cu o șuviță de păr cârlionțat negru peste un umăr, cu cămașa de noapte atârnându-i

lejer pe celălalt. Lady Julia era îndoită de la chicoteli, în timp ce Sir Francis, cu lampa încă ridicată, părea întunecat ca un nor.

– *Zut alors!* Aurélie se ridică. Reggie, *mon amour*, am fost prinși!

– Naiba să te ia, Reggie! Sir Francis scutură pumnul gol spre pat. Asta-i glumă?

– Domnule, păstrează un ton civilizat și ieși! urlă Upshaw. Și tu, doamnă – aici îndreptă degetul critic spre Julia – ești beată!

Julia reuși să se îndrepte și îndreptă degetul spre el.

– Și tu, domnule, ești un p... pedant îngâmfat! zise ea, izbucnind iarăși în râs.

– *Eh bien*, Reggie, zise Aurélie, bătându-l pe spate. Trebuia să se întâmple.

Dar Upshaw se repezi spre ei ca o fregată pe ape.

– Aurélie, pentru Dumnezeu, ție chiar nu ți-e rușine? tună el de la capul patului. Acest bărbat are jumătatea vârstei tale!

– *Vraiment*, Archie, sunt îngrozită! zise Aurélie. Îngrozită, îți zic. Dar chiar și așa, nu are *chiar* jumătate din vârsta mea! Reginald, *mon coeur*, trebuie să mărturisim temutul nostru secret o dată pentru totdeauna?

Dar Reggie, îmbrăcat doar în pantaloni, se dăduse jos din pat și se îndepărta de Aurélie de parcă era un șarpe. Pe chipul lui se citea că era de-a dreptul îngrozit.

– *Ce* secret? rosti el, luându-și hainele de pe podea. Ce dracului, Francis! Ce mi-ai făcut, naiba să te ia?

– Am făcut ce m-ai plătit să fac, prost înfumurat, scrâșni Sir Francis, luând brațul Julie și trăgând-o afară.

– Dumnezeule mare! Upshaw își pusese o mână peste ochi. Nu cred asta.

– *Ça alors*, Archie, zise Aurélie, încheindu-și nasturii. Știi că sunt incorigibilă. Dar te rog, te implor! Mă despart imediat de Reggie. Doar nu-l obliga să se însoare cu mine. Este prea tânăr... și din păcate *mult* prea sărac.

– Să mă însor cu tine? Reggie sări în picioare, cu brațele pline de haine. Ești nebună?

– Ia stai un pic, impertinentule! ordonă Upshaw, lăsând mâna.

În hol, Lady Julia părea că râde până la lacrimi. Sir Francis încerca să o liniștească.

Reggie se opri la jumătatea drumului spre ușă și se întoarse, plimbând o privire răutăcioasă peste Aurélie și Kate în timp ce-și trăgea sufletul tremurând.

– Pentru Dumnezeu, nu știu cum voi două ați provocat asta, scrâșni el, dar cineva va plăti, și încă scump. Mă auziți?

Kate reuși în sfârșit să-și adune mințile cât să vorbească.

– Reggie, reuși ea să spună, ce căutai în dormitorul meu? Vrei să explici?

El se cutremură de furie.

– Dă-te la o parte, Upshaw.

Privirea lui Reggie era așa de plină de o răutate necruțătoare, încât Upshaw chiar se dădu la o parte.

Dar apoi, se auzi o voce profundă, apatică.

– Doamne, Reggie! zise Edward. Nu prea se cade să umbli în indispensabili. Sperii caii, știi. Am auzit zgomotul de sus.

Kate se uită afară și-l văzu pe Reggie oprindu-se.

– Du-te dracului, Quartermaine! scrâșni el, tremurând de furie. Văd mâna ta în asta. Ei bine, nu o vei avea niciodată! *Niciodată*. Poate că mi-ai luat casa, dar pe Dumnezeu, acolo se termină!

Aurélie sărise din pat și trăgea pe ea un halat. Afectată, Kate se întoarse spre Upshaw și puse o mână pe brațul lui.

– Nici o grijă, unchiule, nu este ceea ce pare, îl avertiză ea încet. Du-te înapoi la culcare și lasă-mă să mă ocup de asta.

– Domnișoară, îți spun eu...

– Unchiule, te rog, zise ea ferm. Asta-i casa mea. Du-te înapoi la culcare și vorbim mâine-dimineață.

Fălcile lui Upshaw tremurau de indignare.

– Atunci sper, Katherine, că știi ce faci!

Și Kate spera asta. Spera și că mama ei nu-și pierduse complet mințile.

Își dădu seama că-i tremurau genunchii. Evitase un scandal ca să se trezească potențial implicată într-unul mai rău cu mama ei. Dar niciodată nu-și imaginase că Reggie putea să fie așa de crud.

Și dacă șiretlicul lui pervers ar fi funcționat... Dumnezeule mare! Era adevărat că nimeni nu o putea obliga pe Katherine să facă ceva. Dar nici măcar titlul ei nu o proteja de acest soi de scandal sau de blamul rezultat.

Fiindu-i un pic greață, ieși după Upshaw și-l văzu pe Edward hoinărind pe holul slab luminat, cu brațele încrucișate. De Macey stătea lângă el, încă în hainele de seară, cu o expresie îngrijorată. Toți ceilalți dispăruseră.

Fără să le adreseze vreunuia un cuvânt, Upshaw se întoarse în dormitorul lui și trânti ușa.

– Păi, asta a fost interesant, zise Edward.

– *Bonsoir*, domnule Quartermaine! zise Aurélie, ieșind după Kate. Ce auz extraordinar ai!

– Da, s-a remarcat deseori, zise Edward cu calm.

– O, *mon Dieu*, de Macey! zise ea, văzându-l în umbre. Și pe tine te-am trezit?

– Nu, draga mea, eu urcam când te-am auzit urlând, zise el un pic amuzant. A fost demn de Opera Comică. Iar mă înșeli?

– Da, *mon coeur*, cu un bărbat mult mai tânăr, zise Aurélie. Edward, sper că nu te-am deranjat prea mult?

– Voi supraviețui, zise el.

– La fel și eu, zise Aurélie, dacă-mi aduce cineva un coniac.

– Bănuiesc că acum am trecut peste orice pretenții sau formalități, mormăi Kate, pornind pe hol. Și apoi, și eu aș avea nevoie să beau ceva.

Se întoarse în salonul ei și cei trei intrară după ea. Edward adusese se pare lampa ei și-i mărise flacăra, luminând un pic încăperea. Kate se duse direct la bufet și scoase whisky-ul scoțian al lui Anstruther, hotărând că coniacul franțuzesc nu era pur și simplu la înălțimea sarcinii.

De Macey o urmă și văzând că lui Kate îi tremurau mâinile, luă paharele cu un sunet de liniștire și începu să toarne. Aurélie se întinse pe divan și-i făcu cu ochiul lui Edward.

– Ce intim este! declară ea. Noi toți în hainele de noapte, aproape ca o familie.

– Eu sunt complet îmbrăcat, scumpa mea, zise de Macey, dându-i whisky-ul.

Aurélie luă o înghițitură și strâmbă din nas îngrozită.

– *Ma foi*, asta-i porcăria lui Anstruther!

– Doar bea, Aurélie, zise sumbră Kate, așezându-se în fața mamei ei. Acum, te rog să-mi explici ce s-a întâmplat.

– *Mon Dieu*, am fost prinsă în pat cu amantul meu tânăr! zise Aurélie, bătând din genele ei negre. Nu este evident?

– Singurul lucru evident pentru mine, zise Kate, când Edward i se alătură pe canapea, este că m-ai manipulat în seara asta. Și că numele tău este ruinat. Așa că spune, mamă. Trebuie să te salvez cumva de unchiul Upshaw.

– O, Archie! Aurélie își încreți nasul și mai luă o gură de whisky. Oricum va crede ce-i mai rău despre mine.

– Doamnă Wentworth, zise încet Edward. Sper că nu mă veți face să-i spun fiicei dumneavoastră ce s-a întâmpla în seara asta în grădina de trandafiri.

Kate se întoarse să-l săgeteze cu privirea.

– Și tu ești implicat în asta?

– Mă tem că fără să vreau, zise el. Știu că o sumă semnificativă de bani a trecut din mâinile lui Sir Francis în ale lui Reggie și invers recent – și se pare și că ceva uneltiri.

– De asta nu mă îndoiesc, mormăi Kate.

– Și în seara asta, continuă el, înțeleg că mama ta a reușit să audă ceva din acele uneltiri?

Kate îi aruncă mamei ei o privire întunecată.

– Aurélie, ordonă ea, spune tot.

Aurélie doar dădu din umeri.

– A fost o discuție josnică între ei, zise ea într-un final, despre a încerca să te compromită. Reggie este destul de iritat că i-ai refuzat propunerea. I-a returnat banii câștigați la cărți lui Sir Francis la schimb cu un mic serviciu.

– Ah, zise Edward. Deci înțeleg că voiau ca Sir Francis să dea buzna zgomotos, prefăcându-se beat și să descopere prefăcându-se șocat că Reggie era în pat cu Kate. Și să o facă așa de zgomotos cât să deranjeze pe toată lumea – mai ales pe lordul Upshaw.

– Din păcate Katherine doarme ca valiza, zise Aurélie, dând din umeri. Ar fi putut să îi iasă lucrurile.

Cu o expresie întunecată, de Macey se așezase la capătul divanului lui Aurélie.

– Asta-i culmea, zise el mohorât. Reggie a crezut că Upshaw va insista la Kate să se mărite dacă era compromisă – dar ca să fie sigur, Reggie știa că avea nevoie de martorul perfect.

– Și pentru asta te referi la Lady Julia, cea mai cunoscută bârfitoare din Londra, zise furioasă Kate. Da, ar fi fost îngrozitor. Dar nu aș fi cedat. O, mamă! De ce nu mi-ai *spus* pur și simplu de planul lui Reggie?

Mama ei părea îngrijorată.

– Pentru că, *mon chou*, Reggie n-ar fi renunțat niciodată, zise ea. S-ar putea să nu fi renunțat încă. Dar eu am făcut groaznica greșeală de a-l aduce aici, deci eu trebuie să o repar. Nici o persoană sănătoasă nu s-ar aștepta ca tu să te măriți cu amantul părăsit de mama ta.

– Dar cum rămâne cu tine, mamă? protestă Kate. Scandalul – vorbele despre Reggie – acum *tu* va trebui să-l înfrunți. Și să-l înfrunți și pe Anstruther.

Aurélie ridică iarăși leneș din umeri.

– *Eh bien*, zise ea. Nu va observa niciodată. Așa că mi-am zis, Aurélie, imbecilo, poți să mai suporți cu ușurință încă un scandal pe numele tău! Așa că am făcut-o. Am provocat un scandal. La asta mă pricep, *n'est-ce pas*?

– O, mamă! Kate se simțea epuizată emoțional. Ce va urma?

– Ce va urma? Mama ei ridică ambele sprâncene. Julia mă va lua nemilos la întrebări. Eu voi păstra o tăcere stoică – până la urmă, *mon chou*, jumătate din poveste era mereu mai interesantă decât întreaga poveste. Julia, frustrată astfel, va da fuga la Londra să-și șoptească povestea și să încerce să afle de la prietenii noștri de cât timp împart patul cu Reggie. Și Reggie – ei bine, va renunța, sau asta sper.

– Asta sperăm toți, zise nesigur de Macey.

– Mamă, n-ar fi trebuit să faci asta niciodată, o avertiză Kate. Mărturisesc că sunt foarte neliniștită. Mă tem că Reggie se va răzbuna pe tine acum.

– Bah! Reggie nu mă poate deranja! zise Aurélie cu disprețul ei galez. Ce o să spună? Adevărul? Că a încercat să oblige o dragă prietenă să se mărite cu el? Și prin cel mai demn de dispreț mijloc imaginabil? *Non, mon chou*, cred că nu va recunoaște *asta*.

– Scumpa mea, ești diabolic de periculoasă, zise de Macey, ridicându-se. Dar înțeleg că Katherine ar vrea să te certe în privat, așa că mă duc la culcare. Dar mâine le voi explica lui Reggie și lui Sir Francis că prietenia noastră s-a încheiat.

Aurélie se întinse și se ridică și ea.

– Cred că lui Filou îi e dor de mine, zise ea, acoperind un căscat. Katherine, acum ia-ți patul înapoi și mâine poți să mă cerți cât vrei tu.

– Noapte bună, doamnă Wentworth. De Macey. Edward se ridicase să deschidă ușa. Sper că veți dormi amândoi bine.

– Și tu la fel, domnule Quartermaine, zise sugestiv Aurélie în timp ce trecea. Cred că și tu ești obosit cu toate evenimentele interesante din noaptea asta.

Edward își dădu seama că, sub orice circumstanțe asemănătoare și de la distanță cu normalitatea, nici o persoană rațională nu ar fi lăsat-o pe Kate în cămașă de noapte cu un domn care și el era pe jumătate dezbrăcat – și un domn care avea o reputație mai puțin decât exemplară cu care să se laude.

Dar noaptea asta nu avusese nimic normal – nici de Macey și Aurélie nu erau, dacă tot veni vorba. În prezent însă, era mai îngrijorat cu privire la Kate. Își dădu seama că ea se aflase sub o cantitate considerabilă de tensiune cu măritatul în secret al surorii ei și o casă plină de oaspeți care-i întrerupeau viața liniștită, plus cenzura lordului Upshaw și acum trădarea lui Reggie.

Și apoi mai era și încurcătura ei cu el. Da, poate că și el era de vină.

Kate se plimba acum înainte și înapoi pe covorul din salon, halatul respectabil lovindu-i-se de glezne de fiecare dată când se întorcea.

– Asta-i îngrozitor, zise ea tăios. Aș putea să-l strâng de gât pe Reggie! Și ce o fi fost în capul mamei? Cum o să-l calmez eu acum pe unchiul Upshaw? Asta, peste căsătoria în secret a lui Nancy?

Edward se apropie.

– Kate, cred că ăsta-i doar modul mamei tale de a încerca să te ajute.

– Încearcă să ajute? Kate se opri și se întoarse spre el, nevenindu-i să creadă. Și cum ne ajută asta pe vreunul din noi? Dacă Anstruther mai simte vreun pic de iubire pentru ea, asta îi va pune capăt. Și acum trebuie să încerc să-l conving pe unchiul Upshaw că cumnata lui nu este nebună. Și Nancy... Nancy tocmai s-a măritat cu pastorul din sat! M-am chinuit atât ca bârfele să nu o ating! Mama pur și simplu nu s-a oprit să se gândească cât de rău va arăta asta. Și să o facă *pentru* mine? Nu. Nu, Edward. Asta-i nebunie.

Reveni la mers și Edward o urmă la fereastră. În mod ciudat, postura ei gânditoare îi aminti de felul în care ea se uita pe geamul din salon prima dată când el o sărutase. Își aminti acum acea zi, în acest moment amar și periculos de încărcat – poate dintr-un bun motiv.

– Kate, zise el, punând ușor o mână pe umărul ei. Este adevărat că mama ta nu-i o femeie obișnuită. Dar este părinte în singurul fel pe care ea-l știe.

– Atunci de ce nu învață? strigă Kate, răsucindu-se. *De ce*, Edward? Eu și Nancy nu o merităm? Cât de greu poate să fie?

– Mai greu decât ai putea crede tu, murmură Edward.

Dar Kate stătea rigidă la fereastră, clătinând din cap.

– Atunci găsești o cale, scrâșni ea. Când ai copii, ai obligații. Îi crești. Veghezi asupra lor și-i înveți să meargă înainte. Dar eu și Nancy n-am avut niciodată o familie normală. N-am fost niciodată... educate în modul normal, dacă se poate spune așa. Mereu am îndurat poznele mamei și neglijența tatei. Și m-am săturat de asta.

– Kate, tocmai ai suferit un șoc, atâta tot. Încercă să pună un braț pe umerii ei, dar ea-l dădu la o parte. Ai fost la un pas să fii ruinată public. Nu ți-ai dat seama cât de jos ar putea coborî Reggie – nici eu, dacă tot vorbim de asta.

– Apreciez efortul tău de a explica situația asta, zise ea un pic cam bățoasă. Dar nu mă pot gândi decât la faptul că mâine se întorc Nancy și Richard și avem o duzină de vecini care vin să sărbătorească căsătoria lor – și oamenii nu vor discuta decât despre cum mama miresei a fost prinsă în pat cu fostul logodnic al surorii miresei.

– Reputația lui Richard va rezista, Kate, zise cu calm Edward. Și poate nici nu se va afla?

Ea se întoarse spre el atunci.

– Secretele mereu se află, zise ea cu ceva amărăciune. Mereu. Scandalurile nu pot fi controlate, oricâte subterfugii ai folosi. Nu te păcăli cu asta, Edward.

Atunci peste el se lăsă o răceală bruscă și avu senzația clară că discutau despre ceva destul de diferit de mama ei.

Se duse la bufet și turnă gânditor un alt whisky, deși ultimul lucru de care avea nevoie era o altă băutură. Dar avea nevoie de timp. Să se gândească. Să calculeze.

Bătrânul Ned, se gândi el. Mereu calculând șansele.

Kate era încă la fereastră, uitându-se afară la noaptea întunecată, vibrând practic ca un diapazon, radiind furie din cauza a ceva ce fusese al naibii de inteligent, după părerea lui, când vine vorba de a da un șah mat cuiva.

– Edward, zise ea pe o voce plată. Mai devreme în seara asta ai spus... ai spus că s-ar putea să avem ceva mai mult decât un aranjament. Că nu ai fost atent.

– Da, așa este.

El se întoarse neliniștit de la bufet, fiind sigur acum că furia ei era mai adâncă decât poznele lui Aurélie.

– La ce te-ai referit?

Kate se uita încă la geam, cu brațele încrucișate.

– Nu cred că are ceva de-a face cu ce tocmai s-a petrecut, Kate. Își forță vocea să rămână calmă în timp ce-și croia drumul prin terenul minat. Vorbim despre mama ta. Nu-i așa?

– Chiar și așa, eu vreau să știu, zise ea. Doamne ferește, Edward, dacă mă trezesc însărcinată, ce ai face?

– Aș face ceea ce-i corect. Se uită îngrijorat la reflecția ei din geam. Și Dumnezeu să te apere, Kate. Dar ce altceva aș putea să fac?

– Da, ar fi de-a dreptul nespus de stânjenitor, nu-i așa? zise ea, coborând vocea. Sunt baroneasa d'Allenay, nu o nimeni. Nu m-ai putea ascunde la țară cu o rentă măruntă și să vezi copilul o dată pe an, nu-i așa?

– Bine. Lăsă coniacul cu un bufnet dur! Bine, Kate. Se pare că trebuie să purtăm o discuție serioasă.

La asta ea se întoarse.

– Trebuie, Edward? întrebă ea tăios. Chiar trebuie?

El ridică o mână, dar simți cum se enervează.

– Kate, tu m-ai invitat aici în seara asta, îi aminti el. Draga mea, eu am încercat să păstrez distanța.

– Da, ai dreptate, șopti ea. Nu voi nega că am o slăbiciune pentru tine. N-am putut rezista să te doresc și să tânjesc după plăcerea pe care mi-o oferi de la bun început. Chiar și când știam că n-ar trebui.

– Și n-ar trebui? zise el rece. Mulțumesc, Kate, că anunți evidența cu aerul unei descoperiri. Normal că n-ar trebui. Eu n-ar trebui. Și totuși, am făcut-o amândoi. Și continuăm să o facem. Și da, dacă s-ar întâmpla ce-i mai rău, normal că ai să te măriți cu

mine – și nu mă îndoiesc că vei regreta ziua. Dar ăsta este un risc pe care ni l-am asumat, draga mea. N-ai priceput asta?

– Nu, zise ea, până când nu mi-am dat seama că în acest caz copilul nostru ar fi, minim, moștenitorul titlului de baron d'Allenay.

El parcurse distanța dintre noi.

– Ia stai un pic, zise el, prinzând-o de încheietură. Asta a sunat ca o acuzație urâtă. Spune-mi exact despre ce-i vorba.

– Este vorba despre Annabelle Granger, zise ea, și cred că știi. Acum, vrei te rog să nu mă mai strângi așa de tare de încheietură?

El îi dădu drumul de parcă ea explodase în flăcări.

– Bine, dacă-i despre Annabelle, se răsti el, de ce n-ai spus așa?

Subțiind buzele, Kate doar clătină din cap.

– Nu era, recunoscu ea. Nu la început. Dar acum? Da. Da, vreau să știu ce relație ai cu ea.

– Sunt... nașul ei, oarecum, zise el serios.

– Și ești tatăl ei, de fapt?

În întrebarea ei era ceva provocator.

Pentru un moment îndelungat cântări dacă să o trimită pe Kate la dracu'. Dar nu era o întrebare nerezonabilă. Nu din partea unei femei care, așa cum subliniase ea, s-ar putea să fie însărcinată cu el.

– În mod confidențial? zise el în sfârșit.

Ea ezită.

– Da. În mod confidențial.

– Nu sunt, zise el încordat.

Privirea ei șovăi.

– Și dacă nu te cred, Edward?

El clătină din cap.

– Atunci este alegerea ta, Kate, zise el. Ca toți ceilalți, poți să alegi ce să crezi. Poți să alegi să crezi că sunt tatăl lui Annie sau salvatorul lui Annie sau unchiul ei bogat. Eu în general nu mă deranjez să clarific această problemă. Pentru că atât de mult contează – aici pocni din degete – ce cred alți oameni despre mine.

– Dar nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui despre existența ei? întrebă Kate. Adică, după cât...

Cuvintele se opriră, chipul i se încălzi.

– Suntem unul pentru celălalt? termină el cu un zâmbet amar pe buze. Kate, faptul că eu te doresc ar putea la fel de bine să fie ca noroiul pe pantofii tăi, la cât de mulțumită ești de asta.

– Eu nu asta am vrut să... Adică, cum poţi să... Ea se opri brusc, clipind. Apoi clătină din cap. Îmi pare rău. Ai dreptate. Nu-i treaba mea.

– Nu am spus asta, Kate, răspunse el cu răceală. Cred că putem să fim de acord că este și treaba ta. Dar nu-mi pune cuvinte în gură și nu îndrăzni să mă faci mincinos.

Ea-și luă privirea din ochii lui și se întoarse.

– Aş vrea să nu te doresc cu așa disperare, șopti ea.

– Putem să rezolvăm asta, zise el. Spune cuvântul. Pot să plec de sub acoperișul tău în zece minute. Dar Kate, să fii foarte sigură că ştii pe cine și de ce ești supărată.

– Sunt supărată pe mine, zise ea. De asta sunt foarte, foarte sigură.

Aici urmă un moment îndelungat de tăcere, noaptea fiind așa de tăcută încât Edward auzea ceasul cum ticăie din camera cealaltă. Se simțea frustrat, furios și insultat – dar cel mai mult, se simțea profund rănit. La naiba, nu-și învăța niciodată lecţia pe tema asta?

– Mâine mă voi muta la Heatherfields, zise el încordat, întorcându-se spre ușă. Mă scuzi, Kate, pentru orice ofensă adusă.

– Nu se poate locui la Heatherfields, zise ea, încă privind afară pe geam.

– Heatherfields va fi de ajuns, răspunse el, deschizând ușa. Am petrecut prea mulți ani în armată ca să mă sperie un acoperiș spart și câțiva șobolani. Noapte bună, Kate! Să-mi trimiți vorbă la Heatherfields sau Londra dacă se întâmplă ceva rău.

– Ah, da. Ceva rău. Vocea ei era distantă, aproape imaterială. Mulțumesc că ai fost clar cu asta, Edward.

– Cu plăcere, se întoarse el, chiar înainte de a trânti ușa.

Capitolul 17

Sfatul lui Lady d'Allenay pentru cei părăsiți în dragoste

Cu registrul de lucru înclinat cu grijă în raza soarelui de dimineață, doamna Peppin își ajustă ochelarii de citit, apoi mai scrise un rând în lista numită *Meniu pentru cină*.

– Bun, deci am adăugat și dulciurile, zise ea cu satisfacție. Acum, pentru brânzeturi, bucătăreasa a scos Stilton și Camembert. Așa din scurt n-avem altceva, domnișoară.

– Da, da, sunt sigură, murmură Kate, cu coatele proptite pe masa lună a lui Peppie.

Oftând ușor, menajera ridică privirea pentru a se uita peste masă la ea.

– Domnișoară, Kate, adună-ți mințile, o mustră ea cu blândețe. N-ai zis nici două cuvinte despre acest meniu și știi că Excelența Sa este pretențios cu brânza sa.

– Îmi pare rău, Peppie. Kate își dădu o șuviță rebelă de păr după ureche și se așeză mai dreapta. Nu, îi place destul de mult Stilton. Dar după azi-noapte...

– Da. Doamna Peppin încreți nasul, ridicându-și ochelarii pe nas. I-am putea aduce Stiltonul pe un platou de aur și tot n-ar fi mulțumit.

După ce luase micul dejun singură în camera ei, Kate coborâse direct și-i povestise pe scurt menajerei despre fiascoul din noaptea trecută. Peppie răspunsese tăios că cea mai mare dorință a ei era ca lordul Reginald Hoke să ardă în cele mai fierbinți flăcări din iad. Dar mai important, o asigurase pe Kate că, chiar dacă agitația fusese auzită, servitorii o luaseră drept poznele obișnuite ale prietenilor doamnei Wentworth.

– Ce dezastru, Peppie! Kate își propti bărbia în mână. S-a primit vreo veste de la casa parohială?

– Doamne, da! Jasper zice că domnișoara Nan a venit cu primul tren, zise menajera, exact cum a spus doamna Wentworth că va fi.

– Sper că nu-i va deranja să vină la cină în seara asta. Kate se îndreptă iarăși. Au acceptat toți?

– Cum, cu pastorul care s-a însurat așa la repezeală? pufni doamna Peppin. O, da, toți vor să se uite la burta domnișoarei Nan. Măcar pot să-l tai pe lordul Reginald de pe listă.

Zicând asta, se aplecă și trase o linie groasă, neagră peste numele lui.

– De Macey a fost amabil să-i ordone să plece, mormăi Kate, pentru a mă scuti de stânjeneală. Și sincer, Peppie, nici că ar putea să plece mai repede.

– Dar, domnișoară, lordul Reginald a plecat devreme, zise doamna Peppin. Era îmbrăcat de călărie și avea doar o manta și haina. Jasper a zis că și-a lăsat omul sus, să-i strângă cuferele și să vină mai târziu.

Kate oftă ușurată.

– Bine, slavă Domnului că s-a terminat, zise ea. Valetul lui poate să stea cât vrea. Pe Reggie îl voiam dat afară.

Doamna Peppin o cântări un pic cu privirea peste masă.

– Păi, atunci se pare că în curând jumătate de casă se va goli dacă domnișoara Nancy s-a căsătorit și domnul Edward a plecat.

În inima lui Kate ceva se prăbuși.

– A plecat?

– Dumnezeule, domnișoară, cu mult înainte de micul dejun! zise ea ușor acuzator. Nu știai? A plecat pe calul ăla al lui mare și negru, a zis că se duce să stea la Heatherfields, dar nu știu cum o să locuiască acolo pentru că curge prin acoperiș ca printr-o sită, bătrânul Cutler care se ocupă de loc este surd ca un stâlp, iar doamna Cutler este la fel de groaznică menajeră cum o știu eu dintotdeauna.

– Domnul Quartermaine m-a asigurat că nu-i deloc descurajat de scurgeri sau șobolani, zise Kate, așa că mă îndoiesc că felul neîngrijit al doamnei Cutler îl va speria prea tare.

– O, domnișoară! Doamna Peppin se uită misterios la ea peste masă. Cum o să aibă el ouăle așa cum îi plac?

Kate arcui ambele sprâncene.

– Dar cum îi plac, Peppie?

– Uscate, domnișoară! zise menajera, dar parcă așa era creștinește, și șunca la fel.

– ...ceea ce explică micul dejun prea uscat pe care l-am mâncat aici, adăugă Kate în surdină. Peppie, credeam că ai hotărât că este un pungaș bogat care și-a ascuns copilul nelegitim la țară?

Privirea doamnei Peppin se mută de la Kate.

– O, bine, nu-i treaba mea să judec, domnișoară, zise ea un pic vinovată. Este greu să nu-l plac pe domn, asta-i tot ce am de spus despre chestiune. Mereu a fost politicos și niciodată nu a zis o vorbă urâtă personalului.

Pe Kate începea să o doară capul – asta pe lângă ochii așa de roșii și boțiți de la plâns, obligând-o să pună o cârpă rece peste ochi înainte de a coborî în această dimineață.

– Bine, zise ea ridicându-se de la masă. Mă duc la biroul moșiei să-l găsesc pe Anstruther. După aceea mă văd cu unchiul Upshaw la noua casă parohială să mă asigur că i se pare suficientă pentru Nancy. Între timp, dacă am timp, aș face bine să trec prin sat și să văd ce fac noii însurăței, doar ca să-i avertizez de unchi.

– Dar ce poate să mai spună Upshaw acum despre asta? întrebă doamna Peppin. Casa *sau* căsătoria, că veni vorba?

Kate clătină din cap.

– Sincer, nu are ce să spună, pentru că Nancy a petrecut noaptea singură cu Richard, zise ea. Chiar și o anulare, sau cum i se spune, ar însemna ruinarea ei. Dar mama l-a tratat meschin pe unchiul nostru, de parcă dorințele lui nu contau deloc.

– Nu știu, domnișoară, zise Peppin. Mie mi se pare că domnul era absurd și mama ta l-a ocolit inteligent.

– Dumnezeule, parcă ai fi Edward, mormăi Kate. Atunci scopul scuză mijloacele! Și poate că așa este. Nu știu. Dar eu încerc să-l calmez pe unchiul Upshaw pentru că sentimentele lui contează, Peppie. S-a purtat frumos cu mine și cu Nancy.

– O, da, zise doamna Peppin, în felul lui rigid și autoritar!

– Dar este parte din familie, zise Kate, ridicându-se de pe scaunul ei, și nu trebuie să te cerți cu familia dacă poți evita asta.

– Păi, binecuvântați să fie pacificatorii. Doamna Peppin se ridicase și umbla prin buzunarul șorțului ei. Dar legat de domnul Edward...

– Ce-i cu el, Peppie? întrebă un pic răstindu-se Kate.

Menajera scoase o scrisoare.

– I-a venit asta cu poşta de dimineaţă, zise ea. E de la Londra. Nu va fi la cină în seara asta?

– O... cerule. Kate se gândi. Edward era un vecin nou, unul care până astăzi fusese un oaspete în casa ei. Nu știu. Dă-mi scrisoarea, Peppie, şi o să mă gândesc cum este mai bine de făcut.

Luându-și pălăria și biciușca, Kate ieşi din camera unde era menajera, simţindu-se mai copleșită decât atunci când intrase – și atunci fusese destul de copleșită – și întrebându-se dacă și Peppie avea de gând să-i ţină partea lui Edward în povestea asta.

Ceea ce era o prostie, își spuse ea, când nu exista o *parte*. Nu era în război cu Edward.

Era în război cu ea însăși.

Și în dimineața asta se trezise cu cea mai îngrozitoare bănuială că cumva îl nedreptățise. El spusese că nu era tatăl lui Annabelle Granger. Și Edward nu se dovedise a fi altfel decât onest – și aproape vădit. De la bun început recunoscuse lucruri despre el pe care cu ușurință le-ar fi putut ascunde sau ignora.

Dar, ieșind în curtea însorită, Kate își reaminti că nu se putea gândi la asta acum. Relația lor fusese în cel mai bun caz periculoasă și dacă chiar se terminase...

Clipi ca să înlăture lacrimile și se grăbi peste piatra cubică în umbra din biroul moșiei, ușurată că era gol. După ce-și suflă nasul și-și șterse ochii cu manșetele, Kate se apucă să aducă la zi contabilitatea pe care o abandonase de la sosirea mamei ei, cât îl aștepta pe Anstruther.

El veni jumătate de oră mai târziu, cu cizmele pline de noroi și o atitudine formală. O salută civilizat, desigur, și se așeză la biroul lui mare opus pentru a o pune la curent pe Kate cu evenimentele dimineții din jurul moșiei. Ea, la rândul ei, trecu peste calcule. Încă căutau căi pentru a face rost de bani ca să cumpere mina de aluminiu din Cornwall.

La sfârșit Anstruther oftă.

– Nu, nu se poate, fată, zise el, clătinând din cap. Întreabă-l pe Upshaw, dar să împrumuți bani, cu dobânda care este acum este la Londra...

– Nu, fără împrumut. Kate închise registrul cu o bufnitură grea. Suntem bine deasupra apei, Anstruther, și acolo rămânem. Nu trebuie să-i cer sfatul unchiului Upshaw cu asta.

Anstruther păru ușurat și puse mâinile pe coapsele lui late, musculoase de parcă voia să plece.

– Nu, nu, nu, zise Kate, ridicând o mână. Anstruther, vom sta de vorbă.

– Da, tocmai am stat, nu?

Dar se așeză la loc cu o expresie precaută. Kate inspiră adânc.

– Azi-noapte s-a întâmplat ceva, zise ea. Ceva jenant ce are legătură cu Aurélie. Nu mi-ar plăcea să afli și să ai o impresie greșită despre ea.

El înclină capul într-un unghi ascuțit, întrebător.

– Nu-i treaba mea, milady.

– O, nu mă lua cu milady, John Anstruther! zise nerăbdătoare Kate. Încep să cred că ai la fel de multă minte ca și Aurélie. Și apropo, de cât timp – și cât de des – i-ai ținut companie mamei mele?

– Pff, zise el. Asta-i treaba noastră.

– Era, recunoscu Kate, până săptămâna asta. Acum varsă tot. Cu mama nu mă lămuresc; nici nu trebuie să o întreb. Anstruther, suntem o familie. Vreau să știu totul.

– Atunci va trebui să continui să vrei, zise el bățos.

Kate se încruntă. Apoi, cu umerii căzuți, clătină din cap.

– Nu totul, zise ea precaută. Doar... când și cine știe. Ce ne mai poate lovi, Anstruther? Nu-ți pot păzi spatele dacă nu știu ceva.

Anstruther păstră tăcerea un moment îndelungat, bătând darabana cu degetul lui mare pe birou. Apoi se opri și trecu cu degetul mare de-a lungul nasului.

– De ceva vreme, zise el, dacă trebuie să știi. De când erai tu mică și eu am venit să ocup poziția asta. Și nu știe nimeni, din câte știu eu.

– Ai fost... îndrăgostit de mama?

– Da, cu mult timp în urmă, bănuiesc, zise el, când am cunoscut-o. Tocmai venisem de la universitate și eram în vizită aici. Aurélie era încă mică, cam de vârsta lui Nan și fratele tău era doar un bebeluș.

– Dar nu s-a ajuns nicăieri?

El clătină din cap.

– Nu până când tatăl tău nu a călcat strâmb câțiva ani mai încolo și s-a apucat de jocuri și băutură, zise el. Dar eu nu vreau să-l vorbesc de rău, domnișoară, mai bine o lăsăm așa.

– Înțeleg că nu te simți vinovat.

Kate reuși să zâmbească.

– N-am zis asta. Expresia lui Anstruther era sumbră. Dar oricum, da, eu și mama ta ne știm de mult și, ei bine, Kate, uneori am fost prieteni; alteori mai mult.

Kate începea să creadă că de multe ori fuseseră mai mult, pentru că multe lucruri începeau să capete sens – asta în ciudat faptul că ea era distrusă după Edward și abia putea gândi bine.

Inspiră adânc.

– Deci – toate acele călătorii de afaceri la Londra în toți acești ani – pentru mine și bunicul, se aventură ea, nu au fost doar ca să-l scutești pe el de drum sau pe mine de jena de a da peste Reggie, nu-i așa?

El abia ridică din umeri.

– Nu.

Kate se sprijini de scaunul ei și-și încrucișă brațele peste piept.

– Deci, în concluzie, zise ea, tu și mama v-ați cunoscut, v-ați îndrăgostit unul de celălalt până la un anumit punct și ați început o relație și aici, și la Londra. Și în tot acest timp, bârfele o considerau încurcată cu contele de Macey și cu alți fustangii, bandiți și derbedei?

– Da, bine, din când în când, eu și mama ta ne certam, zise sumbru Anstruther, când nu-i convenea ei.

– Da, dar vorbim despre douăzeci de ani, sublinie Kate. Și încep să cred că relația mamei cu de Macey a fost de foarte scurtă durată.

Anstruther păru rușinat.

– Da, câteva luni, recunoscu el, până mi-au venit mie mințile.

– Ah, te-ai încăpățânat pe ceva, nu-i așa? mormăi ea. Bine, nu trebuie să știu ce. Dar Anstruther, Aurélie este văduvă și de câțiva ani chiar. De Macey poate folosi pe altcineva drept paravan. De ce nu-i faci curte pe față dacă ții la ea?

– Poftim, să curtez femeia? Anstruther păru înspăimântat. Domnișoară Kate, nu se cade.

– Nu văd de ce nu, zise Kate. Doar dacă nu cumva te sperie faptul că nu are toate țiglele pe casă.

– Nu am mijloacele necesare să-i ofer viața pe care ar trebui să o aibă, declară Anstruther. Nu-s ca ea.

– Da, așa este, ești mult mai înțelept, zise Kate. În ceea ce privește mijloacele tale, nu mă îndoiesc nici un minut că ești bogat ca Midas. Ai un conac minunat la ferma din sud și cu siguranță ești din familie bună ca și mama. Mama ei a fost guvernantă, dacă-ți amintești, și bunicul ei ceva mai mult decât un băcan parizian răsărit.

– Nu, nu se cade, zise el din nou.

Kate dădu din umeri.

– Cum vrei, zise ea amical. Fără îndoială că este mai mult decât majoritatea bărbaților și-ar dori să accepte. Dar poziția ta aici nici nu ar putea fi mai sigură, după cum știi prea bine, dincolo de irascibilitatea ta și protestele tale de sacrificiu. Așa că dacă vrei să o iei, dar nu ai curajul să-i faci serios curte, atunci vina îți aparține, nu-i a mea.

– Hmm, fu tot ce spuse el.

– Prea bine, atunci. Kate renunță și-și luă pălăria și biciușca. Mă duc în sat la Nancy și la Richard. Pot să contez pe tine că-l vei aduce pe unchiul Upshaw la noua casă parohială să-și bage nasul?

– Da, îl aduc eu pe individul enervant și morocănos, mormăi în șoaptă Anstruther, și nu mă îndoiesc că am să-mi doresc să am ceară în urechi.

– Habar nu am ce ai zis, răspunse pe un ton egal Kate, dar ne întâlnim la ora unsprezece fix. Te rog să nu întârzii, pentru că în seara asta la cină avem douăzeci de oaspeți.

– Da, da, știu.

Flutură din mână.

Apoi, amintindu-și, se întoarse de la ușă și scoase scrisoarea.

– Anstruther, ai putea lăsa asta la Heatherfields și să-i spui domnului Quartermaine că încă sperăm să-l vedem la cină diseară? Până la urmă, acum este vecinul nostru.

Peste fața lui Anstruther trecu o emoție de nepătruns.

– Da, nu-i nici un deranj.

Apoi Kate își prinse buza o clipă.

– Și legat de micul scandal din noaptea trecută...

– Nu-i nevoie, zise el dând din mână. Am auzit deja totul. Și mai era și foarte mulțumită de ea.

– O, zise Kate. Dar mama-i încă în pat și nimeni nu a...

Anstruther ridică capul din registrul lui cu un zâmbet subțire.

– Ah. Kate își puse pălăria. Bine. Înțeleg. Atunci plec.

Apoi se întoarse pentru a treia oară.

– Anstruther?

– Da?

El puse creionul jos.

Kate ezită, gândindu-se atent la cuvintele ei.

– Te-ai întrebat vreodată dacă... ei bine, dacă o persoană dorește ceea ce nu poate avea, vreodată...

El ridică dintr-o sprânceană deasă.

– Da?

Kate doar clătină din cap, negăsind cuvintele.

– Mă refer la mama, reuși ea să spună. Capriciile ei. Încăpățânarea ei. Ar putea să fie toate o bucată?

– O bucată de ce? zise el.

– Din nefericirea ei, zise Kate.

Favoriții lui mari tresăriră de parcă-i tresărise falca.

Kate oftă.

– Gata, Anstruther, am spus-o, continuă ea. Mă tem că mama este nefericită – adică, nefericită în felul ei. Și deși clar nu este în sarcina ta să o *faci* fericită, gândește-te dacă poate ceea ce vrei tu nu-i așa de departe de ce vrea ea și...

– Este, interveni el încordat.

– Bine.

Kate încuviință din cap și puse mâna pe clanță.

– Adică, trebuie să fie, Kate. Apoi ezită un moment lung. Dar mă voi gând. Mă voi gândi la asta o vreme.

Uimită până la muțenie, Kate ieși în curtea interioară și îl ajută pe Motte să pună șaua pe calul ei. Athena își scutură capul în aerul rece de toamnă, dar boxa de lângă ea părea goală și ciudat de singuratică.

Motte trecu cu mâna peste greabănul Athenei.

– Da, bidiviul cel mare s-a dus la noua lui casă, zise el cu calm. Mai multe mere pentru tine, fata mea frumoasă.

Merele alea în plus erau o consolare rece, se gândi Kate, mulțumindu-i lui Motte că o ajută să urce în șa și apoi pornind peste pod.

Tot drumul la vale și, de fapt, și pe următoarea pantă, mintea lui Kate fu agitată cu gânduri despre Edward. În ea creșteau siguranța că făcuse o greșeală gravă și o senzație de disperare.

Își tot spunea – cum o făcea de ceva timp – că, chiar și dând trecând peste comportamentul lui urât față de Annabelle Granger, Edward era complet nepotrivit pentru ea, că era nepotrivit și să-l cunoască din cauza trecutului și a afacerilor lui. Că prezența lui la Bellecombe, chiar și ca oaspete al lui Aurélie, reprezentase un risc pentru reputația ei.

Dar era ca și cum aproape că nu-i mai păsa. De parcă slăbiciunea genunchilor ei măcinase toată puterea logicii.

Kate își reaminti de Nancy și de promisiunea dulce că mariajul ei cu Richard va rezista. De cele trei fete încă nemăritate ale mătușii Louisa. Se chinuiau deja cu toate chicotelile și bârfele din jurul comportamentului indecent, încăpățânat al lui Aurélie. Nu aveau nevoie ca și Kate să devină un subiect de bârfă. Măcar Aurélie era văduvă și avea un oarecare grad de libertate.

Dar Kate, ca de obicei, era prinsă la mijloc – și, ca să fie sinceră, începea să obosească să-și facă griji cu toți ceilalți.

Se opri brusc din a-și plânge de milă, însă când trecu de vârful ultimei pante și privi în jos la răscrucea cu piatra fatidică a lui Edward, lângă indicatorul mai modern ce arăta spre sat, zări un miel târziu – unul mult prea mic să fie separat de mama lui.

Bietul animal behăia așa de tare încât Kate putea să-l audă din vârful dealului și chiar când aproape că ajunse la el, mielul se chinuia, dar nu se înfricoșă cum te-ai fi putut aștepta.

– Bietul de tine! murmură curioasă Kate. Te pun după gard.

Descălecând, prinse frâiele Athenei în gardul viu și păși pe margine pentru a verifica și, cu toate astea, mielul nu făcu altceva decât să behăie. Limba rozie îi tremura jalnic.

– Vai, dar cine ți-a făcut asta, mielușelule? întrebă ea, grăbindu-se să-l ridice.

Abia atunci își dădu seama că bietul animal era prins într-o frânghie.

Se aplecă și văzu îngrozită că nu era prins. Fusese legat. O frânghie subțire fusese petrecută în jurul copitei și legată de partea de jos a indicatorului.

– Nemernicii ăia de băieți din sat! zise ea către animal, care acum trăgea cam periculos de frânghie. O să le luăm capetele, mielușelule. Stai cuminte și lasă-mă să desfac asta.

Kate desfăcu într-o clipită nodul și se întoarse repede să-l ridice, trăgându-l la piept. Dar Kate nu apucă să se ridice în picioare. Brusc, mielul începu să se zbată. Și apoi Kate văzu ceva alb în fața ochilor și nu mai putu respira.

Mielul căzu, ea se dădu înapoi pe călcâie, luptându-se să smulgă bucata mare de pânză ce-i acoperea gura și nasul. Dar nu putea să vadă nimic, nimic în afară de gardul viu și mielușelul fugind spre el.

Și apoi Kate nu mai văzu nimic.

Capitolul 18

În care Anstruther dă o lovitură rapidă

Pe coşul bucătăriei de la Heatherfields ieşea fum. Nori cenuşii se rostogoleau pe deschizătura sa murdară, apoi pluteau apatic spre tavanul gol, cu grinzi negre – dar nu înainte de a arde întâi părul din nasul lui Edward și de a-l face să se dea înapoi cu o tuse de parcă ar fi avut tuberculoză și era pe cale să moară.

Unde era Vesta când aveai nevoie de ea? se gândi el necăjit.

Aici nu era o casă. La naiba, nu era nici măcar o vatră. Era doar o bucătărie murdară, complet demodată cu o gaură mare neagră ce scotea cenușă și năruire.

– V-am spus că scoate fum, zise bărbatul în vârstă și plin de riduri din spatele lui.

– Domnule, ai spus că – și citez – *scoate un miros îngrozitor*, se răsti Edward, deși încep în sfârșit să înțeleg ce ai vrut să spui.

Într-un val brusc de furie, luă vătraiul și bătu violent focul.

– Aveți grijă la îndoitura din horn, domnule! strigă omul. Doamna trebuie să agațe oala acolo.

– O oală cu ce?

Edward se ridică și se întoarse, ținând încă vătraiul.

Domnul Cutler ridică brațele de parcă voia să pareze o lovitură.

Înjurând, Edward aruncă vătraiul.

– O oală cu ce, domnule? întrebă el un pic mai blând.

– Cu cina, zise bătrânul, și doriți un iatac pregătit, domnule?

– Un iatac? Dumnezeule, oamenii ăștia nu vorbeau engleza reginei? Nu, dar am nevoie de o baie fierbinte. Și ce naiba este un iatac?

Domnul Cutler păru rănit.

– Sus, domnule. Arătă cu degetul spre tavanul murdar. Un iatac cu pat. Doamna mea a zis că-i sigură că nu vreți să stați mai mult de cină? Sau vă întoarceți la casa mare?

– Ah, un dormitor, zise Edward. Furia i se prăbuși în el, devenind ceva ca o mâhnire. Nu, Cutler. Nu o să mă întorc la Bellecombe. Rămân la Heatherfields.

– Da. Atunci e bine.

Bătrânul încuviință din cap, dar la fel de bine capul ar fi putut să-i tremure, atât de mult părea să se îndoiască de sănătatea mintală a lui Edward.

Și Edward își dădu seama că Cutler avea dreptate. Era un pic nebun.

Mai mult, sosirea lui îl derutase pe bătrânul îngrijitor și la fel de nemulțumită fusese și doamna lui. Din câte înțelesese Edward din accentul de Somerset, aceasta era ieșită, încercând să prindă un pui pentru cina lui.

Cu mâinile puse cu încăpățânare pe șolduri, Edward se roti lent, observând camera mizerabilă și masa de lemn zgâriată și dulapul masiv galez plin cu tăvi și farfurii prăfuite, unele dintre ele părând încă incrustate cu Dumnezeu știe ce.

Apoi și încăpățânarea se transformă în mâhnire. De ce-i forța el pe acești bieți servitori, neinstruiți să suporte greul disprețului său de sine?

– Îmi cer scuze, Cutler, zise el, ciupindu-se puternic de podul nasului. Nu merge, da? Trimite la White Lion și cere un pat și cina pentru mine, te rog.

Bătrânul dădu din cap ca o pasăre nerăbdătoare.

– Da, pot să fac asta pentru dumneavoastră, zise el mai agreabil. Veți fi aici?

– Da, o vreme, zise Edward, trecând cu o mână prin părul acum plin de funingine. Am să încep să scot din mobila asta ca s-o putem face surcele.

Bătrânul dădu iar din cap, așa de amabil încât ar fi încuviințat din cap la fel dacă Edward ar fi zise că avea de gând să dea foc casei, să se dezbrace și să danseze în cerc cât ardea. Ceea ce era o idee tentantă, acum că se gândea la ea.

Aplecându-se pe sub buiandrugul jos, bătrânul ieși șchiopătând pe ușa care dădea într-o serie de grădini de bucătărie pline de buruieni care cândva probabil că fuseseră splendide. Edward îl privi cum pleacă, apoi scoase masa de bucătărie murdară, ale cărei picioare tremurau și zgâriau lespedea. După masă urmă un putinei ponosit

și un dulap de carne vechi, a cărui fațadă din tablă era ruginită, urmat de o duzină de scaune șubrede, toate cu fundurile sparte.

Dar când ajunse la ultimul scaun, cu furia pe jumătate stinsă din cauza efortului fizic, căzu pe el și se gândi la situația sa.

Își dădu seama că ar fi trebuit să-i spună lui Kate despre Annie. Inima i se prăbuși și mai mult.

Ar fi trebuit să-i spună lui Kate de cum își amintise de existența ei. Ar fi trebuit să-i spună totul. Nu era ca și cum nu avea încredere în ea. Dar povestea era așa de urâtă și el se simțea așa de vinovat, încât păstrase povestea în el. O parte din el se temuse că va strica frumusețea prieteniei lor ce înflorea, deși îl șoca că ar putea să aibă – cu atât mai mult la așa o profundă valoare – o prietenie cu o lady de așa descendență și caracter.

Dar nu era doar o prietenie, nu-i așa? Devenise ceva mult mai mult din momentul în care el o sărutase în acea după-amiază lângă fereastra din salonul ei. Nici măcar nu știuse cine dracului era, dar în clipa în care Kate se deschisese pentru el, oftând atât de dulce în gura lui, știuse că era pierdut.

În acel moment o revendicase – în inima lui, dacă nu în capul lui – și apoi ea fusese a lui. Doar că nu-i spusese niciodată asta. Nu-i spusese niciodată că o iubea. Nu-i mărturisise niciodată că ceva în el se schimbase, se rupsese din ancorele sale și zburase spre ea și că acum ea ținea în mâinile ei slabe, dar capabile inima lui, așa amară și cu cicatrici cum era.

Și acum Kate era convinsă că el ascundea ceva de ea – ceea ce așa era. O ascundea pe Annie cum o ascunsese mereu, în spatele unei draperii de furie și suferință și, da, de vinovăție. O vinovăție nu zburase suficient de repede spre mama ei. Ca să fie sincer, era o vinovăție provenită din faptul că o parte din el regretase promisiunea făcută Mariei.

Dar și-ar fi ținut promisiunea, de asta nu se îndoia, dacă șansa i-ar fi oferit ocazia. S-ar fi căsătorit cu ea, ar fi revendicat copilul ca fiind al lui și ar fi inventat orice minciuni era nevoie pentru a se asigura că povestea era credibilă.

Orice ca ea să nu sufere. Orice pentru a o salva pe Annie de o soartă care ar fi putut să o strivească.

Își propti coatele pe genunchi și lăsă capul să-i cadă în mâini, cu mirosul de cenușă în nări și cu ochii înțepându-l.

Își spuse că îl ardeau din cauza funinginii și chiar și atunci pe jumătate crezu.

Dar credea și că viața lui era ruinată și nu era nimic de făcut.

Nimic în afară de a se întoarce la Kate, a-i cere iertare și a se declara un bărbat schimbat. Ceea ce și era.

Nu simțea nici o satisfacție, ci doar dezgust când profita de fragilitatea naturii umane. Edward își permisese cu pași mici, distrugători să ajungă la fel ca acel jeg de Alfred Hedge și o știa. Era doar mai bine crescut – oarecum – și, în orice caz, mult mai nemilos.

Cum să-i impună el asta lui Kate?

Nu putea. Nici dacă Peters apărea în pragul lui în clipa asta cu un portofel plin cu bani gheață.

Dar ce ar spune Kate despre asta? Nu era nici tânără, nici proastă. Era o femeie inteligentă care gestiona cu abilitate și eleganță o viață complicată. Era el așa de prins în disperare și regret, încât alegea în mod unilateral o cale fără măcar să se gândească la dorințele ei? Ar trebui să-i spună ce simțea?

Poate că ea era așa de dezgustată de el acum că nu mai conta. Dar pentru un bărbat care-și trăise întreaga viață complet încrezător în capacitatea sa de a-și croi drumul prin viață dând cu pumnul în fiecare provocare, brusc Edward nu mai putea gândi corect.

Dar se putea duce la Kate să-și ceară scuze pentru că fusese un mitocan mândru.

Și, pentru Dumnezeu, va înceta să stea aici în pragul lacrimilor. Va înceta acest văicărit patetic și își va aminti ce avea, dacă nu va putea îndrepta lucrurile cu Kate: o legătură de prietenie pe care doar un prost nu ar putea să o salveze.

Era bine că alesese fix acel moment să schimbe direcția de acțiune pentru că tocmai se ridicase din scaunul deteriorat și-l aruncase spre ușă cu o lovitură puternică, rapidă, când o umbră mare se ivi peste prag.

– Quartermaine! se auzi o voce dură, familiară. Tu ești?

– Intră, omule! ordonă Edward, dar Anstruther intrase deja. Locul nu-i minat, pentru Dumnezeu.

Privirea dură a lui Anstruther trecu peste bucătărie și-i căzu fața.

– Ziua bună, zise scoțianul, dându-i o scrisoare. Speram să o găsesc pe domnișoara Kate pe aici.

– Să o găsești pe Kate? Edward se uită sceptic la scrisoare, apoi o băgă în buzunar. Aici?

– Nu-i aici, deci? Anstruther se încruntă. Și ești sigur?

– Poftim? Edward traversă camera. De ce ai crede că o găsești aici? Unde dracului este?

Ezitarea se transformă în ceva mai întunecat, și Anstruther clătină din cap.

– Nu-i la castel, zise el neliniștit. De acolo vin. În dimineața asta m-a rugat să-ți aduc scrisoarea aia, apoi trebuia să mă duc la noua casă parohială să mă întâlnesc cu ea. Dar nu a apărut.

Edward clătină din cap.

– Asta nu-i stă în fire, zise el încet. Nu-i cu Nancy?

– N-a fost niciodată văzută la casa parohială, deși acolo se ducea. Anstruther răsucea neliniștit biciușca. Ceva nu-i în regulă, Quartermaine. O simt.

– Fir-ar să fie! Edward dădu un picior scaunului prin cameră. Este Hoke, nemernicul ăla ticălos!

– Da, am auzit că n-a fost prea mulțumit că azi-noapte a fost zădărnicit, zise marele scoțian, mijind ochii.

– O, a urlat câteva amenințări vagi. Edward coborî vocea, cuprins fiind de un fior urât. Sau poate nu așa de vagi, până la urmă?

– L-am trimis pe Burnham prin tot satul și pe Jasper la casa de la fermă. Tom Shearn trece pe la toți țăranii – dar în liniște –, și Upshaw a revenit să întoarcă casa pe dos. Dar n-a fost văzută.

Edward își luă haina pe el.

– Omul ăla este un câine turbat, zise el, luându-și biciușca, și trebuie împușcat. Unde o fi dus-o?

– Nu are trăsură, zise Anstruther în timp ce ieșeau din casă, aplecându-se mult sub ușă. Nu ar îndrăzni să o ducă cu trenul. Prin împrejurimi nu-i nici un han sau loc unde să o ascundă, e prea cunoscută. Nu, cred că-i aici. Pe moșia Heatherfields. Este ceea ce Reggie cunoaște mai bine.

– Dumnezeule mare, i-ar face rău?

Îl dezlegă pe Aragon, se urcă în șa și încercă să se calmeze. Dacă existase vreun moment în care să fie nevoie de logica lui rece, fără emoții, acum era.

Dar Anstruther nu încălecă.

– Mă gândeam, zise el scărpinându-se la unul dintre favoriții lui mari. Nu cred că o va răni. Dar dineul lui Upshaw este în seara asta.

– Dumnezeule, zise Edward. Vrea să o facă de rușine în fața întregului sat?

– Da, zise Anstruther, pentru că-i disperat – și bărbații disperați, chiar și cei capricioși și proști, sunt periculoși.

– Da, și el este disperat să se însoare cu ea, zise Edward. Datoriile îl strivesc.

Anstruther râse sarcastic.

– Da, bine, Kate nu-l poate ajuta cu asta, nici dacă vrea, zise el. Bellecombe este valoros, dar nu are bani și ea nu-i așa de proastă să riște să împrumute bani pentru el. Reggie s-a întors crezând că-i va fi ușor să o cucerească.

– Atunci chiar a subestimat-o pe Kate.

– Da, așa este. Dar tu – aici Anstruther se opri și miji ochii familiar, evaluându-l – acum, tu, cred eu, n-ai fi așa de prost, nu-i așa? Eu cred că tu pricepi cât de inteligentă este și cât de vrednică?

Edward nu era sigur ce anume întreba Anstruther, dar era sigur de răspunsul lui.

– Niciodată n-am cunoscut o femeie mai inteligentă sau mai vrednică, răspunse el. Și cu siguranță nu se va irosi pe unul ca lordul Reginald Hoke.

Anstruther încuviință scurt din cap, de parcă-i dădea un fel de permisiune lui Edward.

– Bun, atunci cât de bine îți amintești cum arată terenul? întrebă el. Casele goale, hambarele, grajdurile?

Edward se gândi un moment.

– Am memorat destul de bine, zise el. Eu o să caut în jumătatea nordică, pe la granița cu Bellecombe.

– Eu o să ocolesc pe la marginea satului atunci, pe la vechiul hambar de zeciuială, zise Anstruther, și vin spre tine. Dacă nu găsim nimic, ne întâlnim de-a lungul râului pe la pășunea inferioară.

Anstruther băgă piciorul în scară și se ridică pe bidiviul lui mare și gri. Apoi, de parcă-și adusese aminte de ceva, băgă mâna în spatele lui într-o desagă ponosită și scoase un pistol.

– N-ar trebui să am nevoie de asta, zise Edward, ca să mă ocup de unul ca Reggie.

– Promptitudine, zise Anstruther. Eu am perechea. Dacă-l găsești pe dracul ăla uneltitor, trage. Am să te găsesc. Apoi îi venim de hac dracului.

Kate se trezi cu o senzație de greață. Aerul era umed, plin de mirosuri ale pământului. Deasupra feței, căpriorii bolții se ondulau, dispărură, apoi se îndreptară complet. Erau înnegriți de trecerea timpului și necioppliți.

O colibă, se gândi ea vag. *O colibă?*

Se afla pe ceva dur și rece. Rostogolindu-se cu mare grijă pe cotul drept, duse mâna la gură și încercă să nu vomite. Dar mirosul îngrozitor, neplăcut al locului o lovi puternic atunci și se ridică împleticindu-se.

Clătinându-se pe ceea ce cândva fusese o podea pavată, ajunse la ușa din scânduri. Nu se mișca. Kate lovi în ușă cu ambele mâini și se auzi un sunet metalic de zgâriere. Deschizând larg ușa, alergă în ferigile de după și vărsă micul dejun în lumina orbitoare.

În spatele ei, cineva își drese vocea.

– Îmi pare tare rău, draga mea. Un efect secundar urât, greața.

Kate se ridică un pic, încercând să-și dea seama a cui voce era. De ce-i făcea pielea de găină.

Reggie.

Fir-ar să fie, era Reggie. Ce făcuse? O otrăvise? Cu mâinile pe coapse, Kate încercă să gândească. Era în drum spre sat. Cineva-i pusese ceva dezgustător și scârbos de dulce peste față.

Kate se îndreptă și bâjbâi după batistă să se șteargă la gură. Inspirând adânc, simți că-și recapătă concentrarea. Se afla într-un loc cu ferigi și buruieni. În depărtare, Exmoor se ridica, întâlnindu-se cu cerul, peste el treceau în fugă umbre în formă de nori de la soarele de după-amiază.

Era o priveliște cunoscută. Se gândi că fusese drogată și dusă pe undeva – undeva nu departe de casă. Băgând batista, se întoarse și merse înapoi pe cărarea noroioasă, năpădită, cu indignarea îndreptățită umflându-se în pieptul ei.

Reggie era sprijinit de cadrul ușii, cu o expresie îngâmfată de satisfacție pe față.

Ceva din acea satisfacție o scoase din sărite. Kate se trase înapoi și lovi repede, dându-i un dos de palmă cu toată forța ei. Capul lui

Reggie pocni, lovindu-se de zidărie. El se clătină un moment, apoi o prinse și o trase, zgâriind și mușcând, înapoi în colibă.

– Curvă ce ești! Mereu ai fost o femeie a dracului.

Kate era rapidă sau ar fi fost, dar drogul îi încetinise corpul și mintea, și Reggie era cu mult mai greu ca ea. Se luptă din greu cu el, dar fără succes, dând cu coatele, bâjbâind după ceva din cămașă sau păr sau orice să poată prindă.

Dar până la urmă Reggie o puse cu fața în jos și-și puse toată greutatea peste ea. Apoi mirosul grețos reveni asupra lui Kate și cu el întunericul.

O carieră scurtă în armata britanică, cu aproape douăzeci de ani petrecuți golind buzunarele celor mai duplicitari oameni pe care-i avea umanitatea, perfecționase la maximum instinctele lui Edward. Când ajunse la marginea mlaștinii, după ce se mișcare fără odihnă peste deal și vale, prin garduri vii, șanțuri și fiecare staul văzut, trecuseră trei ore și sângele-i era încă rece ca gheața în vene.

Învățase să miroasă înșelăciunea înainte să o vadă și să creadă că, precum Machiavelli, învingerea unui dușman prin înșelăciune era la fel de bună precum cea prin forță. Astfel, când văzu coliba abandonată cu magazia pe jumătate căzută, o senzație neliniștită de certitudine se lăsă asupra lui.

Întorcându-se la un crâng în partea îndepărtată a dealului, îl legă pe Aragon și se întoarse la colibă. Alegând cu grijă unghiul de apropiere, se strecură spre spatele fără geamuri, spre un perete lat ce se întindea la casă și la magazie. Înăuntru nu mișca nimic – cel puțin nimic ce se putea auzi prin piatra groasă.

Dar el simți totuși o prezență. Se mișcă silențios prin spate, spre magazie. La jumătatea drumului fu răsplătit cu un fornăit și sunetul copitelor în mișcare. Se uită repede după colț și văzu o coadă lungă, neagră mișcându-se peste o pereche de picioare roșii cu negru.

Iapa lui Kate. Brusc, auzi o voce joasă din colibă.

Lipindu-se de perete, cântări ce să facă. Bănuia că Reggie era înarmat, lașii de obicei erau. Nu-i era teamă să se repeadă la ușă și se aștepta să-l poată doborî pe Reggie înainte ca el să pună mâna pe armă.

Dar era un risc mare când Kate putea fi rănită. Temperamentală cum era, cu siguranță Reggie fusese obligat să o lege, făcând-o incapabilă să se miște sau să se apere. Nu, mai bine să-l alunge întâi pe Reggie.

Se strecură repede pe lateral și se uită după colțul din față pentru a examina punctele de acces. O ușă cu o prispă joasă și două ferestre, ambele sparte. Geamurile, dacă existaseră vreodată, fuseseră de mult scoase. *Fir-ar să fie*! N-avea cum să vadă ce se petrecea înăuntru.

Calculând cât de departe putea să fie Anstruther, Edward se întoarse la magazie și eliberă iapa lui Kate și al doilea cal, chiar când vocile deveniră furioase. Cu cearta drept paravan, luă caii de acolo.

Când se întoarse la magazie, Edward se apucă să adune în liniște paie și bălegar uscat pe zidul de legătură, apoi deasupra puse ferigi uscate. După ce grămada păru suficient de înaltă, verifică de două ori arma primită de la Anstruther. Apoi Edward scoase chibriturile și trimise o rugăciune către Vesta.

Când Kate se trezi din nou, se afla căzută într-un colț, cu mâinile legate în fața ei de o frânghie murdară și cu batista căluș peste gură. Frânghia se întindea în jurul taliei ei, dureros de strânsă, prinzând-o de ceva din spate ce nu putea să vadă. Cu degetele amorțite, pipăi un inel de fier în perete.

Reggie stătea pe un taburet ciudat de muls sub o fereastră spartă. O rază de lumină intra prin spărtură, aruncând o lumină stranie, într-un unghi ascuțit asupra ochilor lui.

– Salut, Kate, zise el încet. Ai revenit printre vii, da?

Ea încercă să lovească taburetul de sub el în timp ce-l înjura prin căluș.

– Ce zici, iubirea mea? Reggie se uită chiorâș. Vai, dar nu aș îndrăzni să profit de o femeie leșinată! Și apoi, ți-am luat virtutea cu mult timp în urmă, Kate, dacă mai contează asta.

Călcând neputincioasă cu călcâiul cizmei, Kate amenință să-i taie testiculele cu un cuțit tocit. Din păcate călușul strică efectul.

– O, doar taci din gură, Kate. El își puse vulgar brațele peste piept. Ești încă prea drogată să alergi și dacă nu stai locului, am de gând să te droghez iarăși.

Mârâind, Kate se aruncă cu spatele de zidărie și se gândi la opțiunile ei. Era adevărat că mintea nu-i era limpede, dar începea să-și dea seama unde se afla. Probabil că în ochii ei se citi că-și dăduse seama.

– Da, vechea colibă a văcarului, zise Reggie, dezvăluindu-și dinții mari, albi când rânji. Obișnuiam să mă joc cu Stephen aici. Mă gândeam eu că o vei recunoaște.

Când Kate nu zise nimic, zâmbetul lui Reggie se încălzi.

– Ce fată cuminte, murmură el, întinzându-și picioarele. Acum doar stai liniștită, draga mea, și de dimineață totul se va termina.

De dimineață?

Ce punea dracul ăsta la cale? Kate se uită prin jurul structurii cu o singură cameră, gândindu-se la opțiunile ei – care erau puține după creierul ei dezorientat. Dar zări scânteierea unui mic pistol pe masa șubredă cu un picior de lângă Reggie, nu un pistol propriu-zis, dar ceva mai mic, mai îndesat și arătând infinit mai letal.

– O, ăla nu-i pentru tine, iubirea mea, zise Reggie, văzând ochii ei mărindu-se. Cum ai putea să crezi asta? Este doar pentru protecția noastră astăzi, în caz că cineva reușește să te găsească înainte să fii complet compromisă.

– Compromisă...? mormăi Kate, deși călușul absorbi sunetul. Ești nebun?

Normal că era nebun, se înțelegea de la sine. În ochii lui era o sclipire febrilă și expresia aceea de încordare, dură din jurul gurii lui se adâncise.

– Kate, zise el liniștitor, chiar n-ai să ai de ales. Jumătate din sat va fi la Bellecombe în seara asta pentru marea sărbătorire. Mă tem că absența ta pe durata nopții va fi remarcată.

Kate închise ochii, gemând. Dineul unchiului Upshaw! Și Reggie avea dreptate – toată lumea va fi acolo.

Și toată lumea îi va observa absența.

– Da, va fi demn de bârfă, nu-i așa? cârâi el, văzându-i disperarea. Sunt sigur că mâine-dimineață tu și lordul Upshaw veți înțelege logica unei nunți convenabile.

Kate lovi din nou, ridicând un nor de praf, dar Reggie doar râse.

– Da, Lady d'Allenay și fostul ei logodnic au fugit să-și reaprindă pasiunea, zise el. Sau poate toată lumea își va imagina pur și simplu că te-ai simți ofensată că sora ta mai mică s-a măritat înaintea

ta? Oricum ar fi, o să mă încânte indignarea lui Upshaw – ca să nu mai zic de a lui Quartermaine.

Împingând călușul cu limba, Kate se opri suficient cât să mormăie o altă serie de înjurături.

– Da, chiar meriți să fii legată! zise vesel Reggie. Și Upshaw va fi mai mult decât bucuros să-mi ceară să te iau de nevastă, Kate, din moment ce vei fi ruinată – ca și sora ta.

Cu o strângere din maxilar și împingând hotărâtă cu limba, Kate reuși să disloce batista.

– M-ai ruinat cu ani de zile în urmă, prostule! strigă ea. De ce nu i-ai spus asta?

– Poftim, ca tu să spui că sunt un mincinos? Chipul lui Reggie se întunecă. Nu, nu, draga mea, nu ar fi fost de ajuns. Și apoi, ținând cont de șmecheria făcută de nebuna de maică-ta, va fi nevoie de o ruinare foarte publică pentru ca Upshaw să aibă simpatie pentru mine.

Kate doar clătină din cap.

– Reggie, disperarea ta te-a înnebunit, zise ea. Eu nu sunt Nancy, sunt majoră și sunt o baroneasă, pentru Dumnezeu! Nu mă voi căsători niciodată cu tine. Mai bine-mi arunc reputația în vânt.

– Nu vorbești serios! interveni el înfierbântat, sărind de pe taburet și luând pistolul. M-ai iubit, Kate! Adică... tu mi te-ai dat! Ai jurat să te măriți cu mine!

– Înainte să-mi vină mințile la cap, strigă ea. Reggie, eram doar copleșită de durere din cauza morții lui Stephen. Da, m-am culcat cu tine și am fost de acord să mă mărit pentru că mă simțeam singură. Așa de copleșită. Nu poți să înțelegi asta?

– Nu, tu... tu m-ai așteptat! strigă el, agitând nebunește arma. Mă bazam pe tine. Mă așteptai, Kate! Nu-i corect ca acum să te prefaci că nu!

– Tu asta ai crezut? strigă Kate. Serios? Că eu... ce, tânjeam? Că doar îmi ocupam timpul până te întorceai tu cu vreo platitudine despre cerut iertare?

– Da, pentru că nu aveai de ales, se răsti el. Nici un bărbat decent nu vrea o mireasă pătată și nici măcar nu ești vreo frumusețe. Și apoi, eu te pot obliga! Nu mă provoca, Kate! Nu știi de ce sunt în stare!

– Ești în stare de o mare prostie, zise ea pufnind. Asta măcar e clar.

Fu o greșeală teribilă să-l provoace.

– Nu râde de mine, curvă insolentă! urlă el, țintind cu arma spre capul ei. Nimeni altcineva nu te va avea, jur pe Dumnezeu!

– Reggie, dă arma la o parte, zise ea cu calm.

El o împinse și mai aproape, cu țeava tremurând.

– O, ce mă irită, Kate, să mă întorc la Bellecombe și să dau de scursura aia de Ned Quartermaine, cocoloșit în locul meu! Aia a fost o greșeală gravă, fata mea. Nu voi tolera. Pe Dumnezeu, nu voi tolera.

Brusc, lui Kate i se făcu frică. Reggie nu mai părea el însuși, chipul îi era schimonosit de furie, transpirația i se adunase pe frunte în timp ce mâna-i tremura de la greutatea armei.

– Reggie, doar dă-mi drumul, zise ea încet. Dă-mi drumul și uităm că s-a întâmplat asta. Nu fi prost!

– O, îți spun eu cine-i prostul, se răsti Reggie. Tu ești, Kate, dacă crezi că Ned Quartermaine va face ceva pentru tine. Omul ăla nu știe ce-i remușcarea sau mila creștină. O să-ți ridice fustele și o să se întoarcă râzând la Londra.

– Tu te-ai găsit să vorbești de ridicatul fustelor și fugit, Reggie!

– Eu n-am fugit, Kate, doar am avut un mic...

Reggie îndreptă o ureche spre un colț distant, expresia i se albi.

Kate percepu treptat un sunet. La început un murmur distant, ca un stup nervos și apoi un sunet trosnit. Brusc simți miros de fum.

Kate ridică privirea speriată spre căpriori.

– Reggie! strigă ea. Arde!

– Arde?

Reggie se întoarse cu pistolul în mână.

Ea auzi acum trosnituri clare. Staulul de lângă.

– Reggie, dezleagă-mă, ordonă ea, smucindu-se din inelul de fier. O, Doamne! Calul meu! Unde-i Athena?

Dar Reggie fugea de la un zid la altul. Brusc fumul se rostogolea în jos în nori mari între ei. De partea cealaltă a zidului, trosnitura creștea într-un vuiet.

O teamă reală începu să i se agite în stomac.

– Reggie, trebuie să ieșim! strigă ea, răsucindu-și mâinile la spate.

Nici frânghia, nici inelul de fier nu cedau. Reggie urla ceva – o înjurătură, se gândi ea, și se întorcea încă ținându-și arma. Prin fum, ea abia-i zări ochii mișcându-se sălbatic. Încercă ușa, dar

părea blocată. Se aruncă spre primul set de obloane și începu să dea în ele.

– Reggie! Aerul era plin de fum. Unde-i Athena? Trebuie să ieșim!

Dar Reggie fugise înapoi la ușă. Se folosi în sfârșit de umăr. De pe căpriori săreau scântei. Reggie se panică și lovi iarăși ușa. Aceasta se deschise și el țâșni pe cărare. Ușa se închise după el.

În acel moment, Kate își dădu seama ce era teroarea adevărată.

– Reggie! urlă ea. Lașule!

În câteva secunde un bubuit puternic zgudui obloanele. Kate țipă și smuci de inelul de fier cu toată forța ei. Și apoi Edward intră pe ușă, cu o expresie de determinare sumbră pe fața lui, ieșind prin fum.

– Kate! Dumnezeule mare! Băgă ceea ce părea a fi un pistol la betelia pantalonilor și căzu într-un genunchi. Te-a rănit?

– Nu, dar... o, Edward! Își înghiți teroarea. Incendiul! Athena!

– Athena-i departe, și focul a fost doar un șiretlic – pentru moment, zise el, deznodând-o repede. O, Kate. O, iubire. Îmi pare așa de rău.

– L-ai împușcat pe Reggie? întrebă ea, copleșită de ușurare.

– Da.

– Atunci nu are de ce să-ți pară rău.

– Nu l-am omorât. Trăgea furios de nodul de la spatele ei. Ar fi trebuit?

– O. Păi. Ea râse slab. Sunt așa de ușurată să te văd, că pot să iert această mică scăpare.

Focul era deasupra peretelui și ajungea în colțul îndepărtat al obloanelor acum. Brusc, Kate simți cum cade frânghia din jurul taliei ei și Edward se ridică, trăgând-o în picioare.

Băgând un braț sub genunchii ei, o ridică și o aduse la pieptul lui de parcă era imponderabilă, apoi ieși pe ușă și se îndepărtă de clădirea în flăcări.

Reggie stătea întins pe cărare – exact unde Kate își vomitase micul dejun – ținându-se de o coapsă însângerată. Pistolul era la câțiva metri mai încolo.

– M-ai... împușcat, scrâșni Reggie. Să te ia dracu', Quartermaine! Ai încercat să mă omori.

– Abia te-am rănit, zise Edward. Ai grijă să nu mă faci să regret.

Kate se uită la bărbatul ce se zvârcolea de durere și brusc văzu comicul situației.

– Reggie, mi se încălzește inima, zise ea, să te văd zvârcolindu-se într-un petic de vomă.

– Cățea nenorocită! Reggie păru cuprins de durere. S-ar putea să nu mai merg niciodată!

– Mai insult-o o dată, zise Edward rece, și n-ai să mai respiri vreodată.

Reggie se uită urât la el, apoi fața i se boți, aproape izbucnind în lacrimi. Brusc, se auzi tropot de copite în spatele colibei. Kate întoarse capul.

– Anstruther, zise Edward, privirea lui sumbră trecând peste chipul ei. Îmi pare rău că te-am speriat, dar mi s-a părut mai sigur să-l scot pe Reggie. Poți să stai în picioare, iubirea mea?

– O, da, pune-mă jos, zise recunoscătoare Kate. Aveam brațele amorțite, dar acum doar mă înțeapă.

O lăsă delicat. Când picioarele îi atinseră pământul, Edward o ținu la distanță, cercetând-o cu privirea, de parcă era o bucată fragilă de porțelan. O clipă mai târziu, Anstruther veni cu bidiviul lui mare prin jurul colibei, ridicând noroi și ferigi.

– Kate, ești rănită? întrebă el, zburând din șa.

– Nu, nu, zise Kate, trecând cu mâna prin păr. Doar murdară și mi-e un pic greață. Mi-a pus un drog peste față.

– Ah, da, asta a făcut?

Anstruther ridică piciorul și-l lovi puternic în spate pe Reggie.

Reggie țipă și încercă să se ridice.

– Da, prost idiot, mormăi Anstruther. Îmi doream de mult să fac asta.

– Nu-mi vine să cred că lovești un om la pământ, Anstruther, zise sec Edward.

– Da? Ei bine, mie nu-mi vine să cred că n-ai țintit mai sus să mă scutești de efort. Anstruther se uită la coliba în flăcări. L-ai speriat și l-ai scos afară, eh? Oricum voiam un acoperiș nou.

Edward îi zâmbi lui Kate și dădu din umeri.

– Astăzi aveam chef să ard ceva, remarcă el. Era ori asta, ori Heatherfields.

Puse un braț în jurul taliei lui Kate, părea profund nedoritor să-i dea drumul.

Oftând, Anstruther se apleacă și-l ridică pe Reggie pe piciorul bun.

– Păi, hai, țopăie într-un picior, idiotule, zise el. Cred că o să ai nevoie de Fitch și de bisturiul lui.

– Ce-i mai bine să facem cu el după? cugetă Edward. Îl legăm ca o gâscă de Crăciun și-l aducem în fața justiției?

Acum Reggie părea gata să plângă. Anstruther își mestecă o vreme buza.

– Eu zic să scăpăm de el, zise direct Kate.

– Da? zise plin de speranță Anstruther. Și-l îngropăm unde?

Kate râse.

– Nu, Anstruther, doar îl facem să dispară, zise el. Îl trimitem la Southampton și-l îmbarcăm pe o navă cu destinația spre vreo insulă caldă ca iadul și infestată de muște.

– Pot să recomand Ceylon, zise sec Edward.

– Hmm, zise Anstruther. Căută prin desagă. Pentru moment îl pun în închisoarea din sat, zise el, scoțând o funie și un bidon mare.

– Mulțumesc, zise Edward. Kate, draga mea, eu mai bine aștept să se stingă focul. Tu...

– Voi fi bine, zise ea ferm, luând bidonul de la Anstruther. Rămân. Vă mulțumesc amândurora. Vă mulțumesc că m-ați salvat.

Cu Reggie bine legat, marele scoțian îl ridică cu o expresie hotărâtă, și cu foarte puțin ajutor din partea lui Edward, și-l aruncă de-a latul peste șa. Dar abia fusese nevoie de frânghie, Reggie era într-o stare care putea fi caracterizată ca fiind una de profundă deznădejde și toată lupta îl părăsise.

Edward o conduse pe Kate în jurul colibei și în sus pe deal. Din această perspectivă puteai să vezi cum ardea vechiul acoperiș, dar nu bătea nici un vânt care să ducă flăcările mai departe și nici loc să se întindă din cauza umezelii. Dar valul de furie simțit când o văzuse pe Kate legată și murdară trecuse peste el și-l făcuse aproape să se prăbușească de ușurare.

Kate găsi un petic gros de iarbă în partea adăpostită a dealului și se așeză cu un oftat.

– Știi, pentru un moment m-am temut că Reggie chiar m-ar putea împușca, zise ea, băgând picioarele sub ea. A fost un șoc, de fapt, pentru că l-am crezut prea inutil să aibă inițiativă.

– Reggie a fost cuprins de nebunie, zise Edward – care își închipuia că știe ce fel de nebunie putea Kate să trezească în inima unui bărbat.

Ea ridică privirea la el și-i zâmbi, apoi ridică o mână.

– Vino, stai jos, zise ea moale. O vreme nu va fi nimic de făcut.

El în schimb se lăsă într-un genunchi, scoase o batistă din buzunarul haine, o umezi cu apă și începu să șteargă delicat mizeria și funinginea de pe fața lui Kate.

– Arăți groaznic, Lady d'Allenay, murmură el, tamponând cu blândețe o zgârietură de la tâmpla ei. Tot aș vrea să-l biciuiesc pe câinele ăla.

– Sunt tentantă să te las. Kate ridică bărbia pentru ca el să o curețe și când termină, luă o gură mare din bidon. Apoi, într-un minunat gest lipsit de eleganță, scuipă la ceva distanță în iarbă. Bleah! zise ea. Cred că mi-a dat cloroform.

Edward îi susținu privirea un moment, apoi lăsă la o parte batista.

– Kate, zise el încet. O, Kate, n-ar fi trebuit niciodată să te scap din ochi.

Pe chipul ei se citi confuzia.

– Edward, nu văd cum este...

Dar propoziția se opri pentru că el o luă în brațe.

– Kate, șopti el în părul ei. O, Kate, iubirea mea. N-aș suporta dacă ai păți vreodată ceva.

– N-am pățit nimic, interveni ea, împingându-se un pic ca să se poată uita la el. Edward, nu s-a întâmplat nimic. Ai venit. Și Anstruther a venit. Și Reggie este un idiot.

– N-ar fi trebuit niciodată să te las. Se uita în ochii ei acum, cuprinzându-i cu tandrețe chipul în timp ce cântărea ce ar fi putut să piardă. Nu cu nebunul ăla liber.

Kate își mută privirea și se întoarse.

– Edward, nu m-ai abandonat, zise ea. Cred că am luat – poate prostește – decizia împreună că ar trebui să pleci.

– Kate, zise el. Kate, iubire, uită-te la mine, te rog.

Ea făcu asta cu ochii mari și onești în lumina soarelui.

– Kate, zise el din nou. A fost o prostie?

– O, Edward! zise ea cu o voce abia auzită. Mi-am pierdut cumpătul și am zis lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

El puse un deget pe buzele ei.

– Și eu n-am fost onest cu tine, Kate, zise el. Ar fi trebuit să-ți spun de cum mi-am amintit despre Annie...

– Nu. Ea clătină din cap. Eram supărată pe mama – și poate și asta a fost greșit –, dar cu siguranță nu aveam nici un drept să-ți cer...

– Îți dau eu dreptul, zise el repede. Îți dau eu dreptul, Kate, să-mi ceri orice ai nevoie, acum și pentru totdeauna. Nu e ca și cum n-am încredere în tine. Chiar nu este asta. Niciodată n-a fost vorba de asta. E doar că Annie este o parte din viața mea pe care eu mereu... ei bine, am ascuns-o în mod reflexiv, e cea mai bună exprimare.

– Nu-i treaba mea, zise ea cu buzele subțiate.

El îi luă ambele mâini în a lui.

– Este, zise el, strângându-le. Dar Kate, nu te-am mințit. Annie nu este a mea, eram în partea cealaltă a globului, în Ceylon, când ea a fost concepută.

– O, Edward! Pe chipul ei se văzu tristețea. Și ai iubit-o așa de mult pe Maria!

– Bănuiesc. Edward înghiți greu și simți din nou în el nesiguranța rece. Este așa de greu să știi când ești tânăr. Cu siguranță am fost un tânăr prost, pripit și ea – ei bine, ca așa de multe fete tinere, iubea dragostea. Căutarea. Drama.

– Drama?

El zâmbi vag.

– Mă aștept să nu înțelegi, zise el. Fac pariu că nu erai melodramatică atunci când aveai șaptesprezece ani.

Kate râse slab.

– Nu, eram dureros de practică, zise ea. Dar multor fete le place să leșine la tragedii.

– Și eu am fost tragedia Mariei. Inspiră lent și adânc, apoi expiră. Kate, vrei să știi? Să încerc să-ți povestesc cum pot eu ce s-a întâmplat?

Ea ridică plăpând din umeri.

– Avem timp de pierdut.

– Da, asta avem.

Edward se uită un moment la incendiu, contemplând cum să explice ceea ce el abia pricepea.

– Pe Maria am cunoscut-o la Brighton într-o vară, începu el. Ți-am spus că tatăl ei a fost îngrozit gând am încercat să o curtez. Eram îndrăzneț și impulsiv atunci și furios că el mă considera inacceptabil. Și, ca la orice tânăr, furia a servit doar să mă facă și mai hotărât în a o avea.

– Cred că așa se întâmplă deseori cu tinerii. Kate zâmbi vag. Ce formă a luat hotărârea ta?

– Când Maria a jurat că mă iubește, eu am insistat ca ea să refuze căsătoria aranjată de tatăl ei, zise el. I-am spus să mă aștepte, că voi deveni vrednic și că voi achita datoriile tatălui ei ca nimeni să nu ne mai poată refuza.

– Și ai zis că atunci ai intrat în armată, murmură Kate.

El încuviință din cap, încă uitându-se la flăcări.

– Da, dar la câteva luni după, Kate, viața reală s-a instalat și eu am început să mă întreb dacă chiar eram îndrăgostit sau doar furios că fusesem refuzat. În acele zile eram mereu furios, Kate.

– Mă așteptam să fii, zise aproape defensiv Kate. Trecuseși prin multe. Fuseseși smuls de lângă familia ta – de lângă mama și fratele tău – și lăsat să te descurci într-o lume dură.

– Aș zice că-i o scuză bună, răspunse el. În orice caz, Maria îmi scria constant, plângându-se de cruzimea tatălui ei. De cât de îngrozitor și autoritar era logodnicul ei. Cât de vitează și curajoasă era ea, adormind plângând în fiecare noapte. Dar sub toate cuvintele era ceva... ceva ce începea să mă tulbure.

– Îi plăcea cam prea mult, nu-i așa? zise cunoscătoare Kate.

El tresări.

– Am început să fiu agitat, recunoscu el, și încă nu știu sigur de ce. Poate că mă simțeam nevrednic de un sacrificiu așa de nobil sau poate că drama mă obosise, dar am început să mă gândesc cât de înțeleaptă era încăpățânarea mea. Nu a ajutat nici că, înainte de a pleca din Anglia, mama ei m-a acuzat că am intervenit între Maria și vecinul lor. Ea pretindea că Maria fusese fericită cu căsătoria până să apar eu.

– Sunt sigură că erau minciuni, zise defensiv Kate.

El se uită la ea pe sub gene, gura i se strâmbă.

– Așa am crezut...

– Dar...?

El oftă.

– Când am revenit acasă și am găsit-o moartă pe Maria, mama ei mi-a aruncat vechile scrisori de dragoste ale Mariei în față, zise el. Aparent, chiar îi scrisese de câteva ori acestui bărbat. Deci mă băgasem în... ceva. Nu fusese intenția mea. Nu fusese.

Kate își puse mâna pe obrazul lui.

– O, Edward, de unde era să știi?

– Era tânără, zise el din nou. Ar fi trebuit să știu. N-ar fi trebuit să o zăpăcesc. N-ar fi trebuit să-i cer să mă aștepte, apoi să plec și să o părăsesc. Atunci m-am simțit un pic cam cum mă simt astăzi – de parcă am abandonat pe cineva la care țineam – și ar fi trebuit să protejez, chiar când pericolul era în apropiere.

– O, Edward. Dar nu-i așa.

Acum Kate își ținea mâinile în poală, strânse cam puternic. Mai la vale, acoperișul încă ardea – mă rog, fumegând la fel ca orice clădire –, grinzile uscate și vechi erau destinate să cadă în interior, se gândi el. Simțea privirea constantă și în așteptate a lui Kate asupra lui. Și cu toate astea, așteptă.

Așteptă ca ea să întrebe. De parcă asta l-ar putea absolvi.

– Deci cine este tatăl lui Annie? zise ea într-un final.

– Bărbatul cu care o logodise tatăl ei, zise el. N-a mai avut răbdare să aștepte ceea ce-i fusese promis, după spusele Mariei – ceea ce simțise că plătise –, așa că într-o zic când părinții ei erau ieșiți, a venit să o mai întrebe o ultimă oară. Ea a zis că l-a refuzat și că el a violat-o. Apoi i-a aruncat scrisorile de dragoste în față – după mama ei – și i-a spus Mariei că bastardul ducesei putea să rămână cu resturile, pentru că iadul va îngheța înainte ca el să o mai ceară o dată.

– Doamne ferește! Kate inspiră neregulat. Și tatăl ei n-a făcut nimic?

– Ea nu i-a spus, zise Edward, și nici mie până când nu și-a dat seama că este însărcinată. Până atunci bărbatul se căsătorise deja cu altă femeie. Dar ce ar fi putut să facă tatăl ei? Acest vecin practic deținea tot – casa lui, terenul arabil. Domnul Granger ipotecase totul.

– Dar asta-i îngrozitor! Kate înghiți greu, articulațiile i se albiseră acum. Biata fată! Ce ai făcut?

– I-am scris și i-am spus să pretindă că este copilul meu, să refuze să se lase influențată să spună altceva, zise el. Da, era o nebunie – dar m-am gândit că era mai bine decât rușinea de a fi violată. Nu-i așa? Până la urmă, era vina mea că mă băgasem.

– O, Edward! Nu-i așa.

– Dar i-am spus să reziste indiferent ce ar fi, zise el pe o voce răgușită. Cine eram eu să-i spun așa ceva, Kate? Acum când mă uit în urmă îmi dau seama că abia o cunoșteam. Eram doar orbit și furios. Bosumflat, de fapt. A fost o lecție bună, Kate, am învățat că

un bărbat trebuie să-și stăpânească emoțiile sau ele îl vor stăpâni pe el. Mai rău, Maria așteptase prea mult să-mi spună despre copil. Mi-au trebuit săptămâni să fiu eliberat din funcția de comandă și să găsesc o navă înapoi spre Anglia și luni de zile de călătorie. Și când am ajuns eu...

– Când ai ajuns tu, ea nu mai era, șopti tulburată Kate. Ea murise și era doar copilul. Și ea spusese tuturor că era copilul tău.

– Părinții ei știau desigur că era o minciună, zise el dând din umeri. Dar n-au confirmat sau negat. Granger a susținut însă – și Dumnezeu să-l ajute, este posibil să fi zis adevărul – că Maria ne-a tras pe sfoară pe amândoi. Că ea se dăruise bărbatului, încercând să ne lege pe amândoi, și el îi ruinase reputația – fără a o viola –, apoi refuzase să facă ceea ce era corect ca să-i facă în ciudă.

– Dumnezeule mare! zise Kate. Dar asta-i... este... n-am cuvinte pentru ce este asta.

– Poți să încerci *derutant*, sugeră cu amărăciune Edward. Sau adevărul? Sau o grămadă de vorbe în vânt? Sau era doar un bărbat slab și plin de datorii explicând de ce și-a lăsat fata să fie violată și nu a făcut nimic?

– Doamna Granger ce credea?

El dădu din umeri.

– Ea zice că nu-i sigură, recunoscu el. Dar avea scrisorile de dragoste, deci măcar asta era adevărat. L-am provocat pe om – am încercat să aflu adevărul –, dar el n-a vorbit. I-am dat cu mănușa peste față, dar atunci soția lui era însărcinată. Așa că până la urmă l-am împușcat în braț și m-am întors dracului la Londra. A supraviețuit. Granger nu, a murit amărât și falit, lăsându-le pe Annie și pe soția lui în sărăcie. Atunci am început să am grijă de Annie. Până atunci nici măcar nu mi s-a permis să o văd.

– Sfinte, zise Kate. Cum ai grijă de un copil în circumstanțe așa de tragice?

– Le-am mutat într-un sat unde să nu știe nimeni despre scandal, zise el, și am cumpărat o casă mare. Am angajat servitori și o guvernantă – mi s-a părut minimumul pe care-l puteam face – și i-am spus doamnei Granger să spună oamenilor ce avea ea chef să le spună despre mine și, sincer, n-am idee ce a spus. Cred că se spune că sunt nașul lui Annie – un eufemism politicos, dacă a existat

vreodată unul. Merg în vizită de două ori pe an – deși doamna Granger detestă asta și adevărul este că și eu la fel.

– Da?

Mâna lui Kate se strecurase în a lui.

– Copilul nu știe nimic despre mine și pare să-i fie pe jumătate teamă de mine, zise el. Și doamna Granger refuză să mă lase să-i spună lui Annie despre mine și mama ei sau chiar să-i spună cine-i tatăl ei. Oamenii o bârfesc pe la spate și bietul copil nu știe de ce. Dar are doisprezece ani, Kate. Nu-i proastă. Trebuie făcute aranjamente. Ceva trebuie făcut.

– Ce încurcătură! zise Kate. Dar... ce fel de aranjamente?

– Asta. Edward deschise larg brațele. Pentru asta era Heatherfields, Kate.

– Poftim, Heatherfields?

– Da, pentru Annie, zise el. Intenționam să fie o parte din zestrea ei. Un loc care ar putea să atragă un soț decent când va fi momentul. Heatherfields, restaurat la gloria sa... doar imaginează-ți, Kate.

– Da, un posibil soț ar putea să treacă multe cu vederea pentru așa o moșie, cugetă Kate, și dacă ar fi un om bun și amabil...

– Exact. Edward tăcu un moment, apoi oftă din nou. Gata. Știi ce știu și eu și mult succes cu încercarea de a înțelege. În ceea ce privește Heatherfields...

– Da? îl încurajă Kate.

El își alese cu grijă cuvintele.

– Acum mă simt ciudat de reticent să mă despart de moșie, zise el încet. Vecinătatea mi se pare... adorabilă. Sunt vreo cincizeci de alte case pe care Annie le poate avea. Dar mă tem că doar una în care inima mea s-ar putea așeza fericită.

– Doar una? întrebă delicat Kate.

Edward se gândi îndelung la următoarele lui cuvinte – deși bănuia că se gândise la ele de ceva vreme. Se gândi așa de mult încât acoperișul colibei se prăbuși, căzând cu un fisură prelungă, oribilă, urmat de o explozie de scântei.

– Doar una? zise din nou Kate. Să știi că eu pot să stau aici până găsești răspunsul.

– O, Kate, zise el. O, iubire.

– Nu mă lua cu *o, Kate*, zise ea încordată. Eu sunt cea care aproape a murit astăzi. Eu sunt cea care acum trebuie să se gândească la

toate lucrurile pe care le-ar fi putut regreta că nu le-a făcut niciodată dacă idiotul de Reggie reușea să mă împuște. Sau să mă otrăvească. Sau să mă plictisească de moarte.

El se răsuci atunci și o prinse, trăgând-o între picioarele lui până când ea se rezemă de el. Petrecându-și brațele în jurul ei, își puse bărbia pe capul ei și se uitară împreună la cum se stingea focul.

– Poți să faci mai mult, Kate, zise el avertizând-o.

– Mai mult decât ce? întrebă ea lejer, făcând pe neștiutoarea ca să-l chinuie, asta știa și el.

Își dădu seama că s-ar putea să existe mulți ani cu așa chinuială de acum înainte – dacă era foarte, foarte norocos.

Oftă și o sărută pe creștetul capului.

– Sunt un bărbat cu descendență incertă și cu un caracter dubios, o avertiză el. Anii din tinerețe i-am petrecut făcând pariuri, calculând cote și ținând contabilitatea salonului lui Hedge.

– Nu a fost alegerea ta, interveni ea.

El râse.

– Continuă să mă lustruiești, dar aici nu voi străluci, zise el. Ultimii zece ani mi i-am petrecut falimentând aristocrația Angliei și umplându-mi buzunarele cu prostia lor. Nu mereu am fost onest, dar nici n-am fost necinstit. Sunt cea mai disprețuită creatură, Kate – un bărbat cu o flexibilitate morală sigură. Am avut companie îndoielnică și femei și mai îndoielnice. Sunt bogat precum Cresus și nici măcar o jumătate de penny nu este obținută onest.

Ea oftă.

– Știu. Dar mi-e greu să împac toate astea cu minunații tăi ochi verzi și multitudinea ta de farmece.

– Dacă mă voi muta la Heatherfields, vei putea beneficia de multitudinea mea de farmece când dorești, sugeră el. Iubirea mea, ți le promit ție și numai ție pentru tot restul zilelor mele.

– Și tu crezi că asta nu s-ar afla, *hmm*? zise ea tăios, dând capul pe spate pentru a-l săgeta cu privirea. Că servitorii nu bârfesc? Că există vreun pasaj secret spre dormitorul meu? Edward, te asigur că nu există. Nu. Nu voi accepta. Poate că nu-s eu vreo frumusețe răpitoare și nici vreo mare seducătoare, dar rezist pentru mai mult.

El râse și-și îngropă fața în gâtul ei.

– Kate, te iubesc așa de mult, zise el. Tu mă iubești?

– Cu disperare, naiba să te ia! zise ea nerăbdătoare. Am mărturisit asta acum câteva zile.

– Îmi place când înjuri, zise el.

Cuvintele se înăbușiră pe gâtul ei.

– N-am mai făcut-o niciodată, zise ea. Mă întreb de ce m-a apucat asta în ultima vreme?

El râse din nou și buzele îi alunecară de a lungul gâtului ei lung și palid.

– Kate, frumoasa mea seducătoare, voi renunța la toate căile mele necinstite și voi renunța la Londra și la jocuri dacă...

– Dumnezeule, interveni ea. Ar trebui. Necinstea nu-i niciodată răsplătită, indiferent ce spune Aurélie.

El lăsă o mână să se aventureze mai sus, cuprinzându-i sânul cald, plin.

– Niciodată răsplătită? murmură el, atingându-i ușor sfârcul.

– Mă rog... aproape niciodată, zise ea un pic fără aer. Dar gata. Te-am întrerupt. Cred că erai pe cale să-mi promiți eterna ta ceva.

– Eram pe cale să te întreb dacă vrei să fii doamna Niall Edward Dagenham Quartermaine, zise el, dar apoi mi-am dat seama că tu ești baroneasa d'Allenay și nu vei fi niciodată doamna *oricine*.

Ea se întoarse în îmbrățișarea lui.

– Te deranjează asta? întrebă ea delicat.

El clătină din cap, dar știa că avea ochii triști.

– Deloc, zise el cu sinceritatea. Mă deranjează doar că vei fi împovărată cu tot bagajul meu dacă ne căsătorim. O vei face oricum, fata mea? Mă iei la bine dacă eu resping răul? Oamenii oricum vor vorbi. Upshaw o să facă probabil o criză de apoplexie. Mama ta își va pierde locul de cea mai scandaloasă femeie din familie. Așa că, până la urmă, iubirea mea, aș zice că ți-ar fi mult mai bine dacă m-ai folosi pentru multitudinea mea de farmece.

Ea îl strânse mai tare de umeri.

– Edward, zise ea serioasă, vrei să te însori cu mine?

– Mai mult decât orice, zise el cu ardoare. Mai mult decât mi-am dorit orice în toată viața mea.

– Atunci accept propunerea ta, zise ea, sărutându-l.

Și asta a fost, cum se zice.

Edward o sărută pasional și posesiv pentru că era a lui. Și el – cerul să-l ajute – era al ei. Aparent, Kate era de acord pentru că

brațele ei părăsiră umerii lui și se împletiră în jurul gâtului lui. Apoi degetele ei intrară în părul lui șaten-deschis și undeva pe parcurs, Edward uită că el trebuia să supravegheze o clădire în flăcările, în timp ce Kate uită de orice simț de decență.

Și când în sfârșit se despărțiră, respirau un pic mai rapid și lavaliera și acele de păr erau într-o mare dezordine, își dădură seama că poate ar fi fost mai bine până la urmă să o ia pe Aurélie și să se ducă direct la Exeter la sfârșitul săptămânii.

– Dar asta, cugetă Kate, înfigând ultimul ac de păr la întâmplare, abia ți-ar da timp să închizi lucrurile la Londra.

– Ah, apropo de asta. Mâinile lui Edward căzură de la sarcina pe care o făceau de a-i potrivi corsetul la loc și începu să se atingă peste buzunarele hainei. Dar poate nu va trebui.

Găsi scrisoarea de la Peters pe care i-o dăduse Anstruther câteva ore mai devreme, o deschise, parcurgând prima fază.

– Păi, felicită-mă, iubirea mea, zise el, ridicând privirea la a ei. Clubul Quartermaine nu mai există și în scurt timp vom fi cu câteva mii de lire mai bogați.

Ochii lui Kate se măriră.

– Cum adică?

Privirea lui se înmuie.

– L-am vândut, zise el, adjunctului meu. Draga mea, știam că indiferent ce se va întâmpla cu mine și cu tine, trebuia să ies din acea afacere. Știam că, în ceea ce ne privește pe noi doi... ei bine, că nici măcar o prietenie între noi nu va fi suficientă dacă continuam. Știam ce trebuia să fac.

– Prietenia mea – doar prietenia mea – valorează atât de mult pentru tine? zise ea, clipind mai rapid din ochi.

El îi ridică mâna și-și lipi buzele de dosul ei.

– Prietenia ta este totul pentru mine, Kate, zise el. Și este parte integrantă a motivului pentru care vom avea o căsnicie splendidă, complet fericită.

Ea se mândri un pic la asta și se retrase cu ochii care se încălziseră într-un argintiu sclipitor, luminos.

– Câteva mii de lire câștigate ilicit! zise ea gânditoare. Asta ar fi suficient pentru un cadou de nuntă magnific.

– Fix la asta – aici se opri să o sărute pe vârful nasului – mă gândeam.

– Mereu mi-au plăcut rubinele, zise ea, și platina.

– Hmm, zise el de parcă se gândea. Un safir n-ar fi bun? Ambele sunt pietre prețioase, să știi.

– Îmi plac safirele foarte mult! declară ea.

– Excelent! zise el. Bărbatul apreciază un pic de flexibilitate la soția sa. Acum sus, Lady d'Allenay. Până la urmă, ai un dineu de găzduit – și poate, dacă riști un atac de apoplexie din partea lui Upshaw – un anunț important de făcut?

Epilog

Nunțile Wentworth

Până la urmă, din cauza unei avalanșe de probleme logistice, tranzacții imobiliare și drame de familie – și în ciuda unei mari cantități de nerăbdare –, Katherine, baroneasă d'Allenay, și domnul Niall Edward Dagenham Quartermaine își anunțaseră intenția de a se căsători. Nu imediat, ci pe la sfârșitul lui noiembrie.

În general, se presupusese că păcătosul de Ned Quartermaine sedusese cu bună intenție bietul șoarece de țară – până la urmă, ea era o moștenitoare cu multe pământuri și domnul nu era deloc un domn – logodna lor scandaloasă fusese imediat discutată prin toată Londra.

Timp de două săptămâni.

Apoi, foarte amabil, moștenitorul contelui de Brendle fugise la Gretna Green să se însoare cu camerista mamei lui presupusă a fi însărcinată, doar ca să fie reținut pe marele Drum de Nord de tâlharul de soț al cameristei, unde cuplul îl reținuse pe tânărul lord pentru răscumpărare – devansând astfel orice scandal ar fi putut trezi doamnele Wentworth.

Lord Upshaw respiră ușurat și trimise părerile sale de rău contelui de Brendle.

Dar chiar și înainte de scandal, se hotărâse că ceremonia de la Bellecombe va fi o chestiune mică, intimă în capela privată a castelului. Păruse un plan bun până când Kate făcu greșeala să o invite în secret pe Isabel, Lady Keltonbrooke.

Mireasa cu ochii luminoși agravă acest act secret – după ce pledă, nu eronat, o ignoranță generală cu privire la neamurile și cunoștințele logodnicului ei – cu o încurajare vagă și oarecum aeriană că Lady Keltonbrooke s-ar putea să aducă cu ea câți membri din familia lui Edward putea să convingă să participe.

Lady Keltonbrooke, care trăise suficient în înalta societate cât să știe să citească printre rânduri, lăsă imediat deoparte scrisoarea și puse mâna pe toc cu o expresie de oțel în ochii ei. Dar abia băgase vârful în călimară când apăru majordomul ei cu cartea de vizită a Louisei, Lady Upshaw, pe o tavă de argint.

Dacă o decană a înaltei societăți este băgăcioasă, două reprezintă o lovitură de stat. Și apoi, cum s-ar fi plâns defunctul și puțin deplânsul Alfred Hedge, plecară la curse.

Când terminară cu listele lor de oaspeți, cu aranjatul de bilete de tren, cu aerisitul dormitoarelor și cu întinderea articulațiilor la odihnit, invitații la nuntă păreau destinați să umple curtea interioară a castelului. În sfârșit, descurcăreții de Shearn veniră pur și simplu cu căruța lor de fân la St. Michael's și începură să sustragă stranele, pe care apoi Tom și Ike le îndesară brambura în jurul marginilor capelei.

Logistica aproape de farsă pentru a înghesui ca niște sardine optzeci și șapte de invitați la nuntă într-un spațiu menit pentru patruzeci fu depășită doar de confuzia din fața altarului. Motivul principal pentru întârzierea până în noiembrie apăru în spatele capelei îmbrăcat într-o rochie de mireasă din tul și satin albastru ca gheața făcută la comandă de cunoscuta modistă Madame Odette din strada Saint-Honore, Paris.

În părul ei, Aurélie Wentworth avea perle împletite cu flori de nu-mă-uita albastre și pe chipul ei avea acel zâmbet inconfundabil, satisfăcut al unei femei care în sfârșit obținuse ce voia de la un bărbat recalcitrant.

Mireasa fu însoțită la altar de cumnatul ei integru și sfânt, lordul Upshaw, care fusese asigurat de Anstruther cu mâna fermă că, dacă bietul om va mai suporta un alt scandal în numele lui Aurélie, poznele ei vor înceta pentru totdeauna.

După acest spectacol radiant de feminitate și determinare nemiloasă, veni ceva anticlimax. Lady d'Allenay, în mătase simplă, de culoare crem, înaintă spre altar la brațul credinciosului ei administrator. Urmă un dans ciudat în timp ce Anstruther i-o dădu pe Kate celui mai îngrozitor pungaș din Londra, Ned Quartermaine, apoi se înfipse cu statura lui destul de impunătoare după cele câteva strane în plus pentru a se înghesui la dreapta miresei lui.

Lord Upshaw se așeză pur și simplu și-și șterse fruntea chealǎ, rugându-se cu ardoare ca acestea două să fie într-adevăr ultimele nunți Wentworth cu care trebuia să-și facă griji.

În sfârșit, pastorul Richard Burnham – nici el străin de scandal – fu în stare să spună:

– Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici...

O oră mai târziu, Kate se afla în mijlocul marelui salon de bal, cu o mână pe brațul noului ei soț.

– Dumnezeule, ați putea fi gemeni! murmură ea, cu privirea concentrată la ceva distanță.

– Există o asemănare remarcabilă, recunoscu Edward.

Ochii lui se îndreptară spre mulțimea exuberantă și în creștere de invitați.

Datorită prezenței prietenilor lui Aurélie, banchetul de nuntă devenea un dineu de nuntă, dacă nu ceva mai rău. Atenția lui Kate însă era concentrată pe ducele de Dunthorpe.

Un bărbat reținut, aproape mohorât, ducele nu era chiar la fel de înalt ca fratele său mai mic, nici nu avea grația aceea suplă, de pisică ce-l făcea pe Edward să pară vag periculos. Dar la părul, trăsăturile și chiar la intensitatea verdelui din ochi nu era nici un gram de diferență între cei doi.

Chiar atunci apăru Jasper cu o tavă de șampanie. Edward luă două pahare, apoi se întoarse cu un zâmbet mut pentru a-i da unul soției sale. Ea-l acceptă și ridică privirea la el un pic rugătoare.

– Sper că nu ești supărat pe mine, Edward, zise ea, pentru că-s doar – ce? – o mătușă mititică, fratele tău înstrăinat și câțiva veri ciudați care au apărut neașteptat. Spune din nou că nu te-ai supărat.

Zâmbetul lui se încălzi.

– Nu, sentimentele mele pentru tine, iubirea mea, o iau într-o cu totul altă direcție, zise el sugestiv. Sunt însă puțin supărat pe mătușa Isabel, pentru că toate astea-s mâna ei, pretindea ea, și nu au nimic de a face cu tine.

– O, îndrăznesc să spun că sunt foarte bucuroasă că fratele tău este aici, zise vag soția lui.

Ducele alese exact acel moment să plece de lângă mătușa sa și să se aventureze prin mulțime. Și apoi stânjenitorul moment de care Edward se temea de douăzeci de ani se petrecu.

Ducele făcu o plecăciune către Kate și-i mulțumi pentru ospitalitatea ei. Apoi întinse lent mâna către Edward.

– Ned, mă bucur s... să te văd, zise el.

– Și eu pe tine, Freddie, zise Edward cu o politețe chinuită.

După ce dădură mâna, se lăsă o tăcere grea în jurul lor.

După un moment, Kate își drese vocea.

– Bine, zise ea un pic cam veselă. Mă bucur să vă cunosc, Excelență. Locuiți la Londra?

– Nu, zise ducele, foarte rar. Eu și soția locuim în provincie. Copiii noștri sunt mici și p... preferăm o viață liniștită.

– Copii, ce minunat! murmură Kate cu un zâmbet fixat. Câți aveți, Excelență, și ce vârste au?

Ducele păru un pic stânjenit.

– Avem t... trei, zise el, și unul care trebuie să se nască cât de curând. Charles al nostru are n... nouă ani, Margaret șapte, și cel mai mic – Edward – are patru ani.

– Edward, repetă Kate.

– Este un nume în familie, interveni cu răceală Edward, și încă unul comun.

– Ă... da, de obicei avem câte un Edward în fiecare generație, fu de acord ducele.

Kate observă că vorbi rigid și cu puțină căldură, dar cu cea mai vagă bâlbâială, ceea ce ar putea să fie cauza formalității lui, se gândi ea.

Decise să insiste cu teoria ei.

– Cum sunt copiii dumneavoastră? zise ea, hotărâtă să-l țină de vorbă. Care vă seamănă cel mai mult? Care-i cel mai isteț și care-i cel mai poznaș?

– Cred că Edward îmi seamănă cel mai mult, zise ducele, încălzindu-se un pic. Este un copil tăcut. Meg seamănă foarte mult cu mama ei și este o fetiță foarte manierată. Dar Charles este copia lui Ned; isteț *și* poznaș. Charles se ține numai de improvizații. T... trebuie să...

– Să ce? insistă Kate.

Pe obrajii ducelui se întindea o nuanță grozavă.

– T... trebuie să v... veniți să-i vedeți, zise el, trecând jenat peste cuvinte, dacă doriți, a... adică, Ned – mă scuzi – dacă suporți, vreau să zic. Apoi făcu rigid o plecăciune. Cred că mătușa Isabel are nevoie de mine. Cred că mai bine mă duc.

Ochii lui Kate îl urmăriră prin mulțime.

– Păi, nu pare prea mulțumit să fie aici, zise încordat Edward. Mă întreb cu ce l-a amenințat Isabel?

– Nu cred că-i nemulțumit, zise gânditoare Kate. Se bâlbâie. Și pare trist, aproape dureros de timid, de fapt. Așa a fost ca băiat?

Edward nu zise nimic un moment îndelungat.

– Da, Freddie mereu a fost tăcut, recunoscu el. Tata obișnuia să-l mustre pentru bâlbâit și-i spunea că era așa de fără speranță de înapoiat că nu era vrednic să fie un duce.

– Ce tragic! zise Kate, încă privindu-l pe Dunthorpe cum se înroșește și se bâlbâie prin mulțime. Tatăl tău a făcut mult rău.

– Tată! Edward râse, dar fără amărăciune. După toți acești ani, încă pot să-i spun așa și acum și tu o faci.

Kate se întoarse în sfârșit de la mulțime.

– Eu n-aș fi așa de sigură că *nu* a fost tatăl tău, zise ea cam sumbră.

Când Edward deschise gura să protesteze, ea ridică o mână.

– Nu știi Edward, nici eu nu știu, zise ea cu fermitate. Nici nu ne pasă. De fapt, aș zice că este la fel de posibil ca amândoi să fi fost făcuți cu Alfred Hedge – pentru că dacă tu și Dunthorpe nu aveți ambii părinți în comun, eu mă spânzur. Trebuie să aveți același sânge la cât de aproape de identici sunteți.

– Hmm, zise Edward. Nu m-am gândit niciodată la asta. Apoi dădu pe gât restul de la șampanie. Mătușa Isabel mereu a zis că adevărul nu va fi știut niciodată, cugetă el. Și știi ceva, Kate? Ai dreptate. Nu-mi pasă.

– Atunci te-ai împăcat sau ceva de genul, zise ea.

El lăsă paharul și își trecu un braț în jurul taliei lui Kate.

– Da, așa este, zise el. Dar acum că mă gândesc, Kate – că mă uit la Freddie și mă gândesc la cum o fi fost viața lui –, mă întreb care dintre noi a avut partea mai grea din acel târg îngrozitor?

– El și-a pierdut fratele, zise ea încet, și a rămas singur cu un bărbat care pare să fi fost un monstru.

Edward încuviință lent din cap.

– Bănuiesc că a rămas sub influența tatei, cugetă el, în timp ce eu am crescut singur printre scursurile societății. Dar măcar m-am simțit oarecum liber pentru că am fost neglijat și am învățat repede că nu aveam obligații față de nimeni. Că puteam să trăiesc – și să prosper – cu mintea mea.

– Poate că există lecții mai rele și căi mai dure de a le învăța, zise Kate. Tatăl tău nu a fost un om bun. Dar fratele tău încă pare așa de dureros de jenat, Edward. Poate te-ai putea duce la el să-i spui – ei bine, nu știu. Poate i-ai putea spune ce tocmai mi-ai spus mie?

Edward se întoarse și zâmbi adânc în ochii ei.

– Poate mâine, zise el, aplecându-se foarte mult și coborând vocea. Astăzi vreau să mă gândesc doar la noaptea asta și la ce noi doi vom...

– De Macey! Ochii lui Kate se aprinseră de o sclipire prefăcută. Uite, iubirea mea, cine-i în spatele tău.

Edward se întoarse exact când de Macey îl ocolea pentru a prinde mâna lui Kate.

– Draga mea copilă! zise el cu o plecăciune elegantă, cuprinzătoare. Îmi pare așa de rău că nu m-am întors la Bellecombe de ieri. Pot să spun că astăzi, în cea mai binecuvântată dintre zile, o eclipsezi până și pe draga ta mamă la cum radiezi.

– O, nu mă îndoiesc de asta, zise sec Kate. Aurélie nu-i atât radioasă astăzi, cât este victorioasă.

– Pisica la smântână, am zis, murmură Edward. Bietul Anstruther! Ce o să mai joace el cum vrea ea.

Contele râse.

– O, a învățat de mult pașii de la melodia lui Aurélie, *mon ami*, dar nu ea va conduce! declară de Macey. Nu-l plânge pe fermierul John, o îmblânzește pe doamna Frânge-Inimi până la sfârșitul săptămânii.

– Crezi? întrebă Kate.

– Da, zise de Macey, zâmbind viclean. Asta tânjea, copila mea. Femeile ca ea nu respectă un bărbat pe care-l pot juca pe degete după cum vor. Crede-mă, știu. Ea și eu – *mon Dieu!* A existat vreodată o pereche mai nepotrivită?

– Păi, ai fost un tip de treabă. Edward bătu cu mâna pe spatele lui de Macey. Acum spune-mi, am rezolvat cealaltă mică afacere?

De Macey zâmbi și mai viclean, mustața lui elegantă ridicându-se ușor.

– Într-adevăr, exact cum am promis, zise el mieros. Lordul Reginald Hoke va ajunge în curând în salubra insulă Guadalupe, unde va fi pus la muncă pe plantația mea de trestie de zahăr.

– Și a semnat hârtiile fără echivoc? insistă Edward.

– Desigur! De Macey deschise expansiv mâinile. Ce opțiune avea când i-am explicat oferta noastră?

– Ce hârtii? interveni Kate. Ce ofertă?

– O, draga mea, una generoasă, declară contele. Soțul tău s-a oferit să *nu* ceară să fie spânzurat pentru răpire.

– La schimb cu...?

De Macey puse dramatic o mână peste inima lui.

– La schimb cu zece ani de gândit la prostia lui, draga mea, zise el. Nu ți-am spus să ai încredere în mine că mă ocup de Reggie? Își va petrece zece ani servind cu credință un vechi prieten. Ce ar putea să ceară mai mult un om batjocorit?

– O, Dumnezeule, zise încet Kate. Ai băgat în servitute fiul unui nobil?

– *Oui*, la mine! zise vesel de Macey. Dar ca... Cum să o spun? Funcționar de contabilitate? Da, Reggie va învăța în sfârșit aritmetica. Bietul băiat nici măcar nu va trebui să-și murdărească mâinile alea frumușele pe câmp, copilă, trebuie doar să învețe să fie autonom. A scăpat de creditorii lui englezi fugind pe teritoriu francez și acum va învăța să câștige un salariu.

– Ești foarte bun, zise Kate.

– Din păcate, cândva și eu am fost un frivol, mărturisi contele. Dar, recunosc că nu unul așa de prost să-și joace banii.

Chiar atunci cineva flutură o mână către de Macey din partea cealaltă a încăperii. Kate își dădu seama că oamenii începeau să plece, deși Aurélie încă se plimba prin mulțime, sărutând obraji și gângurind la toți invitații ei. Anstruther și Richard însă stăteau la ușă de o parte și de alta a lui Nancy care – în ciuda unei străluciri de fericire din ochi – arăta altfel obosită în timp ce el se apleca cu mare atenție asupra ei.

– O, vai, murmură Kate. Iar nu se simte bine.

– Într-adevăr, se speculează nebunește, șopti contele din spatele mâinii sale. Înțeleapta și cunoscătoarea Hetty zice că sătenii numără deja lunile – dar nu cu răutate în inimile lor, adăugă ea.

– Oricum ar fi, dacă contează pe un scandal, numără degeaba, zise Kate.

Nu, dacă sperau la un mic scandal, Kate se temea că numărau la Wentworthul greșit. Kate începea să regrete că-i permisese lui

Aurélie să amâne nunta lor dublă cu încă două săptămâni cât așteptau favorurile lui *madame* Odette.

Chiar atunci, Nancy plecă de lângă soțul ei și veni spre ei, un pic mai colorată.

– Kate, zise, ea, îmbrățișând-o. Felicitări! Sunt așa de fericită pentru tine.

Kate trecu cu mâna peste burta surorii ei.

– Și eu pentru tine, Nan, sper? murmură ea la urechea ei.

Se despărțiră, Nancy se înroși puternic privind de la Kate la Edward.

– Da, șopti într-un final. Pare aproape sigur.

Kate o prinse de umeri și o trase puțin mai la distanță.

– Biata de tine, zise ea. Te simți mizerabil?

– O, da! zise Nancy, cu ochii un pic înlăcrimați. Minunat, minunat de mizerabil! O, Kate, voi fi de două ori binecuvântată în mai puțin de un an. Mulțumesc. Mulțumesc pentru *toți*. Îți doresc să ai parte de aceeași fericire ca mine.

Nancy îl sărută pe Edward înainte de a pleca.

– *Este* fericită, draga mea, murmură el, luând mâna lui Kate și strângând-o. Și uită-te cum o urmărește Richard cu privirea. O să fie un tată excelent.

– Nu m-am îndoit niciodată de asta, zise Kate.

De Macey se îndepărtase. Aurélie încă sporovăia entuziasmată, de data asta cu doamna Granger, care fusese convinsă să participe de mătușa lui Richard. Kate și Edward o primiseră călduros pe doamna Granger și nu ziseseră nimic. Dar Kate spera că poate prezența ei era începutul unei prietenii timide.

Aurélie părea că face deja progrese cu farmecul ei irezistibil, deși Anstruther se ridicase din scaunul lui. Kate văzu că răbdarea lui se terminase.

Kate dădu din umeri și reveni la soțul ei.

– Dragul meu, cred că vreau să mă odihnesc înainte de cină, declară ea.

– Și prin odihnit, murmură el, sper că te referi la a *nu* te odihni.

– Exact, zise ea, petrecându-și brațul prin al lui într-o mod posesiv.

Se îndreptară spre ușă, oprindu-se să accepte urările câtorva oameni cu care nu vorbiseră încă, ajungând la ușă exact când Anstruther își petrecea brațul prin al lui Aurélie și o scotea din

încăpere. Kate și Edward îi urmară pe culoar, cei patru rămânând singuri pentru prima dată într-o săptămână.

În holul mare discutară fără rost cât erau aduse haina, manșonul, pătura și cărămizile calde pentru Aurélie. Când se află că nu erau încă gata cărămizile, Anstruther o trase pur și simplu afară.

– O, ce ai mai vrea tu, Aurélie, mormăi el. Nu crezi că pot să-ți țin de cald de aici până acolo?

– Vai, John Anstruther, sunt sigură că nu știu! declară ea, oprindu-se pe pavaj. Uneori ai o inimă rece, rece.

La asta el o luă pe sus și o scoase afară în curte. Edward îl ajută pe Jasper să ducă cele două genți pe care Aurélie le lăsase să aștepte, în timp ce Hetty venea cu Filou, care era cuibărit într-un coș mare de răchită.

– Tu chiar crezi că ai să te descurci cu femeia asta? mormăi Edward după ce Anstruther o urcase în trăsura lui.

Anstruther mârâi.

– Pe termen lung, băiete? Nu știu. Dar pe termen scurt? O să fiu foarte tentat să o ard peste fund cu biciușca mea.

– Sper că nu o vei face, zise sumbru Edward.

Anstruther zâmbi larg, gesticulând ca și câinele să fie urcat.

– Nu, nu o voi face, mărturisi el, dar nu mă îndoiesc că va trebui să ameninț destul de des.

Edward deschise gura să-l sfătuiască să nu o facă, apoi își aminti cuvintele înțelepte ale lui de Macey. Anstruther se culca cu femeia asta de aproape douăzeci de ani, decise el. Amândoi știau în ce se băgau.

– Bine, zise nesigur Edward, mult succes cu acea strategie.

– Mulțumesc, zise Anstruther, urcând în trăsura lui.

Edward se mulțumi să revină în holul mare, unde-l aștepta ceva nerăbdătoare mireasa lui.

– Odihna aia înainte de cină? îi reaminti Kate, bătând cu micul ei picior încălțat în mătase.

– Sigur, iubirea mea, zise el.

Apoi, urmând exemplul lui Anstruther, își luă mireasa pe sus și o duse – chicotind și țipând – pe scări și pe tot holul până la apartamentul ei.

Odată ajunși înăuntru, deschise ușa dormitorului și o lăsă, încă râzând, în mijlocul patului. Apoi, revenind în salon, scoase o cutie lungă și subțire pe care o ascunsese după divan.

Venind cu cutia înapoi în cameră, i-o prezentă miresei sale cu o înflorітură à la de Macey.

– Lady d'Allenay, zise el, cadoul tău de nuntă.

Ea se ridică în fund, mătasea crem umflându-se încântător în spatele ei.

– Este o cutie cu o formă ciudată, îl tachină ea. Credeam că primesc platină și safire?

– Nu tocmai, zise el așezându-se lângă ea. Ceva mult mai bun.

Cu ochii jucăuși, Kate deschise cutia.

– O... vai, zise ea cam blazată.

Înăuntru se afla ceea ce putea fi descris doar ca un inel imens, o bucată mare de piatră colțuroasă ce părea să nu fie mai mult decât o bucată de cărbune negru-albastru și montată într-un cadru gros făcut dintr-un metal așa de lipsit de strălucire încât n-avea cum să aibă vreo valoare.

Dar în inel era răsucit un document.

Scoțând inelul de pe sul, Edward luă mâna lui Kate și-l puse pe degetul ei, sărutându-i obrazul în acest timp.

– Cum am zis mai devreme, astăzi, iubirea mea, *Cu toate bunurile mele lumești te înzestrez*.

– Ce emoționant! Kate mișcă un pic din deget, apoi ridică bucata în lumină. Păi, cu siguranță este original ca model. Mă îndoiesc că vreo mireasă a mai văzut vreodată așa ceva.

– Sunt sigur că nu, zise el, pentru că vreau să știi că acela este faimosul safir Wentworth, baroneasă d'Allenay.

– Da? Kate se uită la el și chicoti. N-am auzit niciodată de faimosul safir Wentworth. Și este destul de urât, iubirea mea, dar oricum îl voi prețui.

Edward o sărută, apoi luă inelul din mâna ei, zâmbind.

– Este urât, iubirea mea, pentru că este nefinisat, zise el, ținându-l în lumina soarelui. Și va fi numit safirul Wentworth pentru că tu alegi cum să-l tai și va fi al tău ca să-l dai fiicelor tale Wentworth.

– Fiicelor mele Quartermaine, îl corectă el.

– Cum dorești, zise el. Dar oricum inelul este al tău pe merit, pentru că este unul dintre cele mai frumoase safire albastru-violet descoperite vreodată în Ceylon. Știu pentru că, vezi tu, eu l-am scos din mină.

– Tu?

– Da, nu direct, zise el. Dar, dacă-ți amintești, ți-am spus că m-am dus în Ceylon să mă realizez. Nu faci asta doar cu solda de ofițer. Așa că unul dintre lucrurile pe care le-am făcut a fost să cumpăr – folosindu-mă de veniturile ilicite din jocuri ale lui Hedge – parte dintr-o mină, care la acel moment, nu părea să fie cine știe ce.

– Şi acum, întrebă ea cu respirația un pic tăiată.

– Și acum pare să fie chiar o afacere grozavă, recunoscu el. Încetul cu încetul mi-am dirijat profiturile de la club spre mină și am cumpărat părțile celorlalți investitori. Trebuie să recunosc că vechitura începe să devină profitabilă și așa am învățat ce știu despre minerit.

– Înțeleg, zise ea, cu ochii mari de uimire. Mă întrebam eu atunci.

– Și ăsta, zise el, atingând piatra, va fi cel mai probabil un safir pur, perfect cu peste o sută douăzeci de carate când va fi șlefuit, iubirea mea – mai mare decât faimosul safir Stuart din coroana reginei. Pe scurt, este aproape neprețuit.

– Dumnezeule, murmură ea. Și aranjamentul unic?

– Este aluminiu pur, zise el.

– Aluminiu.

Scoase hârtia din cutie.

– Din noua ta mină de aluminiu, zise el, în Cornwall. Cea la care tânjeați tu și Anstruther.

La asta, ochii ei se făcură cât farfuriile.

– Mi-ai cumpărat o mină de aluminiu? zise ea. Cadou de nuntă?

– Da, mărturisi el. A fost complet lipsit de romantism din partea mea? Mi s-a părut că era singurul lucru pe care chiar îl voiai.

– În afară de tine? zise ea râzând. Nu, Edward, de fapt este cel mai romantic cadou oferit vreodată, pentru că este un cadou de la un soț care chiar își cunoaște soția și nu-l deranjează că ea este simplă și pragmatică.

– Fata mea, numai simplă nu ești, o mustră el. Cât despre pragmatism, dacă vrei, pot să gestionez mina pentru tine, zise el, dar doar dacă vrei. Pot să am grijă de toate interesele tale industriale, *dacă* vrei. Până la urmă, ești ocupată cu moșia, și Anstruther... ei bine, Anstruther va fi ocupat cu Aurélie.

– Ea nu poate să intervină în munca lui! declară Kate care pusese inelul la loc și acum îl întorcea într-o parte și în alta ca să-l admire. Nici nu se pune problema.

– Păi, mult succes cu strategia aia, zise Edward – aceleași cuvinte pe care i le spusese lui Anstruther cu doar câteva momente mai devreme.

Nu se aștepta ca nici unul dintre ei să se descurce bine cu sarcina asta.

– O, am un plan să o țin ocupată pe Aurélie, zise Kate. Crede-mă. Dar mai întâi lasă-mă să te sărut, dragul meu. Sunt sigură că astea sunt cele mai faimoase daruri de nuntă pe care o mireasă le-a primit vreodată.

Ea îl sărută foarte apăsat. Edward o sărută și el. Până la urmă cutia căzu pe podea, la scurt timp urmând actul pentru mina de aluminiu. Și când, ceva mai târziu, terminară cu sărutatul și cu îmbrățișările, Kate încă purta inelul, chiar dacă nu avea nimic altceva pe ea.

Edward o trase lângă el pe sub cuverturi, așezând-o ca o linguriță ca să-și poată pune bărbia în creștetul capului ei.

– Deci spune-mi despre marele tău plan de a o ține ocupată pe mama ta, zis el. Sincer, nu prea am încredere că o să-ți iasă.

– Păi, zise Kate, cred că am să-ți dovedesc că te înșeli. Dacă n-ai nici o obiecție, Edward, vreau să-i cer lui Anstruther să ia aripa de vest a castelului care se întinde dincolo de ziduri. Este o casă întreagă, cu propria ei intrare și dormitoare – destul de spațioase chiar, în afară de bucătării, care-s cam mici. Și așa o să pot să o supraveghez pe mama.

– Mie mi se pare că așa Aurélie va avea doar mai multă audiență, avertiză Edward. Și ce o să faci cu ferma de sud? Anstruther întreține acel conac.

– Păi, mă gândeam că poate le putem aduce pe Annabelle și pe doamna Granger acolo, sugeră ea, până când Heatherfields este terminat. Este mai mare și mai elegantă decât orice căsuță și-i va oferi un statut doamnei Granger. Le va aduce în sfera noastră și în parohia lui Richard. Ea îl cunoaște deja un pic și o cunoaște bine pe mătușa lui. Și acum el este cumnatul tău.

– Kate, asta-i... genial, murmură el. *Aurélie* de genial.

– Da, genial de manipulator, cred că vrei să spui, zise Kate un pic îngâmfată. Doamna Granger se va obișnui cu noi, Edward. Și cu timpul va părea cel mai natural lucru ca Annabelle să treacă pe aici sau ca eu să mă duc pe acolo în trecere. O vom cuceri pe doamna Granger cu amabilitate, sunt sigură de asta. Vom deveni ceva normal pentru ea. Chiar obișnuit.

Edward își sărută mireasa pe obraz.

– Ești cea mai bună soție, Kate, zise el, și suntem căsătoriți de doar – cât, patru ore? Dar tot cred că Aurélie va face ce vrea ea.

– Nu, nu cred. Cu asta, Kate îi trase mâna în jos spre burta ei. Nu, la cât de palid era astăzi chipul lui Nancy și neliniștitorul eveniment prin care am trecut recent, cred că Aurélie va avea de lucru.

–Vai, zise Edward făcând un cerc lent cu mâna. O, Kate! O, Dumnezeule!

– O să se plângă amarnic, desigur, că-i prea tânără să fie bunică, zise Kate, foindu-se cu spatele la el. Până la urmă, n-a acceptat încă faptul că-i mamă. Este treabă grea să fie părinte, dar ca bunic în primul rând ești afectuos, te distrezi și răsfeți.

– Ah! zise Edward, înțelegând. Încep să văd logica în asta.

– Da, zise Kate. A știut cineva mai multe despre ce-i nevoie ca să răsfeți și iubești? Ți s-a părut vreodată cineva mai distractiv?

– Clar nu, iubirea mea, zise soțul ei. Aurélie va fi împărăteasa bunicilor, nu mă îndoiesc.

– Da, zise Kate chicotind, și când îi va scoate afară în cărucioarele lor, poate să spună trecătorilor gângurind că este sora lor mai mare.

– Kate, iubirea mea, planul tău este genial, zise el. Jos pălăria!

– Nu, nu doar pălăria, zise soția lui. Sub cearșafurile astea ești gol cum te-a creat Dumnezeu – ceea ce-i foarte bine, apropo.

El o sărută iarăși pe păr și mai făcu un cerc lent pe burta ei.

– Kate, zise el încet.

– Da?

– Ești complet sigură că ești însărcinată cu copilul meu?

– Păi, sunt perfect sigură că nu sunt însărcinată cu copilul altcuiva, zise ea ușor malițioasă. Dar dacă sunt complet, absolut sigură? Nu, nu... chiar.

– Bun, atunci hai să fim complet și absolut siguri, murmură el, alunecând cu buzele lent pe gâtul ei. Pentru că bătrânul Reggie a subliniat o dată că nu-s genul de bărbat care se mulțumește cu un simplu profit când cu un pic de efort pot să fac o pleașcă...